இந்தியா என் வீடே

ஸிந்த்தியா பௌல்ஸ்

[AT HOME IN INDIA: *Cynthia Bowles*]

மொழிபெயர்ப்பு:
எம். எஸ். சிவஸ்வாமி

A PEARL PUBLICATION

பர்ல் பப்ளிகேஷன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
பம்பாய்-1.

விலை 75 நயே பைசே

யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா, நியூயார்க்,
ஹார்கோர்ட், ப்ரேஸ் அண்டு கம்பெனி இன்க்.
அவர்களுடன் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டின்படி
இந்தியாவில் இப்புத்தகம் வெளியிடப்படுகிறது.

முதல் பதிப்பு: 1957

பம்பாய்–1, ஓட் ஹௌஸ் ரோட், ரீகல் சினிமாவுக்கெதிரிலுள்ள வாடர்லூ மான்ஷன்ஸ் 12-ஆம் நம்பரிலிருந்து செயல் புரியும் பெர்ல் பப்ளிகேஷன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்டுக்காக ஸ்ரீ ஜி. எல். மிர்சந்தானியால் வெளியிடப்பட்டது.

அச்சிட்டோர்: சாந்தி பிரஸ், சென்னை-1.

முகவுரை

1951-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நானும் என் பெற்றோர்களும், என்னுடைய தம்பி தங்கையுடன் அமெரிக்காவில் கனக்டிகட்டிலிருந்த எங்கள் வீட்டைவிட்டு இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டோம். அப்போது எனக்கு வயது பதினைந்து.

இந்தியாவுக்கு நான் ஒரு பள்ளி மாணவியாகச் செல்லவில்லை. அந்த நாட்டின் மத சம்பிரதாயங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், பொருளாதார அபிவிருத்தியையும் நேரில் கண்டு தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் செல்லவில்லை. இந்தியாவை அமெரிக்காவுடன் ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவோ அதை எப்படியாவது மதிப்பிடுவதற்காகவோ நான் செல்லவில்லை.

நான் ஒரு சிறு பெண். கனக்டிகட்டில் நான் என்னுடைய வீட்டில் நிம்மதியுடனும் சந்தோஷத்துடனும் கவலையற்று இருந்தேன். இந்த நிம்மதியான வீட்டை விட்டு நான் இந்தியா போவதால் அங்கே இந்த நிம்மதியும், சந்தோஷமும் கிடைக்குமா என்றுதான் எதிர்பார்த்தேன்.

எனவே இந்தியாவைப் பற்றிப் புள்ளி விவரங்களையும் உண்மைக் கூற்றுக்களையும் விவரிக்கும் புத்தகம் அல்ல இது. பொதுப்படையான கருத்துக்களும் அபிப்பிராயங்களும் எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஹேஷ்யங்களும் கூட இப்புத்தகத்தில் காண்பதரிது. இந்தியாவில் வசித்த காலத்தில் நான் செய்த காரியங்களையும், நான் பார்த்த இடங்களையும், நேசித்துப் பழகிய மக்களையும் பற்றியே இப்புத்தகம் விவரிக்கிறது.

நான் இந்தியாவில் ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்கள் வசித்தேன். இப்புத்தகத்தின் பெரும் பகுதி அந்தக் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அமெரிக்காவில் என் நண்பர்களுக்கெழுதிய கடிதங்களிலும் என்னுடைய குறிப்புப் புத்தகத்திலும் என்னுடைய உணர்ச்சிகளை எழுதியிருந்தேன். அவற்றைத் திரட்டித் தொகுத்து புத்தக வடிவில் இங்கே தந்துள்ளேன்.

இப்புத்தகத்தின் நோக்கம் இரண்டு. முதலாவது, இந்தியாவில் எனக்கேற்பட்ட அநுபவங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம். நான் எந்த விதமாக இந்தியாவைப் பார்த்து உணர்ந்தேனோ அதே காட்சியை அதே போல் இப்புத்தகத்தில் காட்டமுடியும் என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய நண்பர்கள் எல்லோரையும் உங்களுடைய நண்பர்களாகவே நீங்களும் கருதுவீர்களென்று நம்புகிறேன்.

இரண்டாவது, சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் இந்தியாவிலிருந்தாலும் அமெரிக்காவிலிருந்தாலும் அல்லது உலகத்தில் மற்றெந்த பாகத்திலிருந்தாலும் எல்லோரும் ஒருவரைப் போலவேதான் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று நான் முடிவுக்கு வந்தது போலவே இப்புத்தகத்தைப் படித்தபின் நீங்களும் முடிவு செய்வீர்கள் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. நமக்கும் மற்ற மக்களுக்குமிடையே நிலவுகின்ற தோற்றமளவில் காணப்படும் வேற்றுமைகளைவிட பலவித ஒருமைப்பாடுகளை மேன்மேலும் அதிகமாக உணருவதன் மூலமே அவநம்பிக்கை மிகுதியாயுள்ள இந்த உலகத்தில் நாம் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை கொள்ள முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஸிந்த்தியா பௌல்ஸ்

அட்டவணை

உலகத்திலுள்ள சிறுவர்கள் பெரியவர்களாக ஆனபின் உலகத்தின் மற்ற பாகங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களைப்பற்றி மேன்மேலும் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் காட்டுவார்கள் என்றும், இயற்கையிலேயே தங்களுக்கு இதரமக்கள் மீதுள்ள நம்பிக்கை குறையாமலே வளருவார்கள் என்றும் நம்பி இந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸி. பௌ.

அத்தியாயம் 1

இந்தியாபற்றி பிரஸ்தாபம்

1951-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம். எனக்கு வயது பதினைந்து. அப்போதுதான் நான் ஒருகால் இந்தியாவுக்குப் போக நேரலாம் என்பதை முதல் தடவையாக உணர்ந்தேன். என்னுடைய கோடைகால விடுமுறைக்கு நாங்கள் "நியூ ஹேம்ப்ஷயர்"(New Hampshire) பிரதேசத்திற்கு வந்திருந்தோம். அங்கே எங்கள் வீட்டு வாயில் மண்டபத்தில் ஒரு கயிற்று ஏணையில் உல்லாசமாகக் கால்களை நீட்டிப் படுத்தபடியே அன்றைய தின சரிப் பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் பெரிய எழுத்தில் "**பௌல்ஸ் இந்தியா தூது காரியாலயத்திற்குத் தலைவராக நியமிக்கப்படலாம்**" என்ற தலைப்பு என் கண்களில் பட்டது.

இச் செய்தி என்னை சற்றுத் திடுக்கிடச் செய்தது. வெளி நாட்டு இலாகாவில் அயல் நாடுகளுக்கு என் தகப்பனார் அனுப்பப்படுவதில் புதுமை ஒன்றுமில்லை என்பது உண்மையே. இதற்கு முந்திய வசந்த காலத்தில் கூட வேறு ஒரு நாட்டிற்குத் தூதுவராகச் செல்லும்படி அவருக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. என்னுடைய விடுமுறை ஆரம்பமாகி நாங்கள் "நியூ ஹேம்ப்ஷயரு"க்குப் புறப்படுவதற்கு முன்புதான் இந்தியாவின் தூதுவராக யாரை நியமிக்கலாம் என்ற பிரச்னையே எழுந்தது. எனினும் என் தகப்பனார் செல்லக்கூடும் என்பது வெறும் வதந்தியாகவே இருந்ததால் அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. வீட்டிலும் எங்கள் குடும்ப சம்பாஷணைகளில் இதைப்பற்றி முக்கியமாகப் பேசவுமில்லை. பத்திரிகையில் செய்தியாக அறிவிக்கப்பட்டதும் இது கேவலம் வதந்தியல்ல என்பது விளங்கிற்று. என் தகப்பனாரின் உத்தியோக நியமனம் நிகழக்கூடியதே என்ற உண்மை எனக்குப் பளிச்சென்று உதித்தது.

உடனே என் மனத்தில் பல எண்ணங்கள் எழுந்தன. என் தகப்பனார் இந்தியா சென்றால் நானும், என் சகோதரர்களும்,

சகோதரிகளும் அவருடன் செல்லுவோமா? இந்தியாவில் ஒரு வீடு என்பது எவ்வாறு இருக்கும்? நாங்கள் அங்கே பள்ளிக் கூடம் செல்லுவோமா? கோடை விடுமுறை கழிந்து "கனக்டிகட்" பிரதேசத்தில் "எஸ்ஸெக்ஸ்" (Essex) என்னும் சிறு நகரத்திலிருந்த எங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்ற போதும் இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் காணமுடியவில்லை.

என் தகப்பனுர் மட்டும்—அவரை எல்லோரும் "செட்" (Chet) என்ற சுருக்குப் பெயர் கொண்டே அழைத்தனர்—தன்னுடைய நியமனம் நிச்சயமென்றே கருதினுர். ஆசியா விவகாரங்களில் அவருக்கு எப்போதும் ஆழ்ந்த அக்கறையுண்டு. தென் கிழக்கு ஆசியாப் பகுதியிலும், குறிப்பாக இந்தியாவிலும் தான், பிற்கால சந்ததிகளுடைய சரித்திரம் எழுதப்படும் என்று அவர் நிச்சயமாக நம்பினுர்.

அவ்வாண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஜனுதிபதி ட்ரூமனுல் "செட்"டின் பதவி நியமனம் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப் பட்டது. என் தாயார், என் சகோதர சகோதரிகள், நான் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக இச் செய்தியைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கொண்டோம். ஏனெனில் கனக்டிகட்டை விட்டு நாங்கள் சீக்கிரத்திலேயே இந்தியாவுக்குப் புறப்படவேண்டு மல்லவா? பல வருடங்களுக்கு முன்பு என் தாயார் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்ற பின் சில வாரங்கள் இந்தியாவில் கழித்திருந் தார். எனவே இந்தியாவுக்குப் போவதைக் குறித்து அவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்; ஆவலுற்றுர். ஆனுலும் கடந்த சில ஆண்டுகளாக நாங்கள் ஊர்ஊராகப் போய்க்கொண்டே இருந்ததால், எனக்கும், என் தம்பிக்கும், தங்கைக்கும் எவ்விடத்திலும் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. இதில் என் தாயாருக்கு வருத்தமே. இப்போது மறுபடியும் இன்னெரு தேசத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றுல் எங்களுக்கு நிலைத்திருக்கச் சந்தர்ப்பமே இல்லாது போகிறதே எனக் கவலை கொண்டாள்.

என்னுடைய அண்ணுவும், அக்காவும் விவாகமானவர்கள். அவரவர்கள் வேலைகளையும் குடும்பங்களையும் விட்டு இந்தியாவுக்குச் செல்ல அவர்களால் இயலவில்லை. ஆனுலும் இந்த வாய்ப்பு

எங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது என்பதில் பொருமை கொண் டனர். என் தங்கை, ஸாலி—அவளுக்கு வயது பதின்மூன்று— ஊருக்குப் புறப்படுவதில் மிகுந்த ஊக்கம் காட்டினுள். என் தகப்பனுரைப்போலவே பிரயாணத்திற்குத் துடித்துக்கொண் டிருந்தாள். என் தம்பி ஸாம்—அவனுக்கு அப்போது வயது பனிரெண்டு—பள்ளிக்கூடத்தில் சந்தோஷமாகக் காலம் கழித் தான். எனினும் ஒரு புது தேசத்திற்குப் போவதில் மிகுந்த பரபரப்புக் காட்டினுன். அந்த தேசத்தில் புது மாதிரி விளை யாட்டுகள் பல கற்றுக் கொள்ளலாமல்லவா?

எங்கள் குடும்பத்தில் மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் நான் மட்டுமே உற்சாகம் குன்றியிருந்தேன். உண்மையில் நான் போக விரும்பவில்லை. இந்தியாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கில்லை என்பதல்ல. என்னுடைய பிறந்த ஊர், என் பள்ளிக்கூடம், என் நண்பர்கள் எல்லோரையும் விட்டுப் போக மனமில்லை. அவ்வளவுதான். கனக்டிகட்டில் ஹார்ட் போர்ட் என்னும் நகரில் ஒரு வருடம் ஆறு மாத காலம் என் தகப்பனுர் கவர்னர் பதவி வகித்தார். அங்கிருந்து சென்ற வருடம்தான் எங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினேம். செப்டம்பர் மாதம் உயர்பள்ளியில் இரண்டாவது வகுப்பில் சேர்ந்து என் படிப்பைத் தொடங்கியிருந்தேன். ஓரிடத்தில் நிலைக்க ஆரம் பித்தேன். நல்ல நண்பர்களும் எனக்குக் கிடைத்திருந்தனர். நான் வெளியூர் சென்ருல் இந்த நட்பை எல்லாம் இழக்க வேண்டுமே என எண்ணமிடலானேன். இவற்றை நான் மிகவும் உயர்வாக மதித்திருந்தேன்.

அதே சமயத்தில் மற்ரெரு எண்ணமும் எழுந்தது. எனக்கு இப்போது கிடைத்துள்ள வாய்ப்பு மறு முறை கிடைக்காமலே போய்விடலாம். இச்சமயத்தில் இந்தியா செல்ல வேண்டா மென்று முடிவு செய்துவிட்டால் இதற்காக பிற்காலத்தில் வருந்த நேர்ந்தாலும் நேரலாம். மேலும் இம்மாதிரி சந்தர்ப் பம் எனக்குக் கிடைத்ததற்கு நான் மிகமிக அதிர்ஷ்டசாலி என்றே நினைக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க நான் உற்சாக மிழந்து காணப்பட்டதில் உள்ளூறக் குற்றம் செய்தவளைப் போன்ற உணர்ச்சியை யடைந்தேன்.

நல்ல வேளையாக இதைப்பற்றி முடிவு செய்வது என்னுடைய விருப்பு வெறுப்பைப் பொறுத்திருக்கவில்லை. என்னால் ஒரு முடிவுக்கு வர இயலவில்லை என்பதை உணர்ந்த என் பெற்றோர்கள் எனக்காக அவர்களே முடிவு செய்துவிட்டனர். அதற்காகப் பிற்காலத்தில் அவர்களுக்கு நான் நன்றியுள்ளவளாக ஆனேன். ஆனாலும் அப்போதைக்கு நான் ஏமாற்றமே அடைந்தேன். என்னுடைய மனோநிலையை என் தோற்றத்தில் நான் வெளிக் காட்டியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், எஸ்ஸெக்ஸில் பள்ளிக்கூடத்தில் என்னைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் நான் மௌனமாக, கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு சோகமே உருவெடுத்தாற்போல இருந்தேன் என்று பிற்காலத்தில் என்னிடம் தெரிவித்தனர். இம்மாதிரி என்னுடைய இந்தியப் பிரயாணம் மாறுபட்ட மனோநிலையுடன்தான் ஆரம்பித்தது.

என்னுடைய தகப்பனாரின் பதவி நியமனம் ஸெனெட் சபையில் பெரும்பான்மையினரால் அங்கீகாரம் பெறவேண்டும். அக்டோபர் மாதம் ஒன்பதாம் தேதியன்றுதான் இது சம்பந்தமாக 'வோட்' எடுக்கப்பட வேண்டும். அதுவரையில் எங்கள் வீட்டில் எல்லாம் ஒரே குழப்பமும் கலவரமுமாக இருந்தன. மூட்டை கட்டவேண்டிய சாமான்கள் கணக்கில்லாமல் இருந்தன. எங்கள் துணிமணிகள், புத்தகங்கள், சின்னஞ்சிறு மரச் சாமான்கள், சைகிள்கள், பீங்கான் சாமான்கள், இசைக் கருவிகள் என்று பலவகை இருந்தன. இவற்றில் சில கப்பல் மூலம் அனுப்ப வேண்டியவை. சில விமான மூலம் அனுப்பவேண்டியவை. மற்றும் சில பிரயாணத்தின்போது உடனடியாக எங்களுடன் எடுத்துச் செல்லவேண்டியவை. இவற்றை எல்லாம் சிறு கைப் பெட்டிகளில் அடைக்கவேண்டும். டிரங்குகளும், தோல் பெட்டிகளும், கம்பளப் பைகளும் வீடு பூராவும் தாறுமாருகக் கிடந்தன. இதற்கிடையில் என் தாயாருக்கு மூட்டைகள் கட்ட உதவிக்கென்று வந்த பல நண்பர்களும் உறவினர்களும் கலந்திருந்தனர்.

மூட்டை கட்டும்போது இடையிடையே நாங்கள் டாக்டர் காரியாலயத்துக்கு அடிக்கடிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. உடல் நலப் பரிசோதனைக்குப் பின் டைபாயிட், டைபஸ், காலரா,

மஞ்சள் ஜுரம், டிடானஸ் என்று கணக்கற்ற வியாதிகளுக்கு எதிர்ப் பாதுகாப்பாக ஊசி போட்டுக் கொள்ளவேண்டியிருந்தது.

அக்டோபர் மாதம் ஒன்பதாம் தேதி மாலை ஸெனெட் அங்கத்தினர்கள் என் தகப்பனாரின் நியமனத்தை அங்கீகரித்து விட்டனர் என்ற செய்தி கிடைத்தது. எங்களுக்குச் சற்று நிம்மதி ஏற்பட்டது. சாமான்கள் அடைத்த பெட்டிகள் அப்படியேயிருக்கலாமல்லவா! உண்மையாகவே எல்லோரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொள்ளலாம். அக்டோபர் மாதம் பதின்மூன்றாம் தேதி விமானப் பிரயாணத்திற்குத் தற்காலிகமாகச் செய்யப்பட்டிருந்த ஏற்பாடுகளை ஊர்ஜிதப்படுத்தலாம்.

பிரயாணம் நிச்சயம் என்று ஏற்பட்டதும் எங்கள் வீட்டில் குழப்பம் அடங்கி அமைதி நிலவ ஆரம்பித்தது. ஓய்வு கிடைத்த நேரங்களிலெல்லாம் என் தாயார்—அவரை எங்கள் குடும்பத்தினர் மட்டுமின்றி எல்லோருமே "ஸ்டெப்" (Steb) என்று சுருக்குப் பெயரிட்டே அழைத்தனர்—இந்தியாவைப் பற்றியும், ஆசியாவைப் பற்றியும் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை மிகவும் ஆழ்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்ததை நான் அடிக்கடி கவனித்தேன். 1927-ஆம் ஆண்டு அவர் இந்தியாவில் கழித்த காலத்து அநுபவங்கள் இப்போது தெளிவாக இல்லை. ஆகையால் இப்போது அவர் படித்த புத்தகங்கள்—நேருவின் "சுயசரிதம்," ஜான் மூவெல் (John Muehl) எழுதிய "இந்தியாவுடன் பேட்டி," லூயி பிஷர் (Louis Fischer) எழுதிய "காந்தியின் வாழ்க்கை," மற்றும் இவை போன்றவை—எல்லாம் அவள் ஞாபகத்தை சீர்படுத்தியதோடு நவீனகால இந்தியாவுக்கு ஒரு அறிமுகம் போல அமைந்தன.

இந்தியாவை அடையுமுன் எங்களுக்குள்ள குறுகிய காலத்தில் இந்தியாவைப் பற்றிப் படித்தும் கேட்டும் எவ்வளவு விவரங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியுமோ அவ்வளவையும் அறிய நாங்கள் எல்லோரும் முயன்றோம். ஸாம், ஸாலி, நான் எங்கள் மூவருக்கும் தெரிந்தது மிகக் கொஞ்சமே. காந்தியைப் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். 1948-ஆம் ஆண்டில் அவர் இறந்தபோது அவருடைய பெயர் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்

தது. அவருக்குப் பிறகு அவருடைய ஸ்தானத்தை வகித்துவரும் நேருவைப்பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் ஆதிபத்தியத்தில் இந்தியா எப்படி இருந்த தென்று எங்களுக்குத் தெரிந்தது மிகவும் கொஞ்சம்; ஒன்றுமே தெரியாதென்று கூடச் சொல்லலாம். சுதந்திர இயக்கத்தைப் பற்றி எங்களுக்கு அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது. 1947-ஆம் ஆண்டு இந்தியா சுதந்திரமடைந்த பின் அந் நாடு எவ்வளவு அசாதாரண வேகத்துடன் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தது என் பதைப்பற்றியும் எங்களுக்குத் தெளிவாக ஒன்றும் தெரியாது.

இந்தியாவின் பெரிய நகரங்களான பம்பாயையும், கல்கத் தாவையும் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் இந்தியாவின் கிராமங்களைப் பற்றி எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரி யாது. கிராமங்கள்தான் இந்தியாவின் ஜீவநாடி என்று நாங்கள் பின்னர்தான் தெரிந்துகொண்டோம்.

இந்தியாவில் வறுமையாலும் பட்டினியாலும் வாடும் கோடானுகோடி ஏழை மக்களைப் பற்றி நாங்கள் கேள்வி யுற்றிருந்தோம். ஆனால் அவர்களுடைய ஏழ்மை நிலையை ஒழிக்க மிகுந்த மனோதிடத்துடன் செயல்புரியும் இந்தியாவின் புதிய தலைவர்களைப் பற்றி ஒன்றுமே எங்களுக்குத் தெரியாது. அதேபோல் இந்திய மக்களுக்கு உயர்தர வாழ்க்கை அளிப்பதில் உண்மையாகவே நம்பிக்கை கொண்டு பணியாற்றும் ஆயிரக் கணக்கான கிராம ஊழியர்களைப் பற்றியும் எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

இந்தியாவின் பலரகப் பாம்புகளைப் பற்றியும், பாம்புப் பிடாரன்களைப் பற்றியும், சாதுக்களைப் பற்றியும், மஹாராஜாக் களைப் பற்றியும் நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். இவர்களைப் பற்றிய கூற்றுக்கள் எல்லாம் மிகைபடுத்தியவை என்பதை நாங்கள் பின்னர்தான் அறிந்துகொண்டோம்.

இந்தியாவின் அசாதாரண உஷ்ணத்தையும் வியர்வை நாற் றத்தையும் பற்றி நாங்கள் கேட்டிருந்தோம். ஆனால் எப் படியோ இந்தியாவின் வசந்த கால அழகைப் பற்றியாவது, மேகமே இல்லாத நிர்மலமான வெய்யில் நாட்களைப் பற்றியா வது ஒருவரும் எங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. அந் நாட்டின்

பல்வேறு வர்ணப் புஷ்பங்களின் கண்ணைக் கவரும் அழகைப் பற்றியும் பட்சி ஜாலங்களின் இயற்கை விநோதங்களைப் பற்றியும், அமைதியுடன் விளங்கும் கிராமங்களைப்பற்றியும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அந் நாட்டு மக்களின் இனிய சுபாவத்தைப்பற்றியும் எல்லோரும் குறைத்தே கூறியிருந்தனர்.

ஆசியாவையும் இந்தியாவையும் பற்றி நாங்கள் கொண்ட கருத்துக்கள் எவ்வளவு குறைவானவை என்பதை நேரில் இந்தியா சென்று அறிந்துகொள்ள ஸாமுக்கும், ஸாலிக்கும், எனக்கும் நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால் எங்களைப் போல வாய்ப்புக் கிடைக்காத லட்சக்கணக்கான அமெரிக்க மக்கள் இந்தியாவைப் பற்றி கொண்டுள்ள தவறான கருத்துக்களை எப்படித் திருத்துவது? இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி இருக்கத்தான் வேண்டும். அமெரிக்கப் பள்ளிகளில் ஆசிய நாடுகளைப்பற்றி அதிகமாகப் படிக்கச் செய்யலாம்; மேன்மேலும் அதிகமான அமெரிக்க நகரங்களில் இந்தியச் செய்தி ஸ்தாபனங்களை நிறுவி அவைகளுடன் நூல் நிலையங்களை ஏற்படுத்தலாம். இது போன்று வேறு ஏதாவது செய்யலாம். ஏனெனில் இம்மாதிரி சிறு விஷயங்களில் ஏற்படும் தவறான கருத்துக்கள் ஒன்று சேர்ந்து இரு தேச மக்களிடையே உண்மையான நல்லுணர்வு வளருவதைத் தடுத்து, உலக மக்களிடையே சந்தேகத்தையும் வெறுப்பையும் பரப்பி விடுகின்றன.

நாங்கள் அமெரிக்காவை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு ஒரு வாரம் முன்னால் அரசாங்க வெளிநாட்டு இலாகாவிலிருந்து யாதாஸ்து ஒன்று இந்தியாவைப்பற்றி எங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதிலிருந்து இந்தியாவைப்பற்றி நாங்கள் விசேஷமாக ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள அமெரிக்க ஸ்தானிகராலயத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் இந்த யாதாஸ்து தயாரிக்கப்பட்டு, இந்தியா தூதுவராலயத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் முன்கூட்டியே அனுப்பப்படுவது வழக்கம். "நீடித்துச் செயல்புரிய இந்தியா தகுதியான இடமன்று" என்று இந்தியாவைப்பற்றிய தவறான எண்ணமும் ஐரோப்பியர்களால் ஆரம்பித்து வளர்க்கப்பட்ட குறுகிய மனப்பான்மையும் தூதுவ வட்டாரங்களில் நிலவுவதற்கு மற்றெல்லாவற்றையும்

விட இந்த யாதாஸ்து ஒரு காரணம். இந்தியாவின் சீதோஷ்ண நிலை, உணவு வகைகள், வியாதிகள், சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள், வெளி நாட்டுத் தொடர்பு முதலியவற்றைக் குறித்து அதிக அளவுக்கு இந்த யாதாஸ்து மிகைபடக் கூறியுள்ளதென்பதைக் கண்டோம். இந்தியாவுக்குச் செல்ல விருப்பமுள்ளோர் எம்மாதிரி ஆடைகள் எடுத்துச் செல்லவேண்டும், என்ன உணவு கொள்ள வேண்டும், எவ்வித மருந்து வகைகள் உடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் அதில் ஆலோசனை கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றைப் படித்த பின் ஸாலியையும், ஸாமையும், என்னையும் அழைத்துப் போவதா என்று கூட என் தகப்பனுருக்குச் சந்தேகம் உதித்தது. இதைப்பற்றி பின்னல் நாங்களே வெட்கப்பட்டோம்.

யாதாஸ்துடன் நாங்கள் புது டில்லியில் வசிக்கப்போகும் பங்களாவின் சில போட்டோக்களும் எங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தன. படத்திலிருந்து அந்த பங்களாவைப்பற்றி அதிகம் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அது ஒரு ஒரு-மாடிக் கட்டிடம்; அமெரிக்காவிலுள்ள ஒரு சாதாரண வீட்டைப் போலவே அலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவையான சாமான்கள் ஏற்கனவே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன என்று மட்டும் தெரிந்தது. நடமாடுவதற்கு ஒரு பெரிய அறை, சாப்பாடு அறை, சமையலறை, புத்தகசாலை-அலுவலறை-இவற்றைத் தவிர மூன்று படுக்கையறைகள் இருந்தன.

எனவே அரசாங்க யாதாஸ்தில் காணப்பட்டவைகளுக்கு மேலாக இந்தியாவைப்பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாத நிலையில், என்னுடைய ஊரைவிட்டுப் போவதில் அதிக ஆர்வமில்லை எனக்கு. ஆகையால் நான் தினமும் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றேன். மௌனமாக, வேண்டா வெறுப்பாகச் சென்று, நண்பர்களையும் விறைத்த பார்வையுடனே கண்டு, மாலை வீடு திரும்பி, கடமையைச் செய்வதுபோல் மூட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு காலம் கழித்தேன். கடைசியாக அக்டோபர் மாதம் பதின்மூன்றும் தேதி நாங்கள் அமெரிக்காவை விட்டுக் கிளம்பினோம்.

அன்று காலை உதய சூரியன் பளிச்சென்று அழகாகப் பிரகாசித்தது. நிர்மலமான நீலநிற வானிலே இங்குமங்கும் சிறிய

வெண்மேகங்கள் சில மிதந்து தவழ்ந்தன. சூரியனுடைய வெப்பமும் இன்பமாக இருந்தது; எங்கள் வீட்டைச் சுற்றியிருந்த காட்டிலும், நதிதீரத்திலும் காலை இளஞ் சூரியன் நன்கு பிரகாசித்து மரங்களின் பல வர்ண இலைகளை மேலும் பளிச்சென எடுத்துக் காட்டிற்று. பறவைகள் நதியின் நீர்மட்டத் தருகிலேயே வட்டமிட்டுப் பறந்தன. அவை சோக கீதங்கள் பாடின. தெற்கு நோக்கிச் செல்லவிருந்த மற்றொரு பறவைக் கூட்டம் என்னுடைய அறை ஜன்னலுக்கு வெளியே ஒரு வயலில் கூடிச் சப்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இது காதுக்கும் கண்ணுக்கும் இனிமையாயிருந்தது.

அன்று காலை விழித்தெழுந்ததும் இதுதான் நான் கண்ட காட்சி. காலைக் கதிரவன் ஒளியில் ஜ்வலித்த தோப்பையும் அதற்கப்பாலிருந்த நகரத்தையும் கண்டு அங்கேயே தங்கிவிட்டால் நல்லது என்றே எனக்குத் தோன்றியது. இயற்கை வனப்பு என்னை அவ்வளவு தூரம் ஆட்கொண்டது.

ஒன்பது மணிக்கு எங்களுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறி அனுப்ப பல நண்பர்கள் வீடு முழுதும் நிரம்பியிருந்தனர். சாதாரண நாட்களைப் போலவே அன்றைய தினத்தையும் கருத எங்களாலான வரையில் முயற்சித்தோம். உள்ளூற நாங்கள் அது மாறுபட்ட, மிக முக்கியமான நாள் என்று உணர்ந்திருந்ததால், எங்கள் உற்சாகத்தை முழுதும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தொலைதூரத்திலிருந்த ஒரு தேசத்திற்குச் செல்லுவதில் எனக்கிருந்த துக்கத்தையும் அவ்வாறே அடக்க முடியவில்லை.

பகல் பதினொரு மணிக்கு நண்பர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டோம். எண்ணற்ற எங்கள் பூனைகள், நாய்களிடம் கூட விடைபெற்றுக்கொண்டு, நதிதீரத்திலிருந்த எங்கள் வீட்டை விட்டு, சிறிது நேரத்தில் எங்கள் எஸ்ஸெக்ஸ் நகரத்தையே விட்டகன்றோம். இரண்டு மணி நேரம் மோட்டார் சவாரிக்குப் பின் கனக்டிகட் பிரதேசமே பின் தங்கியது.

விமான நிலையத்தை அடைந்ததிலிருந்து மாலை நான்கு மணிக்கு நேராக பாரிஸ் செல்லும் விமானத்தில் ஏறும் வரையில் என்ன நடந்தது, என்ன பேசினோம் என்று சரியாகக் கவனமில்லை. எங்கள் பெட்டிகளையும், சாமான்களையும்,

பிரயாணச் சீட்டுக்களையும் சரிபார்த்துக்கொண்டு, நியூயார்க் வரையில் எங்களை வழியனுப்ப வந்திருந்த நண்பர்களிடமும் குடும்பத்தினரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டோம். விமானம் கிளம்பும் நேரமாயிற்று. நாங்கள் ஏணியில் ஏறி விமானத்திற்குள் சென்றேம்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் விமானம் சப்தமிட்டுக் கொண்டு உயரச் செல்லச் செல்ல எங்கள் சொந்த நாட்டை விட்டு விலகிப் போய்க்கொண்டே இருந்தோம்.

பாரிஸ், ஜெனீவா, ரோம், கெய்ரோ, பாஸ்ரா, இராக், டெஹரான், ஸௌதி அரேபியா முதலிய இடங்களில் சிறிது நேரம் தங்கித் தங்கி, சில நாட்களுக்குப் பின் ஒரு நள்ளிரவு நாங்கள் பம்பாய் நகரத்தை அணுகிக்கொண்டிருக்கிறேம் என்று விமான சிப்பந்தி அறிவித்தான்.

அத்தியாயம் 2

இந்தியாவுக்கு வணக்கம்

மிகவும் களைப்புற்று அன்றிரவு விமானத்திலிருந்து இறங்கியதும் புழுக்கம் மிகுந்த பம்பாய் நகரத்துள் பிரவேசித்தோம். எங்களை வரவேற்க பல நண்பர்கள் வெகு நேரம் விமான நிலையத்திலேயே காத்திருந்தனர். அன்புள்ள அம்மக்களுக்கு நாங்கள் வணக்கம் தெரிவிக்கும் முறையில் உற்சாகத்துடன் முறுவலித்தோம் என்று நான் கூறமுடியாது. ஸாலிக்கும், ஸாமுக்கும், எனக்கும் புன்முறுவலிக்கவே போதிய ஊக்கமில்லை, வெளியில் காத்திருந்த மோட்டாரின் பின் 'ஸீட்'டில் ஒரு மூலையில் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் உட்கார்ந்துகொண்டு நாங்கள் தங்கவேண்டிய ஓட்டலுக்குச் செல்லத் தயாரானேம். அங்கே கொஞ்ச நேரம் தூங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டதும், காலை உணவுக்குப் பின் ஸ்தானிகராலய விமானம் எங்களை டில்லிக்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

விமான நிலையத்திலிருந்து பம்பாய் நகரத்துத் துறைமுகப் பகுதியில் பிரமிக்கத்தக்க முறையில் மிகவும் விரிவான ஆடம்பரத்துடன் அமைந்துள்ள "தாஜ்மஹால்" ஓட்டலுக்குச் செல்ல முப்பது நிமிஷங்கள் பிடித்தன. இந்தியா முதன் முதலாகப் பார்க்க எப்படியிருக்கும் என்று மணிக்கணக்காக நான் என் மூளையைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தேன். இந்தியா எப்படி இருக்கும்? அதைப்பற்றி நான் அறிந்திருந்தது கொஞ்சம்தான்.

இருந்தபோதிலும் இந்தியாவின் துயரமிக்க ஏழ்மை நிலையைப்பற்றி அடிக்கடி நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். எனக்கு மிகுந்த வறுமை நிலை என்பது உருவற்ற எண்ணம் தான். ஒருகால் நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைக்கு மாருனதாயிருக்கலாம். ஏனெனில் வறுமை நிலையை ஓரளவு நான் பார்த்திருந்தாலும் நெருங்கி அனுபவித்ததில்லை. ஆனல் இப்படிப்பட்ட ஒரு

நிலைமையின் பயங்கரச் சுமையை ஜனங்கள் தாங்கி அதில் அவர்களுடைய குழந்தைகளும் பங்கு கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவே எனக்குப் பயமாக இருந்தது.

கடைசியாக, விமானத்திலிருந்து இறங்குவதற்கு முன் என் எண்ணங்கள் ஒரு நிலைக்கு வந்தன. "இந்தியா எப்படியிருக்கும் என்பதைப்பற்றி ஏன் சிந்தித்துக் கவலையுறவேண்டும்? அங்கே போகும் வரையில் காத்திருந்தால் தானே தெரிகிறது. எப்படியேனும் இருக்கலாம் என்ற மனப்பான்மையுடன் சென்றால், உண்மை நிலைகண்டு ஏமாற்றமோ, பயமோ, அதிர்ச்சியோ, உண்டாகாது" என்று, நானே என்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

எனவே, மோட்டாரில் சென்றபோது வீதியின் இருபுறத்திலும் நூற்றுக்கணக்கான ஆடவரும், பெண்டிரும், சிறுவர்களும், கயிற்றுக் கட்டில்களிலும், ஜமுக்காளத்தையொத்த பாய்களிலும், சிமெண்ட் நடைபாதையிலும் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து நான் அதிகமாய் ஆச்சரியப்படவில்லை.

அன்றிரவு வெப்பம் அதிகமாகவே இருந்தது. ஆதலால் வீட்டில் புழுக்கம் நிறைந்த அறைகளில் அடைந்து கிடப்பதைவிட வெளியில் தூங்குவது குளிர்ச்சியாக இருப்பதால்தான் அவர்களெல்லோரும் அவ்வாறு வெளியே வந்தனர் என்று அனுமானித்தேன். ஆனால் பெரிய மாளிகையொத்த வீடுகளும் சில காணப்பட்டன. வெளியே தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் கணக்கிட்டால் அம்மாதிரி வீடுகள் மிகக் குறைவே. இரண்டாந்தர மட்டரக விடுதிகளும் பல வீதிகளில் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகள் எல்லாம் கூட வெளியே இருந்த அனைவருக்கும் குடியிருப்பு அளித்திருக்க முடியாது. அவர்களில் பலருக்கு ரஸ்தாவைத் தவிர வீடு இல்லை; நடைபாதைகளைத் தவிர படுக்கை இல்லை; வான வெளியைத் தவிர கூரை இல்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

ஆனால் நான் மிகவும் களைப்புற்றிருந்தேன். நான் கண்ட ஏழ்மை நிலைமையும் நாங்கள் சேரவிருந்த ஆடம்பரமிக்க ஓட்டலும் ஒன்றையொன்று அணுகி எவ்வாறு இருக்கமுடியும் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் அன்றிரவு அதிகம் சிந்திக்கவில்லை.

தாஜ்மஹால் ஓட்டல் மிகவும் பெரிய கட்டிடம். விக்டோரியா மஹாராணி காலத்திய கட்டிடங்களைப்போல் பம்பாய் துறைமுகத்தில் இருந்தது. செருப்பணியாத பணியாட்கள் பளிங்குக் கற்களாலான தாழ்வாரங்கள் வழியே எங்களுக்கென ஒதுக்கியிருந்த விசாலமான பெரிய அறைகளுக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றனர். அங்கிருந்து ஜன்னல் வழியே நிலா வெளிச்சத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த துறைமுகம் தெரிந்தது. இதைச் சில நிமிஷம் பார்த்திருந்துவிட்டு நாங்கள் தூங்கிவிட்டோம்.

நான்கு மணி நேரத் தூக்கம் எங்கள் சோர்வையெல்லாம் அறவே அகற்றியது. பொழுதும் புலர்ந்து பகல் பளிச்சென்று பிரகாசித்தது. சூரிய ஒளி, துறைமுகத்தின் அலைகளில் மோதிப் பளபளத்தது. ஜன்னலுக்குக் கீழே தோட்டத்தில் புஷ்பங்கள் எல்லாம் தங்கள் வண்ணங்களை அள்ளி வீசின. தெருக்கள் சுறுசுறுப்புற்றன. காலை வேளை அலுவல்கள் எல்லாம் ஆரம்பித்து விட்டன. நகரமே விழிப்படைந்துவிட்டது.

காலை உணவுக்குப்பின் சற்று நேரத்திற்கு முன்பு வந்த அதே வழியாக நாங்கள் விமான நிலையத்திற்குச் சென்றோம். ஏழ்மை நிலைமட்டும் இரவில் கண்டது போலவே இருந்தது. ஆனால் இரவின் அமைதி, உறக்கம், சோர்வு எல்லாம் ஓடி ஒளிந்தன. அதற்குப் பதில் புத்துணர்ச்சியும், சுறுசுறுப்பும் ஜனநடமாட்டமும் காணப்பட்டன. இரவின் அமைதி நிலவிய இடத்தில் சிரிப்பும், பேச்சும் கூக்குரலும் நிரம்பின. மங்கிய இரவிற்குப்பின் இந்தியப் பெண்மணிகள் வனப்புடன் அணிந்த பல வர்ணப் புடவைகள் பளிச்சென்று எங்கும் பளபளத்தன.

நடைபாதைகளில் இரவு ஜனங்கள் அசைவற்றுக்கிடந்த இடங்களில் தாய்மார்கள் காலை உணவு தயாரித்துக்கொண்டு இருந்தனர். ஆண்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் வேலைமேல் போய்க்கொண்டிருந்தனர், சிறு பெண்கள் தங்கள் தாய்மார்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டிருந்தனர்; தங்கள் தம்பிகளையும் தங்கைகளையும் கவனித்துக்கொண்டனர். சிறுவர்கள் ஓடியாடி மகிழ்ந்தனர். நகரத்திற்குச் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்து

பெரியவர்களும் சிறுவர்களும் நாய்களைத் துணைகொண்டு ஆடுகளையும் மாடுகளையும் விற்பனைக்கு பட்டணத்தை நோக்கி ஓட்டிச் சென்றனர்.

ஏழ்மை நிலை·என்பது மனத்தில் மட்டும் உலவும் உயிரற்ற கருத்தல்ல என்பது அந்தக்கணத்தில் விளங்கிற்று. ஏழ்மையின் சாரமே மக்கள்தான்; உண்டு, உடுத்துப் பேசி, நடந்து திரிந்து ஜீவ தசையுடனிருக்கும் உண்மையான மக்கள்; வாழ்க்கை நடத்தி வறுமையில் உழன்று, இன்பம், துன்பம், காதல், நேசம் முதலிய உணர்ச்சிகளுடன் தினசரி காலம் கடத்தும் ஜனங்கள்; நான் ஏற்கனவே பார்த்து அறிந்திருந்த ஜனங்களைபபோலவே இருந்த மக்கள்—இவர்கள்தான் ஏழ்மையின் வடிவம், சாரம் என்று உணர்ந்தேன்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நகரத் தோற்றத்தை விமானத்திலிருந்தே கண்டனுபவித்தபின், எங்கள் விமானம் வடகிழக்காகத் திரும்பி டில்லி நோக்கிச் சென்றது. வழி நெடுக சின்னஞ் சிறு வீடுகள் அடர்ந்து ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. இவைகள்தான் இந்தியாவின் கிராமங்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்தைச் சுற்றிலும் பசுமையுடன் காட்சிதந்த நிலங்கள் இருந்தன. சில சமயங்களில் ஒரு நதி வளைந்து வளைந்து செல்லுவதையும் கண்டோம்.

சில மணிகள்தான் ஆயிற்று. நாங்கள் டில்லி விமான நிலையத்திற்கு வந்துவிட்டோம். ஆனல் நாங்கள் மறுபடியும் சோர்வடைந்திருந்தோம். தூக்கம் தலையைச் சுற்றியது. வெய்யிலும் கடுமையாக இருந்தது. பம்பாயில் நாங்கள் கண்ட முதலனுபவத்திற்குப்பின் டில்லியில் எங்கள் வீடு எப்படி இருக்குமென்று எண்ணத்தொடங்கினேன். எல்லாவற்றையும்விட அப்போது நாங்கள் விரும்பியது குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம், சிறிது தூக்கம், எங்கள் இடத்திற்கு வந்து நிலைத்துவிட்டோம் என்ற அமைதி, இவைமட்டுமே.

விமானத்தைவிட்டு இறங்கியதும் எங்களை வரவேற்க போட்டோக்காரர்களும் பத்திரிகை நிருபர்களும் ஒரு கூட்டமாகவே இருந்தனர். அமெரிக்க ஸ்தானிகராலயத்திலிருந்து பலர் ஒரு நீண்ட வரிசையாகவே நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

எதிர்பாராத விதத்தில் இவ்வரவேற்பு எங்களுக்கு அமோக மாகப்பட்டது.

முன்பின் தெரியாது நிலையற்ற இந்தப் புது உலகத்தில் நாங்கள் அடி எடுத்து வைத்ததும், எங்களுக்குப் பிடித்தமான ஒரு முகம் எங்களை வசீகரித்தது. அதுதான் என் தகப்பனுருடைய மோட்டார் ஓட்டி. அவர் பருமனுனவர்; இனிமையும் கனிவுமுள்ள தன்மையுடையவர். அவர் முகத்தில் நட்பு ததும்பியது. ஜேவான் சிங் என்று பெயர். விமான நிலையத்திலிருந்து ரேடன்டன் ரஸ்தாவிலிருந்த பதினேழாம் நெம்பரிலுள்ள எங்கள் புதிய வீட்டுக்கு—ஆறு மைல்—அவர்தான் எங்களை ஓட்டிச் சென்றுர்.

அப்போது உச்சிவேளை. வெய்யில் மிகுதியால் ரஸ்தாவில் அதிக ஜன நடமாட்டமில்லை. ஒருவன் தன் மனைவியுடன் சென்றுகொண்டிருந்தான். இருவர் தலைகளிலும் பெரிய மூட்டைகள் இருந்தன. ஒருவன் சைகிளின் பின்புறத்தில் ஏறிக்கொண்டு இருவராகச் சவாரி செய்துகொண்டிருந்தனர். இரண்டு பொதி மாடுகள் நிதானமாக இழுத்துச்சென்ற பாரம் தாங்கிய வண்டியைக் கடந்து சென்றேம். இப் பொதி மாடுகள் தான் இந்தியாவில் வண்டி இழுக்கின்றன என்று ஜேவான் சிங் சொன்னுர். ஆனல் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் வீதி ஓரங்களில் நிழலுக்குத் தங்கியிருந்தனர். வழியில் சில கிராமங்கள் இருந்தன. நிலப்பரப்பு அநேகமாக வரண்ட கரடாகத்தான் இருந்தது. இங்குமங்கும் சிறு புதர்களும் மரங்களும் காணப்பட்டன.

நாங்கள் வசிப்பதற்கான பங்களா டில்லியின் அருகாமையில் ஒரு ஓரத்தில் இருந்ததால் அன்றைய தினம் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனல் நாங்கள் பார்த்த வரையில் எல்லாம் நவீனமாகவும் பரிசுத்தமாகவும் இருந்தன. அது வாஷிங்டன் நகரத்தின் ஒரு பகுதிபோலவே எங்களுக்குத் தோன்றியது. எங்களுடைய எண்ணங்களை ஒருவாறு எங்கள் தந்தையார் ஊகித்திருக்க வேண்டும். புது டில்லி கடந்த இருபது வருஷத்திற்குள்ளாகத்தான் இந்தியாவின் தலைநகரமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டதென்று அவர் எங்களுக்குச் சொன்னுர்.

"எதையும் எதிர்பார்க்கலாம்" என்ற மனப்பான்மையுடன் நான் இந்தியாவில் அடியெடுத்துவைத்தது மிகவும் நன்மையாகவே இருந்தது. ரேடன்டன் ரஸ்தாவின் பதினேழாம் நெம்பர் பங்களாவில் எங்கள் மோட்டார் நுழைந்ததும், அந்த வீடு அதிக ஆடம்பரமில்லாது ஒரு சாதாரணக் குடியிருப்பு வீடுபோலவே இருந்ததைக் கண்டு நான் சந்தோஷமடைந்தேன். ஆனால் வாயிற்படிக்கட்டுகளில் பதினொரு பேர், வெள்ளைச்சட்டை அணிந்து இடையிடையே சிவப்பு அணிகள் ஜ்வலிக்க, வெள்ளையும் நீலமும் கலந்த தலைப்பாகைகளுடனும் அரைக் கச்சையுடனும் வரிசையாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் எங்கள் வேலைக்காரர்கள் என்று அறிமுகம் செய்யப்பட்டனர்.

அவர்களில் ஷாகூர் (Shakur) எனும் பெயருள்ளவன் ஒரு அடி முன்னே வந்து எங்களை அன்புடன் வரவேற்று வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அவன்தான் இல்லத்தில் பிரதான சமையலாள் என அறிந்தோம். வீட்டின் உட்புறம் வியக்கத்தக்கவாறு குளிர்ச்சியாக இருந்தது. அந்த வீடு பூராவும் குளிர்ச்சியாக்கப்பட்டிருந்தது. வாசம்செய்யாத வீடெனினும், அதிசுத்தமாக இருந்த இந்த பங்களா எங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் பிடித்திருந்தது. எங்களுடைய இதர ஏவலாளிகளையும் கண்டோம். எல்லோரும் ஆங்கிலம் பேசினார்கள், அமெரிக்க பாணியில் பகல் உணவு கொண்டோம். பிறகு மூட்டைகளை எல்லாம் அவிழ்க்கத் தொடங்கினோம்.

எங்களுடைய புதுச் சூழ்நிலையில் நாங்கள் படிப்படியாக ஒன்றிப்போக முயன்றோம். ஆனால் பல நாட்கள்வரை நானாவது என் தம்பி தங்கையாவது இச்சூழ்நிலையில் ஆனந்தமாக இருக்கவில்லை. எங்களுக்கு எல்லாம் ஏதோ புதுமையாகவும் அமைதியற்றும் தோன்றின. வீட்டுக்கு வெளியே காணப்பட்ட உலகம் எங்கள்பால் நட்புகொண்டிருந்ததெனினும், உண்மை நிலைக்கு அது வெகுவாக மாறுபட்டது போலவே தோன்றியது.

அமெரிக்காவில் ஹார்ட்போர்ட் என்னும் நகரத்திற்கு முதன் முதலாக நாங்கள் சென்றபோது இப்படித்தான் இருந்தது. அங்கே எனக்கு நிச்சயமாகப் பட்டது நானும், என்

குடும்பமும், நாங்கள் வசித்த வீடும்தான். மற்றவை எல்லாம் நிலையற்றதுபோல், ஏன், உண்மையற்றதுபோலவே எனக்குத் தோன்றியது. ஏறக்குறைய அதே நிலைதான் இங்கேயும் காணப்பட்டது.

முதல் சில வாரங்களில் டில்லியில் நாங்கள் சந்தித்த அமெரிக்கர்களும் இந்தியர்களைப்போலவே புதுமையாக விளங்கினர். நாங்கள் அமெரிக்காவில் கண்ட அமெரிக்க மக்களைவிட மாறுபட்டவர்கள் போலவே இந்தியாவில் வசித்த அமெரிக்கர்கள் காணப்பட்டனர். என்னைச் சுற்றிலும் ஒரு திரை படர்ந்து மூடிக்கொள்ளுவதை உணர்ந்தேன். நான் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டுமானால் இத்திரையை விலக்கிக்கொண்டு வெளியே வரவேண்டுமென்றும் உணர்ந்தேன்.

நாட்கள் செல்லச்செல்ல உஷ்ணம் தணிந்து, மாலை வேளைகள் மனோகரமாக மாறின. எங்கள் பங்களாவின் பக்கங்களில் நாங்கள் உல்லாசமாக உலாவச் செல்வோம். எங்கள் வீட்டுப் பின்புறத்திலிருந்த அழகிய நந்தவனத்தில் அடிக்கடி உலாவுவோம். ரேடன்டன் சாலையே மரங்களடர்ந்து அமைதி நிலவும் இடம். அதிக நடமாட்டமில்லாத பகுதி. எப்போதாவது ஒரு மோட்டார், அல்லது பாரம் ஏற்றிய "டிரக்"; சில சமயம் "கிரீச்" என்று சப்தித்துக்கொண்டு செல்லும் மாட்டு வண்டி; சில சமயம் "ஜல் ஜல்" என்னும் சப்தத்துடன் செல்லும் இரண்டு சக்கர "டாங்கா" என்னும் குதிரைவண்டி-இவைகள்தான் அப்பகுதியின் அமைதியைக் கலைக்கும். ஜனங்கள் சைகிள்களில்தான் செல்லுவார்கள். வேகமாகப் போவதும் சாவதானமாகச் செல்லுவதும் அவரவர்களுடைய குணத்தையும் அவர்கள் போய்ச் சேருமிடத்தையும் பொறுத்திருக்கும். சில சமயங்களில் சிறுவர்கள் சந்தோஷமாக பேசிக்கொண்டிருப்பது, அவர்கள் பாஷை புரியாவிட்டாலும், கேட்க இனிமையாயிருக்கும்.

எங்களுக்கு ஒரு பக்கத்தில் வசித்தவர்கள் சீன தேசத்து ஸ்தானிகராலயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் ஒரு இந்திய குடும்பத்தினர் வசித்தனர். அவர்கள் குழந்தைகளும், நாங்களும் சீக்கிரத்திலேயே நண்பர்களாகிவிட்டோம்.

எதிர் வாடையில் அதே தெருவில் ஒரு அமெரிக்கக் குடும்பம் வசித்தது. அதன் தலைவர் அமெரிக்கச் செய்தி ஸ்தாபனத்தில் வேலை செய்து வந்தார். ஒரு இந்திய டாக்டரும் அவருடைய குடும்பமும் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரே வசித்தனர். அவருடைய பிள்ளையும் ஸாமும் இணைபிரியா நண்பர்களாகி விட்டனர்.

கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின் ரேடன்டன் ரஸ்தா எனக்குப் பிடித்துப்போய் விட்டது. அத்தெருவை நினைக்கும்போது எல்லாம் குறிப்பிட்ட சில காட்சிகளும் ஓசைகளும் என் மனத்தில் கூடவே எழும். இருந்தாலும், நாங்கள் மூவரும் இதற்கு முன் அமெரிக்காவில் ஒரு புது இடத்திற்குச் சென்றால் அந்த சூழ்நிலையைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டதேபோல் இங்கேயும் இப்புதுமையையும் பழக்கப் படுத்திக்கொண்டோம். இச் சூழ்நிலையும் சுற்றுப்புறமும் முற்றிலும் எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. விளங்காமல் நாங்கள் எவ்வாறு அவைகளை அனுபவித்து இன்புறுவோம்? நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது எவ்வளவோ இருந்தன.

நாங்கள் இவ்வாறு அறிந்துகொண்ட, ஆனால் கொஞ்சமும் ஏற்க முடியாத விஷயங்களில் ஒன்று எங்கள் வீட்டில் காணப்பட்ட ஏராளமான வேலையாட்கள்தான். எங்கள் குடும்பம் சிறியது. நாங்கள் வசித்த வீடும் பெரிய மாளிகை அல்ல. எங்கள் வீட்டு வேலைகளை நாங்களே செய்து பழகியவர்கள். ஆகையால் எங்களுக்காக ஒருவர் மோட்டார் ஓட்டுவதும், ஒருவன் கடைக்குச் சென்று சாமான்கள் வாங்கி வருவதும், ஒருவன் சமையல் செய்வதும், ஒருவன் மேஜையை விரித்துப் பரிமாறுவதும், ஒருவன் வீட்டைச் சுத்தம் செய்வதும், ஒருவன் தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதும், எங்களுக்கு இன்பமளிக்கவில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் அவசியமில்லாதவர்கள் என்றே கருதினோம். அமெரிக்க மக்களாகிய எங்களுக்கு உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த சமத்துவ உணர்ச்சியும் ஆடம்பரமின்றிச் செயலாற்றும் தன்மையும் நாங்கள் எண்ணியதைவிட அதிகமாக வலுப்பெற்றிருந்தன என்பதை சீக்கிரத்திலேயே உணர்ந்தோம். எங்கள் வேலைகளை ஏவலாளிகள் செய்து அவர்கள் எல்லோரும் எங்களை உயர்ந்தோர் என மதித்ததை நாங்கள் விரும்பவில்லை.

இந்தியாவில் பெரும்பான்மையினர் பிறப்பினுலேயே குறிப்பிட்ட ஒரு தொழில் வகுப்பில் உதித்து, குறிப்பிட்ட சமூக நிலை அல்லது அந்தஸ்துடையவர்கள் என்னும் நம்பிக்கையில், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட நிலையிலுள்ளோர் செய்யவேண்டியதென்று ஒதுக்கப்பட்ட தொழில்களைச் செய்யாது விடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் இருந்தனர் என்று நாங்கள் தெரிந்துகொண்டோம். அதேபோல் இந்த எண்ணமும், அத்துடன் இணைந்த ஜாதி வகுப்புப் பாகுபாடும் வேகமாக மாறிக்கொண்டு வருவதையும், நெகிழ்ந்து கொடுப்பதையும் உணர்ந்தோம். உண்மையில் இந்தியாவில் ஜாதி ஏற்றத்தாழ்வு சட்டப்படி முற்றிலும் அகற்றப்பட்டுள்ளது.

அப்படி இருப்பினும், வேலைக்காரர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொருவனும் அவனுக்கு விதித்துள்ள வேலையைத்தான் செய்வான். வண்ணுன் சமையல் செய்யமாட்டான். அதேபோல் சமையல்காரன் துணிமணிகளை வெளுக்கமாட்டான். சமையலாள் தோட்ட வேலை செய்யமாட்டான். தோட்டக்காரன் சாப்பிடும் இடத்திற்கே வரமாட்டான். உயர்ந்தோர்கள் என்று மதித்து கௌரவிக்கப்பட்டபோது, நாங்கள் வேலையில் ஆசைகொண்டு ஏதாவதொன்றை நாங்களே செய்ய முற்பட்டால், அவர்கள் அதனுல் தாபப்படுவதன்றி, தங்கள் வேலையில் குறை காணுவதாக எண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் எங்களையே தாழ்த்திக்கொள்ளுகிருேம் என நினைப்பர்.

வேலைக்காரர்களுடன் தனித்தனியே பழகி அவர்களைப் புரிந்துகொண்ட பின்னர் நாங்கள் அமெரிக்காவில் எவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்தினேம், எவ்வாறு எங்கள் வீட்டு வேலைகளை நாங்களே செய்து கொண்டோம், எவ்வாறு அவ்வேலைகளைச் சுலபமாக்கிக்கொள்ள பலயந்திர சாதனங்களைக் கண்டுபிடித்து உபயோகப்படுத்தினேம் என்றெல்லாம் அவர்களுக்கு விளங்கக் கூறினேம். அதற்குப் பிறகு அவர்களும் எங்களைப் புரிந்துகொண்டு நாங்கள் ஏதாவது வேலை செய்தால் முன்போல் தாபப்படுவதில்லை. பின்னுல் அவர்களில் சிலருக்கு இதரவீடுகளில் உகந்த வேலையைத் தேடித்தந்து அனுப்பிவிட்டோம்.

அவர்களிடம் இவ்வித அறிவும் மனமாற்றமும் மெதுவாகத் தான் ஏற்பட்டன. சில வேலையாட்கள் நாங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு எங்கள் செயல்முறை அவ்வாறு என்று இருந்தனரே தவிர உண்மையில் அமெரிக்கருடைய வழக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஒரு சமயம் எங்கள் வீட்டுப் பின்புறத்தில் காம்பௌண்டிற்குள்ளேயே வேலைக்காரர்களுடைய குழந்தைகளுடன் ஏதோ விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்த பந்து தற்செயலாக சாக்கடையில் விழுந்துவிட்டது. இந்தச் சாக்கடை வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்த பெரிய கால்வாயில் கலக்கிறது. விளையாடிக்கொண்டிருந்த லீலா என்னும் சிறுமியும் நானும் அப் பந்தைச் சாக்கடையிலிருந்து எடுத்துவர ஓடினோம். அந்தச் சாக்கடை மிகவும் அழுக்கடைந்து துர்நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்; இதற்கு முன்பும் பார்த்திருக்கிறேன்.

"இந்தச் சாக்கடையை நன்றாகச் சுத்தம் செய்துவிட்டால் நாற்றம் எல்லாம் ஒழிந்து நன்றாக இருக்குமல்லவா?" என்று லீலாவிடம் கூறினேன்.

"ஓ, கூடாது," "பஹென்ஜி"* இம்மாதிரி வேலைகளை நீங்கள் செய்யக்கூடாது" என்று அவள் பதிலளித்தாள்.

---

*குறிப்பு:—ஹிந்துஸ்தானியில், "பஹென்ஜி" என்றால் மரியாதைக்குகந்த சகோதரி என்று அர்த்தம். "பஹென்" என்றால் உடன்பிறந்தவள், சகோதரி; "ஜி" என்பதைச் சேர்த்தால் அன்பையும் மரியாதையையும் குறிக்கும். இதை எந்தப் பெயருடனாவது பட்டப் பெயருடனாவது சேர்த்துக் கொள்ளலாம். உதாரணமாக காந்திஜி, நேருஜி (பிரதம மந்திரி பண்டித நேரு இவ்வாறுதானே இந்திய மக்களால் அழைக்கப்படுகிறார்), மாதாஜி, பிதாஜி (மரியாதையுடன் தகப்பனாரையும் தாயாரையும் குறிக்கும் சொற்கள்). நான் எனக்குப் பழக்கமில்லாத பெண்மணிகளைக் குறிக்கும்போதும் அவர்களுடைய பதவியோ, வயதோ மரியாதைக்குகந்ததென்று தெரிந்தபோதும் அவர்களை எல்லாம் "பஹென்ஜி" என்றே அழைத்தேன். பிற்காலத்தில் என்னுடன் வேலை செய்த பல இந்தியப் பெண்மணிகள் என்னையும் "பஹென்ஜி" என்றே அழைத்தனர்.

"இது ஒரு வேலையா? நமக்கு இது வேடிக்கையாக இருக்கும்," என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினேன். அப்படியானல் "அச்சா," "ஆகட்டும் அவ்வாறே செய்யலாம்" என்று சம்மதித்தாள். நாங்களிருவரும் சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தோம்.

வேலை செய்துகொண்டே இருந்தோம். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் டிரைவர் ஜேவானின் மனைவி அந்தப் பக்கம் வந்தாள். நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ததையும், எங்கள் கைகளும் முகமும் சாக்கடைத் தண்ணீரினலும் மண்ணினலும் கறைபட்டிருந்ததையும் கண்டு அவள் மிகவும் பீதியடைந்தாள். மற்றவர்களும் அங்கே வந்து கூடிவிட்டனர். எல்லோரும் எங்களை நன்ருகத் திட்டி எங்கள் வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு சுத்தம் செய்துகொள்ள உள்ளே போகச் சொல்லி அனுப்பினர்.

"இது உன்னுடைய வேலையல்ல. இது மதன் செய்யவேண்டியது," என்று அவர்கள் எனக்கு விளங்க வைத்தனர். (மதன் என்பவன்தான் சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்பவன். எல்லோரினும் தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த அவன் இம்மாதிரித் தோட்டி வேலைகளைச் செய்தான்.)

ஆனல் ஷாகூர் என்னும் தலைமைச் சமையலாள் அங்கே தோன்றி அவர்களுக்கெல்லாம் விஷயத்தை விளக்கினன். "சகோதரியின் நாட்டிலே அவர்கள் கை அசுத்தமானல் கவலைப்படுவதில்லை" என்று சொல்லி, மேலும் அமெரிக்கா வாழ்க்கையில் அவன் தெரிந்துகொண்டிருந்த பல அம்சங்களைப்பற்றி விளக்கினன்.

என்னைச் சுற்றிலும் படர்ந்திருந்த திரையை விட்டு விலகி வெளியே செல்லுவதற்கு ஷாகூரும், ஜேவானும் இதர வேலைக்காரர்களும் தான் எனக்கு உறுதுணையாயிருந்தனர். காலப்போக்கில் அவர்கள் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்களானர்கள்.

அத்தியாயம் 3

மீண்டும் பள்ளியில் சேர்ந்தேன்

புது டில்லியை நாங்கள் அடைந்த சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் எங்களுடைய பள்ளிக்கூடப் பிரச்னை எழுந்தது. ஸாம், ஸாலி, நான் மூவரும் இந்தச் சூழ்நிலையில் ஒன்றிப்போக முடியவில்லை. அடிக்கடி அமெரிக்காவில் எங்கள் வீட்டைப் பற்றியும் அந்தச் சூழ்நிலையைப்பற்றியும் நினைக்கலானோம். ஒருகால் பள்ளிக்கூடமும், அங்கு எங்களுக்கு கிடைக்கும் புது நண்பர்களும், எங்களை சந்தோஷமாகவும், வேற்றிடத்திலிருக்கிறோம் என்ற மன நிலையை மாற்றக்கூடியதுமான பரிச்சயத்தை அளிக்கக்கூடும் என்று நாங்கள் கருதினோம்.

அடுத்த ஒரு வருஷத்திற்கு நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்க வேண்டிய வழக்கமான கல்வியைப்பற்றிக் கவலைகொள்ள வேண்டியதில்லை. அது முக்கியமுமன்று. க்ஷேத்ர கணிதமும் லத்தீன் மொழியும் நாங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் கற்கமுடியும். இந்தியாவைப்பற்றி தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் இப்போது எங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள அரிய வாய்ப்பை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டால்தான் முடியுமே தவிர இதர வழிகளால் முடியாது. இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயன்றோம்.

இக்கருத்தை மனத்தில் கொண்டு டில்லியிலும் அருகாமையிலிருந்த பள்ளிக்கூடங்களைப்பற்றி விசாரித்தோம். "உட்ஸ்டாக் பள்ளி" (Woodstock School) என்ற பள்ளியைத்தான் நாங்கள் கேட்ட அமெரிக்கர்கள் எல்லோரும் சிபாரிசு செய்தனர். டில்லிக்கு வடக்கே முன்னூறு மைல்களுக்கப்பால், இமயமலைத் தொடரின் அடிவாரத்தில், நல்ல உணவு வசதிகளுடன், எல்லா விதத்திலும் உயர்ந்த முறையில் செயல்புரிந்தது இப்பள்ளி. வட இந்தியாவில் வசித்த அமெரிக்கர்கள் எல்லோரும் தங்கள் குழந்தைகளை இந்தப் பள்ளிக்குத்தான் அனுப்பினர்.

ஜூனியர், ஸீனியர் இருதர வகுப்பினருக்கும் இது ஏற்றதாக இருந்தது. முக்கியமாக அமெரிக்க மக்களுக்கென்றே இப்பள்ளி நடத்தப்பட்டது. அதில் பாட முறைகளும் அமெரிக்காவில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கல்லூரிப் படிப்பிற்கு முந்திய நிலையி லுள்ளது போலவே வகுக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆனால் அப்பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தவர்களில் நாலில் ஒரு பங்கினர்தான் இந்தியர்கள் என்று தெரிந்தது. உபாத்தியாயர்களும், சிப்பந்திகளும் பெரும்பாலும் அமெரிக்கர் களே. எங்களுடைய வழக்கமான கல்வியை இப்பள்ளியில் கற்று, உரியகாலத்தில் அமெரிக்காவில் எந்தக் கல்லூரியிலாவது சேர்ந்து மேல் படிப்பைத் தொடர இது மிகவும் சௌகரிய மாகவே இருந்தது. ஆனால் இந்தியாவைப்பற்றி இந்தப் பள்ளியில் படிப்பதன்மூலம் அதிகமாக ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. மாமூலான கல்வி பயில வேண்டுமென்பது தான் முக்கிய நோக்கமென்றால் நாங்கள் கனக்டிகட் பிர தேசத்திலேயே தங்கி இருந்திருக்கலாமல்லவா?

காரியாலயத்தில் என் தாயார் சந்தித்த ஒரு இந்திய ஸ்திரீ டில்லியிலும், புது டில்லியிலுமிருந்த இரண்டு "கான்வென்ட்" (கிறிஸ்துவ முறையில் நடத்தப்பட்ட பள்ளிகள்) பள்ளிக்கூடங் களில் ஏதாவதொன்றிற்கு எங்களை அனுப்பலாம் என்று ஆலோசனை கூறினாள். அவ்விரண்டும் கத்தோலிக்கர்களால் நடத்தப்பட்டன. நல்ல முறையில் நடத்தப்பட்டாலும் பள்ளி களில் கூட்டம் வெகு அதிகம். பள்ளி காரியதரிசியை அணுகி விசாரித்தபோது சுலபமாக எங்களுக்கு இடம் கிடைக்குமென்று தெரியவில்லை.

ஆங்கில போதனுமுறை உள்ள பள்ளிக்கூடத்திற்கே நாங்கள் செல்லவேண்டியிருந்ததால், அம்மாதிரி மேலும் மூன்று பள்ளிகள்தான் டில்லி வட்டாரத்தில் இருந்தன. அவைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்தோம். "லேடி இர்வின் செகண்டரி பெண்கள் பள்ளி" (Lady Irwin Secondary School for Girls) நல்ல முறை யில் செயல்புரிந்து வந்தது. வீட்டு வேலை, குடும்பப் பொருளா தாரம் முதலிய பாடங்களைக் கற்பிப்பதில் அதிக சிரத்தை எடுத் துக்கொண்டது இப்பள்ளி. ஸாலிக்கும், எனக்கும் இப்பாடங்

களில் சற்று ஆர்வம் இருந்தது. ஆனாலும் நாங்கள் மூவரும் ஒருங்கே செல்லவேண்டுமென்பதற்காக பையன்களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிக்கக்கூடிய பள்ளியைத் தேடவேண்டி வந்தது.

புது டில்லியிலிருந்த புதுமுறைப் பள்ளி (Modern School) முற்போக்குடன் நடத்தப்பட்டது. சம்பிரதாயமான ஆங்கிலேய பள்ளியைப்போல பாட முறைகள் அமைக்கப்படவில்லை. கல்லூரிப் படிப்புக்கு மட்டும் ஏற்றவாறு உயர்பள்ளியின் கல்வி முறை அமைக்கப்படாது, இந்தியாவின் வருங்கால தலைமுறைக்கு ஏழ்மை நிலைமையை அகற்றி வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும் நோக்கத்துடனே அமைந்த கல்வி முறை எங்களுக்கு மிகவும் சரியானதே என்று தோன்றியது. ஆனால் இங்கே போதனுமொழி, வட இந்தியாவில் சாதாரணமாக எங்கும் பேசப்பட்ட, ஹிந்துஸ்தானி என்று யாரோ எங்களுக்குத் தவறாகக் கூறிவிட்டார்கள். எங்களுக்கு இந்த பாஷையில் போதிய தேர்ச்சி ஏற்படும் வரையிலாவது இப்பள்ளியில் எங்களால் சேரமுடியாதென்று இதையும் கைவிட்டோம்.

நாங்கள் கடைசியாக முடிவு செய்து தேர்ந்தெடுத்த பள்ளி "டில்லி பப்ளிக் ஸ்கூல்" (Delhi Public School). அமெரிக்காவின் "பப்ளிக் ஸ்கூல்" (பொதுப்பள்ளிகள்) போலல்ல இந்தப் பள்ளி. மாதத்திற்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். பையன்களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிக்கலாம். எங்கள் வீட்டுக்கு இரண்டு மைல் அருகிலேயே இருந்தது. இங்கும்கூட கூட்டம் நிரம்பித்தானிருந்தது. இதைச் சமாளிக்க வகுப்புகள், அப்போதைக்கப்போது கூடாரங்கள் அமைத்து அவற்றில் நடத்தப்பட்டன. பிள்ளைகள் அதிகமானால் மேலும் கூடாரங்கள் அமைப்பார்கள். குறைந்தால் எடுத்து விடுவார்கள்.

இந்தப் பள்ளியில் நாங்கள் சேர்ந்தபோது எல்லா ஆசிரியர்களும், அதில் படித்த ஆயிரத்து முன்னூறு மாணவ மாணவிகளும், இந்தியர்களே. இந்தோனேஷியாவிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் மட்டுமே இந்தியரல்லாதவர்கள். அவர்களும் நாங்களும் பிற்காலத்தில் நெருங்கிய நண்பர்களானோம். பிள்ளைகள் எல்லோரும் பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்

கள். ஹிந்துக்கள், மஹமதியர்கள், சீக்கியர்கள், பௌத்தர்கள், கிறிஸ்துவர்கள் எல்லோரும் இருந்தனர். பள்ளித் தலைவர் ஒரு ஆங்கிலேயர். இனிய சுபாவமுள்ளவரெனினும் கட்டுப்பாட்டை வற்புறுத்துவதில் விட்டுக்கொடுக்காதவர். இங்கிலாந்தில் தனிப்பட்ட ஒருவர் நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்தைப்போலவே அவர் இதையும் நிர்வகித்து வந்தார்.

நாங்கள் முதன் முதலாக பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றது நன்றாக கவனமிருக்கிறது. எங்கள் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த இரண்டு பிள்ளைகள் இதே பொதுப் பள்ளிக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஸாமுக்கு அவர்கள் ஏற்கனவே நண்பர்கள். அவர்கள் மூவரும் காலை எட்டரை மணிக்கே சைகிள்களில் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். பள்ளி ஒன்பது மணிக்குத்தான் ஆரம்பம். நானும், ஸாலியும் பின்னாலேயே புறப்பட்டோம்.

எங்கள் சொந்த சைகிள்கள் இன்னமும் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்துசேரவில்லை. எனவே புது டில்லியில், மேல்நாட்டு முறையில் விரிவாக வியாபாரம் நடத்தப்படும் பகுதியாகிய "கன்னட் ப்ளேஸ்" (Connaught Place) ஸில், ஒரு கடையிலிருந்து வாடகைக்கு சைகிள்கள் வாங்கிக்கொண்டோம். இவையெல்லாம் பழமையானவை. கொஞ்ச தூரம்தான் சென்றிருப்போம். ஸாலியின் சைகிள் சங்கிலி கழன்றுவிட்டது. இதை எப்படி மறுபடியும் பொருத்துவதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. எங்களுக்குத் தெரியாத புது உலகத்தில் முதன் முதலாக வெளியே செல்ல ஆரம்பித்தபோது ஏற்பட்ட இந்தச் சிறு கோளாறினால் நாங்கள் பீதியடைந்தோம்..

நாங்கள் சைகிள்களைத் தள்ளிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்று ஷாகூரைக் கொண்டு சரிசெய்து பின்பு பள்ளிக்கூடம் போவதா? அவ்வாறு செய்தால் பள்ளியில் சேர்ந்த முதல் நாளே நாங்கள் வகுப்பிற்குத் தாமதித்துப் போகவேண்டும். அல்லது அப்படியே சைகிள்களைத் தள்ளிக்கொண்டு பள்ளிக்கே சென்றுவிடலாமா? நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வராமல் நின்றுகொண்டிருந்தபோது ஸாமினுடைய மற்றொரு நண்பன் அவ்வழியே பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் எங்களை அடையாளம் கண்டுகொண்டு எங்களுக்கு ஏதாவது சிரமம்

ஏற்பட்டதா என வினவினன். கழன்றுவிட்ட சைகிள் சங்கிலி யைக் காட்டினேம். எங்கள் கவலையை எங்கள் முகம் காட்டிற்று. ஒரு நொடியில் அவன் அதைப் பொருத்திக் கொடுத்தான். அவனுக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு, நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு குறித்த காலத்திற்குள் போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்கள் சைகிள் களை, மற்ற நூற்றுக்கணக்கான சைகிள்களுடன் வெளியே வைத்துவிட்டுஎங்களுடையகூடாரவகுப்புகளுக்குச்சென்றேம்.

மூன்று அமெரிக்கர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்திருக்கின் றனர் என்ற செய்தி ஏற்கனவே பள்ளி மாணவர்களிடையே பரவியிருக்க வேண்டும். அப்பள்ளியில் எல்லாவற்றையும்விட உயர்ந்த வகுப்பில் நான் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டேன். அமெரிக்க உயர் பள்ளியில் இரண்டாவது வருஷப் படிப்பிற்குச் சமமானது இந்த வகுப்பு. இதில் பதினன்கு பிள்ளைகளும் ஆறு பெண்களும் இருந்தனர். பெண்கள் எல்லோரும் நான் போகும் போது வகுப்பிற்கு வந்துவிட்டனர். ஆசிரியர் வருவதற்கு சில நிமிஷங்கள்தான் இருந்தன. இதற்குள் நாங்கள் ஒருவருக் கொருவர் சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம்.

ஆசிரியை சற்று தூரத்தில் வருவதைக் கண்டதும் அப் பெண்கள் என்னை என் இடத்திற்கு சீக்கிரமாகப் போய்விடும்படி துரிதப்படுத்தினர். ஆசிரியை சற்று வயது முதிர்ந்தவள். பார்வை மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. கூடாரத்துள் நுழைந்து அவள் தன்னுடைய காகிதங்களை எல்லாம் சரி செய்துவிட்டு ஆசனத்திலமர்ந்ததும், பையன்கள் பெண்கள் எல்லோரும் ஒரே குரலில் ஆசிரியைக்கு "வணக்கம்" தெரிவித் தோம். இது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

டில்லிப் பொதுப்பள்ளியில் மாணவ மாணவிகள் எல்லோரும் ஆசிரியர்களுக்குக் காட்டிய அளவுகடந்த மரியாதையும் அடக்கமும் எனக்குப் புதுமையாகக் காணப்பட்டதுடன், அதை உண்மையிலே என்னல் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ள இயலவில்லை. ஆசிரியர்கள் முன்னிலையில் அசாதாரண மரியாதை செய்வது போல் காட்டி, அவர்களுக்குப் பின்னல், வகுப்பைவிட்டு வெளியேறியதும் அல்லது அவர் கூடாரத்தைவிட்டுப் போனதும் எங்களுக்கு இஷ்டமானதைச் செய்வது என்னை வருத்தியது.

வகுப்பில் ஆஜர்கூப்பிட்ட பிறகு நாங்கள் எல்லோரும் பத்து வயது பையன்களைப்போல வரிசையாக நின்று, அங்கிருந்து ஒரு கூடாரத்திற்குப் பின்னாலிருந்த காலி நிலத்திற்குச் சென்றோம். அங்கே பள்ளியிலிருந்த எல்லா மாணவர்களும் ஒரு அரைவட்டமாக அமைந்து பிரார்த்தனைக்குத் தயாராகி நின்றனர். அமைதி நிலவியதும் எங்கள் ஆங்கிலேய "பிரின்ஸிபால்" ஒரு பிரார்த்தனை செய்தார். பின்னர் மேலும் இரண்டு பிரார்த்தனைகள் செய்து மாணக்கர்களையும் அவைகளைத் திருப்பிச் சொல்லும்படி செய்தார். இவற்றில் ஒன்று ஏசுநாதர் செய்த பிரார்த்தனை. நாங்கள் எல்லோரும் சிறுவர்கள். இப்பிரார்த்தனையை முதலில் நாங்கள் ஆரம்பிக்கவில்லை. கிளிப்பிள்ளைகள்போல் என்ன சொல்லுகிறோம் என்று சிந்திக்காமல் முன்னே கூறியதை அப்படியே ஒப்பித்தோம். வகுப்பு ஆசிரியை பாராமலிருக்கும்போது அவள் முதுகுக்குப் பின்னால் ஒருவருக்கொருவர் கேலியாகக் கண் சிமிட்டி தலைப் பின்னலை இழுத்து விளையாடுவோம். இதெல்லாம் முதல் நாளிலே அல்ல. போகப் போகத்தான்.

பிரார்த்தனைக்குப் பின் என்னுடைய முதல் பாட வகுப்பு விளையாட்டு. கூடைப் பந்தைப்போல் ஒரு ஆட்டத்தை நாங்கள் எல்லோரும் ஆடினோம். இதற்குப் பின் பூகோள பாடம். அப்புறம் இந்திய சரித்திரம். கடைசியாக ஆங்கில இலக்கணப் பாடம். இவைகள் எல்லாம் கட்டாயப் பாடங்கள்.

பனிரெண்டு மணிக்குச் சற்று முன்னதாகவே பகல் உணவுக்கென்று முக்கால் மணி நேரம் இடைவேளை விடப்பட்டது. பெண் பிள்ளைகள் எல்லோரும் டப்பாக்களிலடைத்து வீட்டிலிருந்து தயார் செய்த உணவு கொண்டு வந்திருந்தனர். சிலருக்கு அவர்களுடைய வேலைக்காரர்கள் உணவு கொண்டு வந்தனர். ஷாகூர் எனக்கும், என் தம்பி தங்கைக்கும் "ஸாண்ட்விச்"சுகளும், ஆப்பிள் பழங்களும் அனுப்பியிருந்தான். நான் என் பங்கு உணவை உண்டேன். என் வகுப்புப் பெண்கள் சப்பாத்தியும், கறியும் பருப்பும் சாப்பிட்டனர். வட இந்தியாவில் சப்பாத்திதான் மக்களின் முக்கிய உணவு.

பெண்கள் எல்லோரும் அமெரிக்காவைப்பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டனர். நான் ஒரு சினிமா நட்சத்திரத்தை நேரில் சந்தித்

திருக்கிறேனா என்பது அவர்கள் கேட்ட முதல் கேள்வி. (நான் சந்தித்திருக்கிறேன். நாங்கள் அமெரிக்காவைவிட்டுக் கிளம்பிய விமானத்தில் **ஜேன் ரஸ்ஸல்** என்னும் நட்சத்திரம் நியூயார்க்கிலிருந்து பாரிஸ் வரையில் பிரயாணம் செய்தாள்.) இதைப் போல இதர கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. என்னாலானவரை அவற்றிற்குப் பதிலளித்தேன். ஆனால் "ஹாலிவுட்"டைப்பற்றி என்னைக்காட்டிலும் அவர்களுக்கு அதிகம் தெரிந்திருந்தது என்பது சீக்கிரத்திலேயே எனக்கு விளங்கியது.

நான் அவர்களுடன் சம்பாஷிப்பதில் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டேன் என்பதைக் கூறவேண்டும். அவர்களுடைய ஆங்கிலம் பிழையின்றி சுத்தமாக இருந்தது. என்னுடைய ஆங்கிலம் சுத்தமாக இல்லாததோடு மற்றவர்களுக்குப் புரியாத பல அமெரிக்கப் பிராந்திய வார்த்தைகள் அதில் கலந்திருந்தன. வெளிப்பார்வைக்கு நானும் அவர்களும் இரண்டு வெவ்வேறு மொழிகளை பேசிக்கொண்டோம் எனலாம். ஆனாலும் சுமார் ஒரு மாத காலத்திற்குள் நான் இந்தியர் பேசுவதேபோல் ஆங்கிலம் பேசக் கற்றுக்கொண்டேன். அவர்களுக்கும் என்னுடைய அமெரிக்க இங்கிலீஷ் பழக்கமாகி விட்டது.

பகல் உண்டிக்குப் பின் நான்கு பாடங்கள் இருந்தன. முதல் பாடம் கிறிஸ்துவ சமய நூல். இதில் பைபிள் என்னும் சமய மூலப் புத்தகத்திலிருந்து பகுதிகள் விரிவாக நடத்தப்பட்டன. இது இஷ்ட பாடமாகையால் பல மாணுக்கர்கள் இந்தப் பாடத்திற்குப் பதிலாக பௌதிகம், ரஸாயனம் போன்ற பாடங்களைப் படித்தனர். இவ்விரண்டு பாடங்களும் இரண்டு வருஷப் படிப்பு முறையில் இரண்டாவது வருஷம் சேர்த்து நடத்தப்பட்டன. எனக்கு இப்பாடங்களை முன்னமே படிக்க சந்தர்ப்பமில்லாததால், கிறிஸ்துவ சமய பாடத்தையே படிக்கலானேன்.

இந்தப் பாடத்திற்குப் பின் கணித பாடம். இது என்னுடைய திறனுக்கு மிஞ்சியதாக இருந்ததால் எனக்குப் புரியவில்லை. பின்னால் க்ஷேத்ர கணிதத்தில் எனக்குப் பிரத்தியேகமாக போதனை அளிக்கப்பட்டது. இதுவும்கூட இஷ்ட பாடமே. ஆதலால் சில பெண்கள் குடும்பக் கலையும், சுகாதாரமும் மாற்றுப் பாடமாக எடுத்துக்கொண்டனர். அதற்கடுத்த பாடம்

கைத் தொழிலும், கலையும். கடைசிப் பாடம் ஹிந்தி மொழி.

அத்துடன் அன்றைய பாடங்கள் முடிவு பெற்றன. பள்ளியைச் சேர்ந்த விளையாடுமிடத்திற்கு இதர பெண்கள் என்னை அழைத்துச் சென்றனர். பள்ளிக்கூடத்து வைத்தியசாலை ஒன்றைத் தவிர எல்லா நடவடிக்கைகளும் கூடாரங்களிலேயே நடைபெற்றன. இக்கூடாரங்கள் மிகவும் பெரிதாக இருந்ததால் சுமார் முப்பது மாணவர்கள் சௌகரியமாக உட்கார முடிந்தது. அவற்றில் ஜன்னல்களோ, மின்சார விசிறிகளோ கிடையாது. வெளிச்சமும் அதிகம் கிடையாது. ஆனால் ஒரு பக்கம் பூராவும் திறந்து விடப்பட்டிருந்தது.

பிரின்ஸிபாலும், உதவி-பிரின்ஸிபாலும் சிறிய கூடாரங்களில் தான் தங்கியிருந்தனர். அவற்றில் மின்சார விசிறிகளும், விளக்குகளும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறே நிர்வாக நிலையமும் இச்சௌகரியங்க ளமையப்பெற்றது. மற்றொரு சிறிய கூடாரத்தில் புத்தகக் கடையிருந்தது. இங்கு எங்களுக்கு வேண்டிய காகிதம், புத்தகம், பேனா, பென்சில் முதலியவற்றை வாங்கலாம். இதற்கடுத்த கூடாரத்தில் ஆட்டங்கள் ஆடுவதற்கான சாமான்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் ஒரு கூடாரத்தில் நூல் நிலையம் இருந்தது. இதைத்தவிர ஐஸ்கிரீம், கல்கண்டுக் கட்டிகள், பழங்கள், தின்பண்டங்கள் வாங்க மற்றொரு கடையுமிருந்தது.

வைத்தியசாலை குமிழ்போன்ற கூரையுள்ள ஒரு சிறிய கட்டிடம். கருங்கல்லாலான இது, பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் மஹமதியர்களால் ஒரு மசூதியாக கட்டப்பட்டிருக்கலாம். உட்புறம் வியக்கத்தக்கவாறு குளிர்ச்சியாக இருந்தது.

ஒரு பள்ளிக்கூடம் கூடாரங்களில் நடத்தப்படுகிறதென்பதைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பது சற்று கடினமாயிருக்கலாம். ஆனால் அது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. கோடை காலங்களில் அதிக உஷ்ணமாயும், குளிர்காலங்களில் அதிக குளிராயும் இருந்தாலும் எங்களுக்கு கூடாரத்தில் எப்போதும் தூய்மையான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. இயற்கையுடன் இணைந்தே இருப்பதை நான் விரும்பினேன்.

எல்லாவித பட்சிகளும், மிருகங்களும் அடிக்கடி எங்கள் கூடாரங்களுக்கு வரும். சிறுசிறு அணில்கள் கூடாரக் கயிறுகளில் தாவிச்சென்று கூரையில் இங்குமங்கும் உல்லாசமாக ஓடும். பலவித பட்சிகள் சதாகாலமும் கூடாரத்துக்கு உள்ளும் வெளியும் பறந்துகொண்டே இருக்கும். கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த வர்ணத்துடன் பெரிய கழுகுகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மேல் ஆகாயத்தில் வட்டமிடும். அவற்றின் நிழல் கீழே தரையில் நன்கு தெரியும். ஒரு நாள் பாம்பின் பகையான ஒரு கீரிப்பிள்ளை கூடாரத்து மூலையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்து பிறகு சந்தடியின்றி சட்டென்று மறைந்துவிட்டது.

பள்ளிக்கூட விளையாட்டு மைதானத்துக்கு அப்பால், அதைச் சேர்ந்தாற்போலவே இரண்டு பெரிய மைதானங்கள் இருந்தன. ஒன்றில் கால்பந்து, ஹாக்கி, கிரிக்கெட் முதலிய ஆட்டங்கள் நடக்கும். மற்றொன்றில் வலைப்பந்து, கூடைப் பந்து முதலிய ஆட்டங்கள்தான் நடக்கும். இதையொட்டி மேலும் இரண்டு சிறிய மைதானங்களிருந்தன. அவைகள் பாட் மின்டனுக்கும், வாலிபால் என்னும் கைப்பந்தாட்டத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்டன.

இந்தப் பள்ளிக்கூடம் டில்லியின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்தது. நான் பள்ளியைச் சேர்ந்த முதல் நாள் வைத்தியசாலைக்குச் செல்லுவதற்கு முன் அங்கிருந்த ஒரு சிறிய குன்றின் மீதேறிப் பார்த்தபோது, அதற்கப்பால் காணப்பட்ட நிலப்பரப்பு ஜன சஞ்சாரமே இல்லாது கிடந்தது. அது ஒரு சமவெளிபோன்ற நிலம். இங்குமங்கும் கற்பாறைகளும், சிறு குன்றுகளும், சில குட்டையான மரங்களும், புதர்களும்தான் காணப்பட்டன. ஆனால் இந்த இடத்தில் நான் இந்தியாவை விட்டுச் சென்ற போது பல புதிய வீடுகளும் சாரிசாரியாக விடுதிகளும் நிரம்பி விட்டன. பள்ளிக்கூடத்தைச் சுற்றிலும் பல வீடுகள் ஏற்பட்டு விட்டன.

என்னுடைய புது சிநேகிதிகள் சைகிள் விட்டுவைத்த இடத்திற்குத் திரும்பி என்னை அழைத்து வந்தபோது மாலை நான்கு மணி ஆகிவிட்டது. அவர்கள் எல்லோரும் பள்ளிக்கூட பஸ்ஸில் வீடு சென்றனர். இன்னமும் சற்று சங்கோசத்துடனே அவர்

களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் மனத்தில் ஆனந்தம் புகுந்தது. நாங்கள் மூவரும் வீடு திரும்பியதும் இந்தியாவில் வாழ்க்கை அவ்வளவு பயங்கரமானதாக இல்லை என்று ஒரே மாதிரி அபிப்பிராயப்பட்டோம். எங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று எங்களையொத்த வயதினரைச் சந்திக்க முதலில் பயந்த போதிலும், இப்போது அவர்களைச் சந்தித்ததில் சந்தோஷமடைந்தோம், டில்லியில் படிப்பது எங்களுக்கு ஒரு இன்பகரமான அனுபவமாகவே இருக்குமென்று நிச்சயமாகத் தோன்றியது.

பல மாதங்கள் வரையில் டில்லியில் பொதுப் பள்ளியையும் அமெரிக்காவில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த பள்ளியையும் அடிக்கடி ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுண்டு. டில்லி பள்ளிக்கூடத்தில் காணப்பட்ட அசாதாரணமான மரியாதை, பணிவு, கடுமையான கட்டுப்பாட்டு முறை முதலியவற்றைக் குறித்து முன்னமேயே குறிப்பிட்டேன். பாட போதனை முறைகளிலும்கூட இவ்விரண்டு பள்ளிக்கூடங்களும் வித்தியாசப்பட்டன.

உதாரணமாக, டில்லியில் இந்திய சரித்திர வகுப்பில், ஆசிரியர், புத்தகத்தில் அன்றைய பாடப் பகுதியை நிதானமாகப் படித்துக்கொண்டே செல்லுவார். நாங்களும் எங்களுடைய புத்தகங்களில் அதே பகுதிகளை மனதிற்குள் படித்து புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். படித்த பகுதிகளைப்பற்றி கேள்விகள் கேட்கக் கூடாது. விவாதங்கள் நடைபெறாது. புத்தகத்தில் இருந்த விஷயத்திற்கு அதிகமாக ஆசிரியர் ஒன்றும் சொல்லமாட்டார். அது பாடமே அல்ல, உடற் பயிற்சியே.

மற்ற எல்லா வகுப்புகளிலும் கூட இவ்வாறு தான் பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டன. எங்களுடைய கலை வேலை வகுப்பில் ஆசிரியை கரும் பலகையில் ஒரு படம் வரைவார். நாங்கள் எங்கள் நோட்டுப் புத்தகங்களில் அதே போல் படம் வரைந்து அதற்கு வர்ணம் கொடுக்கவேண்டும். இதுதான் நாங்கள் கற்கும் கலை.

எங்களுடைய சிந்தனைக்கே வேலையில்லாது நடத்தப்பட்ட போதனை முறைக்கு என்னைப் பழக்கிக்கொள்ளுவது கடினமாகவே இருந்தது. வகுப்புகள் எல்லாம் உணர்ச்சியற்று சலிப்

புண்டாக்கின. ஆனால் வகுப்பில் உயர்ந்த மார்க்குகள் வாங்க வேண்டுமென்ற நோக்குடன் நான் படித்திருந்தால், அமெரிக்கா வில் நான் தங்கி எவ்வளவு கல்வி கற்றிருப்பேனோ அவ்வளவு இங்கேயும் கற்றிருக்க முடியும்.

எஸ்ஸெக்ஸ் பள்ளி முறைக்கும் டில்லிப் பொதுப்பள்ளி முறைக்கும் மற்றும் ஒரு முக்கியமான அம்சத்தில் வித்தியாச மிருந்தது. அது தான் பரீட்சை நடத்தும் வகை. அமெரிக்கா வில் வருஷம் பூராவும் அப்போதைக்கப்போது பரீட்சைகள் நடத்துவார்கள். இறுதிப் பரீட்சை என்று கிடையாது. அவ் வப்போது நடத்திய பரீட்சைகளில் நாங்கள் வாங்கும் மார்க்கு களைக் கொண்டும், வகுப்பில் நாங்கள் முன்னேறும் மாதிரியை யும், வீட்டு வேலைகள் செய்யும் ஒழுங்கையும் கவனித்து எங்கள் திறமையைக் கணக்கிடுவார்கள். இங்கே டில்லியில் எங்களுக்கு வாரந்தோறும் சோதனைப் பரீட்சைகள் உண்டு. இதற்கெல் லாம் மேலாக ஆண்டு முடிவில் இறுதிப் பரீட்சை. இது இங்கி லாந்தில் கேம்பிரிட்ஜ் கலாசாலை முறைப்படி அமைந்தது. வினாத்தாள்கள்கூட கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையிலிருந்தே அச்சடித்து அனுப்பப்பட்டன. பல மாணுக்கர்கள் இந்த இறுதிப் பரீட்சையில் தேறமாட்டார்கள். அவர்களெல்லோரும் மேலும் ஒரு ஆண்டு அதே வகுப்பில் படித்து மறுபடியும் அதே பரீட்சைக்குப் போகவேண்டும்.

டில்லிப் பொதுப்பள்ளி மற்ற இந்திய உயர்தரப் பள்ளிகளைப் போன்றதல்ல. ஆண்களும் பெண்களும் கூடிப் படித்தார்கள் என்ற ஒரு வித்தியாசத்திலேயே இது ஒரு தனி வகை. மற்ற இந்திய உயர்பள்ளிகளில் வயது வந்த ஆண் களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிப்பது வழக்கமல்ல.

இந்த ஒரு வித்தியாசம் இல்லை என்றால் இந்தியாவில் குறிப் பிட்ட சில உயர்தரப்பள்ளிகளுக்கு இப் புது டில்லிப் பொதுப் பள்ளியை ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம். இப்பள்ளிகளில்பெரும் பாலானவை ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சி புரிந்தகாலத்தில் ஆரம்பிக் கப்பட்டவை. ஆங்கிலேய ஆசிரியர்கள்தான் ஆரம்பித்து வைத் தனர். எனவே, இங்கிலாந்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த பள்ளி முறைகளைத் தழுவியே அமைக்கப்பட்டன.

அவை எல்லாம் தனிப்பட்டவர்களாலோ அல்லது தனிப் பட்டகுழுவினர்களாலோ அவர்களுடையபணத்தைக்கொண்டே நடத்தப்பட்டன. பாட போதனைக்காக ஒவ்வொரு மாணாக்கருக்கும் அவர்கள் வகுப்பிற்கேற்றவாறு மூன்று டாலர் முதல் பத்து டாலர் வரை மாதச் சம்பளம் வசூலிக்கப்பட்டது. போதனா மொழி ஆங்கிலம் தான். "ஸீனியர் கேம்ப்ரிட்ஜ" என்னும் பரீட்சைக்கு அல்லது அதையொத்த இதர பரீட்சைகளுக்கு உரிய நிலைக்குக் கல்வி அளிக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூட போதனா அமைப்பே அமெரிக்காவில் கல்லூரிப்படிப்பிற்கு பூர்வாங்க நிலையில் உள்ளது போன்றது. இந்தியாவில் உயர்தரப் பள்ளிகள் மிகக் குறைந்த அளவில்தான் உள்ளன. அவைகள் எல்லாம் மேலே நான் விவரித்துள்ள மாதிரியேதான் செயல் புரிந்தன.

தற்போது இந்தியாவில் பொதுக்கல்வி அமெரிக்காவில் முன்னேற்றமடைந்துள்ளது போல் முன்னேற்றமடையவில்லை. எனினும் பல ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் ஸ்தலஸ்தாபனங்களும் ஆரம்ப பாடசாலைகளையும், மத்தியதர பாடசாலைகளையும் அதிகமாகத் தங்கள் வட்டாரங்களில் ஏற்படுத்த உதவியளித்து வருகின்றன. இவை எல்லாம் டில்லிப் பொதுப்பள்ளியைவிட மாறுபட்ட முறையிலமைந்துள்ளன. ஏனெனில் இந்தியா சுயராஜ்யமடைந்த பிறகு அவை ஏற்பட்டவை; அரசாங்க ஆதரவு பெற்றவை; அவைகளில் போதனைக்குக் குறைந்த கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகின்றன; பலவற்றில் அநேகமாக கட்டணமே வசூலிப்பதில்லை. ஆங்கிலம் குறைந்த அளவில் பயிலப்பட்டு, ஹிந்தி மொழியும் அல்லது பிராந்திய மொழியும் அதிகமாய் பயிலப்படுகிறது. அவைதான் போதனா மொழி. பிராந்திய அல்லது வட்டார பரீட்சகர்களால் நடத்தப்படும் பரீட்சைகளுக்கே மாணாக்கர்கள் தேர்ச்சியளிக்கப்படுகிறார்கள். இப் பள்ளிகள் அமைப்பு முறையும் கல்லூரிப் படிப்புக்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்யும் வகையில் சில சமயங்களில் ஏற்றவாறு உள்ளது. ஆனாலும் பாட முறையில் குடும்பக் கலை, விவசாயம், கைத்தொழில்கள் முதலிய பாடங்களும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

மத்திய அரசாங்கம் பழங்கால கல்வி முறை தற்காலத் தேவைக்கு ஏற்றதல்ல என்பதை உணர்ந்துள்ளது. கிராமாந் தரங்களில் இப்போதெல்லாம் சிறு பிள்ளைகள் பாதிக்கு மேல் ஏதாவதொரு பள்ளிக்குச் செல்லுகிறுர்கள் என்றுலும், பதினெரு வயதிலிருந்து பதினேழு வயதுள்ளவர்களுக்கு நூற்றில் பத்துப் பேர்களுக்குத்தான் பள்ளிக்கூட வசதிகள் உள்ளன.

இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் நடைமுறை விதிகளின் படி இந்தியாவில் பதினுன்கு வயது வரையில் ஒவ்வொருவனுக் கும் கட்டாயக் கல்வி கட்டணமின்றி அளிக்கப்பட வேண்டும். இதன்படி தேவையைப் பூர்த்தி செய்யவும், குழந்தைகளுடைய கல்வி ஆர்வத்தைப் பூர்த்தி செய்யவும் இந்தியாவில் எல்லா பாகங்களிலும், கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும், பட்டணங் களிலும் வேகமாகப் பல பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவில் பெரும்பான்மையான கிராம மக்கள் வேகமாகக் கல்வியறிவு பெற்று வருகிறுர்கள். இந்தியாவில் எப் போதும் கிராமங்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். இருக்குமென்றே நம்புகிறேன். ஆனுல் கிராமாந்தரங்களில் அறியாமைதான் நிலவ வேண்டுமென்பதில்லை. கிராமங்களும் அறியாமையும் ஒன்ருேடொன்று இணைந்தேயுள்ளது என்ற நிலையும் நிரந்தர மானதல்ல. இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் இந்தியா தன் சக்தியை உபயோகித்துச் செயல்புரிகிறது.

அத்தியாயம் 4

ஓர் புதிய சிநேகம்

டில்லிப் பொதுப் பள்ளியைப்பற்றி ஸாமும் ஸாலியும் நானும் வெவ்வேறுவிதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் நாங்கள் செய்துகொண்ட சிநேகங்கள் எங்களுக்கு மிகவும் இன்பமளித்தது என்றும், பள்ளிக்கூடத்தில் எங்கள் அநுபவத்திலே இந்த சிநேகங்கள்தான் மிகவும் உன்னத மானவை, பயனுள்ளவை என்றும் நாங்கள் இப்பொழுது ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

என்னைக்காட்டிலும் எல்லாவிதத்திலும் மாறுபட்டிருந்தாலும், ஸுமன் (Suman) என்ற ஒரு பெண்ணை நான் அறிமுகம் செய்துகொண்டேன். பழகப்பழக அவளை எனக்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பிடித்திருந்தது. அவள் அழகாக இருந்ததோடு அடிக்கடி வெளியே செல்லுபவள். நான் முதல் நாள் பள்ளிக்கூடம் சென்றபோதே அவள்தான் எல்லோரையும் விட சரளமாகப் பேசி விஷயங்களை அறிய ஆவல்காட்டினாள் என்பது ஞாபகமிருக்கிறது.

இந்தியப் பெண்கள் இவ்வாறுதான் இருப்பார்கள் என்று நான் முன்னமேயே சில கருத்துக்கள் கொண்டிருந்ததேபோல், அமெரிக்கப் பெண்களும் இப்படித்தான் இருப்பார்கள் என்று அவளும் முன்னமேயே சில கருத்துக்கள் கொண்டிருந்தாள். அவள் எண்ணங்கள் எல்லாம் அவள் பார்த்திருந்த அமெரிக்க சினிமாப் படங்களிலிருந்து உருவானவை. அவள் நேரிலே பார்த்த அவளையொத்த வயதுள்ள முதல் அமெரிக்கப் பெண் நான்தான். அவள் எண்ணியிருந்ததற்கு மாறாக நான் தோற்றத்திலும், நடையிலும், பேச்சுக்களிலும் காணப்பட்டதைப் பார்த்து அவள் சிறிது ஏமாற்றமடைந்தாள். ஆனாலும் என்னுடன் சிநேகமாக இருக்கவே அவள் ஆவலாக இருந்தாள்.

முதல் சில வாரங்களில் பள்ளியில் அவளுக்குச் சம்பந்தமில்லா விட்டாலும் சில வேலைகளை என்னுடன் சேர்ந்து அடிக்கடி செய்தாள்.

எனது பள்ளி வாழ்க்கை ஆரம்பித்த ஒரு மாத காலத்துக்குப் பின் புது டில்லியிலிருந்த சினிமாக்களுக்கு ஸுமன் என்னை அழைத்துச்சென்றாள். செல்வந்தர்களுடைய வியாபாரப் பகுதியான "கன்னாட் சர்க்கிள்" (Connaught Circle) என்னும் பகுதிக்கு அருகிலிருந்தது "ரிவோலி" சினிமா தியேட்டர் (Rivoli Theater). பள்ளிக்கூட பஸ்ஸிலேயே நாங்கள் பள்ளியிலிருந்து நேராக அங்கு சென்றோம். நாங்கள் சென்றபோதே கொட்டகையில் கூட்டம் நிரம்பிவிட்டது. கூட்டத்தில் பலரை கல்லூரி மாணவர்களென்றும், பட்டம் பெற்று உத்தியோகத்திற்காகக் காத்திருக்கும் இளைஞர்களென்றும் ஸுமன் எனக்கு விளக்கினாள். சில பெண்களே இருந்தார்கள். நான் அமெரிக்க உடையணிந்திருந்ததால் பிறர் கவனத்திற்குள்ளானேன். நான் அமெரிக்க நாட்டவள் எனும் தன்மதிப்பு உணர்ச்சியும் என்னிடமிருந்தது. ஸுமனைப் போலவே நானும் ஒரு தளர்ந்த "ஸால்வரும்", "கமீஜும்" அணிந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே என்று கூட எண்ணினேன்.

"ஸால்வர்" என்பது கணுக்கால் வரையில் நீண்ட நிஜார் போன்ற உடை. இடுப்பில் ஒரு கயிறு தளர்ந்திருக்கும் இரண்டு கெஜத் துணியைச் சுருக்கி முடிபோட கோக்கப்பட்டிருக்கும். சாதாரணமாக வெண்மையான பருத்தி நூலில் செய்யப்பட்ட ஆடை. சில சமயங்களில் "கமீஜ்" போலவே அதே துணியில் அதே நிறத்தில், அதே மாதிரியில் ஸால்வருமிருக்கும்.

ஹிந்துஸ்தானியில் கமீஜ் என்றால் ஷர்ட். கமீஜ் ஆண்களுடைய ஷர்ட்டைப் போலத்தானிருக்கும். இடுப்பைச் சுற்றிலும் தளர்ந்ததாகவே இருக்கும். ஆனால் அது மேலங்கி போலவே தைக்கப்பட்டு ஸால்வருக்கு மேலே அணிந்து கொள்ளப்படும். அமெரிக்கப் பெண்கள் உடைகளைப் போலவே, இந்தியப் பெண்களின் உடையும் நீளத்திலும், வர்ணத்திலும், துணியிலும், தைக்கும் விதத்திலும் அவர்களுடைய மனப் போக்குக்கு ஏற்றவாறு வித்தியாசப்படும்.

பளிச்சென்ற வர்ணத்தில் பெரிய அளவில் அச்சிட்ட நூலாடைக் கமீஜைத்தான் ஸுமன் வழக்கமாக அணிந்தாள். அது அவள் முழங்கால் வரையில் நீண்டிருந்தது. நீளம் மிகுந்த கமீஜ் அந்தக் காலத்தில் நாகரிகமெனக் கருதப்பட்டது. பள்ளிக்கூடப் பெண்களும் கல்லூரி மாணவிகளும் பெரும்பாலும் முழங்காலுக்குச் சற்று கீழ்வரையில் நீண்ட கமீஜ்தான் அணிந்தனர்.

ஸால்வர் கமீஜுடன் டில்லிப் பெண்கள் சாதாரணமாக "துப்பட்டா" அல்லது "சுன்னி" என்னும் ஒரு சால்வையையும் அணிகின்றனர். இது மிக மெல்லிய துணி; லேசானது. இரண்டு முழ அகலமும் ஆறு முழ நீளமும் கொண்டது. இதைத் தோள்களைச் சுற்றிப் பின்புறமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்படி அங்கவஸ்திரம்போல் அணிவார்கள். அல்லது அவரவர் இச்சைப்படி தலையையும் முக்காடிட்டு மறைக்கும்படி அணிவதுமுண்டு.

ஸால்வர் கமீஜ் தான் டில்லிக்கு வடக்கேயுள்ள பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் எங்கும் காணப்படும் உடை. சமீபகாலத்தில் இந்தியாவின் இதர பாகங்களிலும்கூட இந்த உடை முறை பரவி வருகிறது. விளையாட்டுகளிலும் தொழிற்சாலைகளிலும் புடவையைக் காட்டிலும் இது ஏற்ற உடை என்று பலர் கருதி அதை அணிந்து கொள்ளுகின்றனர்.

ஸுமன் என்ன உடை அணிந்திருந்தாலும் அழகாகவே காணப்படுவாள். ஆனால் அன்று சினிமாக் கொட்டகையில் அவள், குறிப்பாக மிகுந்த வனப்புடன் விளங்கினாள். வெள்ளை ஸால்வருக்கு மேல் இளம் பச்சையும் கரும் பச்சையும் கலந்த அச்சடித்த கமீஜ் அணிந்து ஸால்வருக்கு ஜோடியாக வெண்மை சுன்னியும் அணிந்திருந்தாள். உதடுகளுக்குச் சாயம் பூசியிருந்தாள். அந்தக்காலத்தில் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் பற்றுள்ள வயது வந்த சில பெண்டிர்கள் தான் இப்பழக்கத்தைக் கைக்கொண்டனர். இயற்கையாகவே நீலம் பாய்ந்த அவளுடைய கருங் கூந்தலை நீண்ட இரட்டைப் பின்னல்களாகப் பின்னித் தொங்கவிட்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு கையிலும் "கலகல"வென்று சப்திக்கும் கண்ணாடி வளையல்கள் பலவற்றை அடுக்கி அணிந்திருந்தாள். அவளுடன் கொட்டகையில் நுழைந்து டிக்கட்

கொடுக்கும் ஜன்னல் வரையில் போனபோது அவளைக் காட்டி லும் நான் மிகவும் அழகில் குறைந்தவள் என்பதை நானே நன்கு உணர்ந்தேன்.

சினிமா கொட்டகை அமெரிக்காவில் காணப்படும் சாதா ரண சினிமா கொட்டகை போலத்தானிருந்தது. ஆனாலும் கனக்டிகட் பிரதேசத்தில் நான் கண்ட சினிமா கொட்டகை களைக் காட்டிலும் இது மிகவும் நேர்த்தியாகவே இருந்தது. இங்கு மூன்றுத் தொகுதி நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் வெவ்வேறு கட்டண விகிதம் விதிக்கப் பட்டிருந்தது. குறைந்த கட்டணமான ஒண்ணேகால் ரூபாய் (அதாவது 25 அமெரிக்க செண்டுகள்) டிக்கட் வாங்கினால், திரைக்குநேர் அருகிலேயே உட்காரவேண்டும். இந்தக்குறைந்த கட்டண டிக்கட்டுகள்கூட இந்தியாவில் அநேகரால் வாங்கமுடி யாது. அதிக கட்டணமுள்ளது மூன்று ரூபாய் பனிரெண்டணு டிக்கட் (சுமார் 75 அமெரிக்க செண்ட்). நாங்களும் எங்களைப் போன்ற மற்றவர்களும் வாங்கின டிக்கட் இரண்டரை ரூபாய்.

தின்பதற்கு கொஞ்சம் கேக்குத் துண்டுகளும், உருளைக் கிழங்கு வறுவலும் வாங்கிக்கொண்டு, சினிமாவுக்குள் நுழைந் தோம். பூர்வாங்கமாக சில இந்தியப் பாட்டுக்களும் அமெரிக்கப் பாட்டுக்களும் வழங்கப்பட்டன. படம் ஆரம்பமாவதை எதிர் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தோம்.

செய்திச் சுருள்கள் மூன்று காட்டப்பட்டன. ஒன்று இந்தி யச் செய்திகளை முக்கியமாகக் கொண்டது. மற்றொன்று உலகச் செய்திகளைக் காட்டிற்று. மற்றொன்று அமெரிக்கச் செய்திகளை விவரித்தது. பிறகு பல விளம்பரங்கள் திரையிடப்பட்டன. அதன்பின் ஒரு சில்லறை வேடிக்கைப் படம். கடைசியில் ஹாலி வுட்டில் தயாரித்த (Francis Goes to the Races) "ப்ரான்ஸிஸ் குதிரைப் பந்தயத்திற்குச் செல்லுகிறான்" என்ற படம் காட்டப் பட்டது.

புது டில்லியிலும், மற்றும் இதர இந்திய நகரங்களிலும் அநேக அமெரிக்கப் படங்கள் காட்டப்படுகின்றன. நான் சில சமயங்களில் மட்டுமே அவைகளைப் பார்க்கச் சென்றேன். ஆனால் நான் சென்றபோதெல்லாம் ஸுமன் கூடத்தான்

போனேன். உயர்ந்த சம்பளம் வாங்கும் மற்ற இந்திய குடும்பத்துப் பெண்களைப்போல அவள், வாரந்தோறும் தவருமல் சினிமா செல்லுவாள். இவ்வாறு நான் பார்த்த படங்கள் "சின்னஞ்சிறு ஷேபா, திரும்பி வா" (Come Back Little Sheba) "காந்த விளக்கு" (Gas Light) இன்கிரிட் பெர்க்மன் நடித்துள்ள "ஸ்கேரமௌஷ்" (Scaramouche), பாப்ஹோப் நடித்த படம் முதலியவை.

சினிமாப் பார்க்கும் இந்தியர்களில் பெரும்பான்மையினர் முக்கியமாக இம்மாதிரி படங்களிலிருந்துதான் அமெரிக்காவைப் பற்றி தங்கள் அபிப்பிராயங்களையும், கருத்துக்களையும் உருவாக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். "ஷேபா, திரும்பி வா" என்னும் படத்தைப் பார்த்தபோது அதில் சில பகுதிகள் எனக்கு மிகவும் சங்கடத்தை உண்டாக்கின. ஒரு காட்சியில் ஒரு பள்ளி மாணவன் அவனுடைய சிநேகிதியிடம் மரியாதையில்லாத முறையில் நடந்துகொள்ளுகிருன். ஆனல் அதைக் கண்டிக்கவோ அல்லது தவிர்க்கவோ தீவிரமாக ஒருவரும் செயல் புரியவில்லை.

அமெரிக்காவில் இதே படத்தை நான் ரசித்து இன்புற்றிருப்பேன். இந்தக் காட்சிகளைப்பற்றி நான் எவ்விதமான சிந்தனையும் செய்திருக்கமாட்டேன். புது டில்லி சினிமா கொட்டகையில் உட்கார்ந்துகொண்டு இதைப் பார்த்தபோது இக்காட்சிகள் எம்மாதிரி மனப்பான்மைகளைச் சித்திரிக்கிறதென்பதை நான் உணர்ந்தேன். படம் பார்த்த மற்றவர்கள் இதைப் புரிந்துகொள்ளாவிட்டால் அமெரிக்கர்கள் சாதாரணமாக பெண்களிடத்தில் மரியாதைக் குறைவாகவும் ஒழுக்கமில்லாமலும் நடந்துகொள்ளுகிருர்கள் என்றுதான் ஒரு சினிமா பார்க்கும் இந்தியன் கூறுவான்.

நிற்க, டில்லிக்கும் மற்ற இந்திய நகரங்களுக்கும் ஆசியாவிலுள்ள இதர நகரங்களுக்கும் ஹாலிவுட்டிலிருந்து தவருது அனுப்பி வந்த படங்களில் "சின்னஞ்சிறு ஷேபா, திரும்பி வா," என்னும் படம்தான் எல்லாவற்றிலும் மட்டரகமானது என்று கூறமுடியாது. உதாரணமாக, சில அமெரிக்கப் படங்கள் அமெரிக்க சிவப்பிந்தியர்கள்பால் அமெரிக்க மக்கள் கடுமையாகவும் திமிருடனும் நடந்துகொள்ளும் பல காட்சிகளைச் சித்திரிக்கின்

றன. அமெரிக்காவிலேயே இவை விரும்பப்படாதவை, நீக்கப்பட வேண்டியவை. அதே காட்சிகள் புது டில்லி மக்களுக்கு மேலும் வெறுப்பூட்டுபவையாகத் தானிருக்கும். இந்திய மக்களுக்கு அமெரிக்க வாழ்க்கையைப்பற்றி இம்மாதிரிப் படங்கள் தவறான கருத்துக்களைப் புகுத்துவது மட்டுமல்ல. அமெரிக்க மக்கள் செல்வத்திலும் சுகபோகத்திலும் திளைத்து வாழ்கின்றனர் என்று இப்படங்கள் சித்திரிப்பதாலும், சாதாரண இந்திய சினிமாப் பிரியர்களுடைய அநுபவத்திற்கு மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இச்செல்வ சுகபோக வாழ்க்கை இருப்பதாலும், அவர்கள் எல்லோரும் அமெரிக்கா ஒரு "பூலோக சொர்க்கம்" என்றே கருதுகின்றனர். கடிதப் போக்குவரத்து மூலமே எனக்கு சிநேகமான ஒரு பெண் இப்படித்தான் அமெரிக்காவைப்பற்றி ஒரு கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாள். ஒரு இந்தியனுக்குத் தன்னுடைய சுற்றுப்புறமும், சூழ்நிலையும் மனக்கசப்புண்டாக்கும்போது அவற்றிலிருந்து தப்பித்துச்செல்ல இவ்வித அமெரிக்கப் படங்கள்தான் புகலிடம்.

உபயோகமுள்ள முறையிலும் இப்படங்கள் சில சமயங்களில் சின்னஞ்சிறு மாறுதல்களை உண்டாக்க உதவுகின்றன. அமெரிக்க இளைஞர்கள் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கி நட்புக்கொண்டு பழகுவதையும், பள்ளிக்கூடம், மாதாகோவில், சமூகக் களியாட்டங்கள், நடனங்கள் முதலிய இடங்களுக்கு அவர்கள் கூடிச்செல்வதையும் இந்தியக் கல்லூரி மாணவ, மாணவிகளும் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளும் படங்களில் பார்க்கின்றனர். அவர்களுடைய சிந்தனைகளை அவை தூண்டிவிட்டு தாங்கள் அநுபவிக்கும் ஜாதி மத கட்டுப்பாடுகளையும், கூட்டுக் குடும்பத்தின் நிர்ப்பந்தங்களையும், சமூக கோட்பாட்டின் உயர்ந்த ஒழுக்க நெறிகளையும் அதனால் அவர்கள் படும் அவஸ்தைகளையும் கண்டு அவற்றில் வெறுப்புணர்ச்சியை எழுப்புகின்றன.

இத்தாலி தேசப்படங்களும் இந்தியாவில் விரும்பிப் பார்க்கப்படுகின்றன. அவைகளும் அமெரிக்கப் படங்களைப்போலவே உண்மையை மறைத்தன. ஸாமனும் நானும் "கசந்த உணவு" (Biter Rice) என்னும் படத்தையும், "சைகிள் திருடன்" என்னும் படத்தையும் பார்த்தோம். 1952ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி

மாதத்தில் டில்லியில் "சர்வதேச சினிமாப்பட விழா" (International Film Festival) நடத்தப்பட்டது. அப்போது நாங்கள் சில ஜப்பானிய, ரஷ்ய நாட்டுப் படங்களையும் பார்த்தோம்.

இந்தியாவின் சினிமாப் படத்தொழில், அமெரிக்காவுக்கு அடுத்தபடி உலகத்திலேயே பெரியது; விரிவானது. ஸுமனுடனும் இதர நண்பர்களுடனும் பல இந்தியப் படங்களைப் பார்த்தேன். அவை பெரும்பாலும் நீளத்திலும், ரகத்திலும், பிறப்பு, இறப்பு, கல்யாணம், நோய், விபத்துக்கள் முதலிய சம்பவங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகவரும் அடுக்கிலும். ஒரேமாதிரித்தான் இருந்தன. இவை அமெரிக்காவில் எடுத்த "காற்ருேடே போயிற்று" (Gone with the Wind) என்ற படத்தை ஒத்திருந்தன. பல படங்கள் இன்பியலேயும் துன்பியலேயும் இணைக்க முயன்று வெற்றியடையாமலே நின்றன. அமெரிக்க வாழ்க்கையை எவ்வாறு அமெரிக்கப்படங்கள் மிகைபடக்காட்டியதோ அதேபோல் இந்தியப்படங்களும் இந்திய வாழ்க்கையை மிகைபடக்காட்டின. அடிக்கடி இந்தியாவின் உன்னதமான பண்டைக்காலத்தைச் சித்திரிப்பதில் இப்படங்கள் ஆர்வம் காட்டின.

நெடுநாட்களாக ஒரு இந்தியத் திருமணத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு அவா. எனவே ஜனவரி மாதக் கடைசியில் ஒரு நாள் தன்னுடைய சிநேகிதி ஒருவளுடைய கல்யாணத்திற்கு வரும்படி ஸுமன் என்னே அழைத்தபோது நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். அடுத்த நாள் இரவுதான் திருமணம் நடக்க இருந்தது. ஆகையால் மாலேயில் வந்து என்னே அழைத்துச் செல்லுவதாக அவள் கூறிவிட்டுச் சென்ருள்.

நான் ஐந்து மணிக்கே தயாராக இருந்தேன். அவளுடைய வண்டியும் வந்து நின்றது. அன்று ஸுமன் ஒரு புடவை உடுத்திக்கொண்டிருந்தாள். இந்த உடையில் அவள் வியப்புறும் வண்ணம் வளர்ந்து பெரியவள்போல் காணப்பட்டாள். மங்கிய சிவப்பு வர்ண பட்டுச் சேலே, தோளிலிருந்து கீழே தொங்கிய தலேப்பின் நுனியில் வெள்ளி ஜரிகையில் நூற்றுக்கணக்கான பூ வேலேகள் நெய்து தைக்கப்பட்டிருந்தன. காதில் இரண்டு

பெரிய தோடுகள் பளபளவென்று ஜொலித்தன. கையில் பெரிய தங்க வளையல் அழகாக ஒளி வீசிற்று.

இவ்வளவு அளவற்ற ஆபரணங்கள் அமெரிக்காவில் பெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கும். ஆனால் ஸோமனுடைய குடும்பத்தை விசேஷமாக தனவந்தர்கள் குடும்பம் என்று கருதமுடியாது. நகைகள் தங்கம் வெள்ளியாயிருந்தாலும்கூட, டில்லியில் அவ்வளவாக விலையுயர்ந்தவையல்ல. இந்தியாவில் சாதாரண வருமானமுள்ள குடும்பத்துப் பெண்கள்கூட பார்வைக்கு விலையுயர்ந்தது போல் தோன்றும் ஆபரணங்கள் வைத்துக்கொள்வது சகஜம்தான்.

ஜனநெருக்கமான டில்லித்தெருக்கள் வழியே காரில் சென்றோம். வழியிலே உலகில் பிற இடங்களிருப்பதுபோலவே நந்தவனங்களில் பல தொழிலாளர் குடும்பங்கள் வேலைக் களைப்புத் தீர இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தனர். படித்துக் களைத்த மாணவர்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு இருந்தனர். இவர்களை யெல்லாம் தாண்டிச்சென்று மணமகள் இல்லம் சேர்ந்தோம். அவ்வீடு பழைய டில்லி எனும் பகுதியில் மிகவும் அசுத்தமாக இருந்த குறுகிய ஜன நெருக்கமுள்ள தெருவில் இருந்தது. ஆனால் வீட்டை அடைந்ததும் அது மிகவும் பெரியதாகவும் வாழ்க்கைக்கு சௌகரியமுள்ளதாயும் இருந்தது என்பதை அறிந்தோம். அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலம் பேசினர். நாங்கள் சென்றபோதே வீடு பூராவும் மணப்பெண்ணின் உறவினர்களும் நண்பர்களும் குழுமியிருந்தனர். பெண்கள் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த ஒரு அறைக்கு அவர்கள் எங்களை அழைத்துச் சென்றனர்.

அவர்கள் மத்தியில்தான் மணப்பெண் இருந்தாள். கல்யாணத்திற்கென்று எழில் மிகுந்த சிவப்புப்பட்டுப் புடவை அணிந்து மிக்க அழகுடன் விளங்கினாள். எல்லோருடனும் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தாள். அவளை நாணம் இன்னம் சூழ்ந்துகொள்ளவில்லை. மணமகனும் அவனுடைய நண்பர்களும் வீட்டிற்கு வந்ததும் நாணம், மரியாதை, முதலியவை அவளைக் கவ்விக்கொள்ளும். அல்லது கவ்விக்கொண்டதுபோல் அவள் காணப்பட வேண்டும். அவளுடைய நெருங்கிய உறவினர்

அவளருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவளுடைய புடவையைச் சரிசெய்தும், புஷ்பங்களைத் தலையில் அணிவித்தும் அனுவசிய மாக பரபரப்பு காட்டினர்.

இவற்றை எல்லாம் கண்டதும் சில வாரங்களுக்கு முன்பு நானும், ஸோமனும் சென்ற திருமண விருந்துபசாரத்தில் நான் பார்த்த மணப்பெண்ணின் ஞாபகம் வந்தது. அப்பொழுது அவள் மிகவும் நாணமுள்ளவள்போல நடந்துகொண்டாள். தலை கீழே குனிந்திருந்தது. கண்கள் தாழ்ந்து தரையைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தன. இவ்வித நாணம், மரியாதை எல்லாம் உண்மையாகவே இருக்கலாம் என்று பின்னுல் நான் தெரிந்து கொண்டேன். உண்மையோ இல்லையோ, ஒரு மணப்பெண் ணிடம் இவை காணப்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட் டது. அவள் மணம் புரிந்துகொண்டு ஒரு புது வீட்டிற்குள் நுழைகிருள் அல்லவா? ஒரு சிறிய பெண்ணைப்போல் நடந்து கொள்ளுவது இனிமேலும் முடியாது. மரியாதை, அச்சம் நாணம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு கடமையுணர்ச்சி யுடன் ஒரு இளம் மனைவி எவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்வாறுதானே அவளும் இருக்க வேண்டும்.

விருந்திற்கு வந்த பெண்மணிகள் தனித்தனியாக ஒரு சிறு பரிசு கொடுக்கவோ, வாழ்த்துக் கூறவோ அவளிடம் சென்ற னர். அவர்கள் எதிரில் தலையை நிமிர்த்தி புன்னகையுடன் அவர் களை வரவேற்று அவர்கள் கொடுத்த பரிசையும் வாழ்த்துரை களையும் ஏற்றுக்கொண்டு பின்னர் பழையபடி தன் தலையை தாழ்த்திக்கொண்டு விட்டாள். கண்கள் கீழே கவிழ்ந்தன.

அன்று மாலை நாங்கள் கண்ட மணப் பெண்ணும் சீக்கிர மாகவே இவ்வித நாணத்துடனும் அடக்கத்துடனும் காணப் படவேண்டும். ஏனெனில் மணமகனும் அவன் வீட்டாரும் வருகி ருர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு திருமணத்திற்கு வரும் மணமகனுடைய உறவினர்கள் நண்பர்கள் வருகைக்கு "பராத்" என்று பெயர். வீதிக்கு வெளியே ஆரவாரமும் மேளச் சப்தமும் கேட்டன. ஸோமனும் நானும் வீட்டின் இரண்டாவது மாடிக்கு விரைந்து உப்பரிகையிலிருந்து மணமகனைப் பார்க்கச் சென்ருேம்.

ஹிந்துக்களின் சம்பிரதாயத்தில் மணமகன் திருமணத்திற்குச் செல்லும்போது நடந்து செல்லுவதுண்டு. அல்லது தன் வீட்டிலிருந்து மணமகள் இல்லத்திற்குக் குதிரைமேல் சவாரி செய்துகொண்டு வருவதுமுண்டு. ஆனால் அன்றைய மாப்பிள்ளை நவீன நாகரிக மணமகனுனதால், புஷ்பங்களால் அலங்கரித்த பளிச்சென்ற மஞ்சள் வர்ணத் திறந்த மோட்டாரில் வந்தான். நாங்கள் இதையும் இதனுடன் வீதியில் வந்த சிறு "பராத்" ஊர்வலத்தையும் மாடியிலிருந்து பார்த்தோம்.

ஊர்வலத்திற்கு முன்னுல் பாண்டு வாத்தியம் முழங்கிற்று. இரண்டு பேர் முரசு கொட்டிக்கொண்டு, இரண்டு பேர் புல்லாங்குழல் வாசித்துச் சென்றனர். சங்கீதம் குறைவாக இருந்தாலும் சப்தம் நிறைய இருந்தது. மற்றவர்கள் எப்படிக் கருதினுலும் வாத்திய கோஷ்டியினர் இதை மிகவும் ரசித்ததாகத் தோன்றியது. அவர்களுக்குப் பின்னுல்தான் திறந்த மோட்டார் வந்தது. மணமகனும் அவனுடைய மிக நெருங்கிய உறவினர்களும் வண்டியில் இருந்தனர். மாப்பிள்ளை, மேல் நாட்டவர் போல் "சூட்" அணிந்து கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தோம். அவர் தலையில் பளபள வென்று ஜொலித்த அதி வனப்புடன் விளங்கிய ஒரு அலங்கார அணி இருந்தது. அது அவருடைய தோள் வரையில் தொங்கி கண்கள் மட்டும் வெளியே தெரியவிட்டு முகம் பூராவையும் மறைத்தது. மோட்டாருக்குப் பின்னுல் ஒரு சிறு கூட்டம் வந்தது. இதில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரும், நண்பர்களும் வேடிக்கை பார்ப்பவர்களும், கேளிக்கையை விரும்புகிறவர்களும் கலந்திருந்தனர்.

திருமணம் நடக்கும் வீட்டை அடைந்ததும் மணப்பெண்ணின் உறவினர் அவர்களை வரவேற்றனர். வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் மணமகன் தன் தலையை அலங்கரித்த அந்த அணியைக் கழற்றி வைத்தான். பிறகு இரு குடும்பத்தினரும் ஒருவருக்கொருவர் பன்னீர் தெளித்துக் கொண்டனர். இரு தரப்பினரிடையே நிலவிய பரஸ்பர அன்புக்கு இது அறிகுறி. நாங்கள் மாடியிலிருந்து ரோஜா இதழ்களைக் கீழே மணமகன் மீது தூவினேம்.

மணமகனும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் பிறகு உள்ளே சென்று விருந்துண்டு விவாகச் சடங்கிற்காகக் காத்திருந்தனர்.

ஆனால் ஏனோ இரவு பத்தரை மணி வரையில் இது ஆரம்பமாகவில்லை. அதைப் பார்க்காமலே ஸுமனும், நானும் வீடு திரும்ப நேர்ந்தது. அன்று சடங்குகள் இரவு பனிரெண்டு மணிக்கு மேல்தான் ஆரம்பமாகி விடியற்காலம் வரை நடந்தன என்று பிறகு தெரிந்துகொண்டேன்.

நான் இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் பல ஹிந்து விவாகங்களையும் சீக்கிய விவாகங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். எல்லாம் மத சம்பந்தமான சடங்குகள் மணமகள் வீட்டிற்கு முன்னால் வெகு நேரம் வரையில் நடந்தன. மணமகனும் மணமகளும் ஓமத் தீயின் முன்பு, அவர்களுடைய துணிகளின் தலைப்புகளை ஒன்றாக முடிபோட்டுக்கொண்டு, ஏழு அடி நடந்த பின்னர் அவர்கள் கணவனும் மனைவியுமாக ஆனார்கள்.

என்னுடைய முக்கிய சிநேகிதி ஒருவளுக்கு டில்லியில் கல்யாணம் நடந்தது. சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த பட்டாடையில் அவள் அதி வனப்புடன் விளங்கினாள். கை நிறைய தங்க வளையல்கள் அடுக்கி யிருந்தன. தலை வகுட்டின் உச்சியில் ஒரு தங்கச் சங்கிலியும் அதன் நுனியில் ஒரு முகப்பும் நெற்றியில் தொங்கும்படி அணிந்துகொண்டிருந்தாள். கருவிழிகள் மை தீட்டப்பெற்று, மேலும் கறுத்து ஒளிவீசின. நெற்றியில் பொட்டுப் பொட்டாய் அழகான வடிவங்கள் எழுதப்பெற்று முகம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

மணச்சடங்கு முடிவுற்றதும்—அது மாலை சீக்கிரமே முடிந்துவிட்டது—மணமகள் இல்லத்தில் விருந்து நடந்தது.

* * *

ஸுமனும் நானும் பல சமயங்களில் இன்பமாகக் காலம் கழித்தோம். ஆனால் அவள் என்னுடன் சுமுகமாகப் பழகுபவள். எனக்குப் பொழுதுபோகாத சமயங்களில் வந்து என்னை உற்சாகப் படுத்துபவள் என்றுதான முதலில் நான் நினைத்தேன். அடக்கம் மிகுந்த இந்த நாட்டில் அவளுடைய தைரியம் சில சமயம் எனக்கு வியப்பூட்டும். ஆனால் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர், அவள் எனக்கு உண்மைத் தோழி போலவே ஆகிவிட்டாள். அமெரிக்காவில் என்னுடைய சிநேகிதி

களுடன் பேசுவதுபோல் அவ்வளவு தாராளமாக மனம்விட்டு அவளுடன் பேசலானேன்.

ஜனவரி மாதத்தில் டில்லி அற்புதமாக இருக்கும். ஒரு நாள் குறிப்பாக எனக்குக் கவனமிருக்கிறது. நீலவானம் நிர்மலமாக இருந்தது. சூரியன் பளிச்செனப் பிரகாசித்தது. வெப்பம் அதிகம் தெரியவில்லை. வெய்யிலில் குளிர் காய்வது சுகமாக இருந்தது. அதுவும் வேண்டாமென்றால் ஒரு ஸ்வெட்டர் அணிந்து உலாவச்செல்லலாம். ஸுமனும் நானும் மற்றும் சில யுவதிகளும், இளைஞர்களும் பள்ளிக்கூடத்திலேயே, பள்ளி முடிந்ததும், ஹாக்கி விளையாடுவதற்காகத் தங்கிவிட்டோம்.

விளையாட்டு முடிந்துவிட்டது. ஸுமனும், நானும் வெய்யிலில் இளைப்பாறிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தோம். ரஸ்தாவில் பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டி ஒரு லாரி சென்றதைக் கண்டோம். அது மிகவும் ஆடம்பரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் விளம்பரங்கள் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு விளம்பரத்திலும் ஒரு காளை மாட்டின் படம் வரைந்திருந்தது. அதன் கீழ் ஆங்கிலம், உருது, ஹிந்தி பாஷைகளில் "பட்டேலுக்கு வோட்டுப் போடுங்கள்-காங்கிரஸுக்கு வோட்டுப் போடுங்கள்" என்று எழுதியிருந்தது. வண்டி நிறைய ஜனங்கள் "காங்கிரஸுக்கு வோட்டுப்போடுங்கள்" என்று பாட்டுகள் மூலமும் கோஷம் செய்தும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். டில்லிப் பிராந்தியத்தின் முதல் பொதுத் தேர்தலுக்கு இன்னம் ஒரு வாரம் தான் இருந்தது. எல்லா முக்கிய கட்சிகளும் தங்கள் பிரசாரங்களை மும்முரமாக ஆரம்பித்திருந்தன. காங்கிரஸ், சோஷலிஸ்டு, ஜனசங், கம்யூனிஸ்ட்—இந் நான்கும்தான் பிரதான கட்சிகள்.

காளை மாட்டு விளம்பரம் என்ன என்று ஸுமனை நான் வினவினேன். அதுதான் காங்கிரஸ் கட்சியின் சின்னம் என்று அவள் எனக்கு விளக்கினாள். எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்கள் சுலபமாகப் படங்களைப் பார்த்து, காளைமாடு என்றால் காங்கிரஸ் என்றும், ஆலமரம் என்றால் சோஷலிஸ்டு என்றும், தீபம் (ஜோதி, விளக்கு) என்றால் ஜனசங் என்றும், அரிவாளும் கோடரியும் என்றால் கம்யூனிஸ்ட் என்றும் புரிந்துகொள்ளுவார்கள். அந்தந்தச் சின்னங்கள் ஒட்டப்பட்ட பெட்டிகளில்

அவரவர்கள் விருப்பப்படி எந்தக் கட்சிக்கு வோட்டு அளிக்க வேண்டுமோ அப்படி அவர்கள் வோட்டு அளிப்பார்கள் என்று எனக்கு விளங்கச் சொன்னாள்.

அமெரிக்காவில் இம்மாதிரி கட்சிகளுக்குத் தனிச் சின்னங்கள் உள்ளனவா என்று ஸுமன் என்னைக் கேட்டாள். எங்களுடைய குடியரசுக் கட்சியின் யானைச் சின்னத்தைப்பற்றியும், ஜனநாயகக் கட்சியின் கழுதைச் சின்னத்தைப்பற்றியும், சொல்லி அமெரிக்காவிலுள்ள இரு கட்சி அமைப்பையும், தேர்தல் முறைகளையும், பிரசாரங்கள் நடத்தும் விதத்தைப் பற்றியும் விளக்கிச் சொன்னேன். தேர்தல் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இரண்டு நாடுகளுக்குள் வித்தியாசம் அதிகமாக இல்லை என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொண்டோம்.

"ஆனால் இந்தியாவில் அமெரிக்காவிலுள்ளது போல் இரண்டு கட்சி முறை இல்லையே" என்று ஸுமன் மேலும் சொன்னாள். இங்கே காங்கிரஸ் கட்சிதான் மிகவும் பெரிய, முக்கியமான கட்சி. அதற்குச் சமமான பலத்துடனோ, அல்லது ஏறக்குறைய பலத்துடனோ வேறு எந்தக் கட்சியும் இந்தியாவில் கிடையாது. சோஷலிஸ்டு கட்சிக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் கொஞ்சம் பலம் இருக்கிறது. ஜனசங் கட்சிக்கு இன்னும் குறைவாகவே ஆதரவு இருக்கிறது.

கடைசியாகச் சொன்ன ஜனசங் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் உணர்ச்சி வேகங்கொண்டு, இந்தியா ஹிந்துக்களுடைய நாடாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும், இங்குள்ள முஸ்லிம்களனைவரும் இந்தியாவை விட்டுத் துரத்தப்பட வேண்டுமென்றும் அவர்கள் எல்லோரும் பாகிஸ்தானுக்கோ அல்லது வேறு ஏதாவது முஸ்லிம் நாட்டுக்கோ சென்று வாழவேண்டும் என்றும் நம்புகிறார்கள். "இந்த நான்கு கட்சிகளைத் தவிர, இந்தியாவில் பல்வேறு சிறுபான்மைக் கட்சிகளும், சுயேச்சை அபேட்சகர்களும் இருக்கிறார்கள்" என்று ஸுமன் விளக்கினாள்.

நான் அமெரிக்காவில் அரசியல் விவரங்களை எல்லாம் அறிந்துகொண்டது போலவே ஸுமனும் இப்போது அறிந்து கொள்ள முற்பட்டிருந்தாள். இந்தியாவில் முதல் பொதுத் தேர்தலில் ஸுமனின் தகப்பனார், நான் வசித்த தொகுதியிலிருந்து

டில்லி பிராந்திய "அசெம்பிளி"க்கு சுயேச்சை அபேட்சகராக நின்றார். அவருடைய சின்னம் ஏணி. அவருடைய பிரசாரத்தின் கோஷம் "எங்களுக்கு முன்னேற்றம் வேண்டும்; காங்கிரஸ் ஒழிக" என்பதே என்று ஸுமன் விவரித்தாள். பிரசாரத்தின் சாராம்சத்தைக் கேட்டு நான் சிறிது வியப்படைந்தேன். இந்தியாவில் மற்றெல்லாக் கட்சிகளைக் காட்டிலும் காங்கிரஸ் கட்சி மிகவும் முற்போக்கான கட்சி அல்லவா என்று என் எண்ணத்தை வெளியிட்டேன்.

"சுதந்திரத்திற்குப் பின் அப்படித்தான் நாங்கள் எல்லோரும் நினைத்தோம். தேசத்திற்கு அக் கட்சி மகத்தான சேவை செய்துள்ளது என்பது உண்மையே. ஆனாலும் அது நிதானமாகத்தான் வேலை செய்கிறது" என்று அவள் எனக்குப் பதிலளித்தாள். பின்புங்கூட காங்கிரஸைப்பற்றி இதே அபிப்பிராயம் எனக்கு அடிக்கடி சொல்லப்பட்டது. என்னுடன் பேசியவர்களில் பெரும்பாலோர் நாடு சீக்கிரம் "முன்னேற்றம்" அடைய வேண்டுமென்று அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நிதானித்துச் செல்லத் தயாராக இல்லை. இந்தியாவே வேகமாக முன்னேறுவதில்தான் முனைந்திருந்தது.

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே வெகுநேரம் இருந்துவிட்டோம். சம்பாஷணை முடிந்ததும் ஸுமனிடம் எனக்கிருந்த மதிப்பு அதிகமாயிற்று. அவளுடைய மனப்பான்மையை உணர்ந்தபின் அவளை அதிகமாக நேசித்தேன். நான் முன்பு நினைத்தபடி அவள் ஒரு சினிமா பார்க்கும் மேல்நாட்டு நாகரிகப் பகட்டுடன் கூடிய சாதாரண பள்ளிக்கூட மாணவி அல்ல.

பிப்ரவரி மாத ஆரம்பம். நான் பள்ளியில் சேர்ந்து சுமார் மூன்று மாதமாகிவிட்டது. அப்போது நான் இந்தியாவில் போதிய அளவு பழகிவிட்டதால் இந்திய உடை அணிய வேண்டியது அவசியம் என்று என் சிநேகிதிகள் தீர்மானித்துவிட்டனர். இந்தியாவில் உடைகள் எல்லாம் "தர்ஜிக்கள்" என்று அழைக்கப்படும் தையற்காரர்கள், தேவைக்குத் தக்கவாறு உத்தரவின்பேரில்தான் தைக்கிறார்கள். இத் தையற்காரர்களெல்லாம் ஆண்கள். நாங்கள் கடைக்குச் சென்று வேண்டிய துணிகளை வாங்கி, அங்கிருந்து நேராக அவளுடைய

ஆடைகளைத் தைக்கும் "தர்ஜி"யிடம் சென்று எனக்கு ஒரு ஸால்வரும் கமீஜும் தைக்கச் சொல்லிவிடலாம் என்று என்னிடம் ஸுமன் கூறினாள்.

நான் இதற்குச் சம்மதித்தேன். கொஞ்சநாளாகவே எனக்கென்று ஸால்வரும் கமீஜும் தைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். என்னுடைய அமெரிக்க உடையில் பிறர் உன்னிப்பாக கவனிக்குமளவு நான் தனித்து விளங்கினேன். மேலும் சைகிளில் அடிக்கடி செல்லுவதற்கு நான் அணிந்திருந்த உடை எவ்வகையிலும் ஏற்றதல்ல. அன்று மாலை நான்கு மணிக்கு நானும் அவளும் அவளுடைய வீட்டு வாசலில் சந்திப்பது என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டோம்.

பாபர் (Babar Road) ரஸ்தாவிலிருந்த அவளுடைய வீடு சிறிய ஒரு மாடிக் கட்டிடம். நான் என் சைகிளில் அவள் வீட்டை அடைந்தபோது அவள் வீட்டு வாயிலில் எனக்காகத் தயாராகக் காத்திருந்தாள். அங்கிருந்து கடைத்தெருவு மிகவும் அருகாமையிலிருந்ததால் நாங்கள் நடந்தே செல்லத் தீர்மானித்தோம். பாபர் ரஸ்தா வழியே சென்று, மரங்கள் வரிசையாக இருந்த பாரகம்பா சாலையில் நுழைந்து, கானட் சர்க்கிளை அடைந்து, அதில் ஒரு பகுதியான "க்வீன்ஸ்வே" (Queensway) என்னும் ரஸ்தாவை அடைந்தோம். புது டில்லியில் இது ஒரு முக்கியமான ரஸ்தா. இந்த ரஸ்தாவில் மேற்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து தப்பிவந்த பல ஹிந்து அகதிகள் பல கடைகள் வைத்திருந்தனர். அவற்றில் ஜவுளிக் கடைகளும் அநேகம் இருந்தன. எங்களுக்குத் தேவையானது அங்கே கிடைக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

சீக்கிரமாகவே ஸால்வருக்கு மூன்று கெஜம் வெள்ளைத் துணியும் கமீஜுக்காக இரண்டரை கெஜம் நீலப் பிரிண்ட் துணியும் வலை போன்ற மங்கலான நீல நிறத்தில் மெல்லிய துணி சுன்னிக்காக ஒன்றேமுக்கால் கெஜமும் வாங்கிக்கொண்டோம். அதற்கடுத்த ஒரு தெருவில்தான் தையற் கடை இருந்தது. நாங்கள் அங்கே சென்றோம். துணிகளை தர்ஜியிடம் கொடுத்து எங்களுக்குப் பிடித்த மாதிரியைச் சொன்னோம். என்னுடைய அளவுகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்ட பின், ஒரு வாரம் கழித்து வந்தால்

ஆடைகள் தயாராக இருக்குமென்று அவன் சொன்னான். அது முதல் நான் இந்திய உடையே உடுக்க ஆரம்பித்தேன்.

தையற்காரன் கடையை விட்டு ஸுமன் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கடைக்குச் சென்றோம். அங்கே ருசிகரமான உணவுப் பண்டங்கள் ருசிகரமாகவே தோன்றும்படி கடையில் அழகாக வைத்திருந்தன. அங்கே நாங்கள் சில தின்பண்டங்கள் வாங்கினோம். அவற்றின் ருசியை என்னால் விவரிக்கவே முடியாது. அப்போது முதல் அடிக்கடி அந்தக் கடையில் மிட்டாய் வாங்கித் தின்னும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டோம். இப்பழக்கத்தை எங்களால் விடவே முடியவில்லை. நான் ஸுமன் வீட்டுக்குப் போகும்போதெல்லாம் அந்தக் கடைக்குச் சென்று எங்களுக்கு வேண்டிய தின்பண்டங்களை வாங்கிக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை.

* * *

மார்ச்சு மாத ஆரம்பத்தில்தான் ஸுமன் வீட்டிற்குச் சென்று அவள் குடும்பத்தினரை தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அன்று பிற்பகல் அவள் வீட்டிற்குள் நுழைந்ததுமே, நான் ஒரு கணம் அமெரிக்காவில் எஸ்ஸெக்ஸில் எங்கள் வீட்டிற்கே திரும்பிப் போய்விட்டேனா என்ற நினைப்புத் தோன்றியது. குழந்தைகள் அழுகின்ற சப்தம் ஒரு பக்கம்; சிறுவர்களுடைய சிரிப்பொலி மற்றொரு பக்கம்; பெரியவர்களுடைய சம்பாஷணைகள் ஒரு பக்கம்; இதற்கிடையில் வெறுங்காலுடன் பலர் குறுக்கும் நெடுக்கும் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு குழந்தையின் பிறந்த நாளை அக் குடும்பமே அன்று கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தது. தாத்தா பாட்டியிலிருந்து அப்பா, அம்மா, அத்தை, சிற்றன்னை, மாமன், சிறிய தகப்பனார் என்று வீடு முழுதும் உறவினர் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருந்தனர். சதா சப்தம் செய்துகொண்டிருந்த சிறுவர்களும் பால் குடிக்கும் குழந்தைகளும் அங்கங்கே காணப்பட்டனர். வீட்டில் எங்கும் அற்புதமான குழப்பம். எல்லோரும் கலகலவென்று சிரித்து, பேசி, கேலி செய்து மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர். வீட்டில் சந்தோஷம் நிரம்பியிருந்தது. ஸுமன் என்னை அவளுடைய

தாயாருக்கும், அத்தைமார்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தினாள். குடும்ப அமளியில் நானும் கலந்துகொண்டேன். எல்லோரும் என்னை வரவேற்றனர்.

அன்று அவள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டபோது மறுநாள் பகல் சாப்பாட்டிற்கு என்னை வரும்படி ஸுமன் அழைத்தாள். இந்திய உணவு வகைகளில் சிலவற்றை நான் ஏற்கனவே ருசி பார்த்திருந்தேன். பள்ளிக்கூடத்தில் ஸுமன் கொண்டுவரும் உணவையும் மற்றப் பெண்களுக்கு வரும் உணவு வகைகளையும் காலிசெய்ய நான் அடிக்கடி உதவி செய்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்திய முறையில் ஒரு முழுச்சாப்பாடு உண்டதில்லை.

அடுத்த நாள் நான் ஸுமன் வீட்டின் கதவைத் தட்டியதும் அவளுடைய தம்பிதான் கதவைத் திறந்தான். உடனே அங்கிருந்தபடியே "ஸுமன்" என்று கத்தினான். அவள் புன்னகை தவழ ஓடிவந்தாள். வரும்போதே உரத்த குரலில் "ஹியா" என்று கூறிக்கொண்டுதான் வந்தாள். கடைசியாகப் பார்த்த அமெரிக்கப் படத்திலிருந்து அவள் கற்றுக்கொண்டிருந்த அமெரிக்க கிராமியப் பதம் இது. பதிலுக்கு "ஹியா" என்று கூறிவிட்டு உணவு தயாராகும் வரையில் உட்கார்ந்து பேசத் தொடங்கி விட்டோம்.

அவள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் யார் வீட்டிலிருக்கிறார்கள் என்று வினவினேன். அவள் ஹிந்துக்களின் கூட்டுக் குடும்ப முறையைப்பற்றி எனக்கு விளக்கிச் சொன்னாள். இக் கூட்டுக் குடும்பத்திற்குத் தலைவர்கள் ஸுமனுடைய பாட்டனும் பாட்டியும். அவர்களுடன் அவர்களுடைய எல்லா பிள்ளைகளும் (விவாகமானவர்களும் விவாகமாகாதவர்களும்), விவாகமானவர்களின் மனைவிமார்களும் அவர்கள் குழந்தைகளும், விவாகமாகாத பெண்களும் வசித்தார்கள்.

"இந்தியாவில் பெரும்பாலான குடும்பங்கள் இந்தமாதிரிதான். கல்விகற்ற பல இளைஞர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களிடமிருந்து சுதந்திரத்துடன் தனித்து வாழ விரும்பி தங்களுக்கென்று தனிக் குடித்தனம் அமைத்துக் கொள்ளுகின்றனர்" என்று ஸுமன் கூறினாள். ஆனாலும் குழந்தைகள் பெற்றோர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்

களுக்குக் குறைந்தபட்சமாக தாங்கள் செய்யக்கூடியது அவர்களை வயது முதிர்ந்த காலத்தில் காப்பாற்றி அவர்கள் இறக்கும் வரையில் அவர்களுக்கு மரியாதையுடன் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலே என்று தன் அபிப்பிராயத்தையும் ஸுமன் தெரிவித்தாள்.

ஸுமனுடைய குடும்பத்தில் இருந்தவர்கள், அவளுடைய பாட்டன்மார்கள் (தகப்பனாரின் தகப்பனாரும் தாயாரும்); அவளுடைய தகப்பனாரும் தாயாரும்; அவளுடைய விவாகமான சிறிய தகப்பனார் (தகப்பனாரின் சகோதரன்); அவருடைய மனைவியும் குழந்தைகளும்; விவாகமாகாத சிறிய தகப்பனார் (தகப்பனாரின் சகோதரன்); விவாகமாகாத அத்தை (தகப்பனாரின் தங்கை); அவளுடைய இரண்டு தங்கைகளும், தம்பியும்.

சாப்பாட்டு அறையில் பெரிய மேஜையைச் சுற்றிலும் சாப்பிட நாங்கள் எல்லோரும் உட்கார்ந்த போது ஸுமன் சொன்ன அவ்வளவு உறவினர்களையும் சந்தித்தேன். எல்லோரும் என்னை ஆங்கிலத்திலேயே சற்று சங்கோசத்துடன் வரவேற்றனர். எல்லோருக்குமே கொஞ்சம் ஆங்கிலமாவது தெரிந்திருந்தது. பிறகு அவரவர்கள் ஹிந்துஸ்தானியில் பேசிக்கொண்டனர்.

ஸுமனுடைய குடும்பத்தினர் ஹிந்துக்கள் என்றாலும் ஏனைய பல ஹிந்துக்களைப்போல சைவ உணவு மட்டுமே உண்பவர்களல்ல. ஆனாலும் எல்லா ஹிந்துக்களையும் போல் மாட்டு இறைச்சி நிச்சயமாக விலக்கப்பட்டது. நான் எதிர்பார்த்தது போலவே பகல் போஜனம் நன்றாகவும் பலவகைப்பட்டதாகவும் இருந்தது. உயர்ந்த மசாலா வகைகளைக்கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்கறி ஒருவகை; உருளைக்கிழங்கும் பட்டாணியும் கலந்து ருசிகரமான கறி ஒருவகை; பருப்பு முதலியவை சாப்பாட்டில் முக்கிய அம்சங்கள். பருப்புதான் புரதம் மிகுந்த இந்திய உணவு. அதிக செலவில்லாததும்கூட. இந்தியாவில் எல்லா பாகங்களிலும் பருப்பு ஒவ்வொரு சாப்பாட்டின் போதும் உண்பதுண்டு.

கறியும் பருப்புடனும் சாதமும் சப்பாத்தியும் பரிமாறப்பட்டன. சப்பாத்தி என்பது வட்டமாகவும், தட்டையாகவும் கோதுமை மாவினால் செய்யப்படுவது. வட இந்தியாவில் ஒவ்

வொரு குடும்பத்திலும் சப்பாத்தி தினசரி முக்கிய உணவு. நான் அதை எப்படிச் செய்வதென்று பின்னால் கற்றுக்கொண்டேன். அதற்கு வேண்டிய சாமான்கள்' கோதுமை மாவும் அதைப் பிசைந்து இளக வைக்கத் தண்ணீரும் தான். பிசைந்த மாவை நன்றாக மிருதுவாக்கிச் சிறு சிறு உருண்டைகளாக உருட்டு வார்கள். இவ்வுருண்டைகளை பலகையில் அப்பளம் போல் வட்டமாக குழவியால் உருட்டி, அதை அடுப்பின் மீது வைக்கப் பட்ட தனியான தோசைக்கல்லின் மேல் போட்டு ஒரு நிமிஷம் வேக வைப்பார்கள். இது ஒருவகை. இதர வகைகளும் உண்டு. பிசைந்த மாவுடன் எண்ணெய் கலந்து அப்பளம் போல செய்து அதை வேகவைக்காமல் பொரித்து எடுத்துக் கொள்ளுவதுமுண்டு. வட இந்தியாவில் கோதுமையைப் போல் சாதம் அதிகமாக உண்ணப்படுவதில்லை. ஸுமனுடைய குடும்பத்தினர் தினந்தோறும் சாதம் சாப்பிடுவதில்லை.

பனிக்கட்டியை யொத்த வெண்மையான கட்டித்தயிரும் பலரகத் துவையல்களும் உணவுடன் பரிமாறப்பட்டன. எல்லா வற்றிற்கும் கடைசியாக பழ வகைகள். வாழைப்பழங்கள், ஆப்பிள், ருசிகரமான மாம்பழங்கள் முதலியவை வழங்கப்பட்டன.

அன்று பிற்பகல் நானும் ஸுமனும் வெகுநேரம் வரையில் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பிறகு கடைத் தெருவுக்குச் சென்று நாங்கள் வழக்கமாக வாங்கும் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டு, அதிகப்படியாக இரண்டு கை நிறைய கரும்புத் துண்டுகள் வாங்கினோம். இரண்டு அமெரிக்க சத மதிப்புள்ள காசுக்கு அவ்வளவு கிடைத்தது.

அதற்குப் பிறகு நான் அடிக்கடி ஸுமனின் வீட்டிற்குப் பகல் சாப்பாட்டிற்காவது இரவுச் சாப்பாட்டிற்காவது' செல்லு வேன். சாப்பாட்டிற்குப் பின் நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த போதுதான் இந்த அதிசயப் பெண்ணைப் பற்றியும் அவ ளுடைய அழகிய தேசத்தைப்பற்றியும் பலவிஷயங்களை அறிந்து கொண்டேன்.

ஸுமன் மென்மை உள்ளம் படைத்தவள். மிகுந்த நேச பாவமுள்ளவள். அன்பு மிக்கவள். புது விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுவதில் மிக்க ஆர்வமுள்ளவள். அமெரிக்கா அவளை ஆட்

கொண்டது. சினிமாப் படங்களிலும், சினிமா சஞ்சிகைகளிலும் ஹாஸ்யப் புத்தகங்களிலும் காணப்பட்ட அமெரிக்கா தான். இந்தியாவின் கடுமையான நெறிமுறையின்படி "ஒழுக்கம் குன்றியவள்" என்ற இழுக்கு ஏற்படாமல் எவ்வளவு வரையில் இப் படங்களிலும் புத்தகங்களிலும் சித்திரிக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் பெண்ணைப் போல் இருக்க முடியுமோ அவ்வளவு வரையில் ஸுமன் அமெரிக்கப் பெண்போலவே இருந்தாள்.

உதடுகளுக்கு அவள் சாயம் பூசிக்கொள்வாள். கன்னங்களுக்குச் சிவப்பு அப்பிக்கொள்ளுவாள். புருவங்களுக்குப் பென்ஸிலால் கோடுகள் வரைந்துகொள்ளுவாள். விரல் நகங்களுக்கும் எப்போதாவது பூச்சணிவாள். அமெரிக்க ஆபரண வகைகளைக் கூட அணிந்தாள். குதிகால் உயர்ந்த செருப்புக்களைத்தான் அவள் விரும்பினாள். நானும் மற்றும் பலரும் சாதாரண செருப்பைத்தான் அணிந்தோம். அவள் வீட்டில் தனித்திருக்கும் போது அவள் "டங்காரீ" அணிவாள். (இது அவளுக்கு நான் அளித்தது). மெல்லும் பசை உண்பாள். அமெரிக்கத் திரைப்பட நக்ஷத்திரங்களின் பெயர்கள் அவளுக்கு மிக மிக அதிகமாகத் தெரியும். "வால்ட்ஜ்" (Waltz) "துரித நடை" (Fox Trot) "ரம்பா" (Rumbha) முதலிய அமெரிக்க நடனங்களை ஆடுவாள். "ஹி-யா" என்று அவ்வப்போது கூவுவாள். இன்னம் டஜன் கணக்கில் அமெரிக்கக் கொச்சைச் சொற்கள் அவளுக்குத் தெரியும்.

இவற்றை எல்லாம் கண்டுதான் ஸுமன் அச்சமில்லாதவள், ரொம்பவும் நாணமே இல்லாதவள், ஊதாரி என்று எல்லோரும் கருதினர். அவளுடைய நடையுடை பாவனைகளிலிருந்து தான் பிறந்த நாட்டைவிட அமெரிக்காவிடம் பற்றுதல் அதிகம் என்று கூட சிலர் எண்ணினர்.

ஆனால் அவளுடன் அவ்வப்போது பேசியதிலிருந்து உண்மையில் அவள் அப்படிப்பட்டவளல்ல என்று தெரிந்து கொண்டேன். வெளித்தோற்றத்தில் காணப்படும் ஸுமன் உண்மை ஸுமன் அல்ல. என்னுடைய மற்ற சிநேகிதிகள் எவ்வளவு உண்மை இந்தியர்களோ அவ்வளவு ஸுமனும் உண்மையான இந்தியப் பெண்ணே.

ஸுமன் தான் என்னை இந்தியத் திருமணங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்; அவள் தான் வீட்டிற்கு என்னை அடிக்கடி சாப்பிட அழைத்து தன் குடும்ப நடவடிக்கைகளிலும், பண்டிகைகளிலும், விழாக்களிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்தாள். அவள் தான் என்னைக் கடைத்தெருக்களுக்கு அழைத்துச் சென்று இந்திய வாழ்க்கையில் என்னை ஒன்றிப்போகும்படி செய்தாள். அவள்தான் ராமலீலாவிற்கு என்னை அழைத்துச் சென்று இந்தியாவின் மாபெரும் இதிஹாஸமான ராமாயணக் காட்சிகளைக் காட்டினாள்.

அவளுடைய நாட்டை எனக்கு இவ்வளவு விரிவாக உணர்ந்துகொள்ளும்படி செய்ததுபோல, நானும் அமெரிக்காவை அவள் புரிந்துகொள்ளும்படிச் செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்த சிறிய நகரங்கள் நிறைந்த அமெரிக்காவைப்பற்றி அவளுக்குச் சொன்னேன். மக்கள் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள், எப்படி வேலை செய்கிறார்கள் என்றெல்லாம் விஸ்தரித்தேன். அங்குள்ள பள்ளிகளையும் கல்வி முறைகளையும், பிராந்திய அரசாங்க முறைகளையும் நகர நிர்வாக முறைகளையும்பற்றிக் கூறினேன். அநேக அமெரிக்கப் பெண்கள் நகப் பூச்சு அணிவதில்லை என்றும் மெல்லும் பசை தின்பதில்லை என்றும் அவர்களுக்குச் சினிமா நக்ஷத்திரங்களின் பெயர்களாவது சரித்திரமாவது தெரியாதென்றும் கூறினேன்.

எப்படியிருந்தாலும் நான் இந்தியாவை விட்டுச் செல்லும் காலம் வந்தபோது வெளித்தோற்றத்திற்கு ஸுமன் என்னை விட அதிகமான ஒரு அமெரிக்கப் பெண்மணிபோலவே இருந்தாள். நான் அவளுடைய இந்திய உடை அணிந்து அவள் பாஷையைப் பேசி அவளுடைய பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு ஒரு இந்தியப் பெண்போலவே தோன்றினேன். வெளித் தோற்றத்தை அகற்றினால் எங்களுடைய மனத்திலும் ஹிருதயத்திலும் ஸுமன் ஒரு இந்தியப் பெண் தான். நான் ஒரு அமெரிக்கப் பெண் தான்.

நான் இந்தியாவை விட்டுச் செல்லு முன் ஸுமன் தனக்குத் தெரிந்து விரும்பிய ஒருவனை ஒரு நாள் மணக்கலாம் என்று நம்புவதாகச் சொன்னாள். ஆனால் இந்தியாவில் காதல்

மணங்கள் சாதாரணமல்ல. ஸுமன் தன் பெற்றோர்களின் சொல்லைத் தட்டமாட்டாள் என்றும் அவளுடைய ஜாதியிலே ஒருவனைத்தான் மணந்து கொள்ளுவாள் என்றும் ஊகித்திருந்தேன். அவள் விரும்பிய இளைஞன் இவளுடைய ஜாதியைச் சேர்ந்தவனன்று. ஆகையால் ஒரு நாள் தன் குடும்பத்தினருடைய விருபபத்திற்கிணங்கி தன்னுடைய ஜாதியிலேயேதான் நிச்சயதார்த்தம் செய்துகொண்டுள்ளதாக எனக்கு அவளிடமிருந்து கடிதம் வந்தபோது நான் ஆச்சரியமடையவில்லை.

டில்லிப் பொதுப்பள்ளி சிநேகிதிகளுக்குள் ஸுமன்தான் என்னுடைய நட்பை அதிகமாகப் பெற்றாள். இதர நண்பர்களும் இருந்தனர். இம்மாதிரி நட்பு மற்றவர்களுக்கு நன்கு விளக்கியது போலவே எனக்கும் மேல்நாட்டவரும் கீழ்நாட்டவரும் ஒருவருக்கொருவர் அந்நியர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை என்னும் உண்மையை விளக்கியது.

அத்தியாயம் 5

தென்னிந்திய விஜயம்

1951-ஆம் ஆண்டு டிஸம்பர் மாதத்திற்குள் நாங்கள் புது டில்லி, பழைய டில்லி, "எடாவா" என்னுமிடத்தில் அரசாங்கம் மேற்கொண்டு நிர்வகித்த அபிவிருத்தித் திட்டம், டில்லிச் சுற்றுப்புறத்தில் "பார்க்கவேண்டிய இடங்கள்" முதலியவைகளை எல்லாம் பார்த்து முடித்திருந்தோம். இந்தியாவில் இவற்றைத் தவிர வேறு பகுதி எதையும் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் செட் அம்மா தத்தில் தென்னிந்திய விஜயத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ததைக் கேட்டு நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தும் எங்களுக்கு விடுமுறை கிடைத்தது. நாங்களும் அவருடன் செல்ல முடிந்தது.

டில்லியிலிருந்து ஆறு மணி நேரம் விமானப் பயணத்திற்குப்பின் நாங்கள் தென்னிந்தியாவில் மிகவும் பெரிய பட்டணமான சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். கிழக்குச் சமுத்திரக்கரையில் இந்நகரம் உள்ளது. வங்காள குடாக்கடல் இந்நகரத்தைத் தனது அலைகளால் நனைத்தது. நாங்கள் நகரத்தை அணுகிக் கொண்டிருந்தபோதே கீழே இயற்கையமைப்பு பசுமை தோய்ந்து காணப்பட்டது. பிறகு தூரத்தில் சென்னை நகரம் தென்பட்டது. புழுதி படிந்த மங்கல் நிறமாக விமானத்திலிருந்து தோன்றியது. இந்த மங்கிய வெளிக்கப்பால் கடல் பரப்பின் நீலம் எங்கள் கண்ணுக் கெட்டியவரையில் பரவி அப்பாலும் சென்று வானவெளியின் நீலத்துடன் கலந்துவிட்டது. துறைமுகத்தில் எண்ணெய்க் கப்பல்களும், சாமான் கப்பல்களும், பிரயாணக் கப்பல்களும், சின்னஞ்சிறு படகுகளும் டஜன் கணக்கில் சூரிய ஒளியில் மிதந்துகொண்டும், இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டுமிருந்தன.

பூமியை நோக்கி இறங்கும்போது நகரத்தின் வனப்பு புலப்பட ஆரம்பித்தது. தென்னை மரங்களும், நெல் வயல்களும்

அடர்த்தியாகத் தோன்றின. நாங்கள் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டோம் என உடனே உணர்ந்தோம்.

நாங்கள் சென்னையில் ஒரு நாள்தான் தங்கினோம். அதற்குள் சில தமிழ் வார்த்தைகள் கற்றுக்கொண்டோம். தென்னிந்தியர்கள் பேசும் இனிமை ததும்பும் மொழி தமிழ். தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மற்ற இரண்டு தென்னிந்திய பாஷைகளைப் போலவே தமிழும் ஸம்ஸ்கிருத மொழியுடனாவது அதிலிருந்து தழுவிவந்த இதர மொழிகளுடனாவது கொஞ்சமும் தொடர்பே இல்லாதது.

தென்னிந்தியருக்கு ஆங்கிலம் எவ்வாறு அந்நிய பாஷையோ அவ்வாறுதான் ஹிந்துஸ்தானியும். இதை தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டதை தென்னிந்தியர் உற்சாகத்துடன் வரவேற்கவில்லை. ஆங்கில பாஷை நாட்டினர் நடவடிக்கைகளுக்குகந்த பாஷையல்ல என்று புறக்கணிக்கப்பட்டது தவறு எனப் பலர் இங்கே நினைக்கிறார்கள். இந்த மொழிதான் உலகில் எல்லாப் பாகங்களிலும் விரிவாகப் பேசப்படுகிறதே.

காலை ஆறரை மணியிலிருந்தே சென்னையில் பல ஸ்தாபனங்களையும் நிலையங்களையும் பார்வையிடச் சென்றோம். நாங்கள் கடைசியாகக் கண்டது சுகாதார விடுதியும் விளையாட்டு நிலையமும் சேர்ந்த ஒரு ஸ்தாபனம். அமெரிக்காவில் குடியேற்று விடுதிகளைப் போலிருந்தது இது. இதில் இந்த வட்டாரத்திலிருந்த சுமார் முன்னூறு குடும்பங்களுக்குத் தேவையான சுகாதார, ஓய்வு விளையாட்டு வசதிகள் செய்திருந்தனர். சிறு பிள்ளைகள் நாள் முழுதையும் அங்கே கழிக்கலாம். அங்கேயே பாடம் படிக்கலாம், விளையாடலாம், வேண்டிய வைத்திய உதவியும் பெறலாம்.

இந்த ஸ்தாபனமும் இதைப்போன்ற இதர ஸ்தாபனங்களும் இந்திய மக்களின் சில பகுதிகளுக்காவது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்னும் குறிப்பிட்ட நோக்கத்துடனேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் செயல்புரியும் ஊழியர்கள் அவர்கள் ஆற்றும் பணியில் மிக்க பெருமை கொண்டதுடன் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் கொண்டிருந்தனர். தாங்கள்

தனித்தனியே செய்தது மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் இவ்வாறு பலர் செய்தால் எல்லாம் ஒன்ருகச் சேர்ந்து எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி காணலாம் என்ற நம்பிக்கையே ஒருகால் அவ்வித பெருமைக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும். இதேமாதிரி மனப்பான்மையும், வாழ்க்கையின் எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையும் இந்தியாவில் பல பாகங்களிலும் காணப்பட்டதை நாங்கள் கண்டோம்.

மறு நாள் அதிகாலையில் நாங்கள் சென்னைக்கு இருநாற்றைம்பது மைல் மேற்கே உள்ள பெங்களூர் என்னும் நகரத்திற்கு மோட்டாரிலேயே பயணமானேம். பிற்பகல் சென்னை மாகாணத்தைத் தாண்டி மைசூர் ராஜ்யத்தை அடைந்ததும் வழியில் கோலார் என்னும் இடத்தில் தங்கினேம். அமெரிக்கக் கிறிஸ்தவ பிரசாரக் குழுவினர் சிலர் இங்கே பொது சுகாதார வசதியும், கல்வி வசதியும் மக்களுக்கு அளித்து சேவை புரிந்து வருகின்றனர். அவர்கள் எங்களை வரவேற்றனர். அமெரிக்கப் பாதிரிகளை முதல் தடவையாக இங்கேதான் நான் கண்டேன். அவர்கள் செய்துகொண்டிருந்த பணி எனக்குத் திருப்திகரமாகப்பட்டது.

மற்றொருவகை கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்களைப்பற்றி நான் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருந்தேன். தாங்கள் சேவை செய்த மக்களிடையே கிறிஸ்து சமயத்தைப் பரப்பி அவர்களைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாற்ற வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் பணியாற்றினர். இங்கே கோலாரில் பாதிரிமார்களைச் சந்தித்து அவர்களிடமிருந்து எல்லா பாதிரிமார்களும் அவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்களல்ல என்று அறிந்தபோது நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

மேலும் ஒருவகைப் பாதிரிமார்கள் தங்களுடைய சக்திகளை எல்லாம் சமய வேலைகளைத் தவிர இதர வேலைகளுக்கே செலவிட்டனர் என்பதையும் நான் தெரிந்துகொண்டேன். இந்தியா முழுதிலும் கோலாரில் காணப்பட்ட கிறிஸ்துவக் குழுவினர் போலவே பல பாதிரிகள் உண்மைக் கிறிஸ்துவக் கோட்பாடுகளின்படி தன்னலமற்ற சேவை புரிகிருர்கள் என்பதைப்பற்றியும் தெரிந்துகொண்டேன். இந்தியாவிலுள்ள பாதிரிமார்களில்

பெரும்பான்மையினர் ரோமன் கத்தோலிக்கர்களே. மற்ற வர்கள் "மெதாடிஸ்டு" அல்லது "எபிஸ்கோபல்" உட்பிரி வைச் சேர்ந்தவர்கள்.

நாங்கள் கோலாரை அணுகும்போதே இயற்கை வனப்பு மாறத் தொடங்கிற்று. வறண்ட நிலப்பரப்பில் ஆங்காங்கே பாறைகள் நிறைந்த சிறு குன்றுகள் காணப்பட்டன. இங்கே பயிராகி இருந்த நெல்வயல்களும், புஞ்சை தானியப் பயிர்களும் உலர்ந்து தண்ணீருக்குத் தவித்துக்கொண்டிருந்தன.

வறட்சியில்லாது பசுமை கண்ட இடங்களில் சிறுசிறு கிரா மங்கள் இருந்ததைக் கண்டோம். சில இடங்களில் கருங்கல்லா லும் செங்கல்லினுலும் கட்டப்பட்ட சிறு வீடுகள் தென்பட்டன. சுற்றிலும் மண் வீடுகளும் குடிசைகளும் நிரம்பி இருந்ததால் இச் சிறு கட்டிடங்கள் தனித்து விளங்கின. அநேகமாக எல்லா கிராமங்களிலும் ஒரு பக்கத்தில் அழகிய சித்திர வேலைப்பா டமைந்த ஹிந்துக் கோவில் காணப்பட்டது. ஆங்காங்கே மஹமதிய, கிறிஸ்துவ மதச் சின்னங்களும் காணப்பட்டன.

ரஸ்தாவில் வெகுதூரம் மிக அழகாக ஆலமரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கிளைகள் வெகு நீளமாக வளர்ந்து அதிலிருந்து விழுதுகள் இறங்கி நிலத்தில் வேரூன்றி தூண் போல அக் கிளைகளையே தாங்கி நின்றன.

நாங்கள் மாலையில் பெங்களூரை அடைந்தோம். மறு நாள் காலை அங்கிருந்து தென் மேற்கே உள்ள மைசூர் நகரத்திற்குப் பிரயாணமானேம். அங்கே மைசூர் மகாராஜாவின் அரண்மனை யைப் பார்ப்பதற்காகத் தங்கினேம். அச் சமயம் மகாராஜா ஊரில் இல்லை. ஆனுலும் அவருடைய மெய்க்காப்பாளர்கள் சிலர் எங்களை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச்சென்று அதன் பல்வேறு பகுதிகளைக் காட்டினர். முன்னர் பம்பாயில் தாஜ் மஹால் ஹோட்டலைக் கண்டு நான் பிரமித்துப்போன மாதிரியே இங்கே இந்த அரண்மனையைக் கண்டு பிரமிப்படைந்தேன். நாங்கள் கடந்து வந்த வீதிகளில் நிலவிய ஏழ்மை ததும்பிய நிலைக்கும் இந்த மகோன்னதமான மாளிகைக்குமிடையே கண்ட ஏற்றத்தாழ்வை எண்ணி எனக்குக் கோபம்கூட வந்தது.

அரண்மனையில் வெள்ளியும், தங்கமும், பளிங்குக் கற்களும் ஒளிவீசின. கண்ணாடிச் சாமான்கள் அற்புதமாக இருந்தன. கவர்ச்சிக்காகவே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல அறைகள் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தன. வேட்டையாடின மிருகங்களின் உடல்கள் நன்கு திணிக்கப்பட்டு உண்மை மிருகங்கள் போலவே மண்டபங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நான் குழந்தையாக இருந்தபோது கட்டுக்கதைகளில் வர்ணிக்கப்படும் அரண்மனைகளும் மாளிகைகளும் உண்மையில் எங்கும் காணப்படாதவை என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இந்த அரண்மனை உண்மையிலேயே அம்மாதிரி இருந்தது.

இந்த அற்புதக் கனவு உலகிலிருந்து வெளியே வந்து அரண்மனைக்கடுத்த வீதியை அடைந்ததும் அங்கு ஒரு போலீஸ் சேவகன் எங்களை நிறுத்தி, மகாராஜா அப்போதுதான் வந்துகொண்டிருப்பதாகவும், அதற்காக அவ் வீதியில் அவர் வரும் வரையில் ஒருவரும் செல்லக்கூடாதென்றும், எங்களை அடுத்த வீதி வழியே சுற்றிக்கொண்டு வெளியே செல்லும்படியும் கூறினான். இதைக்கேட்ட என் உள்ளம் கொதித்தது. இவ்வுணர்ச்சி நான் அமெரிக்கப் பெண்ணாகப் பிறந்து அந்த வாழ்க்கை முறையில் வளர்ந்துவிட்டதனால் எனக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதா அல்லது மைசூர் நகரத்திலும் தெருவில் சென்ற சாதாரண மனிதனுக்குக்கூட இதே போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டதா என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. சமீபகாலம் வரையில் தன்னுடைய பிரஜைகளாக இருந்தவர்களைத் தெருவில் தன் வழியிலிருந்து விலகும்படி கட்டளையிட்டதைப்பற்றி மகாராஜாவே என்ன நினைத்தார் என்பதை எண்ணலானேன். ஆனால் ராஜாவும் பிரஜைகளும் இதைக் காட்டிலும் மாறுபாடான ஒரு முறையை அறியாதவர்களாகவே இருக்கலாம்!

இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பரம்பரையாக வந்த இவ்வித மகாராஜாக்களுடைய அரசியல் அதிகாரங்களெல்லாம் அநேகமாக ஒன்றுமில்லாத அளவுக்குக் குறைந்துவிட்டன. அவர்களில் பலர் உயர் பதவிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நவ இந்தியாவின் நிர்மாணத்திற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையை

அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்கள். சிலர் இன்னமும் இந்திய அரசாங்கத்தினரால் சமஸ்தான மகாராஜா என்ற அந்தஸ்து மறைந்தபோது சலுகையாக அளிக்கப்பட்ட பணத்தைக் கொண்டு சுகவாழ்வு வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மைசூரிலிருந்து நாங்கள் தெற்கே திரும்பி உதகமண்டலத்திற்குப் பிரயாணமானோம். மேற்கு மலைத்தொடரின் ஒரு பகுதியான நீலகிரி மலைகளில் உயரமான பாகத்தில் இந்தப் பட்டணம் இருந்தது. நாங்கள் மலைச்சரிவில் மேலே போகப்போக செடிகள் அடர்ந்திருந்தன. இன்னும் சற்று உயரத்தை அடைந்ததும் செழிப்புடன் பசுமைக்காடு, நாலாபக்கத்திலும் அடர்ந்திருந்தது. மென்மையான மூங்கில் புதர்களும், உயர்ந்த கம்பீரமாக வளர்ந்த தேக்கு மரங்களும் வனப்புடன் வளர்ந்த யூகேலிப்டஸ் மரங்களும் காட்டில் எங்கும் காணப்பட்டன. இந்தியாவில் நான் தங்கிய காலத்தில் நான் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் இதுதான் மிக்க மனோகரமானது. வறண்ட டில்லி சமவெளியில் இம்மாதிரி பசுமையும், மரங்களும், புதர்களும், மலைச்சரிவுகளும் காணக் கிடைக்காது.

மிகக் குறுகலான வளைவுகளில் ஊர்ந்து சென்று மலையுச்சிக்குப் போகப்போக குளிர ஆரம்பித்தது. தேயிலைத் தோட்டங்களையும், அடுக்கடுக்காகத் தோன்றிய நெல் வயல்களையும், மரப்பட்டைகளிலிருந்து கிடைக்கும் கொய்னுவுக்காக அரசாங்கப் பாதுகாப்பிலிருந்த சின்கோனு மரங்களையும் நாங்கள் கடந்து சென்றோம்.

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையை உதகையிலே கழித்தோம். எங்கு பார்த்தாலும் அடர்ந்த பசுமையின் வனப்பில் திளைத்திருந்தோம். கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகைக்கு ஒரு வாரம்தான் இருந்தது. அன்றிரவு நானும், ஸாலியும், எங்களுடன் பிரயாணம் செய்த தென்னிந்தியக் கிறிஸ்துவர் ஒருவரும் அங்குள்ள சிறு மாதாகோவிலுக்கு கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகைக்கு முன்பு நடத்தப்படும் வழிபாட்டிற்காகச் சென்றோம். அந்த மாதாகோவில் உதகை கடைத்தெருவுகளை நோக்கியிருந்தது. சுமார் 1800வது ஆண்டில் கட்டப்பட்ட இந்த மாதாகோவில் சிறியதாயும், ஆடம்பரமற்றதாயுமிருந்தது. நாங்கள் அதை அடைந்தபோது

ஜனங்கள் குழுமியிருந்தனர். கூட்டத்தில் வயோதிகர்கள் முதல் கம்பளங்களில் போர்த்து கையில் எடுத்துவந்த குழந்தைகள் வரையில் குளிருக்காகக் கம்பளிச் சட்டைக ளணிந்து பல ஆண்களும் பெண்களும் கலந்திருந்தனர்.

மாதாகோவிலின் அலங்காரமற்ற தோற்றமும் வழிபாட் டின் எளிமையும் நேர்த்தியாக இருந்தன. வேதிகையின் மீது மரத்திலான ஒரு சிலுவைச் சின்னம், நீண்ட வெண்மை நிற மெழுகுவர்த்தி தீபங்கள், பசுமை மிகுந்த கொடிகளைக்கொண்டு வேயப்பட்ட கமான்—இவைகளே காணப்பட்டன. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நடத்தப்பட்ட வழிபாட்டில் முக்கியமாக துதி கீதங்கள்தான் மிகுதியாக இருந்தன.

அமெரிக்காவில் சாதாரணமாகப் பாடப்படும் துதி கீதங் களைக்காட்டிலும் தமிழில் பாடப்பட்ட கீதங்கள் உற்சாகத்துட னும் உணர்ச்சியுடனும் இருந்தன. அவைகள் எல்லாம் சிரத் தையுடன் பொருள் உணர்ந்தேதான் பாடப்பட்டன.

நாங்கள் உதகமண்டலத்திற்குச் சென்றபோது நீலகிரி மலையின் வட புறமாகத்தான் சென்றோம். இரண்டு நாட் களுக்குப் பின் நாங்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது தெற் குப் புறமாக எங்கள் மோட்டாரைச் செலுத்திச் சென்றோம். நாங்கள் போகவேண்டிய இடம் மேற்கு சமுத்திரப் பிரதேச மாகிய திருவிதாங்கூர்—கொச்சி ராஜ்யத்திலுள்ள கொச்சி நகரம். நாங்கள் சென்ற ரஸ்தா போகப்போக வளைவுகள் குறைந்து மலையடிவாரத்தை அடைந்தபோது நேராக சம மாகவே இருந்தது. ஓங்கி வளர்ந்த பாக்கு மரங்களும், பருத்தி, முந்திரித் தோட்டங்களும், நெல் வயல்களும் ரஸ்தாவில் இரு பக்கங்களிலும் அடர்ந்து கிடந்தன. நாங்கள் இப்போது அடைந்த பிரதேசத்தில் வெய்யிலும், மழையும் கடுமையாகவே இருந்தன. இந்தப் பிரதேசத்தில், மேலே கூறிய பயிர் வகைகள்தான் அதிகமாகச் செழித்தன.

அமெரிக்காவிலிருந்தபோது இந்தியா முழுதிலும் யானை களைக் காணலாம் என நினைத்திருந்தோம். இங்கு வந்த பின் னரே தென்னிந்தியாவில்தான் அவைகளைக் காண முடியும் என்று தெரிந்துகொண்டோம். அன்று நாங்கள் உதக

மண்டலத்திலிருந்து கொச்சிக்குச் செல்லும் வழியில் முதலாவது யானையைப் பார்த்தோம். அது பழக்கப்படாத காட்டு யானை.

பெரிய ரஸ்தாவிற்கு இரண்டு மைலுக்கப்பாலிருந்த ஒரு கிராமத்தில் பள்ளம் தோண்டி பொறி அமைத்து ஒரு குட்டி யானை பிடிக்கப்பட்டிருந்தது. புழுதி நிறைந்த அந்தக் குறுகிய பாதை காட்டுக்குள்ளே சென்று கிராமத்தை அடைந்தது. வழி பூராவும் குழி பள்ளங்கள் இருந்ததால் எங்கள் மோட்டாரை அவ்வழியில் செலுத்திப்போக முடியவில்லை. ஒரு மாட்டு வண்டிக்காரன் எங்களை அவன் வண்டியில் கிராமத்திற்கு ஏற்றிச் சென்று திரும்பவும் ரஸ்தாவில் கொண்டுவிட இசைந்தான். அவன் வண்டியில் நாங்கள் ஏறிக்கொண்டு கிராமத்தை அடைந்தோம்.

பள்ளத்தைச் சுற்றிலும் ஊர் ஜனங்கள் கூட்டமாகக் கூடி, அந்த யானைக் குட்டி குழியிலிருந்து வெளியேற முயற்சித்து சோர்வுற்று விழுந்ததை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குட்டி யானை என்றாலும் அது அவ்வளவு சிறியதல்ல, காட்டு யானைகள் பயிர்களை அழித்துவிடும். பழக்கப்படுத்தி விட்டால் அவைகளால் மனிதனுக்கு மிக்க அநுகூலமுண்டு. இதை நாங்களே அன்று மாலை கண்டோம். சாதாரணமாக பெரிய மரத்திம்மைகளையும் மரக்கிளைகளையும் இழுத்துச் செல்ல யானையை உபயோகிக்கின்றனர்.

கடற் கரையை நெருங்க நெருங்க நிலப்பரப்பு மணற்பாங்காக மாறியது. அநேக கால்வாய்கள், ஓடைகள், சிற்றாறுகள் எங்கள் ரஸ்தாவில் அங்கங்கே குறுக்கே ஓடின. அவற்றை எல்லாம் கடந்து சென்றோம். ஓரிடத்தில் ஒரு நதியையே கடக்க வேண்டியிருந்தது. இரண்டு நீண்ட தோணிகளின் மீது பரப்பப்பட்ட மரத்திம்மைகள் ஒரு மேடைபோல அமைந்து அதன் மீது எங்களுடைய மோட்டாரையே வைத்துத் துடுப்புகளைக் கொண்டே தள்ளிச்சென்று ஆற்றின் அக்கரைக்கு எங்களைக் கொண்டு சேர்த்தனர். ஆற்றின் முதல் கரைக்கு வந்தபோது அந்திவேளை. மறு கரையை அடைந்தபோது இருட்டிவிட்டது. சந்திரன் அப்போதுதான் உதயமாகித் தென்னை மர ஓலைகளுடே

தன் நிலவைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தான். நதியில் நிலவு அலை அலையாக ஒளி வீசிற்று. நிம்மதியான அமைதி அந்தப் பிரதேசம் பூராவும் நிலவியது. ஆங்காங்கே தவளைக் கூட்டத்தின் சப்தமும், தேநீர் விடுதிகளில் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களின் குரலோசையுமே அவ்வமைதியைக் குலைத்தன.

மறு நாள் அதிகாலையில் கொச்சியை விட்டுப் புறப்பட்டு இந்தியாவின் தெற்குக் கோடியிலுள்ள கன்னியா குமரிக்குப் பிரயாணமானோம். நாங்கள் கடந்து சென்ற பிரதேசம் வனப்பிற்கும் வளத்திற்கும் இணையற்றது. இந்தியாவில் வேறெந்த பாகத்திலும் இம்மாதிரி இயற்கை அழகுமிகுந்த பிரதேசத்தைக் காணமுடியாது. முதற் பார்வைக்கு திருவிதாங்கூர்—கொச்சி ராஜ்யம் செல்வம் நிறைந்த, அமைதியும் சாந்தியும் நிரம்பிய நாடு என்று எண்ணத் தோன்றும். இயற்கை வனப்பினால் எழில் பெற்று விளங்கியது அந் நாடு. உயர்ந்து அழகுடன் வளர்ந்த தென்னை மரங்கள் வானவெளியின் நீல நிறத்தையும் அடர்ந்த மரம் செடி கொடி வகைகளின் பசுமையையும் பின்னணியாகக் கொண்டு நிழல் சித்திரங்கள் போலத் திகழ்ந்தன. முடிவே இல்லையோ என்னும்படி கடற் கரையின் மணல்வெளி கண்ணுக் கெட்டிய வரையில் தெரிந்தது. சமுத்திரத்தின் நீலப்பசுமை ஆழ்ந்து அமைதியுடன் ஆப்பிரிக்காக் கண்டம் வரையில் தடையின்றி வியாபித்திருந்தது. இந்த இயற்கை அழகுடன் இணைந்து பூமியின் வளத்திற்கும் மரங்களின் சாயைக்கும் ஏற்றவாறு கூரைவேய்ந்த குடிசைகள் மிகுந்த கிராமங்கள் வழிநெடுகிலும் காணப்பட்டன.

நாடும் வளம் மிக்கதுதான். இயற்கையிலேயே பயிர்கள் செழிக்கும். போதிய அளவுக்கு அதிகமாகவே மழை பொழியும். சீதோஷ்ணம் மிதமானது. தென்னை மரங்கள் மக்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையுமே அளித்தன.

ஆனல் இந்த அழகும் வனப்பும் உண்மையை மறைத்தன. வெளித்தோற்றத்திற்குக் கீழ், இந்தியாவிலேயே காணப்படாத ஏழ்மை நிலை, சொல்லொணு ஜனநெருக்கம், மென்னியை இறுக்கும் கடுமை வாய்ந்த நில உரிமை முறைகள், இம்மாதிரி சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட கம்யூனிஸ்டு

களுடைய அட்டூழியங்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன.

மக்களில் பெரும்பான்மையினர், ஏராளமாய்ப் பயிராகும் தென்னையைத்தான் எல்லாவற்றிற்கும் நம்பியிருந்தார்கள். இந்த மரத்தின் எந்த பாகத்தையும் அவர்கள் வீணாக்குவதில்லை.

நாம் எல்லோரும் அமெரிக்காவில் கடைகளில் வாங்கும் தேங்காய், உற்பத்தி நிலையில் பசுமையான மட்டையுடன் இருக்கும். நமக்கு அனுப்புவதற்கு முன் இந்த மட்டையை எல்லாம் உரித்துவிடுவார்கள். நார் அகற்றப்பட்ட பின் அடுப் பெரிக்கவும், பயிர்களுக்கு எருவாகவும் இந்த மட்டைகள் உபயோகமாகின்றன. தேங்காய் நாரை கயிறு திரிக்கவும் பாய் பின்னவும் கூடை முடையவும் மக்கள் உபயோகிக்கின்றனர்.

தேங்காய் ஓட்டிற்குள் தான் தேங்காய் இருக்கின்றது. இது அமெரிக்காவில் "தேங்காயின் தசை" (Coconut meat) எனப்படுகிறது. இங்கு அதை அப்படியே தின்பார்கள், அல்லது உலர்த்தி துருவலாக்கி ஏற்றுமதி செய்வார்கள். இல்லாவிட்டால் செக்கிலிட்டு எண்ணெய் எடுப்பார்கள். அதனுள்ளிருக்கும் இளநீர் தாகத்திற்கு அற்புதமாக சாந்தியளிக்க வல்லது.

எல்லாவிடங்களிலும் தென்னை மரத்தை ஏதாவது ஒரு வகையில் உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதை நாங்கள் கண்டோம். சிறிய வீடுகளின் அறைகள் பெரும்பான்மை தென்னை ஓலைகளால்தான வேயப்பட்டிருந்தன. கிழித்தெடுக்கப்பட்ட ஓலைகளிலிருந்து பாயும் கூடையும் முடையப்பட்டன. நாரினாலும் கூடை முடைந்தனர்.

கூடைகளிலும், வண்டிகளிலும், கால்வாய் ஓரங்களில் படகுகளிலும் தேங்காய் மட்டைகளை மக்கள் நிரப்பி வைத்திருந்தனர். தேங்காய் நார்க் குவியல்கள் ஒரு புறம் கூடைகளில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பல இடங்களில் பரப்பப்பட்டு தேங்காய் பருப்பு வெய்யிலில் உலர்ந்துகொண்டிருந்தது.

மக்களில் அநேகம் பேர்கள் தென்னந்தோப்பில் ஏதாவதொரு அம்சத்தில் தொழில் புரிந்து வந்தனர். ஆனால் செல்வந்தர்களான தோட்டக்காரர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் குறைந்த ஊதியமே தந்தனர். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த தொழில் புரிய

வர்களுக்கு எவ்வித வழியும் இல்லை. அங்கே அதிருப்தி நிலவியதில் வியப்பில்லை யல்லவா? அதிருப்தியிலிருந்து அட்டூழியங்களுக்கு ஒரு படிதான் வித்தியாசம்!

அரசியல் கட்சிகளின் பிரசாரங்களில் நிலச் சீர்திருத்தம் ஒரு முக்கிய விவாத விஷயமாக விளங்கிற்று. இந்தியாவின் முதல் ஜனநாயகப் பொதுத் தேர்தல் 1951-ஆம் ஆண்டில் நடந்தது. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திற்கும் தேர்தல் தேதி வெவ்வேறாக இருந்தது. திருவாங்கூர்–கொச்சி பிராந்தியத்தின் தேர்தல் நாங்கள் அங்கிருந்து சென்ற ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகுதான் நடக்க இருந்தது. எங்கும் சுவரொட்டிகளும், கொடிகளும் தேர்தல் மோட்டார்களும், வண்டிகளும், கட்சி அங்கத்தினர்களுடைய அணிவகுப்புகளும், பிரசாரக் கூட்டங்களும் அபேட்சகர்களையும், அவர்களுடைய கட்சிகளையும் விளம்பரப்படுத்தின. சிவப்பு, பச்சை, வெள்ளை கலந்த காங்கிரஸ் கட்சியின் கொடியும், நேருவின் படமும் எவ்வளவு காணப்பட்டதோ அவ்வளவு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிகளின் ஐக்கிய முன்னணியின் பயங்கர சிவப்பு வர்ணக் கொடிகளும் காணப்பட்டன. நாங்கள் கடந்த ஒரு கிராமத்தில் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் ஒரு கூட்டம் சிவப்புக் கொடிகள் தாங்கி மலையாள பாஷையில் கோஷ்டிகானம்போல் "கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கே வோட்டு அளியுங்கள்" என்று கத்திக்கொண்டு சென்றதைப் பார்த்தோம்.

பின்னல் நாங்கள் டில்லிக்குத் திரும்பியதும் தேர்தல் முடிவுகள் எல்லாம் வெளியாகி அதிலிருந்து கம்யூனிஸ்ட கட்சி அரசாங்கத்தை ஏற்று நடத்தப் போதுமான எண்ணிக்கையுடன் வெற்றி பெறவில்லை என்று அறிந்தேன். 1954-ஆம் ஆண்டில் மறுபடியும் அங்கே தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. கம்யூனிஸ்டுகளின் செல்வாக்கு அப்போதும்கூட குறைந்துகொண்டுதான் வந்ததென்பதைக் கேட்டு நாங்கள் சந்தோஷ மடைந்தோம்.*

அன்று மாலை நாங்கள் கன்யாகுமரி முனையை அடைந்தோம். இங்கே, இந்தியாவின் பாதத்தின் நுனியில், நான் ஒரு

* 1957 மார்ச்சில் நடந்த தேர்தலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வெற்றியடைந்து அரசாங்கம் நடத்திவருகிறது—ப-ர்.

சிறுமியைக் கண்டேன். வெகுநாள் வரையிலும் அவளை நான் மறக்கமாட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். அவள் பெயர் மேரி, சுமார் பத்து வயதுதா னிருக்கும். சங்கு மாலைகள் சிலவற்றை அவள் வைத்திருந்தாள். அவற்றில் ஒன்றையாவது எங்களுக்கு எப்படியும் விற்றுவிட வேண்டுமென்று உறுதியுடன் எங்களை அணுகினாள். அவளைத் திருப்திபடுத்தி அனுப்பியதும், அவள் சற்று முன்பு காணப்பட்ட வியாபாரப் பெண்ணாக இல்லை. அவள் முகத்தில் முன்பு இருந்த ஆர்வமில்லை. எஞ்சியிருந்த சங்கு மாலைகளை தன் ஜேபியில் திணித்துக்கொண்டு மணல் பரப்பில் கவலையற்று விளையாட ஆரம்பித்துவிட்டாள். நாங்கள் கடற்கரையில் சென்றபோது எங்களுக்கு முன்னாலேயே சென்று சமுத்திர அலைகள் ஓரத்திலேயே ஓடி ஓடி விளையாடினாள். அவளும் எங்களுடன் விளையாடுவதுபோல் கற்பனை செய்துகொண்டு ஸாமும், ஸாலியும், நானும் மணல் வீடுகள் கட்டிக் கட்டி மகிழ்ந்தோம்.

நாங்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது மேரி முதலில் நாங்கள் அவளைக் கண்ட அதே இடத்தில் தங்கிவிட்டாள். அங்கு வீசிய காற்றைப் போலவே அவள் கட்டுக்கடங்கா திருந்தாள். கடல் அலைகள்போல் தவழ்ந்து விளையாடினாள். அவள் விளையாட்டு சாமான்களான கடல் மணலையும் வெண் சங்குகளையும்போல் அவளும் மனோகரமாக இருந்தாள்.

கன்யாகுமரி முனையில், இந்திய தீபகற்பத்தின் நுனியில் நின்றுகொண்டு கடலை நோக்கியபோது நான் எல்லாவற்றி லிருந்தும் பிரிந்து தனிமையாக இருப்பது போன்ற உணர்ச்சி எழுந்தது. என் காலடியில் அரபிக் கடல், வங்காள குடாக்கடல் இந்துமகா சமுத்திரம் இம் மூன்றும் இணைந்து தெற்கே கண் ணுக்கெட்டிய தூரமும் அதற்கப்பாலும் வியாபித்திருந்தது. இந்தப் பரந்த முடிவற்ற கடல் வெளியிலும், அதன்மேல் தவழ்ந்த வாயு மண்டலத்திலும் மேலே வான வெளியிலும் ஏதோ ஒன்று என்னைப் பிடித்து முன்னுக்குத் தள்ளுவது போன்ற உணர்ச்சி என்னை ஆட்கொண்டது. எனக்கு முன் னால் பரந்த கடலும் அற்புதமான பொன்னிற சூரிய அஸ்த மனக் காட்சியும். நின்றன. எனக்குப் பின்னால் இந்தியாவின்

கணக்கற்ற ஜனங்கள் என்னை முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருப்பதாக ஒரு பிரமை.

தனித்து அங்கே நின்றபோது பிரபஞ்சம் பல்வேறு பகுதிகளைக் கொண்டது என்பதைப்பற்றி எண்ணத் தொடங்கினேன். ஒரு பகுதி எனக்கு முன்னால் விரிந்து கிடந்த கடலும் காற்றும் வான வெளியும், இதை நான் இயற்கையின் மகத்துவம் என்று புரிந்துகொண்டேன். அது அழகே வடிவமாக அமைந்தது. விருப்பு வெறுப்பற்றது. தனித்து நின்றது.

பிரபஞ்சத்தின் மற்றொரு பகுதி எனக்குப் பின்னால் இருந்த இந்தியாவின் நெருக்கமான ஜனக்கூட்டம். இதை எல்லாம் ஒரு சொல்லில் உருவகப்படுத்த வேண்டுமென்றால் இதுதான் மனித இனம் எனப்படும். அது ஆசாபாசம் கொண்டது. உணர்ச்சியுடன் இயங்குவது. நட்புக்கு உரித்தானது. எனினும் பிரமிக்கவைக்கும் இயல்புள்ளது. பூராவும் புரிந்துகொள்ள முடியாதது. செயல் முறையில் பல்வேறு உட்பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்ட தன்மையுடன் இயங்கி இறுதியில் தனித்தனி மனித இயல்புடனே வெவ்வேறாகத் திகழுகின்றன.

மறு நாள் நாங்கள் தென்னிந்தியாவை விட்டுப் புறப்பட்டோம். மேற்குக் கடல் ஓரம் ஐம்பது மைல் வடக்கே இருக்கும் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து விமானத்தில் கிளம்பினோம். இதற்கு முன்பு இந்தியா கண்டத்தைப் பொதுவாக இரு பெரும் பிரிவாக நான் பிரித்தேன். ஒன்று வட இந்தியா. மற்றொன்று தென்னிந்தியா. தென்னிந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முன் டில்லி வட்டாரங்களில் காணப்பட்ட வறண்ட ஆனால் பற்பல தோற்ற வேறுபாடுகளுடைய இந்தியாவின் மீது நான் ஆசைகொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டேன். இப்போது இரண்டு வாரங்கள் பசுமையும், வளமும், அமைதியும் நிரம்பிய தென்னிந்தியாவில் கழித்தபின், இந்தியாவை முன்னைவிட அதிகமாக நேசித்தேன். இந்தியா மீது ஆசைகொண்டேன் என்று சொல்லுவது என்னுடைய தென்னிந்திய அநுபவத்திற்குப் பின் முற்றிலும் பொருத்தமுள்ளது என்று நானே உணர்ந்தேன்.

அத்தியாயம் 6

சேவா கிராமம், காந்தியின் கிராமம்

இந்தியாவின் நடு மையத்தில், முன்னர் "மத்திய மகாணம்" என்றும் இப்போது மத்தியப் பிரதேசம் என்றும் வழங்கும் ராஜ்யத்தின் மத்தியில் ஒரு கிராமம். ஊர் சிறியது. ஆனால் அதனுடைய முக்கியத்துவம் பிரமிக்கத்தக்கவாறு பெரியது. அதற்கு "ஸேவா க்ராம்" என்று பெயர். அதன் பொருள் "சேவை புரியும் கிராமம்."

சேவா கிராமம் என்னும் பெயரும், அது அடைந்த முக்கிய நிலைமையும் புதிதாக ஏற்பட்டவை. ஊர்மட்டும் மிகவும் பழமையானது. இந்தியாவின் மற்ற கிராமங்களைப் போன்றதே, ஆனால் 1935-ஆம் ஆண்டு வசந்த காலம் வரையில்தான். அப்போதுதான் இந்தியா முழுதிலும் கொண்டாடப்பட்ட மஹாத்மா காந்தி இந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்று அதை தன்னுடைய இருப்பிடமாக ஆக்கிக் கொண்டார்.

கிராமத்தின் ஒரு ஒதுக்குப்புறத்தில் காந்திஜி ஒரு ஆசிரமம் அமைத்தார். அது சிறு குடில் போன்றது. தானும், மற்றவர்களும் காந்தியக் கொள்கைகள்படி வாழ்க்கை நடத்த இந்த இடத்தை அவர் தேர்ந்தெடுத்தார். இந்தியாவிலேயே மிகவும் பின்னடைந்திருக்கும் கீழ்த்தரப்பட்ட கிராமத்தையும்கூட முயற்சியினால் முன்னேற்றமடையச் செய்து கிராமங்களை நல்வாழ்வு வாழச் செய்ய முடியும் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்பதுதான் சேவா கிராமத்தில் அவர் ஆசிரமம் அமைத்ததன் நோக்கம், இந்த நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் முக்கியமான அம்சம், முதல்படி, புது முறைக் கல்வி அல்லது "நயா தாலிம்" என்னும் படிப்பு முறை. இம் முறையை வகுத்தவர்கள் காந்திஜியும் அவருடைய இரண்டு சீடர்களான அரிய நாயகம் என்பவரும் அவருடைய மனைவி ஆஷாதேவியும்தான்.

இம் முறையைச் செயலில், உருவாக்கி சேவா கிராமத்தில் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் புகுத்தினார்கள். "எவ்வளவு அல்பமான விஷயமாக இருந்தாலும், வாழ்க்கையில் எந்த அம்சமும் கல்வி முறைக்குச் சம்பந்தப்படாது அதற்குப் புறம்பானதல்ல" என்று காந்திஜி நம்பினார். இந்த அடிப்படையில் உருவான கல்வி முறையை அவர் "வாழ்க்கை முறைக் கல்வி" என்றே குறிப்பிட்டார்.

கல்வியிலும் பொது சுகாதார வேலைகளிலும் ஆர்வம் கொண்ட எங்கள் தாயார் சேவா கிராமத்தைப் பார்க்க பெரிதும் ஆசைப்பட்டார். எனவே, 1952-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஒரு நாள் பிற்பகல் நாங்கள் மூவரும் எங்கள் தாயாருடன் டில்லி ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் சேவா கிராமம் செல்ல தெற்கு நோக்கிச் சென்ற ரெயிலில் ஏறி இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டியில் சௌகரியமாக உட்கார்ந்துகொண்டோம். வண்டி புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் டில்லி வட்டாரத்தைக் கடந்து இருட்டில் புகுந்து வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. மறு நாள் இரவு தான் சேவா கிராமத்திற்கு ஐந்து மைல் அருகிலிருந்த "வர்தா" என்னும் சிறு ரயில்வே ஸ்டேஷனை அடைவோம்.

எங்களுடைய பெட்டியில் தோல் மெத்தைகள் தைத்த இரண்டு நீண்ட ஆசனங்கள் எதிரெதிராக இருந்தன. இவைகளுக்கு மேலே பெட்டியின் ஓரத்தில் அணைத்து வைக்கப்பட்டு, இராக்காலத்தில் தொங்கவிடக்கூடிய இரண்டு மெத்தைகள் இருந்தன. நான்கு பேர் படுத்துறங்க வசதியாக இருந்தது. ஆசனங்கள் எல்லாம் மற்ற இந்திய ரெயில் பெட்டிகளைப் போலவே பெட்டி அகலத்திற்கு நீண்டிருந்தன. இரண்டு கதவுகள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒரு பக்கத்திலிருந்தது. இரண்டு கம்பி பொதித்த ஜன்னல்களும் பக்கத்திற் கொன்றாக இருந்தன. வேண்டும்போது திறக்கவும் மூடவும் முடியும். மேலே ஒரு மின்சார விசிறியும் விளக்கும் இருந்தன. இதர பெட்டிகளுடன் எந்த வகையிலும் எங்களுக்குத் தொடர்பு கிடையாது. ஆகையால் வண்டி ஸ்டேஷன்களில் நிற்கும் போது மட்டும் வெளியே செல்லவும் வரவும் முடியுமே தவிர,

இதர சமயங்களில் பெட்டிக்குள்ளேயேதான் இருக்க வேண்டும்.

அன்றிரவு எங்கள் பெட்டியில் நாங்கள் மட்டுமே இருந்தோம். நாங்கள் நன்ருகத் தூங்கினேம். தண்டவாளத்தின் மீது ரயில் சக்கரங்கள் தாளம் போடுவது போன்ற சப்தம் எங்களுக்குத் தாலாட்டுவதுபோ லிருந்தது. ஸ்டேஷன்களில் வண்டி நின்றபோதெல்லாம் பண்டங்கள் விற்பவர்களின் சப்தம் எங்களே எழுப்பிவிடும். ஒருவன் "நாரங்கி, நாரங்கி அச்சா நாரங்கி" (ஆரஞ்சு, ருசியான ஆரஞ்சு) என்று கத்துவான்; ஒருவன் "கரம் தூத், கர்-ர்-ர்-ம் தூத்" (சூடான பால்) என்று கூவுவான்; மற்ருெருவன் "டால்சேவ், டால்சேவ் வாலா" (டால்சேவ் என்பது உருளேக்கிழங்கு வறுவல்) குச்சி போன்றது; வாலா என்ருல் விற்பவன்; டால்சேவ் விற்பவன்) என்று விற்றுக்கொண்டே போவான்; "சாய், சாய், கரம் சாய்" (தேநீர், தேநீர், சூடான தேநீர்) என்ருன் இன்ெனுருவன். இரவு முழுதும் இவர்களுடைய சப்தம் அவ்வப்போது கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. நான் இந்தியாவை விட்டுச் சென்ற போது இம்மாதிரிக் காட்சிகளெல்லாம் என்னுடைய இந்திய ரெயில் பிரயாண அநுபவங்களுக்குப் பின்னணியாக எப்போதும் விளங்கும். ஆனல் அன்றிரவு முதல் தடவை இவற்றை எல்லாம் கேட்டபோது புதுமையாகத்தான் இருந்தது. எங்கள் தூக்கத்தைக் கலேத்தது.

சில சமயங்களில் பண்டங்கள் விற்போரின் குரல்களுக்கிடையில் பிச்சைக்காரர்களின் குரலும் கேட்கும். ஒரு சமயம் ஒரு சிறுவன் எங்கள் ஜன்னலருகில் நின்றுகொண்டு அழுகுரலுடன் "தோ பைஸா தோ" மேம் ஸாப், மா நஹி ஹைந், மேம் ஸாப், பூகா ஹைந்." (இரண்டு காலணு கொடுங்க அம்மா, எனக்கு அம்மா இல்லே. பசிக்கிறது) என்று கையை நீட்டினன். அவனேப் பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் பட்டினி கிடந்தவன் போல் தோன்றவில்லே. ஆகையால் நாங்கள் தூங்குவதுபோ லிருந்துவிட்டோம். ஆனல் உண்மையிலேயே பசியினல் வாடி மெலிந்து கிடந்த பிச்சைக்காரர்களேயும், நொண்டி முடவர்களேயும் அவ்வளவு சுலபமாகப் புறக்கணிக்க முடியவில்லே.

மறு நாள் பகல் நாங்கள் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் இறங்கி ேறம். சராசரி ஒரு மணிக்கு ஒருதரம் வண்டி நிற்கும். தண்ணீர் குடிக்கவும், பழங்கள் வாங்கி வரவும், அல்லது கைகால்கள் சோர்வு நீங்கவும், அங்கங்கே இறங்கி ஸ்டேஷனில் இப்படியும் அப்படியும் உலாவுவோம். வண்டியிலேயே மற்ற பெட்டிகளில் யார் யார் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து வருவோம்.

முதல் வகுப்புப் பெட்டி இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டியைப் போலத்தான் இருந்தது. அதிக வித்தியாசம் காணவில்லை. ஆனால் குறைந்த பிரயாணிகள் உட்காரும்படிக்கும், மெத்தைகள் இரண்டாம் வகுப்பைவிட மிருதுவாயும் இருக்கலாம். முதல் வகுப்பு டிக்கட் இரண்டாம் வகுப்பு டிக்கட்டைவிட இரு மடங்கு அதிகம். மிகச் சிலரால்தான் இவ்வளவு அதிகக் கட்டணம் செலுத்த முடியும். முதல் வகுப்பில் ஏன் சில பேர்களாவது பிரயாணம் செய்கிறார்கள் என்பது எனக்கு விளங்கவே இல்லை. ஒருகால் கௌரவம் அந்தஸ்து முதலியவை காரணமாக இருக்கலாம்!

"இண்டர் க்ளாஸ்" என்னும் இடை வகுப்புப் பெட்டிகள் இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டிகளைக் காட்டிலும் அளவில் பெரியதாக, அதிக பிரயாணிகள் உட்கார வசதியுள்ளதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பெஞ்சுகள் எல்லாம் அகலம் குறைவாகவே இருந்தன. பெஞ்சுகளின்மேல் தோலினால் தைத்த மெல்லிய மெத்தை பொருத்தப்பட்டிருந்தது. மூன்றாவது வகுப்புப் பெட்டிகளில் எல்லாம் எப்போதுமே பயங்கரமாக ஜன நெருக்கடி இருக்கும். இங்கேயும் பெஞ்சுகள் அகலம் குறைந்திருக்கும். ஆனால் மெத்தைகள் கிடையாது. டில்லியிலிருந்து வார்தாவுக்கு இரண்டாவது வகுப்பு டிக்கட்டுக்கு ஏறக்குறைய அறுபது ரூபாய் அல்லது பனிரெண்டு டாலர்கள் கொடுக்க வேண்டும். மூன்றாவது வகுப்பு டிக்கட்டு இருபது ரூபாய்க்கு மேலாகாது. அதாவது நான்கு டாலர்களுக்குச் சமம்.

பிற்காலத்தில் நான் தனித்துப் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தபோதெல்லாம் மூன்றாவது வகுப்பிலேயேதான் சென்றேன். அங்கேதான் இந்தியாவின் பலதரப்பட்ட மக்களைப் பார்க்க

முடிந்தது. அவர்களுடன் பேச முடிந்தது. அவர்களுடைய உணவு வகைகளை ருசிக்க முடிந்தது. அவர்களுடைய குழந்தைகளுடன் விளையாட முடிந்தது.

சேவா கிராமத்திற்குச் சென்றபோதும் அங்கிருந்து டில்லிக்குத் திரும்பியபோதும் இரண்டாவது வகுப்பு ரெயில் பிரயாணத்தில் நாங்கள் பெற்ற அநுபவமும், பின்னல் மூன்றுவது வகுப்புப் பிரயாணத்தில் கிடைத்த அநுபவமும், பின்னல் ஒரு மாதம் கழித்து முதல்தரமான முதல் வகுப்பில் நாங்கள் நேபாளத்திற்கு பிரயாணம் செய்தபோது ஏற்பட்ட அநுபவமும் முற்றிலும் மாறுபட்டவை. எங்கள் நேபாளப் பயணத்தின்போது இருந்த ஆடம்பரமும் அதிகார தோரணையும் எங்களுக்கு தர்மசங்கடமாக இருந்தன. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ராஜதந்திரிகளுக்கும் இவ்வளவு ஆடம்பரமும் பகட்டும் அவசியம்தானு என்பதைப்பற்றி எனக்கு வியப்புண்டாகும்; இவை இல்லாதிருப்பது நல்லது என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நேபாளத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் எங்களைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் போலவே எங்களைப் பார்த்தனர். தங்களைக் காட்டிலும் எல்லாவகையிலும் உயர்ந்த அந்தஸ்துள்ளவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களிடம் அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதம் தங்களுடைய சம நிலையிலுள்ளவர்களிடம் அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதத்திற்கு முற்றிலும் மாறுனது. இந்தக் காரணத்திற்காகவே, என்னுடைய பெற்றோர்களும், ஸ்தானிகாரியாலயத்தைச் சேர்ந்த இதர உத்தியோகஸ்தர்களும் தங்களை ஒருவாறு மறைத்துக்கொண்டு மக்களிடம் சரிசமானமாகப் பழகக் கற்றுக்கொண்டால் நல்லது என்றுகூட நான் நினைப்பதுண்டு.

அப்போதுதான் மக்களிடமிருந்து உண்மை விஷயங்களை தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவர்களைத் தோழமை கொண்டு அழைக்கலாம். அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரிக்கலாம். நம்முடைய சந்திப்பு ஒப்பாசாரமாக இருந்தாலும் நட்புள்ளதாகவே இருக்கும். இப்படிக்கில்லாவிட்டால், ஒருவனிடமோ

அவனுடைய குடும்பத்தினரிடமோ, அவனுடைய கிராம மக்களிடமோ உண்மை நட்புக் கொண்டு கட்டுப்பாடின்றி பழக முடியாது. நீங்கள் ஒருவனிடம் நெருங்கிப் பழக முற்படும் போது அவனோ, அவனைச் சேர்ந்தவர்களோ உங்களையும் உங்கள் தன்மையையும் நன்கு புரிந்துகொண்டு, அவ்வாறே உங்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு உங்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளுவதற்குச் சற்று கால தாமதமாகும். ஒருவரை உண்மையாகப் புரிந்துகொள்ள உடனடியாக முடியாதல்லவா? இல்லாவிட்டால் உங்களுடைய நடை, உடை பாவனைகளிலிருந்து உங்களையும் உங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஒன்றாக இணைத்து உங்களைப் பற்றி மேலெழுந்தவாரியாக வேணும் புரிந்துகொண்டு அவ்வாருவது அங்கீகரிக்க வேண்டும். உலக மக்கள் அனைவரும் ஒருவரையொருவர் கண்டது கண்டபடியே அங்கீகரித்து, தனக்கும் மற்றவனுக்கும் உண்மையாகக் கவனிக்கும்போது தன்மையிலும் குணத்திலும் வித்தியாசம் அதிகம் இல்லை என்பதை நன்குணர்ந்து, மேற்பார்வைக்குத் தோன்றும் சில மாறுபாடுகள் அவர்கள் நெருங்கி நட்புக்கொண்டு பழகுவதைத் தடுக்க வேண்டுவதில்லை என்பதையும் உணர்ந்து, ஜனங்கள் ஒன்றி வாழ சந்தர்ப்பங்கள் உலகத்தில் ஏற்படும் என்றும், அவ்வாறு ஏற்பட வேண்டும் என்பதும் தான் என்னுடைய எண்ணம். அதுவே என் நம்பிக்கையும். உலக மக்களும் அவ்வாறே ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டு நட்புக்கொள்ளவே ஆசைப்படுவர் என்பதும் என் நம்பிக்கை.

ஆடம்பரத்துடன் மேற்கொண்ட முதல் வகுப்பு நேபாள பிரயாணத்தில் மற்றொரு அம்சம் எனக்கு ஆயாசத்தைத் தந்தது. மற்றவர்களுக்குக் கூட இவ்வித ஆடம்பர உயர் வகுப்புப் பிரயாணத்திலல் அமைதி கலந்திருக்கவேண்டும். "நாட்டில் உழைக்கத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு ஆணாவது பெண்ணாவது உண்ண உணவின்றி பட்டினியால் இருக்கும் வரையில் நாம் நன்கு வயிறார உண்டு ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளுவது வெட்கப்படவேண்டிய விஷயம்" என்று, காந்திஜி ஒரு சமயம் கூறினார். அதுமுதல் அவர் குறைந்த அளவு உணவுதான்

உட்கொண்டார். அவசியத்திற்காகக் குறைந்த அளவே ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டார். மிகுதியான காலத்தை எல்லாம் மற்ற மக்களுக்கு உணவும் உழைப்பும் கிடைக்க வகை செய்வதிலேயே செலவிட்டார்.

காந்திஜி நம்பியதுபோல் மற்றவர்களுக்கு உணவும் வேலையும் இல்லை என்பதற்காக ஒருவன் தான் உணவுகொள்ளுவதுகூட வெட்கப்படவேண்டிய விஷயம் என நான் கருதவில்லை. ஆனாலும் அளவுக்குமீறிய உணவு, அளவுக்குமீறிய ஓய்வு, அளவுக்குமீறிய ஆடம்பரம், டம்பம், முதலியவற்றை அடிக்கடி பார்க்கிறோம் அல்லவா? ஒரு அளவுக்கு எல்லா வசதிகளும் உண்மையிலேயே ஒருவனுக்குச் சௌக்கியத்தைக் கொடுக்கின்றன. இந்த சௌக்கியம் ஒவ்வொரு மனிதனும் அடையவேண்டியதே. தொழில் பாதுகாப்பு, நிலையான குடியிருப்பு, ஆரோக்கியமான உணவு, தனக்குவேண்டி விரும்பும் அளவு கல்வி—இவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொருவனுக்கும் இன்றியமையாதவை. 'இதற்கு மேலாக ஒவ்வொன்றிலும் அளவுமீறி ஆடம்பரத்திற்கென்றே செய்துகொள்ளுவது அவசியமில்லாதது, தவறு என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

இம்மாதிரி உணர்ச்சியினால்தான் எங்களுடைய ஆடம்பரமான நேபாள பிரயாணத்தை நான் வெகுவாக ரசிக்கவில்லை. ஆனால் என் தந்தையின் பதவி காரணமாக இம்மாதிரி விழா போன்ற தனிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வித விரிவான ஏற்பாடுகளும் ஆடம்பரமும் அவசியமாகக் கருதி எதிர்பார்க்கப்பட்டன. இதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது எங்களுடைய சேவாகிராமப் பிரயாணம், சரீர சுகத்திற்கென இல்லாவிட்டாலும் எங்கள் மனோ உற்சாகத்தினால், மிகவும் இன்பமளித்தது.

வண்டிகளில் காணப்பட்டதைப் போலவே ஸ்டேஷன்களிலும் ஜனநெருக்க மிருந்தது. சிறிய டிரங்குகளும், பெரிய டிரங்குகளும், கூடைகளும், மூட்டைகளும் தங்கள் தலைகளில் தாங்கி கூலிக்காரர்கள் ப்ளாட்பாரத்தில் மேலும் கீழும் பரபரப்புடன் ஓடிக்கொண்டே எந்தப் பெட்டியில் காலி இடங்கள் இருக்கின்றன என்று பார்த்தனர். ஒவ்வொரு கூலியாளுக்குப் பின்னால் ஒரு குடும்பமே போய்க்கொண்டிருந்தது. பண்டங்கள்

விற்பவர்கள் இக்கூட்டத்தில் நுழைந்து ப்ளாட்பாரத்தில் தங்கள் விற்பனையை நடத்தினர். தள்ளு வண்டிகளை வெகு லாவகமாகத் தள்ளிக்கொண்டும், கூடை நிறைந்த பல சாமான்களை சாமர்த்தியமாகக் கீழே விழாமல் தலையில் வைத்து தொண்டை வற்றும் குரலில் கத்திக்கொண்டும் அவர்கள் இக் கூட்டத்தில் கலந்திருந்தனர். "பானிவாலா" என்னும் தண்ணீர் ஊற்றுபவன் ஜன்னலுக்கு ஜன்னல் ரெயில் பெட்டியில் தாவித்தாவி பித்தளை லோட்டாக்களிலும், மண் கூஜாக்களிலும் குடிதண்ணீர் நிரப்பிக்கொண்டே சென்றான். ரெயில் போகும்போது பெட்டிகளில் குடிதண்ணீர் கிடைக்காது.

ரெயிலுக்குச் சாதாரணமாக வெகுநேரம் காத்திருக்க வேண்டும். குடும்பம் குடும்பமாக ஜனங்கள் பிளாட்பாரத்தின் ஓரத்தில் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு காத்திருப்பார்கள். குழாயடியில் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகவும் ஸ்நானம் செய்வதற்காகவும் கூட்டம் கூட்டமாகக் குழுமினர். ஆண்கள் தண்ணீரைப் பித்தளை லோட்டாவினால் தங்கள் உடம்பின்மேல் ஊற்றிக்கொண்டு குளித்தனர். மிக்க சாமர்த்தியத்துடன் ஈர வேஷ்டிகளைக் களைந்து உலர்ந்த ஆடை அணிந்து, நனைந்த ஆடைகளைத் துவைத்து, அங்கேயே வெய்யிலில் காயவைத்தனர்.

நாங்கள் அன்று மாலை வர்தாவை அடைந்தோம். எங்கள் உடம்பு மிகுதியும் புழுதியடைந்திருந்தாலும், பிரயாணம் இன்பகரமாகவே இருந்தது. வீட்டிலே நூற்றக் கதரினாலான தூய வெள்ளையுடையணிந்து ஒரு உயரமான மனிதர் நாங்கள் இருந்த பெட்டியை அணுகி எங்களை வரவேற்று தன்னை அரியநாயகம் என்று அறிமுகம் செய்துகொண்டார். அவரும், பின்னால் என்னுடைய தாயாருக்கும், தகப்பனாருக்கும் மிக்கப் பிரியச் சிநேகிதரென விளங்கிய அவருடைய மனைவி ஆஷா தேவியும் சேவா கிராம ஆதாரக் கல்விப் பாடசாலை நிர்வாகஸ்தர்கள் என்று எங்களுக்கு முன்னமே தெரியும். காந்திஜியுடன் நெருங்கிப் பணியாற்றியவர்கள்.

நாங்கள் ஒரு பழமையான மோட்டாரில் அந்தப் புழுதி படிந்த ரஸ்தா வழியே ஆசிரமத்திற்குச் சென்றோம். எனக்

கென்னவோ நாங்கள் நடந்து சென்றிருக்கவேண்டும் என்றே தோன்றியது. போகும் வழியில் ஆசிரமப் பால் பண்ணை, வைத்தியகாலை, புத்தகசாலை முதலியவற்றை அவர் எங்களுக்குக் காட்டினார். இவற்றை எல்லாம் நாங்கள் மறு நாள் காலை உள்ளே நுழைந்து பார்க்கப்போகிறோம். நாங்கள் ஆசிரமத்தை அடைந்தபோது மாலைப் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திற்கு ஆசிரமவாசிக ளெல்லோரும் கூடியிருந்தனர். நாங்களும் கலந்துகொண்டோம்.

கூட்டத்தின் ஓரத்தில் அமைதியாக நாங்கள் தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டோம். நட்சத்திரங்கள் வானில் தோன்றி விட்டன. பிரார்த்தனைகள் மராத்தியிலும், ஹிந்துஸ்தானியிலும் பாடப்பட்டன. அல்லது இசையுடன் ஓதப்பட்டன. ஆகையால் அவற்றை எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனினும் சொல்லமைப்புகளிலிருந்து அவை ஏசுநாதருடைய துதிப்பாடல்களை எனக்கு நினைவூட்டியதுபோலத் தோன்றியது. பின்னால், அன்றிரவு அப்பாடல்களில் எல்லாம் எல்லா மதத்தினருடைய பாடல்களும் கலந்திருந்தன வென்றும், ஏசுநாதருடைய கீதமும் அவற்றில் ஒன்று என்றும் அறிந்து கொண்டேன். ஹிந்துக்களில் உயர் வகுப்பினரும், தீண்டாதார்களும், மஹமதியர்களும், கிறிஸ்துவர்களும் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் குழுமி ஆண்டவனை குர்-ஆனில் கூறியுள்ளபடியும், பைபிளில் உள்ளதுபோலவும், பகவத் கீதை வாக்கியங்களாலும் துதித்தனர். அங்கு எல்லாம் அமைதியாக இருந்தது. சாந்தி நிலவியது.

பிரார்த்தனைக் கூட்டம் முடிந்ததும் ஸ்ரீமான் அரியநாயகமும், என்னுடைய வயதேயுள்ள அவருடைய பெண் மிட்டுவும் (Mitu) காந்திஜி வசித்த ஒரு மண் குடிசைக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றனர். தன்னுடைய சிறைவாசங்களிலிருந்து "ஓய்வு கிடைத்த" நாட்களில் சேவா கிராமம் வரும்போதெல்லாம் காந்திஜி இந்தக் குடிசையில்தான் தங்கினார். அவருக்குச் சொந்தமானவை என்று சொல்லக்கூடிய பொருள்கள் மிகச் சில. அவைகள் எல்லாம் அங்கே அவர் விட்டுச்சென்றபடியே இருந்தன.

இந்தியர்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு இந்தக் குடிசை மிகவும் புனிதமானது. தெய்வீகத்தன்மை கொண்டது. ஒரே அறை மட்டும் இருந்த அந்தக் குடிசையில் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்த குரலில்தான் பேசினர். எனக்கு அங்கு பேசவேண்டு மென்றே தோன்றவில்லை.

காந்திஜியினுடைய குடிசைக்கு சுமார் நூறு கெஜங்களுக் கப்பால் விருந்தினர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு சாதா ரண மூங்கில் கூரையிலான மண் குடிசை இருந்தது. அது தான் நாங்கள் தங்கவேண்டிய இடமும். நாங்கள் அங்கே சென்றதும் இரவு உணவு கொண்டோம். ஆசிரமத் தோட் டத்தில் பயிரான உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டே அங்கே உணவு தயாரிக்கப்பட்டது. எளிய சாதாரண உணவுதான். அதிக மஸாலா வகைகள் சேர்க்கப்படாதது, ஆனால் ருசிகரமா யிருந்தது. சாதம், சப்பாத்தி, கறிவகை, பருப்பு முதலி யவைகள் கொடுக்கப்பட்டன. கடைசியாக இனிப்பான ஒரு வகை கூழ் கொடுத்தனர்.

ஒரு காலத்திலாவது ஒவ்வொரு இந்திய கிராமமும் எல்லா விதத்திலும் தங்கள் தேவைகளைத் தாங்களே பூர்த்திசெய்து கொள்ளும் நிலைக்கு வரவேண்டும் என்பது காந்திஜி கண்ட கனவுகளில் ஒன்று. "என்னுடைய கருத்துப்படி கிராம சுய ராஜ்யம் என்றால் கிராமம் எல்லாவகையிலும் பூர்த்தியான ஒரு குடியரசாக இருக்கவேண்டும். தன்னுடைய ஜீவிதத்திற் குத் தேவையான எந்தப் பொருளுக்கும் அடுத்த கிராமங்களை நம்பியிருக்கக்கூடாது. எனினும் எந்தெந்த விஷயங்களில் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பது அவசியமோ அவைகளில் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்கவேண்டும். எனவே ஒவ்வொரு கிராமத்தின் முதல் கவலை அதற்குத் தேவையான உணவு தானியங்களைப் பயிராக்குவது, உடைக்கு வேண்டிய பருத்திச் செடிகளை வளர்ப்பது. அதனுடைய ஆடுமாடுகளுக்குத் தனிக்கமேய்ச்சல் நிலமும், சிறுவர்களுக்கும்பெரியவர்களுக்கும் விளையாட்டு மைதானும் ஓய்வு நிலையங்களும் இருக்கவேண் டும். கிராமத்திற்குப் பொதுவான ஒரு அரங்க மேடையும், பள்ளிக்கூடமும், பொதுமண்டபமும் இருக்கவேண்டும்.

இவைகள் எல்லாம் கிராமப் பொதுச் செலவிலேயே நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஆதாரக் கல்வி முற்றும் வரை கல்வி எல்லோருக்கும் கட்டாயமாக அளிக்கப்பட வேண்டும்...கூடுமான வரையில் கிராம நடவடிக்கைகள் பூராவும் கூட்டுறவு முறையிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும்.'' இவ்வாறு காந்திஜி ஒரு சமயம் தமது கொள்கையை விளக்கிக் கூறினர். இந்த லட்சியம் ஒருகாலத்தில் இந்தியா பூராவிலும் நிறைவேறும் என்பதை நிரூபிக்கத்தான் சேவா கிராமம் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது.

சேவா கிராமத்தில் வேலைக்காரர்கள் கிடையாது. அரியநாயகத்தின் பெண் மிட்டுதான், தன் சிநேகிதிகளுடன் எங்கள் உணவைத் தயாரித்தாள். நாங்கள் படுக்கச் செல்லுமுன், சேவா கிராம கல்லூரியிலேயே படித்துத் தேறிய மிட்டுவுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவளுடைய மற்ற நண்பர்களைப் போலல்லாது அவளுக்கு ஆங்கிலம் நன்கு தெரியும். எங்களுடன் வேலைக்காரர்களைக் கூட்டிவராமல், ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு இரண்டு நாளைக்கு மட்டும் போதுமான ஆடைகளை சிறிய பைகளில் அடைத்து ஆளுக்கொரு பை வீதம் எடுத்துக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டு ஆசிரமத்தில் எல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்தனர் என்று மிட்டு என்னிடம் சொன்னுள். அவள் ஆச்சரியமடைந்ததைக் கேட்டு நான் ஆச்சரியமுற்றேன்.

அமெரிக்காவில் மிகச் சிலர்தான் வேலைக்காரர்களை வைத்திருந்தனர் என்று நான் விளக்கினேன். வேலைக்காரர்களில்லாததால் பிரயாணத்தின்போது எங்களுக்கு அவசியமானவற்றையே எடுத்துச் செல்லுவோம். நாங்கள் அமெரிக்கர்கள்தானே. நாங்கள் அமெரிக்கர் என்பதனுலோ வேறெந்தக் காரணத்தினுலோ, ஆடம்பரமாக வீண் செலவு செய்ய எங்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை. நாங்கள் அமெரிக்காவில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளுகிறேமோ, அவ்வாறேதான் இங்கேயும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றுதான் அமெரிக்கர்களான நாங்கள் நினைக்கிறேம். இந்தியப் பழக்க வழக்கங்களுக்கு எங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் முரணுக இருந்

தால் மட்டும் நாங்கள் வேறுவிதமாக நடக்க வேண்டும்.

இதை மீட்டு ஆமோதித்தாள். நாங்கள் வேலையாட்களைக் கூட்டி வந்திருந்தால் அங்கே வழக்கத்திற்கு மாறாகவே இருந் திருக்குமென்றும் கூறினாள். யாராவது "முக்கியஸ்தர்"கள் வந்தால் சாதாரணமாக அவர்கள் நிறைய சாமான்கள் எடுத்து வருவதுடன், அவர்களுடன் வேலையாட்களையும் அழைத்து வந்தனர். அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் வாழ்க் கையைச் சிக்கல் மிகுந்ததாகச் செய்துகொண்டு அதற்கடிமை யாகிக் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு மீட்டுவும், மற்ற ஆசிரம வாசிகளும் நான் துக்கித்ததுபோல் துக்கித்தனரோ என்று கூட எனக்கு எண்ணத் தோன்றியது.

எங்களுக்குத் தாழ்வான மேஜை போன்ற படுக்கை அளிக்கப்பட்டது. மெல்லிய "க்வில்ட்" மெத்தை விரித்து கொசு வலையும் இருந்தது. அன்றிரவு நாங்கள் நன்கு தூங்கி னோம். இராப்பொழுது இனிது கடந்தது.

காந்திஜி குறிப்பிட்டு விடுத்த கட்டளையின்படித்தான் அவருடைய விடுதிக்கென்று ஆசிரமம் அமைக்க சேவா கிராமம் என்னும் கிராமம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் வறுமைமிக்க பகுதியில் வறுமைமிக்க கிராமத்தில் ஆசிர மம் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே அவர் விருப்பம். அவருடைய நிபந்தனைகளில் ஒன்று ஆசிரமத்தில் மின்சார விளக்கு இருக்கக்கூடாதென்பது. மின்சாரம் மலிந்து மிகவும் ஏழ்மையான கிராமவாசிக்கும் கிடைக்கும் வரையில் தானும் மின்விளக்கு உபயோகிப்பதில்லை என அவர் தீர்மானித்தார். தாழ்ந்து எரிந்துகொண்டிருந்த மண்ணெண்ணெய் விளக் கில்தான் தூங்காமலிருந்த சிலர் அவர்கள் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

உதயகால வெளிச்சம் அப்போதுதான் வீச ஆரம்பித் தது. யாரோ மெதுவாக எங்களைக் கூப்பிடுவதுபோல் கேட் டது. நாங்கள் உடனே உடைகளை அணிந்துகொண்டு காலை உணவுக்குத் தயாரானோம். ஆறரை மணிக்கு ஆசிரமவாசி களின் பொது போஜனசாலையை அடைந்தோம். நாங்கள்

தூங்குமூஞ்சிகள் என்று அப்போதுதான் தெரிந்தது. விடியற்காலத்திலேயே பலர் எழுந்திருந்து நாலரை மணிக்கு ஒரு பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டனர். ஐந்தரை மணிக்கு ஆசிரமம் எல்லாமே விழிப்படைந்து விட்டது. அப்போதிலிருந்து காலை உணவு தயாரிப்பதில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

போஜனசாலையில் பள்ளிச் சிறுவர்களும், கல்லூரி மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும், எல்லா மதத்தினரும் ஜாதியினரும் வேறுபாடின்றி வரிசை வரிசையாகக் கீழே வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுடன் நாங்களும் உட்கார்ந்தோம். ஒரு தாமிரக் கிண்ணம் எங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மாணுக்கர் பட்டாளம் ஒன்று நுழைந்தது. பெரிய வாளியில் கூழ்போன்ற உணவுடனும், சுடச் சுட பால் செம்புகளுடனும் அவர்கள் வந்து எல்லோருக்கும் பரிமாறினதும், ஒரு சிறு பிரார்த்தனை கூறப்பட்டது. இதையொட்டி ஒரு ஆசி வாசகம் பாடப்பட்டது.

ஒவ்வொருவனும் சாப்பிட்ட பின் அவனவன் தாமிரக் கிண்ணத்தைவெளியே எடுத்துச்சென்று சாம்பலிட்டுத்தேய்த்துக் கழுவி வைத்தான். இது முடிந்ததும் ஆசிரமப் பிள்ளைகள் முன் ஏற்பாட்டின்படி சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து, சமையல் பாத்திரங்களைக் கழுவுதல், தரையைச் சுத்தம் செய்தல், கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரெடுத்து வருதல் முதலிய பல வேலைகளையும் செய்து முடித்தனர்.

மாணுக்கனுடைய எஞ்சிய நேரம் பள்ளிக்கூட வகுப்பிலும், தோட்ட வேலையிலும் கழிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாணுக்கனும் சராசரி இரண்டு மணி நேரம் தினந்தோறும் தோட்டத்தில் வேலை செய்யவேண்டும். இதற்குப் பின் அவனுடைய ஓய்வு நேரங்களில் அவனுக்கிஷ்டமானதைச் செய்யலாம், படிக்கலாம், துணிமணிகளைத் துவைத்துச் சுத்தம் செய்யலாம், நூல் நூற்கலாம். நூல் நூற்பது எல்லோருக்கும் பிடித்த பொழுதுபோக்கு. உபயோகமான வேலை என்பதைத் தவிர, அது உடலுக்கு ஓய்வையும் தந்து, சிந்தனை செய்யவும், தியானிக்கவும் சந்தர்ப்பமளித்தது.

காலை உணவுக்குப் பின் பனி இன்னமும் பூமியை விட்டகலாதிருக்கும்போதே நாங்கள் வயல்களில் நடந்து சென்றோம். செழித்து வளர்ந்த காய்கறித் தோட்டங்களையும், சோளம், கம்பு, பருத்தி வகைகளையும், வாழைத் தோட்டங்களையும், ஆரஞ்சு பப்பாளித் தோட்டங்களையும் கண்டோம். கிராம மக்களால் அந்தக் கிராமத்தில் இதற்கு முன் இங்கே இம்மாதிரி தானிய வகைகள் பயிராக்கியதே கிடையாது. காந்திஜீ இந்தக் கிராமத்தை முதலில் அடைந்தபோது இங்கு பயிர் செய்யப்பட்டது பருத்தியும் கொட்டைமுத்தும் தான்.

அங்கே ஒரு கல்லூரி மாணவனைப் பார்த்தோம். நன்கு போஷிக்கப்பட்ட இரண்டு காளை மாடுகளை ஒரு கிணற்றைச் சுற்றி கவலை ஓட்டிக்கொண்டு பெரிய சாலினால் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்துக்கொண்டிருந்தான். இறைத்த நீர் சிறிய நீர்ப்பாசன வாய்க்கால் வழியே தோட்டத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக அமைந்த பாத்திகளுக்குப் பாய்ந்தது. அங்கே அவனுடைய இதர மாணாக்கத் தோழர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். கல்லூரி மாணவன் தன்னுடைய கைகளைச் சேற்றில் கறையாக்கி வெய்யிலில் தோட்ட வேலை செய்வது இந்தியாவிலேயே புதுமை. ஆனால் ஒரு சேவா கிராம மாணாக்கனுடைய கல்விப் பயிற்சியில் இது ஒரு முக்கியமான அம்சம்.

பயிர்க்கால்கள் வழியே திரும்பி வந்து பால் பண்ணையும், கோழிப்பண்ணையுமிருந்த இடத்தை அடைந்தோம். கிராமாந்தரப் பகுதிகளில் காணப்படும் பால் பண்ணைக்கும் கோழிப்பண்ணைக்கும், இங்கே காணப்பட்டவைக்கும் ஒரே ஒரு வித்தியாசம் தான். இவைகள் சுத்தமாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருந்தன. தொழுவங்களிலும் கூண்டுகளிலும் காற்று வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லாம் சாதாரண கிராம மக்களால் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும்படியான சின்னஞ்சிறு மாறுதல்களே. கோழிகளும் பசுக்களும் நன்கு போஷிக்கப்பட்டு ஆரோக்கியத்துடனிருந்ததால், பெட்டைக் கோழிகள் அதிகமாக முட்டை இட்டன. பசுக்கள் அதிக

மாகப் பால் கறந்தன. கிராம மக்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாகவே எல்லாம் கிடைத்தன. சிறு மாறுதல்கள் தான் எனினும் பெரிய அபிவிருத்திகளைத் தோற்றுவித்தன.

அடுத்து நாங்கள் சென்றது ஆசிரமத்தின் வாசகசாலை. புத்தகசாலை அதிகாரி தென் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த வயது முதிர்ந்த ஒரு ஜெர்மானியர். புத்தகசாலையில் சில நூறு புத்தகங்கள் தானிருந்தன. ஆனால் அவைகள் எல்லாம் பல்வேறு பாஷைகளில் பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி இருந்தன.

ஏழு வயது வரையிலும் சிறுவர்களுக் களிக்கப்பட்ட ஆரம்ப ஆதாரக் கல்வி முதல் நிலைப்பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்வையிடச் சென்றோம். ஒரு இளைஞர், பள்ளிக்கூட 'ஆசிரியர், எங்களை வரவேற்று அச் சிறு பள்ளியின் பல்வேறு பகுதிகளை எங்களுக்குக் காட்டினார். பிள்ளைகள் எல்லோரும் தாங்கள் பயிராக்கி சேகரித்துக் கொணர்ந்த பருத்தியைக் கொட்டை நீக்கிச் சுத்தம் செய்து, பட்டை போட்டு, நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் வேலை செய்துகொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் சுத்தமாக இருந்ததோடு சந்தோஷமாகவும் போதனை முறைகளைக் கிரகித்துக் கொள்ளும் மனோ நிலையுடனும் காணப்பட்டனர்.

பெரும்பான்மையான பிள்ளைகள் எல்லோரும் சேவாகிராமத்திலிருந்து பகல் பொழுது பள்ளிக்கு வருவார்கள் என்று ஆசிரியர் கூறினார். பருத்தி உற்பத்தி செய்வது வெறும் கைத்தொழில் என்று மட்டும் கருதப்படவில்லை. அச் சிறு பிள்ளைகள் பருத்தியைப் பயிராக்கிச் சேகரிக்கும்போது கூடவே பொது விஞ்ஞானத்தைக் கற்றனர். ஒவ்வொருவனும் எவ்வளவு சேகரித்தான், எவ்வளவு வேலை செய்தான் என்று கணக்கிடும்போது சாதாரண கணித முறைகளைக் கற்றான். உலகில் இதர பாகங்களில் பருத்தி எங்கெங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகிறதென்பதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே பூகோளத்தையும் கற்றனர். அந்த தேசங்களின் மக்களைப் பற்றியும், அரசாங்கத்தைப்பற்றியும் சம்பாஷித்துக்கொண்டே சமூகக் கலையையும், அரசியல் விவகாரங்களையும் கற்றனர்.

இதுதான் காந்திஜியின் ஆதாரக் கல்வி முறை செயல் முறையில் இயங்கிய விதம். சில அம்சங்களில் இம்முறை அமெரிக்காவில் நான் படித்தபோது பள்ளிகளில் காணப் பட்ட வேலை செய்துகொண்டே கல்வி கற்கும் முறையை ஒத்திருந்தது. இந்த ஆதாரக் கல்வி முறை தான் இப்போது இந்தியாவில் பல பாகங்களிலும் விரிவாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பள்ளிகளில் புகுத்தப்பட்டுள்ளது.

அன்று பிற்பகல் ஆசிரமத்திற்கு இரண்டு மைல் அப்பா லிருந்த வைத்தியசாலைக்குச் சென்றோம். அந்த வட்டாரத் திற்கே அது ஒன்றுதான் வைத்தியசாலை. சுற்றுப்புறத்தி லிருந்த சுமார் எழுபத்தைந்து கிராமங்களுக்கு இது தான் வைத்திய உதவி அளித்தது. இது வைத்திய ஆராய்ச்சி நிலை யம் மட்டுமல்லாது ஒரு பள்ளிக்கூடமாகவே விளங்கியது. ஆதாரக் கல்வி முறை ஆசிரியர்களுக்கும் மாணுக்கர்களுக்கும் வைத்திய முறைகளில் இங்கே பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு, அவர் கள் தனியாக இதர கிராமங்களில் வைத்தியசாலைப் பள்ளிக் கூடங்கள் அமைத்து நடத்தப் போதிய திறமை யடையும்படி தயாரிக்கப்பட்டனர்.

சேவா கிராமத்திலிருந்து வர்தாவுக்கு நாங்கள் மோட் டாரில் சென்றோம். அங்கே தான் காந்திஜி ஆரம்பித்த அகில இந்திய கிராமக் கைத்தொழில் சங்கம் செயல் புரிந்து வந் தது. இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்த தொழி லாளிகள், காகிதம் தயாரிப்பது, பீங்கான் சாமான்கள் தயா ரித்தல், சோப்பு உற்பத்தி முறை, எண்ணெய் ஆட்டுதல், தேனீ வளர்த்தல் முதலிய பல்வேறு கைத்தொழில்களில் பயிற்சி பெற்றனர். இத்தொழில்கள் எல்லாம் சிக்கலான யந்திரங்களின் உதவியின்றியே தான் நடத்தப்பட்டன.

அகில இந்திய கிராமக் கைத்தொழில் சங்கக் கட்டடத் திற்குள் யார் வேண்டுமானுலும் சென்று அங்குள்ள நட வடிக்கைகளைப் பார்வையிடலாம். அதனுல் மற்றவர்களுக்கும் இம்மாதிரிக் கைத்தொழில்களில் ஊக்கம் ஏற்படலாமல்லவா? இந்த ஸ்தாபனத்தை நடத்துபவர்கள், காந்திஜி நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது போலவே, முழு நம்பிக்கையுடன் தான்

இதை நிர்வகிக்கின்றனர். கிராம மக்கள் பல்வேறு சிறு கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்தத் தெரிந்துகொண்டால், இப்போது வீணுகக் கழியும் சாதனங்களும் திறமையும் பயன்படுத்தப்பட்டு, வயலில் வேலை இல்லாத காலத்தில் தங்களுக்கும் வேலை கிடைத்து வருஷம் முழுதும் வேலை செய்வதுமல்லாமல், சிறிது ஊதியமும் கிடைக்க வகை செய்ய முடியுமென்ற நம்பிக்கை தான் இதற்கு அடிப்படை.

அன்றிரவு மாலைப் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திற்குப் பின் படுக்கச் சென்றபோது முந்திய இரவைவிட அங்கு நிலவிய சாந்தியையும் அமைதியையும் இன்பத்தையும் அதிகமாக உணர்ந்தேன். சேவா கிராம சமூகத்தின் வாழ்க்கை விதமும், தொழில் புரியும் மாதிரியும், கல்வி பயிலும் இயல்பும், விளையாட்டு முறையிலும் கூட எவ்வளவு புரட்சிகரமான மாறுதல்கள்—அமைதியான முறையில் புரட்சியில் புரட்சி—அந்தக் கிராமத்தில் நடந்து வருகின்றன என்பதை உணர்த்தியது. சேவா கிராமம் வருங்கால இந்தியாவின் நம்பிக்கைக்கு ஒரு சின்னம் என்று பலர் ஏன் கருதுகின்றனர் என்பது இப்போது எனக்கு விளங்கியது. இந்தியாவின் சமூகப் புரட்சியில் சேவா கிராமம் தலைமை வகித்தது. சேவா கிராமம் எனக்கு கேவலம் சேவை புரியும் கிராமமாகத் தோன்றவில்லை. சாந்திக்கும் நம்பிக்கைக்கும் அது உறைவிடம்.

"எங்களுடைய கிராமங்கள் பூரணமாக அபிவிருத்தியடைந்துவிட்டால், அவற்றில் உயர்ந்த திறமை வாய்ந்த தொழிலாளிகளுக்கும், கலைப்பண்பு மிகுந்த ஆற்றலுக்கும் பஞ்சமே இருக்காது," என்று காந்திஜி ஒரு சமயம் கூறினுர். "கிராமங்களில் கவிகள் இருப்பார்கள்; கலைஞர்கள் இருப்பார்கள்; சிற்பிகள் இருப்பார்கள்; மொழி அறிஞர்கள் இருப்பார்கள்; ஆராய்ச்சியாளர்கள் இருப்பார்கள். எல்லோரும் அந்தக் கிராம மக்களே. சுருங்கச் சொல்லவேண்டுமானுல் வாழ்க்கையில் இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்று கருதப்பட்ட எதுவும் அந்தக் கிராமத்திற்குள்ளேயே கிடைக்கும். தற்காலம் கிராமங்களிலெல்லாம் குப்பைமேடுகள்தான் காணப்படுகின்றன. வருங்காலத்தில் அவைகள் எல்லாம் சின்னஞ்சிறு

சுவர்க்கபோக நந்தவனங்களாக விளங்கும். கிராமத்திலுள்ள மக்களும் புத்தியில் சிறப்புற்று விளங்குவர். ஒருவரும் அவர்களை ஏமாற்றவோ, இஷ்டமாக வேலைவாங்கவோ முடியாது.'' இவ்வாறு காந்திஜி மேலும் கூறியுள்ளார்.

காந்திஜி கற்பனை மிகுந்தவர்தான். ஆனாலும் அவைகளை செயல்முறையில் ஆழமாகப் புகுத்தவல்லவர். அவர் கனவு கண்ட ''சின்னஞ்சிறு சுவர்க்கலோக நந்தவனங்க''ளாக இந்தியா மாறினால், சேவா கிராமத்தில் செயலில் கண்ட சமூக வாழ்க்கையும் அதன் அபிவிருத்தியும், அங்கே பள்ளிகளில் இயங்கிய புது முறை ஆதாரக் கல்வியும், இம்மாறுதலுக்கு முதல் படியாக விளங்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மறு நாள் காலை உணவுக்குப்பின் எங்கள் நண்பர்களையும் சேவா கிராமத்தையும் விட்டுப் புறப்பட்டோம். ஸ்ரீ அரியநாயகத்தை விட்டுப்பிரிய எங்களுக்கு மனமே இல்லை. இந்தியாவின் எதிர்காலத்தின் அபிவிருத்தியில் அடுத்த முக்கியமான சில ஆண்டுகளுக்காவது அரியநாயகத்திடம் கண்ட மனோ உறுதியும், திட நம்பிக்கையும்தான் தேச முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டியாக உதவும்.

சேவா கிராமத்தை விட்டு நாங்கள் நாகபுரிக்குப் புறப்பட்டோம். அங்கிருந்துதான் புது டில்லிக்கு விமானம் செல்லுகிறது. போகும் வழியில் விேனாபா பாவே (Vinoba Bhave) யின் சிறு ஆசிரமத்தில் கொஞ்ச நேரம் தங்கினோம். ஆசிரமம் தோற்றத்தில் மிகவும் எளிமையாகக் காணப்படினும், விேனாபாஜி தேசத்திலேயே அதிகமான பிரபலமடைந்துவிட்டார். தேசத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் காந்திஜியுடன் நெருங்கி செயல்புரிந்தவர்களுள் விேனாபாஜியும் ஒருவர். பிரதமர் நேருவுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியாவிலேயே எல்லோராலும் அறிந்து போற்றப்பட்டவர் விேனாபாஜி.

1951-ஆம் ஆண்டில் பூதான இயக்கம் அல்லது பூமிதான யக்ஞம் என்ற இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். மற்றும் பலரைப் போலவே விேனாபாவும், நிலச் சீர்திருத்தமும் புனர் நில விநியோகமும் நவ இந்தியாவின் தேசிய வளர்ச்சியில் முக்கியமான அம்சமெனக் கருதினர். நிலச் சுவான்தாரர்களுடைய

ஆதிக்கத்திலும் செல்வாக்கினாலும் சட்டசபைகள் மூலம் இவ்வகையில் சீர்திருத்தங்கள் அரசாங்கத்தாரால் வெகு தாமதமாகவே செய்யப்படுகிறதென்றும் அவர் நினைத்தார்.

ஆகையால் அவர் கிராமம் கிராமமாக, பிராந்தியம் பிராந்தியமாகக் கால்நடையாகவே சென்று, அங்குள்ள அதிக நிலம் படைத்த மக்களிடமிருந்து நிலமில்லாதவர்களுக்கு நிலம் தானமாக வழங்குமாறு கேட்கிறார். நிலம் படைத்த நிலச்சுவான்தாரர்களிடம் "நான் என்னுடைய அன்பைக் கொண்டு உங்களிடம் கொள்ளையிட வந்திருக்கிறேன்... இந்தியாவில் அநேக மக்கள் நிலமில்லாது வாழ்கின்றனர். உங்களில் ஒருவனுக்கு ஐந்து பிள்ளைகளிருந்து, ஆறுவது குழந்தை பிறந்தால், உங்கள் சொத்தை ஐந்து பாகத்திற்குப் பதிலாக ஆறு பாகமாகச் செய்து பங்கிட்டுக் கொடுப்பீர்களல்லவா? அதேபோல இந்தியாவில் நிலமில்லாதவர்களுக்காக இந்தியாவின் சாகுபடி நிலத்தில் ஆறில் ஒரு பாகத்தைக் கேட்கிறேன்," என்று அவர் கூறுகிறார்.

எல்லோருக்கும் எளிதில் புரியும்படியான இந்தக் கோரிக்கை வியப்புறும் வண்ணம் பலனளித்தது. இயக்கத்தை ஆரம்பித்தது முதல் இதுவரையில் அவர் சுமார் நாற்பது லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களைத் தானமாகப் பெற்றிருக்கிறார். இவை எல்லாம் நிலமில்லாதவர்களிடையே வேகமாகப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

*　　　*　　　*

மறு நாள் புது டில்லியில் பள்ளிக்கூடத்தில் ஸுமனையும் மற்ற நண்பர்களையும் கண்டபோது, இந்தியா அபிவிருத்தியடைந்துவரும் இந்தக் கட்டத்தில் அவர்களும் தங்களாலியன்றளவு சேவை புரியவேண்டும் என்ற எண்ணமிருக்குமேயானால், புது டில்லிப் பொதுப்பள்ளியில் ஆங்கில இலக்கியமும் க்ஷேத்திர கணிதமும் படித்து என்ன பயன் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றியது. அவர்களுக்கு அங்கே அளிக்கப்பட்ட கல்வியைக் கொண்டு பட்டம் பெற்றபின், அவர்களும் எங்காவது ஒரு ஆபீஸில் சுகமாக வேலை பார்ப்பார்கள் அல்லது வேலையில்லாது

திண்டாடும் கூட்டத்தினருள் ஒருவராகக் கலந்து வேலை தேடி அலைவார்கள். அவ்வளவுதான்.

நான் சேவா கிராமத்திலிருந்தபோது இந்தியாவின் இளைஞர்கள், ஆண்கள் பெண்கள் சேவைக்கு கிராமங்களில்தான் உண்மையில் தேவையுள்ளது என்பதை உணர்ந்தேன். டில்லிப் பொதுப்பள்ளி கல்வி முறை ஏர் உழுதற்காவது, பொது சுகாதார வேலைக்காவது, கிராமத்தினரிடையே கல்வி பரப்பவாவது எவ்வித பயிற்சியையும் அளிக்கவில்லை. நகர வாழ்க்கையில் திளைத்து "பழுதுபட்ட" பட்டணத்து நண்பர்களுக்கு கொஞ்ச காலத்திற்கு ஆதாரக் கல்வி முறை பயிற்சி அளித்தால் எவ்வளவு மாறுதலாக இருக்கும்!!

என் எண்ணங்களை எல்லாம் ஸுமனிடம் சொன்னபோது பதிலுக்கு எனக்குத் திட்டுகள்தான் கிடைத்தன. "உனக்கு இதெல்லாம் விளங்காது. ஒவ்வொரு சமயம் எனக்கும் இவ்வாறுதான் தோன்றிற்று. எனக்கும் இஷ்டம்தான். ஆனால் இஷ்டமிருந்தாலும்கூட இங்குள்ளவற்றை எல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு சேவாகிராமத்திற்குச் சென்று ஆதாரக் கல்வி உயர்நிலைக் கல்லூரியில் பயிற்சிபெற்று ஒரு குக்கிராமத்தில் நிலைத்துப் பணியாற்றுவதென்பது அவ்வளவு எளிதில் செய்யக் கூடிய காரியமன்று.

"என்னுடைய பெற்றோர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்று சற்று யோசித்துப்பார். ஒருபோதும் அவர்கள் இதை அநுமதிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் வார்த்தைக்கு மீறி நான் சென்றுவிட்டால் அவர்கள் துக்கத்திலாழ்ந்து மனமுடைந்து போவார்கள். அன்புடனும் பண்புடனும் வளர்த்த ஒரு பெண் பெற்றோர்களுக்கடங்காமல் மரியாதையின்றி நடந்துகொண்டாள் என்ற எண்ணம் அவர்களைத் துக்கத்திலாழ்த்தும்.

"எனக்கும் இது சற்றுக் கடினம்தான். எனக்கு இப்போது கிடைக்கும் சின்னஞ்சிறு சுகங்கள், உதாரணமாக, பட்டுப் புடவைகள், நகை திநுசுகள், என்னுடைய உதடு பூச்சுகள், சினிமா விஜயங்கள்—எல்லாம் என் வாழ்க்கையில் முக்கியமான அம்சங்களாகிவிட்டனவே. இவற்றை எல்லாம் எப்படித் தள்ளுவது?"

இவ்வாறு ஸுமன் எனக்குப் பதிலளித்தாள். ஒருவிதத்தில் அவள் சொன்னது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே. ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகள், சரீர கஷ்டத்துடன் செய்யும் தொழில் இழிவானது என்னும் மனப்பான்மை, தங்கள் ஜாதிக்குள்ளேதான் விவாகம் செய்துகொள்ளுவது என்ற முறை, பாலிய விவாகம், முதலியவை எல்லாம் அவளுடைய வாழ்க்கை முறையில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. அவளைப்போன்ற மற்ற பெண்களின் வாழ்க்கையிலும் அம்மாதிரியேதான்.

இவ்விஷயங்களைப்பற்றி எல்லாம் நான் ஸுமனிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தபோது, இந்தியாவுக்கு வந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் கண்ட கிராம ஊழியர்கள் பயிற்சி நிலையம் ஒன்று என் கவனத்திற்கு வந்தது. இப்போது இம்மாதிரி நாற்பது பயிற்சிக்கூடங்கள் இந்தியா முழுதிலும் வியாபித்திருக்கின்றன. சேவா கிராமத்தில் கண்டதுபோலவே இங்கேயும் ஊழியர்களெல்லோரும் கூடுமானவரையில் கிராம மக்களுடன் இணைந்தே தொழில் புரியும்படி பயிற்சியளிக்கப் பட்டனர். தங்களையும் கிராம மக்களில் ஒருவராகக்கருதி, அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் அறிந்து அவைகளுக்கு ஒத்து நடக்கப் பழகிக்கொண்டனர்.

அம்மாதிரி ஒரு ஊழியர் என்ற ஸ்தானத்தில் ஸுமன் இருந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பார்த்தேன். அவளுடைய முக்கியமான வேலை கிராமக் குடியானவன் மனைவிக்கு நம்பிக்கையூட்டுவது அல்லவா? அதை இவள் எவ்வாறு வெற்றிகரமாகச் செய்யமுடியும். தொழில் முறையில் முன்னேற்றமடைந்த சாதனங்களை இயக்கிக் காட்டினால் தானே முடியும்? அதற்கு கிராமப் பெண்களுடன்கூடி வேலை செய்யத்தானே வேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதென்றால் அவளுடைய "சின்னஞ் சிறு சுகங்களை" எல்லாம் அறவே துறந்துவிடுவதல்லாமல் வெய்யிலிலும் கானலிலும், சேற்றிலும் மண்ணிலும் கைகளில் கறைபடிய வேலை செய்யவேண்டுமல்லவா? ஸுமனைப் போன்றவர்கள் அவளுடைய ஜாதியிலுள்ளவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக இம்மாதிரி வேலை தங்களுடைய கௌரவத்திற்கு இழி

வானதென்றே கருதிவந்தனர். எனவே, ஸுமன் எனக்களித்த பதிலில் ஆச்சரியப்படுவதற் கொன்றுமில்லை. முடியாதுதான். ஸுமன் வேண்டுமென்று விரும்பினாலும்கூட அவள் பெற்றோர்கள் கிராமங்களில் அவளை வேலை செய்ய அநுமதிக்க மாட்டார்கள். இதேமாதிரி மனப்பான்மைதான் நகரப் பகுதியிலிருக்கும் பல பெற்றோர்களுக்கு மிருந்ததென்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன்.

இருந்தாலும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் இம்மாதிரி ஜாதி மதக் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்து, வாழ்க்கையில் செயல் புரியும்படி ஊக்கமளிக்கும் பெற்றோர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகி வருகின்றன, இவ்வாறு ஊக்குவித்தவர்கள் பெரும்பாலும் காந்தியாலும், அவருடைய கொள்கைகளாலும் வசப்படுத்தப்பட்டவர்கள். மற்றும் பலர், தங்களுடைய இளைஞர்கள் மென்மேலும் கூட்டுக் குடும்பத்திலிருந்தும், ஜாதி மதக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் விடுவித்துக்கொள்ளும் ஆர்வத்திற்கு இணங்கி சம்மதித்தனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஜாதி, மத வித்தியாசத்தை எதிர்த்து இந்திய அரசாங்கம் உறுதியுடன் நின்றதும், ஜாதி, மத காரணமாக தொழில் ஸ்தாபனங்களில் முதலாளிகள் சலுகை அளிக்கக் கூடாது என்ற விதியும் இந்தியர்களிடையே கணிசமான அளவுக்கு மனமாற்றத்தை உண்டாக்கியுள்ளது.

இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான கல்லூரிப் பட்டதாரிகள் தங்களுடைய பெற்றோர்களின் பண்டைக்கால இந்தியாவுக்கும், ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் தற்கால நவ இந்தியாவுக்கும் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கின்றனர். பல மாணுக்கர்கள் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்று வெளிவரும்போது, பழங்காலத்திலும் சம்பந்தப்படாது, புது யுகத்திலும் பற்றுக் கொள்ளாது ஒரு நிலையற்ற மனப்பான்மையுடனேதான் இருக்கின்றனர். இவ்வாறு நிலையற்ற மாணவர்களுக்கு உடனடியாக ஒரு வழிதான் தோன்றுகிறது. அதுதான் கம்யூனிஸத்திற்குத் தாவுவது. ஆனல் நல்லகாலமாக அவர்கள் சீக்கிரத்திலேயே நம்பிக்கை இழந்து அங்கிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு திரும்பி விடுகின்றனர்.

ஸுமனுடைய தாயாரும், பாட்டியும், ஸுமன் ஒரு கிராமத்தில் வேலை செய்வாள் என்று கனவிலும் எண்ணியேயிருக்க மாட்டார்கள். ஸுமன் ஒரு சமயம் எண்ணவாவது செய்தாள். ஒரு வேளை, அவளுடைய குழந்தை, அவளுடைய பூரண அங்கீகாரம் பெறுவிடினும், கிராமத்தில் வேலை செய்யலாம்.

இந்தியாவின் ஆறு லட்சம் கிராமங்கள் ஏழ்மை தவழும் மண் குடிசைகள் கொண்ட ஆறு லட்சம் மணற்திடல்கள் அல்ல; அவை இந்தியாவின் நகரங்களின் அண்டை வீடுகள்; இந்திய வாழ்க்கையில் ஆறு லட்சம் கேந்திரஸ்தானங்கள். இவ்வாறு இந்திய கிராமங்களைப் பற்றி நினைக்கக்கூடிய நாள் வெகுதூரத்திலில்லை என்பதே என்னுடைய நம்பிக்கை.

அத்தியாயம் 7

சிக்கல் மிகுந்த சிறு குழந்தைகள்

சேவாகிராமத்திலிருந்து திரும்பிய சில மாதங்களுக்குள் டில்லிப் பொதுப்பள்ளி மாணவியாக நான் கழித்துக்கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் எனக்கு அதிருப்தி ஏற்பட ஆரம்பித்தது. ஏனெனில் அந்தச் சமயத்தில் புது டில்லியைத் தவிர இந்தியாவின் இதர பகுதிகளையும் நான் பார்த்திருந்தேன். அகன்று இரு ஓரங்களிலும் மரங்கள் வளர்க்கப்பட்டு அமைந்த அந்த நகரத்தின் சாலைகளும், விஸ்தாரமுள்ள பிரம்மாண்டமான மாளிகைகளும் ஐரோப்பாவின் நகரங்களை நினைப்பூட்டினவே தவிர இந்தியாவை நினைப்பூட்டவில்லை.

புதியதாக ஜனநாயகத் துறையில் எவ்வகையில் உருவாகுமோ என நிச்சயமாகக் கூற முடியாத நிலையிலிருந்த நேபாளத்திற்கு நான் போயிருந்தேன். அமைதி நிரம்பிய சேவா கிராமத்தையும் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். இந்த அநுபவங்களிலிருந்தே என்னுடைய அதிருப்தி ஆரம்பித்ததென்று நினைக்கிறேன். இந்திய மக்கள் பலரையும், நேபாள மக்கள் பலரையும் நான் சந்தித்து, அவர்களுடைய பிரச்னைகளில் சிலவற்றையாவது தெரிந்துகொண்டிருந்தேன். எனக்கு அறிமுகமாகாத பலர் பிணியாலும், வறுமையாலும் வருந்துவதைப் பார்த்தேன். அவர்கள் அவ்வாறு வருந்த வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் எனக்கு விளங்கியது.

இங்கே செய்ய வேண்டிய வேலை நிறைய இருந்தது. செய்ய முன்வந்தவர்கள் மிகச் சிலரே. இதை நான் உணர்ந்தபோது என்னுடைய பாகத்திற்காவது என்னால் முடிந்த மட்டும் சேவை புரிவது எனத் தீர்மானித்தேன். பதினைந்து வயதுள்ள ஒரு சிறுமி செய்யக்கூடியது மிகவும் அல்பமாகத்தானிருக்கும் என்று

எனக்குப் புரிந்தது. எனினும் என் மனம் அவ்வாறுதான் முடிவு செய்தது.

ஆரம்பப் பள்ளியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோதே நோயாளிக்குத் தாதியாக வேலை செய்வதில் எனக்கு அக்கறையிருந்தது. எனவே என் தாயாருக்குத் தெரிந்த ஒரு ஆங்கிலேய மாதின் சிபாரிசில் 1952-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாத ஆரம்பத்தில் டில்லியில் அரசாங்க ஆதரவுடன் நடத்தப்பட்ட வைத்தியசாலைகளில் ஒன்ருகிய இர்வின் வைத்தியசாலையில் குழந்தைகளின் பகுதியில் நானே இஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய அநுமதி கிடைத்தது. அந்த ஆங்கிலேய மாதும் இந்த வைத்தியசாலையில் தான் வேலை செய்து வந்தாள்.

முதல் நாள், குழந்தைப் பகுதியில் நிர்வாகம் செய்துகொண்டிருந்த நர்ஸ் எனக்கு ஒரு அநுமதிச் சீட்டு எழுதி வைத்தியசாலைக்கு வரவும் போகவும் உபயோகிக்க என்னிடம் கொடுத்தாள். ஆனுல் அதை நான் உபயோகிக்கத் தேவையே எழவில்லை. எனக்கு இஷ்டப்பட்டபோது வந்தேன், இஷ்டப்பட்டபோது போனேன். மார்ச்சு, ஏப்ரல் மாதங்களில் என்னுடைய பள்ளிக்கூடம் நடந்துகொண்டிருந்ததால் நான் இங்கே மாலை நாலரை மணியிலிருந்து ஏழு மணி வரையில் வேலை செய்தேன். சில சமயங்களில் மேலும் நேரங்கழித்து எட்டு அல்லது எட்டரை மணி வரையில்கூட வேலை செய்தேன். நான் செய்த வேலை எனக்குப் பிடித்தமான வேலையாதலால் பல நாட்களில் நான் வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டுமே என்பதற்காக வீடு செல்லுவேன். வீட்டுக்குப் போனுல் போதும் என்ற நிலை எனக்கு ஏற்படவில்லை. மே மாதம் கோடை விடுமுறைக்குப் பள்ளிக்கூடம் மூடப்பட்டபோது பிற்பகல் முழுதும் வைத்தியசாலையிலேயே வேலை செய்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் மாலை ஏழு மணிக்கு வீடு திரும்பியபோது சோர்வுற்றுத்தான் திரும்புவேன். ஆனுல் என் மனத்தில் சந்தோஷம் நிலவியது. நான் வைத்தியசாலையில் குழந்தைகள் மத்தியில் இருந்தபோது என்னுடைய சில்லறைக் கவலைகளை மறந்து விடமுடிந்தது.

குழந்தைகள் பகுதி வைத்தியசாலையின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்தது. நீண்ட பெரிய வார்டு. ஒரு பக்கம் பூராவும்

திறந்த தாழ்வாரம். ஆகையால் அந்த வார்டு முழுதும் வெளிச்சமும் காற்றும் நிரம்பி யிருந்தது. வரிசைக்கு இருபது படுக்கைகள் வீதம் நாற்பது படுக்கைகள் வார்டின் இரு பக்கத்திலும் இரண்டு வரிசையாக இருந்தன. சில சமயங்களில் படுக்கைகளுக்கு அதிகப்படியாக நோயாளிக் குழந்தைகள் வந்துவிடும். ஒரு சமயம் அபாயமில்லாத குழந்தைகள் பதினைந்து பேர்களுக்கு தரையிலேலே படுக்கை போட்டு வசதி செய்ய வேண்டி யிருந்தது. படுக்கை இல்லை என்பதற்காக அதிகப்படியான நோயாளிகளை அநுமதிக்க மறுக்கும் அள வுக்கு கட்டுப்பாட்டை வைத்தியசாலை அநுசரிக்காததைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

நான் வேலை செய்த குழந்தைகள் பகுதியில் தொத்து வியாதியில்லாத இதர வியாதிகளுள்ள குழந்தைகள்தான் இருந்தனர். இவைகளெல்லாம் ஆயுதத்தினுல் ரணசிகிச்சை செய்யப்படவேண்டியவை. "டான்ஸில்" என்று தொண்டை வீங்கிய குழந்தைகள் சில; தீப்புண்களுடன் தவித்த குழந்தைகள் சில; எலும்பு முறிவு ஏற்பட்ட குழந்தைகள் சில; தொத்திப் பரவிய கோளாறுடன் சில குழந்தைகள்; இப் படிப் பலர் இருந்தனர். தெருவில் விபத்துக்குள்ளானவர்கள் தான் அநேகம். நான் அதிகமாக சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டது, பார்வை இழந்து அங்கே சிகிச்சைக்கு வந்திருந்த ஒரு பெண் குழந்தையின் மீதுதான். ஆனுல் அவளுடைய நேத்திர தோஷம் குணமடையக் கூடியதே. அவள் படிப்படியாகப் பார்வை திரும் பப் பெற்றபோது நான் மிகவும் பரபரப்புற்று ஆனந்தப்பட் டேன். பார்வை இழந்திருந்தபோது அவள் மிகவும் தனிமை யாகக் கஷ்டப்பட்டாள். ஒவ்வொரு நாளும் நான்தான் அவளை படுக்கையிலிருந்து கீழே இறக்கி மற்றக் குழந்தைகளைப் பார்வையிடப் போகும்போது அவளை கையில் எடுத்துச் செல்லுவேன்.

குழந்தைகள் எல்லாம் வைத்திய உதவியைத் தவிர இதர சௌகரியங்களுக்கும் கவனிப்புக்களுக்கும் தவித்து நிற்கும். இந்த அம்சத்தில் என்னுல் அதிகமாக செயல்புரிய முடிந்தது. வார்டில் இருந்த நர்ஸுகள் மிகவும் குறைவு. ஆகையால் நான்

செய்த சிறு வேலைகளெல்லாம் மற்றவர்களால் செய்யாது விடப்பட்டவைதான்.

ரண சிகிச்சைக்கு முன்னால் மயக்க மருந்து கொடுக்கப் படாத குழந்தைகளுக்கு அடிக்கடி குடி தண்ணீர் கொடுத்தேன். வெய்யிற் காலமானதால் தண்ணீருக்குத் தேவை அதிகம். சில வாரங்கள் செல்லச் செல்ல அக்குழந்தைகளே எனக்கு உபயோகமான ஹிந்துஸ்தானி வார்த்தைகளைக் கற்றுக் கொடுத்தனர். அவர்களுடன் உட்கார்ந்து, பேசிக்கொண்டிருக்க முடிந்தது. சில சமயங்களில் குழந்தைகளுக்குத் தினசரி பென்ஸிலின் ஊசி போடுகையில் குழந்தைகளை அசையாமலிருக்கும்படிப் பிடித்துக்கொள்ள நர்ஸுகள் என் உதவியைக் கோரினர். சில குழந்தைகளுக்கு ரணங்களுக்குக் கட்டுகட்டியபோது அவர்களை அழாது பார்த்துக்கொள்ளவும் என்னால் முடிந்தது. அவர்கள் பகல் உணவு கொள்ளும் வேளைகளில் நான் அங்கே இருந்தால், தாங்களே சாப்பிட முடியாது கஷ்டப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு நான் உணவு ஊட்டினேன்.

எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விளையாட்டுச் சாமான்கள் வைத்திருந்த பெரிய அலமாரியின் சாவி என்னிடம் இருந்தது இக்குழந்தைகளுக்கெல்லாம் மிக்க மகிழ்ச்சியளித்தது. அந்த வார்டு நர்ஸ் சாவியை என்னிடம் கொடுத்திருந்தாள். அலமாரி தாழ்வாரத்திலிருந்தது. அது நிறைய பந்துகளும், பொம்மை வகைகளும், பொம்மை வண்டிகளும், முரசங்களும், சாக்குத் துண்டுகளும், புதிய பெட்டிகளும், வர்ணப் பெட்டிகளும், கதைப் புத்தகங்களும், பொம்மைப் படங்களும் பல வகைகள் இருந்தன.

கொட்டு முரசங்கள்தான் (Drums) பெரும் பிரச்னையை உண்டாக்கின. இவையெல்லாம் புத்தம் புதியதாக வர்ணமடிக்கப்பட்டு பளிச்சென்று பகட்டாக இருந்தன. எல்லாக் குழந்தைகளும் இதையேதான் வேண்டுமென்று விரும்பின. அலமாரியில் மொத்தம் மூன்று டமாரங்களே இருந்தன. இதற்காக குழந்தைகள் சண்டையிடும். இதற்குமேல் இந்த முரசத்தை அடித்து எழுப்பப்படும் ஓசை எல்லோருக்கும் தலைவலியை உண்டாக்கும். சிறு குழந்தைகளைச் சப்தம் செய்யாமல் முர

சங்கிலிக் கொட்டவேண்டுமென்று எவ்வாறு கட்டளையிடுவது? சப்தம் தானே அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்; இதற்கு ஒன்றும் வகை காணமுடியவில்லை. முடிவில் ஒரு நாள் பிற்பகல் வார்டிலிருந்து இந்த மூன்று முரசங்களே மாயமாக மறைந்து போயின!

ஒவ்வொரு நாளும் நான் வார்டுக்கு வந்த உடனே அலமாரியின் பெரிய சாவியை வாங்கிவரச் செல்லுவேன். நடமாட முடிந்த குழந்தைகள் ஐந்து ஆறு பேர்கள் உடனே என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அவர்கள் உற்சாகத்துடன் என்னை வரவேற்றது எனக்கும் திருப்தியளித்தது. என்னைக் கண்டவுடனே "பஹேன்ஜீ ஆயே ஹைந், பஹேன்ஜீ ஆயே ஹைந்" (அக்கா வந்துவிட்டாள், அக்கா வந்துவிட்டாள்) என்று அவர்கள் கத்துவதைக் கேட்க நான் ஆவலுற்றேன். ஒவ்வொரு நாளும் முதல் வேலையாக நான் அலமாரியைத் திறந்து எப்படியாவது விளையாட்டுச் சாமான்களை அவர்களுக்கு விநியோகிக்கும்படி அவர்கள் செய்தனர்.

படுக்கைவிட்டெழுந்திருக்க முடியாத ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒரு பொம்மை தந்து "நமஸ்தே" என்று வணக்கம் கூறி சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். சில சமயங்களில் குழந்தைகள் ஏதாவது கதை சொல்லும்படி கேட்பர். மற்றக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் விளையாட ஏதாவது கொடுத்துவிட்டு இவர்களிடம் படுக்கையில் உட்கார்ந்து கதைப் புத்தகத்திலிருந்து கதைகளைப் படித்துச் சொல்லுவேன். இதர குழந்தைகளும் தரையில் உட்கார்ந்து கதை கேட்பார்கள்.

முதல் சில வாரங்களுக்கு அவர்களுடன் அதிகமாக என்னுல் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்தது ஹிந்துஸ்தானி ஒரு பாஷைதான். என்னுல் அதைப் படிக்க முடியும். தேவநாகரி எழுத்துக்களை பள்ளிக்கூடத்தில் நான் கற்றுக்கொண்டேன். நான் படித்தது எனக்கு விளங்காவிட்டாலும் அக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் நன்கு விளங்கியதோடு அவற்றை மிகவும் விரும்பி ரசித்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் அதிகமாக விரும்பிய ஒரு கதை "லால் முருகி" (சிவப்புக் கோழி). அமெரிக்கக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம்

கூட இந்தக் கதை ஏறக்குறைய இதேமாதிரி தெரிந்திருந்தது.

ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் என்னுடைய ஹிந்துஸ்தானி வார்த்தைகள் அதிகரித்துக்கொண்டே போயின. குழந்தைகளுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது தெரியாத புதுவார்த்தைகள் இரண்டு மூன்றைக் கவனித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றதும் ஷாகூரிடம் அவைகளுக்கெல்லாம் என்ன பொருள் எனக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன். நான் வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியேறியபோது என்னுடைய ஹிந்துஸ்தானி, இலக்கணப்பிழைகள் நிரம்பி கொச்சை கொச்சையாகக் குழந்தைகள் பேசிய ஹிந்துஸ்தானியாகத்தானிருந்தது. ஆனாலும் எனக்கும் அக் குழந்தைகளுக்கு மிடையே இருந்த வேற்றுமையை அகற்றி இந்தக் கொச்சை மொழி என்னை அவர்களுடன் ஒன்றாகச் செய்துவிட்டதல்லவா. அதுதான் எனக்கு முக்கியம்.

என்னுடைய அரைகுறை ஹிந்துஸ்தானியால் விளைந்த ஒரு வேடிக்கைச் சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. பத்து வயது சிறுவன் ஒருவன் தன் காலில் எலும்பு முறிவால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு படுக்கையிலேயே கிடந்தான். அவன் பக்கத்திலேயே இருந்து, அவனோடு ஏதாவது பேசிக்கொண்டும் விளையாடிக்கொண்டும் இருக்க என்னை வேண்டினான். அன்று மப்பு மந்தாரமாக இருந்தது. ஒரு பொம்மைப் புத்தகத்தையும் வர்ணங்களையும் அவனிடம் கொடுத்து பொம்மைக்கு வர்ணம் தீட்டும்படிச் சொன்னேன்.

"பருஷ் ஹை?" என்று அவன் கேட்டான்.

"இல்லை, மழை பெய்யவில்லை. ஆனால் எந்த நிமிஷத்திலும் பெய்யலாம்," என்று நான் பதிலளித்தேன். ("பாரிஷ்" என்றால் ஹிந்துஸ்தானியில் மழை என்று அர்த்தம்).

"நஹீன், பஹேன்ஜீ, ப ரு ஷ், பருஷ், ஆப்கேபாஸ் பருஷ் ஹை?" என்று அவன் திரும்பி உறுத்திச் சொன்ன பிறகுதான் எனக்குப் புரிந்தது. வர்ணம் தீட்டுவதற்கு "பிரஷ்" அலமாரியிலிருந்து நான் எடுத்து வரவே இல்லை. அதைத்தான் அவன் சாதாரண இங்கிலீஷிலே "பிரஷ்" வேண்டுமென்று கேட்டான்.

மாலை வேளைகளில் குடும்பத்தினர்களும் உறவினர்களும் வருவதற்கு முன்பு விளையாட்டுச் சாமான்களை எல்லாம் பழைய படி அலமாரியில் பூட்டி விடுவோம். எப்போதும் அந்தச் சமயம் எனக்குச் சற்று துக்கத்தைத் தந்தது. குழந்தைகள் எங்கும். ஆனால் அந்தச் சமயம் அவர்களுடைய பெற்றோர்கள் வந்துவிடு வார்கள் அல்லவா? அவர்களோடு இருப்பதில் பொம்மைகள் இல்லாதது தெரியாது. குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் பெரும் பாலும் ஏழைகளே. வைத்தியசாலை செலவுகளைக் கூட அவர்க ளால் கொடுக்க முடியாது. அதற்காக குழந்தைகள் மீது அன் பில்லாதிருக்குமா? தின்பண்டங்களும், பழவகைகளும் சின்னஞ் சிறு பொம்மைகளும் அவர்கள் கொண்டுவந்து குழந்தைகளுக் களிப்பார்கள். பெற்றோர்களில் பலர் வைத்தியசாலைக்கு வெகு தூரத்திலிருந்தனர். வீட்டில் இதர குழந்தைகளுமிருந்தனர். இருந்தாலும் ஒவ்வொரு குழந்தையையும் யாராவது ஒருவர் வந்து பார்த்துச் செல்லுவர்.

குழந்தைகள் வைத்தியசாலையில் சாதாரணமாக ஒரு வாரம் தங்குவார்கள். இரண்டு நாட்களுக்குள் புதிதாக வந்த குழந்தையின் பெயர் எனக்குத் தெரிந்துவிடும். அதற்கும் தினந்தோறும் அங்கு வந்து குழந்தைகளுடன் கூடி ஆடிக் காலங் கழிக்கும் "பஹேறன்ஜி" என்று என்னைத் தெரிந்து விடும். உடனே நாங்கள் நண்பர்களாகிவிடுவோம். ரண சிகிச்சை தேவைப்பட்டால், அது முடிந்து வார்டுக்குத் திரும்பி வந்ததும் நண்பன்போல் வரவேற்று ஆதரவளிக்க நான் அங்கிருப்பேன் என்று அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளு வார்கள்.

நடமாடுவதற்குப் போதிய சக்திபெற்று இங்குமங்கும் போக ஆரம்பித்துவிட்டால் ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு குட் டிப் பிசாசுதான். அவர்களின் துஷ்டத்தனம் அவ்வளவு அதி கம். அவர்களைச் சந்தோஷமாகவும், அமைதியாகவும் வைத் துக்கொள்ளுவது எனக்கு முழு வேலை யளித்தது. ஒரு வாரத் திற்குமேல் தங்கவேண்டியிருந்த குழந்தைகளிடத்தில் நான் அதிகமாக பாசம் கொண்டேன். அவர்கள் வீட்டிற்கு அனுப் பப்பட்டதும், அவர்கள் இடத்தில் மற்றவர்கள் புதிதாக

வந்தாலும் அவர்களில்லாத குறையை நான் அடிக்கடி உணர்ந்தேன்.

அங்கிருந்த வார்டு நர்ஸுகள் மிகச் சிலரே. அவர்களுக்கு வேலை சாதாரணமாகவே அதிகமாக இருந்தது. இரண்டு வாரத்திற்கு ஒரு தரம் அவர்கள் முறை மாறும். இதன் காரணமாக அவர்களில் யாரையும் என்னால் நன்கு அறிமுகம் செய்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களில் சிலர் சமூக சேவையில் ஆர்வம்கொண்டு நர்ஸுகளாகத் தொழில்செய்யவில்லைஎன்றும், தங்களுக்குக் கல்யாணமாகும் வரையில் தங்கள் ஜீவனத்திற்காகவே இத்தொழிலை மேற்கொண்டதுபோலவும் தோன்றியது. அவர்கள் எல்லோருமே குழந்தைகளிடத்தில் அன்புடனும் ஆதரவுடனும் நடந்துகொண்டனர் எனக் கூறுவதற்கில்லை. நர்ஸுகள் எல்லோரும், டாக்டர்களில் பெரும்பான்மையினரும் டில்லியிலேயே பயிற்சி பெற்றவர்கள். பல டாக்டர்கள் இங்கிலாந்தில் பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள். சிலர் அமெரிக்காவிலும் பயிற்சி பெற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறு வைத்தியசாலையை விட்டுச்சென்ற சில குழந்தைகளை எனக்கு நன்கு கவனமிருக்கிறது. கஸ்தூரி என்பவள் ஒருத்தி, கொதிக்கும் நீரை அஜாக்கிரதையாக உடம்பில் கொட்டிக்கொண்டு இடுப்பிற்குக் கீழ்ப்பாகம் பூராவும் வெந்துபோய் விட்டது. அவள் வைத்தியசாலைக் கருகிலேயே ஒரு மண் குடிசையில் வசித்தாள். இந்தியாவிலேயே புனிதமான ஸ்தலமாகக் கருதப்பட்ட காந்திஜியின் சமாதிக்குச் செல்லும் ரஸ்தாவின் அருகே இருந்தது இவள் வீடு. இவளுடைய தகப்பனும், சிறிய தகப்பனும் அந்தப் பக்கங்களில் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட சில கட்டடங்களில் கூலி வேலை செய்தார்களாம். அதுதான் அவர்களுக்கு ஜீவனம். அவளை மீண்டும் பார்க்க நான் பெரிதும் விரும்பினேன்.

மற்றொரு சிறு பையன் பாதத்தில் சொறி சிரங்கு ரணம் ஏற்பட்டு அங்கே சிகிச்சை பெற்றுவந்தான். நர்ஸுகள் எல்லாம் அவனுக்கு "சூப்பா" (மௌனியாயிருக்கும் பையன்) என்று கேலிப் பெயரிட்டிருந்தனர், மற்றக் குழந்தைகளைப் போலவே அவனுக்கும் ஒரு அமெரிக்கக்

குழந்தைக்கும் எவ்விதமான மாறுதலையும் நான் காண வில்லை.

மற்றெல்லாக் குழந்தைகளைக் காட்டிலும் அவன் என்னிடம் அதிகமாக அன்பு காட்டினான். அவனுடைய படுக்கையை நான் அணுகும்போதே "என்னைத் தூக்கிக்கொள்" என்னும் பாவனையில் கைகளை உயர்த்தி நீட்டுவான். அக்குழந்தை என்னுடனாவது மற்றவர்களுடனாவது விளையாடாது. ஆனால் செல்லுமிடத்திற்கெல்லாம் அதைத் தூக்கிச் செல்லவேண்டும். நர்ஸ்கள் எல்லோரும் அவன் பேசமாட்டான் என்று சொன்னார்கள். நானும் அவன் பேசிப் பார்த்ததில்லை. ஒரு நாள் மற்றொரு குழந்தைக்கு ஐஸ் பெட்டியிலிருந்து ஐஸ் துண்டு கொடுத்துவிட்டு, ஒரு துண்டை இவன் காலில் தேய்த்தேன். அவன் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது. வாய் திறந்து "டண்டா"வாக (குளிர்ச்சியாக) இருக்கிறதென்று சொன்னான். அதிலிருந்து, அவனுக்குப் பேசத் தெரியும், ஆனால் அந்த இடம் பூராவும் புதுமையாக இருந்ததாலும் ஜனங்களும் பழக்கமில்லாதவர்களாதலாலும் பயத்தினால்தான் அவன் பேசவில்லை என்று நான் அறிந்தேன்.

மற்றொரு சிறுவன் மோகனையும் எனக்குக் கவனமிருக்கிறது. அவனுடைய தோள்பட்டை மேலிருந்த எலும்பு முறிந்துவிட்டது. அவன் மல்லாந்து படுக்கவேண்டியிருந்தது. கழுத்து இக்கட்டான நிலையில் லப்பத்தால் அசைக்க முடியாமல் கட்டியிருந்தது. நான் தப்பும் தவறுமாகப் பேசிய ஹிந்துஸ்தானியைக் குறித்து அவன் கேலி செய்வான். மற்றக் குழந்தைகளைப்போலவே என்னுடைய முகப்பருக்களைக் கண்டு கேலி செய்வான்.

மற்றவர்களைக் காட்டிலும் என் கவனத்தை முற்றிலும் கவர்ந்த ஒரு சிறுவன் ராம்சந்த் என்னும் நொண்டி. இந்த விசித்திரமான பனிரெண்டு வயது பையன் வைத்தியசாலையில் நான் கோடைகால விடுமுறையில் பணியாற்றியபோது ஒரு மாதத்திற்குமேல் தங்கி இருந்தான். பிறகு மூன்று மாதம் கழித்துத் திரும்ப அங்கே வந்துவிட்டான். ஆகையால் அவனுடன் நான் நீண்டகாலம் பழகியிருந்தேன். மற்றவர்கள் வருவார்கள்,

போவார்கள். ஆனால் அவன்மட்டும் அங்கேயே இருந்தான். அங்கிருந்த எல்லா டாக்டர்களையும், நர்ஸ்களையும், வேலைக்காரர்களையும் அவனுக்குத் தெரியும். நொண்டிக்கொண்டே அந்த வார்டு பூராவையும் சுற்றி அங்குள்ள எல்லாக் குழந்தைகளையும் அறிமுகம் செய்துகொண்டான். அல்பத்தனமின்றி துஷ்டத்தனம் மிகுந்த சிறுவன் அவன்.

நான் வைத்தியசாலையை விட்டுச் செல்லுவதற்கு ஒரு வாரம் முன்னர் அவனுக்கு "ஆபரேஷன்" செய்யப்பட்டது. அவனுடைய நொண்டிக் கால் லப்பத்தால் அசையாவண்ணம் கட்டப்பட்டு படுக்கையில் அசைவற்றுக்கிடந்தான். என்னைக் கண்டதும் புன்முறுவல் செய்தான். தன்னுடைய படுக்கையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். நான் வைத்தியசாலையை விட்டபோது அவன் கால் கட்டப்பட்டுத்தானிருந்தது. அவனும் தனித்திருந்தாலும் அமைதியாக, ஆனால் தைரியமாகத்தான் இருந்தான். அவனுடைய பெற்றோர்கள் டில்லிக்கு அப்பாலிருந்த ஒரு கிராமத்தில் வசித்தனர். எப்போதாவது ஒரு சமயம்தான் அவர்கள் பையனைப் பார்த்துச் சென்றனர்.

கல்லூரி திறந்ததும் இரண்டு மாதம் படித்துவிட்டு மறுபடியும் ஒரு மாதம் வைத்தியசாலைக்கு வந்துவிட்டேன். குழந்தைகள் வார்டு ஒரு புதுக் கட்டிடத்தில் வேறொரு இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. இப் புது வார்டு முன்னதைவிட அதிக விசாலமாகவும், காற்றோட்டமுள்ளதாயுமிருந்தது. சுவர்கள் எல்லாம் கண்ணுக்கு நேர்த்தியான முறையில் வர்ணம் அடிக்கப்பட்டிருந்தது. வெளிச்சம் பிரகாசமா யிருந்தாலும் இதமாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒரு சிறு அலமாரி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதனதன் சாமான்களை அவற்றுள் அது வைத்துக்கொண்டது.

அந்த வார்டு தெருவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது. ரஸ்தாவில் பண்டங்கள் விற்பவர்களெல்லாம் தங்கள் கூடைகளை வார்டு தாழ்வாரங்களில் குழந்தைகள் கண்களில் படும்வண்ணம் வைத்தனர். அப்போதிலிருந்து எனக்கு மற்றொரு வேலையும் செய்ய நேர்ந்தது. குழந்தைகள் ஒரு அணு அல்லது

இரண்டணா கொடுத்து அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கித் தரும்படி என்னைக் கேட்பார்கள். சாதாரணமாக ஏதாவது தின்பண்டங்கள்தான் கேட்பார்கள். உருளைக்கிழங்கு வறுவல் அல்லது பழம். சில சமயம் பலூன் விற்பவன் வந்துவிடுவான். ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு பலூன் கேட்கும்.

ஜூலை மாதம் முடிய நான் வைத்தியசாலையில் வேலை செய்தேன். மறுபடியும் என் கல்லூரி திறந்தபோது படிக்கச் சென்று, அக்டோபர் மாதம் விடுமுறை நாட்களில் பழையபடி இங்கே வந்துவிட்டேன். ஒவ்வொரு பிற்பகலிலும் நான் வைத்தியசாலைக்குச் செல்ல மிகவும் விரும்பினேன். நான் கேள்விப்பட்டிருந்த எல்லாப் பிரச்னைகளைக் காட்டிலும் அதிகமான சிக்கல் நிறைந்தது வைத்தியசாலைப் பிரச்னைகளே. அவைகளைச் சமாளிப்பதில் கவனம் செலுத்தி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்தவர்களுடன் நானும் கலந்துகொண்டு என்னையே மறந்து அவர்களுடைய சிரமங்களையும் என்னுடையதாகக் கருதி வேலை செய்த நாட்கள்தான் என்னுடைய அந்தக் காலத்தில் சாரமுள்ள நாட்கள்.

அத்தியாயம் 8

ரஸ்தா அநுபவங்கள்

நான் ஒவ்வொரு நாளும் வைத்தியசாலைக்குச் சென்ற போதும் அங்கிருந்து திரும்பியபோதும் சைகிளில்தான் போவேன். போக நான்கு மைல், வருவதற்கு நான்கு மைல். நான் தாமதித்துச் சென்றாலோ அல்லது மழை பெய்து கொண்டிருந்தாலோ இந்த தூரத்தை அரை மணியில் கடந்து விடுவேன். சாதாரணமாக நாற்பத்தைந்து நிமிஷங்கள் பிடிக்கும். ஏனெனில் மற்றவர்களைப்போலவே நானும் அவசரப் படாது சாவதானமாகவேதான் போனேன்.

கோடை காலத்திலும், வசந்த காலத்திலும் டில்லியில் உஷ்ணம் நிழலில் 115 டிகிரிவரையில் இருக்கும். இவ்வளவு வெய்யிலிலும் நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு பகல் உணவுக்குப்பின் கிளம்பி விடுவேன். உச்சிவேளை வெய்யிலில் நான் வெளியே செல்லுவது முட்டாள்தனம் என்று என் நண்பர்கள் என்னைக் கோபிப்பார்கள். எனக்கென்னமோ, வீட்டிற்குள் எவ்வாறு அவர்களால் ஜெயிலில் இருப்பதுபோல அடைந்து கிடைக்க முடிகிறது என்று புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. வெய்யிலும் கானலும் மிகுந்த அந்தக் கோடை நாட்களில் வேலை செய்யாம லிருந்தால் நானும் மற்றவர்களைப்போல, வெய்யிலின் கடுமையைப் பற்றியும், என்னுடைய அசௌக்கியத்தையும் பற்றியே சதாகாலமும் சிந்தித்துக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டிருப்பேன்.

சாவதானமாக வெளியில் சைகிளில் சென்றது எனக்கு என்னமோ புத்துணர்ச்சியையும் சுகத்தையுமே தந்தது. ஏதாவது வேலை செய்துகொண்டே இருப்பவனுக்குத் தன்னுடைய சுகக் குறைவைப்பற்றி நினைக்கவே அவகாசமிருப்பதில்லை என்பதைக் கண்டேன். எனக்கு, வேலை

செய்துகொண்டே இருந்ததில் டில்லியின் வெய்யிலை நான் ஒருபொருட்டாக மதிக்கவே இல்லை.

வீட்டைவிட்டு நாங்கள் வசித்த ரேடன்டன் ரஸ்தாவில் சாலைகள் நிழலில் ஓரத்திலேயே தெருக்கோடிவரையில் செல்லுவேன். என்னுடைய வலது பக்கத்தில் ரம்யமான லோதி பூங்கா (Lodhi Park) வும், இரண்டு மாடி குடியிருப்பு வீடுகளும் வரிசை வரிசையாக இருந்தன. இடது பக்கத்தில் எல்லாம் ஒத்தை மாடி வீடுகள். உயர்ந்த சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்குத் தனித்து வசிக்க ஏற்றதாயிருந்தன இவைகள்.

ரேடன்டன் வீதி கோடியில் ஒரு கிழவன் வீதியிலே பழக் கடை ஒன்று வைத்திருந்தான். அன்பு ததும்பிய முகம்; முகத்தில் வெண்ணிறத் தாடி வளர்ந்து அவன் முதுமையை எடுத்துக் காட்டிற்று. காலத்திற்குத் தக்கவாறு முலாம்பழம், தற்பூஜிப் பழம், ஆப்பிள்கள், லீச்சி என்னும் ஒருவகைப் பழம், திராட்சை, இனிக்கும் மாம்பழம், வாழைப்பழங்கள் முதலியவற்றை அவன் திறந்தவெளிக் கடையில் விற்ருன். அருகாமையில் இரண்டு சிறுவர்கள் தங்களுடைய "சைகிள் ரிப்பேர்" கடையை ஒரு மரத்தடி நிழலில் பரப்பி வைத்திருந்தார்கள். நான் போகும்போதும் வரும்போதும் அவர்களைப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. வெய்யில் கடுமையானல் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள், இல்லாவிட்டால் விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது ஏதாவது சைகிள் பழுதுபார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ரேடன்டன் ரஸ்தா கோடியில் இடது பக்கம் ஒரு சந்தில் திரும்பி, அங்கிருந்து அது முடிவடைந்த பெரிய ரஸ்தா பிரித்வி ராஜ் வீதியைக் கடப்பேன். இது ஒரு முக்கியமான ரஸ்தா. நவீன முறையில் கட்டப்பட்ட பல கட்டிடங்கள் அதிக உயரமில்லாத காரியாலயங்கள்போல தோற்றமளித்தன. இங்குதான் பல அரசாங்க காரியாலயங்கள் இருக்கின்றன. மாலை நேரங்களில் ஆபீசு வேலை முடிந்தபோது, கனக்டிக்ட் பிரதேசத்தில் முதல் நெம்பர் வீதியில் ஒரு கோடைகால ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை வேளைகளில் எவ்வளவு மோட்டார்கள் செல்

லுமோ, அவ்வளவு சைகிள்கள் இங்கே இந்த ரஸ்தாவில் செல்லும்.

மன்னர் எட்டாவது எட்வர்டின் சிலை இப்போதும் மையத்தில் இருக்கும் பெரிய வட்டத்தின் ஒரு பகுதியில் இந்த பிரித்வி ராஜ் ரஸ்தா முடிவுபெற்றது. அவ்வட்டத்தின் பகுதியிலேயே சென்று ஹார்டின்ஜ் ரஸ்தாவை அடைந்து அதற்கு சில கட்டடங்கள் அப்பாலுள்ள மதுரா ரஸ்தாவை அடைவேன். இந்த ரஸ்தாதான் புது டில்லிக்கும் பழைய டில்லிக்குமிடையே உள்ள பிரதான சாலை. அங்கிருந்து வைத்தியசாலை சுமார் இரண்டு மைல் இருக்கும். இது தான் நான் போகும் வழி.

கோடைகாலப் பிற்பகல் காலங்களில் இவ் வீதிகளில் எல்லாம் ஜனநடமாட்டமே இல்லாது வெறிச்சென்றிருக்கும். மாலை வேளைகளில் நான் திரும்பும்போது போக்குவரத்து நிரம்பி இருக்கும். பலர் நடந்து செல்லுவர். நூற்றுக்கணக்கில் சைகிள்களில் போவோர் பலர். குதிரை பூட்டிய "டோங்கா" வண்டிகள் டஜன் கணக்கில் செல்லும். இடையிடையே சில சமயங்களில் அந்த வட்டாரகிராமங்களிலிருந்து வந்த ஒட்டகம் பூட்டிய வண்டிகளும், லாரி, பஸ், மோட்டார்களும் செல்லும். சைகிள்கள்தான் எல்லாவற்றையும்விட அதிகம். ஒழுங்காகச் செல்லும் பொருட்டு மோட்டார் ஓட்டிகள் திருப்பங்களில் கைகளை நீட்டிக்காட்டுவதுபோல் நாங்களும் சைகிளில் சென்றாலும் கை ஜாடைகாட்டி இடத்திலும் வலத்திலும் செல்லுவோம்.

நான் சைகிளில் உட்கார்ந்து சென்றபோது எனக்கு ஒருவித சுதந்திர உணர்ச்சி ஏற்படும்; உற்சாகம் பிறக்கும். வைத்தியசாலையிலிருந்து திரும்பும்போது மதுரா ரஸ்தா, மலைச்சரிவில் இறங்குவதுபோல் உயரத்திலிருந்து தாழ்ந்த நிலைக்கு வெகுதூரம் சென்றது. இந்த இடத்திற்கு வரும்போது சைகிளில் போகிறவர்கள் எல்லோரும் சைகிள்களை மிக வேகமாகத்தான் விட்டுச் செல்லுவர். சிறுவர்கள் போட்டியிட்டு ஒருவரையொருவர் முந்துவதுபோல் நாங்களும் உற்சாகத்துடன் ஒருவர்முன் ஒருவர் செல்லுவோம். மாட்டு வண்டிகளைத்

தாண்டிச் செல்லுவதில் எங்களுக்கு உற்சாகம் அதிகம். மோட்டார்கள் வேகமாக எங்களைக் கடந்து செல்லும். ஆனல் அதை நாங்கள் பொருட்படுத்த மாட்டோம்.

1951-ஆம் ஆண்டில் மதுரா சாலைவழியே நான் முதலில் சென்றபோது இரு பக்கங்களிலும் நிறைய திறந்த வெளி இருந்தது. 1953-ஆம் ஆண்டில் அவ் வீதி வழியே செல்லுவது நின்றபோது, இரு பக்கத்திலும் அடர்ந்த கட்டடங்கள் எழும்பிக்கொண்டிருந்தன. மதுரா சாலையின் பழைய டில்லி முனையில் ஒருபெரிய விளையாட்டு மைதானம் நவீன முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் தான் கிரிக்கெட், ஹாக்கி விளையாட்டுகள் நடைபெற்றன. அதற்கு எதிர்ப்புறம் ரஸ்தாவிற்கு இடது பக்கத்தில் ஜெயிலும், ஜீனர்களுடைய தங்கு விடுதியும் இருக்கின்றன. ஜெயிலைக் கடந்து சென்றபோதெல்லாம் கைதிகளின் கூட்டம், ஒவ்வொருவர் கால்களும் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டுக் காணப்படும். மண்வெட்டியும், பிக்காசியும் எடுத்துக் கொண்டு இரண்டு மூன்று போலீஸ் ஜவான்கள் பந்தோபஸ்துடன், இக் கைதிகள் சாலை ஓரத்தில் வேலை செய்யும்பொருட்டு கடத்திச் செல்லப்படுவார்கள்.

ஜனங்கள் விடுதிக்கும் விளையாட்டு மைதானத்திற்கும் அப்பால்தான் ஒரு குறுக்குச்சாலை மதுரா ரஸ்தாவை அடைகிறது. அங்கிருந்து "டில்லி வாசல்" என்னும் தலைப்பின் வழியே மதுரா சாலை சென்று பழைய டில்லியை அடைகிறது. நான் சென்ற வைத்தியசாலை "ஸர்க்குலர் ரஸ்தா" (Circular Road) என்னும் பகுதியின் அருகில் இடது பக்கத்திலிருந்தது. சுமார் இரண்டு பர்லாங்கு விஸ்தீரணம் கொண்டது.

வைத்தியசாலை மைதானத்திலேயே மற்றவர்கள் சைகிள்களை விட்டு வைத்தத் தனி இடத்திலே என்னுடைய சைகிளையும் விடுவேன். இவற்றை எல்லாம் கவனித்துக்கொள்ள இரண்டு காவலாளிகள் உண்டு. இவ்விருவரும் எனக்கு சிநேகமாய்விட்டனர். அதில் ஒருவன் நல்ல குணம் படைத்தவன்; பார்வையிலேயே அவன் தன்மை தெரிந்தது. அவன் ஹிந்துஸ்தானி மட்டுமே பேசினன். என்னுடைய வேலையில் மிக்க அக்கறை கொண்டு அடிக்கடி என்னுடன் அதைப்பற்றி எல்லாம்

பேசுவான். சில சமயங்களில் நாங்கள் அமெரிக்காவைப் பற்றி பேசியதுமுண்டு.

மற்றவன் சற்று வயது முதிர்ந்தவன். என் மீது பிரியம் கொண்டு என்னுடைய ஹிந்துஸ்தானியை பழுதில்லாமல் உருவாக்க முயன்றான். அவனுடைய பேச்சே ஆங்கிலமும், ஹிந்துஸ்தானியும் அற்புதமாகக் கலந்த மணிப்ரவாளம். சில வார்த்தைகளுக்குச் சரியான ஆங்கில வார்த்தை அவனுக்கே தெரியாத சமயங்களில் அவைகளை ஹிந்துஸ்தானியிலேயே சொல்லுவான். அவன் என்னை "பேபி" என்று செல்லமாக அழைத்தான்.

இவ்விருவருக்கும் தினந்தோறும் இரண்டணு (மூன்று அமெரிக்க சதம்) கொடுப்பது வழக்கம். சைகிள் பார்க்கில் சைகிள்விட்ட மற்றவர்கள்கூட தங்கள் சைகிள்களைப் பார்த்துக்கொள்ள இரண்டணு கொடுத்தார்கள். அடிக்கடி நான் பணம் கொண்டுவர மறந்துவிடுவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அந்த முதியவன் புன்னகையுடன் "கவலைப்பட வேண்டாம், பேபி. நாளைக்குக் கொண்டுவந்து கொடு" என்று கூறுவான். சில சமயம் சைகிள் "பஞ்சர்" பழுதுபார்க்க அவர்களிடம் சில்லறைகூடக் கடனுக வாங்கியது உண்டு.

சைகிளுக்கு பஞ்சர் ஏற்படுவது எனக்கு தினசரி அநுபவம். முக்கியமாக வெயிற்காலங்களில் ரஸ்தாவில் தார் உருகியதாலும், சிமிண்ட் ரோடுகள் சூடேறியதாலும் ரப்பர் சக்கரங்கள் அடிக்கடிப் பழுதடைந்தன. மே மாதம் வரையில் நான் வாடகை சைகிளைத்தான் உபயோகித்தேன். ஆகையால் ஏதாவது பழுது ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும். சக்கரம் தொடர்ந்து ஓட்டையாகிவிடும், பகற் காலங்களில் வழி ஓரங்களில் சுலபமாக சைகிள் பழுதுபார்ப்பவன் கிடைத்துவிடுவான். ஏனெனில் அவர்களுடைய நடைபாதை கடைகள் வழி நெடுகிலும் உண்டு. இராக் காலங்களில்தான் பழுது பார்க்கச் செய்வது சற்று கடினம்.

சைகிள் ரிப்பேர் கடைக்காரன் ஓரிடத்தில் வியாபாரம் மந்தமாக உள்ளது என்று கருதினுல் கடையை உடனே சுருட்டிக் கொண்டு மற்றொரு இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவான்.

தகுதியான இடம் கிடைத்ததும் அவனுடைய சாமான்களை சாலை ஓரம் நடைபாதையில் பரப்ப வேண்டியது, அவ்வளவு தான். சாதாரணமாக ஒரு மரத்தடியில்தான் கடை போடு வான், அன்றைய பொழுதிற்கு அதுதான் அவனுடைய கடை.

இந்த சைகிள் கடைக்காரர்கள் எல்லோருமே என்னையும் சாதாரணமாக சைகிளில் செல்லும் ஒருத்தி என்று நினைத் தார்களே தவிர நான் ஒரு அமெரிக்கப் பெண், வழக்கத்திற் கதிகமாக என்னிடம் பணம் வசூலிக்கலாம் என்று எண்ணிய தில்லை. வழக்கமாக ஒரு ஓட்டைக்கு ஒட்டுப்போட இரண் டணவும், காற்றடித்துக்கொடுக்க சில சமயம் காசே இல்லாம லும், சாதாரணமாக அரையணவும் வசூலித்தனர். எங்கள் வீட்டிற்கருகிலிருந்த ஒரு சைகிள் பழுது பார்ப்பவன் என் னிடம் பணமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் எனக்கு ஒட்டுப் போட்டுக் கொடுத்தான். அன்றைக்கில்லாவிட்டாலும் அடுத்த நாளாவது அதற்கடுத்த நாளாவது நான் பணத்தைச் செலுத்திவிடுவேன் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

ஒரு நாள் வைத்தியசாலைக்குச் செல்லும்போது என் சைகிள் எதன் மீதோ மோதி முன் சக்கரம் அதிகமாய்க் கோண லாகிவிட்டது. அருகிலிருந்த ஒரு சைகிள் கடைக்கு இதை எடுத்துச்சென்று விஷயத்தை விளக்கி இதைச் சரிபார்த்துத் தரும்படிக்கும், என்னிடம் அந்தச் சமயம் போதிய பணமில் லாததால் மறு நாள் அவனுக்குச் சேரவேண்டிய தொகை யைக் கொடுத்துவிடுவதாயும் கூறினேன். இதைப் பழுது பார்த்துக் கொடுக்க அவனுக்குச் சரியாக இருபது நிமிஷம் பிடித்தது. எனினும் பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண் டாம் என்றே சொல்லிவிட்டான். மறு நாள் பணம் கொடுக்கச் சென்றபோது அங்கே அவனையும் காணவில்லை, அவனுடைய கடையையும் காணவில்லை.

பணச் செலவு அடிக்கடி ஏற்படுகிறதென்பதைத் தவிர சைகிள் ரிப்பேர்களைப்பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்பட்டதில்லை. ஆனல் சைகிளில் செல்லுவதில் ஒரு அச்சம்தான் எனக்கு அதிக கவலை தந்தது. சில சமயங்களில் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லுவதற்குக்கூட எனக்கு அச்சத்தை உண்டாக்

இயது. இதுதான் ரஸ்தாவில் பலர் என்னை வெறித்துப் பார்த்தது. இதைப்பற்றி நான் மிகவும் கோபங்கொண்டு ஜூன் மாதம் இருபதாம் தேதி குறிப்பில் என்னுடைய புத்தகத்தில் "அன்புள்ள இந்தியாவே, உன் அன்புக்கு நன்றி. ஆனால் நீ என்னை வெறித்துப் பார்ப்பது எனக்குச் சங்கடமளிக்கிறது. அலுப்பு உண்டாக்குகிறது" என்று எழுதினேன்.

இவ்வாறு பலர் என்னை வெறித்துப் பார்த்ததை சகஜமாக என்னால் எண்ணிக்கொள்ள முடியவில்லை. மாதங்கள் செல்லச் செல்ல, ரஸ்தாவில் ஜனங்கள் என்னை அடிக்கடி பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட பின்னர், இப் பழக்கம் படிப்படியாகக் குறைந்து விட்டது. நாளடைவில் சைகிள் ரிப்பேர்க்காரனாவது, பழக் கடைக் கிழவனாவது, போலீஸ்காரனாவது, மற்றும் வழக்கமாக ரஸ்தாவில் காணப்பட்ட மற்றவர்களாவது, நான் செல்லும் போது நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூடவில்லை. ஆனால் கால்நடையாகச் சென்ற நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்களுக்கும், இதர சைகிள் பிரயாணிகளுக்கும், ஒரு விதேசிப்பெண் இந்திய உடை அணிந்து சைகிளில் செல்லுவது புதுமையாகத் தோன்றியிருக்கவேண்டும். இதுவே அவர்கள் என்னை ஏறயிறங்க உற்றுப் பார்த்ததற்குக் காரணமாக இருக்கவேண்டும்.

இப்போதெல்லாம் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்ததைவிட டில்லி ரஸ்தாவில் பெண்கள் நடமாட்டம் அதிகம். எனினும் சைகிள் சவாரி செய்யும் பெண்களின் எண்ணிக்கை இப்போதும் குறைவுதான். மேலும் இருட்டியபின் அவர்களை ரஸ்தாவில் பார்ப்பது அரிது. பலர் என்னை அடக்கமில்லாதவள் என்றுகூட நினைத்திருக்கவேண்டும். ஒரு நாள் ரஸ்தாவில் சென்றபோது வெறுப்புத்தோன்றிய பாவத்துடன் காணப்பட்ட ஒரு இந்திய ஸ்திரீ நான் சைகிளில் அவளைத் தாண்டிச் சென்றதும், என் எதிரிலே காறித்துப்பினது எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது.

இந்தியாவில் "நர்ஸ்" தொழிலே கௌரவமுள்ள தொழிலாகக் கருதப்படாததற்கு ஒருகால் இது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். நர்ஸுகள் எல்லோரும், முக்கியமாகப் பொது சுகாதார நர்ஸுகள், தங்கள் சைகிள்களில் பல வீடுகளுக்குத்

தனித்துச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. ரஸ்தாக்களிலும் வழிப் போக்கர்களுடைய இழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகவேண்டியிருக் கிறது. பழமைப் பண்பில் பற்றுள்ள பலர் இம்மாதிரி சில சந்தர்ப்பங்களைக் கவனித்து நர்ஸுகளே பொதுவாக நாண மற்றவர்கள் என அபிப்பிராயம் கொள்ளுகின்றனர். இந்தச் சூழ்நிலையில் இந்தியப் பெண்மணிகளில் பலர் டாக்டர் பத விக்குப் படித்துப் பட்டம் பெற்று கௌரவமுள்ள டாக்டர் களாக விளங்குவதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. நர்ஸ் தொழிலை அவர்கள் விரும்பாததிலும் வியப்பில்லை.

பலர் என்னை வெறித்துப் பார்த்ததை நான் விரும்பவில்லை என்றாலும் சைகிள் சவாரியில் பல நல்ல அம்சங்கள் எனக்குத் திருப்தியளித்தன. எல்லாவற்றையும்விட எனக்குப் பிடித்தது என்னுடைய சுதந்திர உணர்ச்சி. நான் செல்லவேண்டு மென்று விரும்பிய இடங்களுக்குப்போக மற்றவர்களுடைய உதவியை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை அல்லவா? சைகிள் என்னுடையது. என்னிஷ்டம்போல் எப்போது வேண்டு மானாலும் வரலாம், போகலாம். இது எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

தவிரவும் சைகிள் சவாரி செய்யும்போது இந்தியாவின் ரஸ்தாவில் காணப்படும் நிதானமான வாழ்க்கை முறையில் நானும் ஒரு பாகமாக இணைந்துவிட்ட உணர்ச்சி உண்டா கிறது. மோட்டாரில் செல்லும்போது இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபட்ட மாதிரிதான் தோன்றுகிறது. சைகிள் சவாரியின் போதுதான் பலதரப்பட்ட மக்களைப் பார்க்கமுடிந்தது. பல விஷயங்களைக் கவனிக்க முடிந்தது. பல சம்பவங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அந்தக் கோடையில் ஒரு நாள் திடீரென்று மழை பெய்தபோது நான் சைகிள் சவாரி செய்து வைத்தியசாலையி லிருந்து வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன். வீட்டை அடைந்த போது நான் தொப்பமாக நனைந்திருந்தேன். ஆனால் சந்தோஷ மாகவேதானிருந்தேன். பல மாதங்கள் கடந்த பின்னர் முதன் முதலாகப் பெய்த மழை அது. நானும், என்னைச் சுற்றிலுமுள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் உஷ்ணமாகவே இருந்தன. மழை பெய் தது எனக்கு இதமாக இருந்தது. இது கேட்பதற்கு வேடிக்

கையாயிருக்கலாம். ஆனால் அன்றையபொழுது நானாவது, இதர சைகிள் பிரயாணியாவது மறைவுதேடி ஓடவில்லை.

ஒரு நாள் நான் வைத்தியசாலையிலிருந்து மதுரா சாலை வழியே வீட்டுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது எனக்குப் பின்னாலிருந்து "பஹேன்ஜீ" என்று யாரோ என்னைக் கூப்பிட்டார்கள். நான் சைகிளை விட்டிறங்கி திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு இளவயதுள்ள இந்திய கிராமத்துப் பெண்மணி, தன்னுடைய பாவாடையை இறுக இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு என்னை அணுகி, நான் "எவ்வளவு தூரம் செல்லுகிறேன்" என்று வினவினாள். தான் மிகவும் களைப்புற்றிருப்பதாயும் கொஞ்ச தூரத்திற்காவது தன்னை என் சைகிளில் ஏற்றிச் செல்லமுடியுமா என்றும் கெஞ்சினாள். அவள் விருப்பப்படியே அவளை ஏற்றிக்கொண்டு அவள் கிராமத்திற்குச் செல்லவேண்டிய ரஸ்தா முனையில் விட்டுவிட்டேன். அங்கிருந்து அவள் மேலும் இரண்டு மைல் நடந்துதான் தன் வீட்டை அடையவேண்டும்.

டில்லி வைத்தியசாலையில் நான் வேலை செய்த சில நாட்களுக்குப் பின் ஏப்ரல் மாத ஆரம்பத்தில் ஹிந்துக்கள் பண்டிகை ராமநவமி டில்லியில் கொண்டாடப்பட்டது. டில்லி வாசலுக்கும் விளையாட்டு மைதானத்திற்கும் அருகில் மதுரா ரஸ்தாவின் பக்கத்தில் விழாவின் ஒரு அம்சமாக ஒரு பெரிய சந்தை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அன்றைய தினம் நான் வைத்தியசாலைக்குச் சென்றபோது சுற்றுப்புற கிராமங்களிலிருந்து மாட்டு வண்டிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இச் சந்தைக்குச் சென்றதைப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு வண்டியிலும் கிராம மக்கள் சிரித்துக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் குதூகலத்துடன் நிரம்பியிருந்தனர். பெண்மணிகள் எல்லோரும் சிவப்புச் சேலையும், ஆரஞ்சு சேலையும், மஞ்சள் புடவையும் பளிச்சென்று வித விதமாக அணிந்து இன்புற்றிருந்தனர். ஆண்களெல்லாம் தூய வெண்மை ஆடைகள் உடுத்தியிருந்தனர்.

சாலை ஓரங்களில் சின்னஞ்சிறு கடைகள் அவசர அவசரமாக அமைக்கப்பட்டு அற்புதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. கடைகளில்தான் எத்தனைவிதம்! மிட்டாய்க் கடைகள், பழங்கள் விற்ற கடைகள், ஐஸ்கிரீம் கடைகள், உலர்ந்த பழவகைகள்

விற்ற கடைகள்—எல்லாவற்றிலும் பண்டங்களெல்லாம் கவர்ச்சிகரமாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்து வழிப்போக்கர் களையும், 'வா'வென்று அழைக்கும் வண்ணமிருந்தன. பல கடை களில் பொம்மைகளும், ஹிந்துக்கள் வழிபடும் பல்வேறு தேவதைகளின் களிமண் உருவங்களும் பளபளவென்று வர்ணம் தீட்டப்பெற்று, கடைகொள்ளாது அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. இதற்கிடையில் தள்ளு வண்டியில் பல சாமான் களை அடுக்கி விழாவிற்குக் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டத்தி னிடையே பல கடைக்காரர்கள் தங்கள் பண்டங்களை விற்றூர்கள்.

ஒலிபெருக்கி அப்போதுதான் நவீனமான சினிமாப் பாட் டுக்களை காது செவிடுபடும்படி அலறிக்கொண்டிருந்தது. அரு கில் சிறுவர்களுக்கான ஒரு ரங்கராட்டினம் எழுப்பிய சப்தம் இச் சங்கீதத்துடன் போட்டியிட முயன்றது. கடைகளின் சந் துகள் வழியே செருப்பணியாத சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் துரத்தி விளையாடினர். சிலர் மிட்டாய்க் குச்சிகளைச் சப்பிக் கொண்டு கூட்டத்தை வேடிக்கைப்பார்த்து நின்றனர். சிலர் அவர்களுடைய அண்ணன் அக்காள் இவர்களுடன் மேலும் கீழும் சுற்றும் ரங்கராட்டினத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

நான் ஆஸ்பத்திரியை அடைந்ததும் இந்த சந்தையைப் பற்றி அங்கு வார்டுக் குழந்தைகளுக்குச் சொன்னேன். ஒலி பெருக்கியின் சப்தத்தை வார்டிலிருந்தே அவர்களால் கேட்க முடிந்தது. அவர்களும் அங்கே இருந்தால் எப்படி எப்படி எல்லாம் விளையாடுவார்கள் என்று மனோராஜ்யம் செய்தனர்.

வைத்தியசாலைக்குப் போகும்போதாவது, திரும்பி வீட்டுக்கு வரும் சமயத்திலாவது அடிக்கடி மண்காற்றில் நான் அகப் பட்டுக்கொண்டதுண்டு. மே, ஜூன் மாதங்களில் கோடை காலத்தில் டில்லியில் இம்மாதிரி மண் காற்றுக்கள் சாதாரணம். அவைகள் திடீரென்று வரும், திடீரென்று நின்றுவிடும். ஆனால் அவை வீசும்போது அகப்பட்டுக்கொண்டால் அது வேடிக்கை விஷயமல்ல. பலத்த காற்று, மண்ணையும் தூசியையும் திரட்டிக் கொண்டு வீசும். என்னால் சைகிளில் உட்கார்ந்திருக்கவே முடியாது. நான் பல தடவைகளில் கீழே இறங்கிவிடுவேன்.

சில சமயங்களில் வேடிக்கைக்காக என் முகத்தை என் கழுத்துப் பட்டையாலும் சுன்னியாலும் நன்ருக மூடிக்கொண்டு சைகிளி லேயே இருப்பதுமுண்டு.

என்னுடைய சுன்னி சில சமயங்களில் எதிர்பாரா விதத்தில் இக்கட்டான நிலைமையை உண்டுபண்ணிற்று. சாதாரணமாக நான் இதைக் கழுத்தைச்சுற்றி இரண்டு நுனிகளும் என் முதுகில் தொங்கும்படி அணிந்தேன். சைகிளின் பின் சக்கரத் தில் சுற்றிக்கொள்ளும் அளவுக்கு அது என் முதுகுப்புறம் நீண்டு இருந்தது என்று எனக்குத் தெரியவே இல்லை. ஒரு நாள் இதன் நுனி சக்கரத்தில் சுற்றிக்கொண்டது. சக்கரத்திலி ருந்து சங்கிலிக்குத் தாவி எல்லாவற்றையும் சுற்றிக்கொண்டு விட்டது. சுன்னி இல்லாமல் ஒரு பெண் ரஸ்தாவில் காணப் படுவது வட இந்திய சமூக வழக்கத்தில் கேட்கப்படாதது. எனவே, எனக்குக் கலவரமாகப் போய்விட்டது. எப்படியோ சைகிளை சாலை ஓரத்திற்குத் தூக்கிச்சென்று, என்னல் முடிந்த வரையில் எண்ணெய்ப் பசைபடிந்து நைந்துபோன சுன்னியை மெதுவாக சக்கரத்திலிருந்து கழற்ற முயன்றேன். சாலை வழியே சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு இளைஞன் எனக்கு உதவி யளித்து அதைக் கழட்டிக் கொடுத்தான்.

ஒரு சைகிள் எவ்வளவு பேரை ஏற்றிச்செல்லும் என்பதை நினைக்க நினைக்க என் ஆச்சரியம் அளவுகடந்து ஓடும். பல குடும்பங்களுக்கு தகப்பனுருடைய சைகிள் ஒன்றுதான் அவர் களுக்கமைந்த போக்குவரத்து சாதனம். ஞாயிற்றுக்கிழமை களிலும், விடுமுறை நாட்களிலும் டஜன் கணக்கில் சைகிள்கள் "முழுச்சுமை"யுடன் செல்லுவதைக் காணலாம். தகப்பனுர் தான் சைகிள் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஓட்டுவார். முன் கைப் பிடியில் இணைக்கப்பட்ட சிறு கூடையில் குடும்பத்துக் கடைசி குழந்தை உட்கார்ந்திருக்கும். தாயார் பின் சக்கரத்திற்குமேல் பொருத்தப்பட்டிருந்த இரும்புச் சட்டத்தில் உட்கார்ந்திருப் பாள். அவள் மடியில் ஒரு குழந்தை இருக்கும், சில சமயங்களில் ஒரே சைகிளில் தாயார் தகப்பனுர் தவிர மூன்று குழந்தைகள் ஒரே காலத்தில் ஏறிச் சென்றதைப் பார்த்தேன். மூன்ருவது குழந்தை குறுக்குச் சட்டத்தின்மேல் உட்கார்ந்திருந்தது.

கிராமங்களிலிருந்து பால்காரர்கள் இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பெரிய பால் ஜாடிகளை சைகிளில்தான் எடுத்துக்கொண்டு டில்லி வந்தனர். பழக்கடைக்காரர்களும் காய்கறி விற்போரும் இரண்டு பெரிய கூடைகளில் சாமான்களை அடைத்துத் தங்கள் சைகிள்களில் அதிலாவகமாக அவற்றை அசையாது கொண்டு சேர்த்தனர். சைகள் மீதமர்ந்து சிறு பிரம்பு நாற்காலிகள் விற்றவனுடைய முகத்தையே நம்மால் காணமுடியாது. நாற்காலிகள் எல்லாம் சைகிளின்மீது ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக மந்திரத்தினால் நிலைத்தது போல அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். சொந்தக்காரன் சைகிளில் இருப்பதே தெரியாது. ஒருவன் சற்று சாமர்த்தியமாக இருந்தால் ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலையே பின் "ஸீட்"டில் கட்டி எடுத்துச் செல்ல முடியும்!

போகும்போதும் வரும்போதும் நான் சைகிளிலேயே சென்றாலும் சைகிள் சவாரி எனக்கு அலுப்புத் தட்டவில்லை. எப்போதும் புதிய விஷயங்கள் ஏதாவது எனக்குத் தென்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும். புது மனிதர்களுடைய சந்திப்பு ஏற்பட்ட வண்ணமிருக்கும். புது அம்சங்கள் விளங்கிக் கொண்டே இருக்கும். இந்த அநுபவங்களுக்கெல்லாம் நான் ஒரே ஒரு விலைதான் கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. ஜனங்கள் என்னை வெறித்துப் பார்த்ததைப் பொருட்படுத்தாதிருத்தல் தான் நான் கொடுத்த விலை.

அத்தியாயம் 9

டில்லி வாராந்தர விடுமுறைகள்

நான் டில்லிப் பொதுப்பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது டில்லியில் வாராந்தர விடுமுறைகளும் அவைகளை மக்கள் கழிக்கும் விதமும் அமெரிக்காவிலுள்ளது போலத்தானிருக்கும் என்று அறிந்திருந்தேன். திங்கள், செவ்வாய். புதன், வியாழன், வெள்ளி இவ்வைந்து நாட்களும் வாரத்தில் வேலை மிகுதியாயிருந்த நாட்கள். சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடம் சென்றார்கள். ஆண்கள் தங்கள் தங்கள் வேலைமீது சென்றார்கள். கடைகள் எல்லாம் திறந்திருக்கும். வியாபாரம் சுறுசுறுப்புடன் நடைபெறும். கடைவீதிகளிலெல்லாம் ஜனக்கூட்டம் நிரம்பி சப்தம் மிகுதியாக இருக்கும். நந்தவனங்கள் எல்லாம் சாதாரணமாக ஜனங்களே இல்லாது வெறிச்சென்றிருக்கும். மாலை வேளைகளில் மட்டுமே ஜனங்கள் அங்கே காணப்படுவார்கள்.

சனிக்கிழமை வந்ததும் மற்ற ஐந்து நாட்களில் காணப்பட்ட வேகம் சற்றுத் தணியும். பள்ளிச் சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லமாட்டார்கள். ஆண்கள் பலர் காலை வேளையில் மட்டுமே தொழில் புரியச் செல்லுவார்கள். பல கடைகள் அன்று பிற்பகல் மூடியே கிடக்கும். மாலை சற்றுக் குளிர்ந்ததும் நந்தவனங்களும் பூங்காவும் மக்கள் நிரம்பி காட்சியளிக்கும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்ததும் சாதாரண நடவடிக்கைகளெல்லாம் நின்றுவிடும். குடும்பத்தினர்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடுவர். எல்லோரும் கூடி உண்பர், "பிக்னிக்" என்று வெளியே செல்லுவர். மற்ற நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் காணச் செல்லுவர். இல்லாவிட்டால் பூங்காவில் ஏதாவது ஒரு வேப்பமரத்தடியில் நிழலுக்குப் பிற்பகல் பூராவும்

படுத்துறங்குவர். அதுவும் இல்லையென்றால் ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலில் வீட்டில் கிடந்துறங்குவர். கடைத்தெருக்கள் சாதாரணமாக சுறுசுறுப்புடன் தான் காணப்படும். வெள்ளிக்கிழமை மஹமதியர்களுக்கெல்லாம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்யும் நாள். ஆனால் அன்றுகூட நகரத்தில் பெரும்பாலும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் காணும் விடுமுறை தின உணர்ச்சிதான் காணப்பட்டது.

நான் வைத்தியசாலையில் சனி, ஞாயிறு உள்பட எல்லா நாட்களும் வேலை செய்தேன் என்றாலும், எனக்கும் வார முடிவு நாள் நெருங்கியதும் அது மற்ற நாட்களை விட மாறுபட்டது என்னும் உணர்ச்சிதான் இருந்தது. சனிக்கிழமை காலை நேரங்களில் எங்கள் வீட்டு அருகிலிருந்த ஒரு சிறிய வைத்தியசாலையில் நான் வேலை செய்தேன்.

இவ்வைத்தியசாலை சில இந்தியப் பெண்மணிகளால் டில்லி அமெரிக்க மாதர் சங்கத்தின் உதவியைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது. டில்லி, புது டில்லிப் பகுதிகளில் வெகுவாய்க் காணப்பட்ட பல சிறு வைத்தியசாலைகளில் இதுவும் ஒன்று. நகரத்திலுள்ள மற்றவைகள் எல்லாம் பிரசவ விடுதியும் சிசு சம்ரட்சக சாலைகளும் சேர்ந்தது. அரசாங்கத்தாருடைய ஆதரவினால் நடத்தப்பட்டவை. நான் வேலை செய்த இந்தச் சிறு வைத்திய சாலைக்கு சிகிச்சைக்கு அக்கம்பக்கத்திலிருந்த பெண்மணிகளும் குழந்தைகளும் வந்தனர்.

அதில் சேவைசெய்த டாக்டரும், மருந்து சீட்டுகளின்படி மருந்துகள் தயாரித்து வழங்கிய இரண்டு பெண்மணிகளும், சிகிச்சை அறையில் உதவிசெய்த மற்ற இரு பெண்களும் சம்பளமின்றி பணிபுரிபவர்கள். மருந்துகள் எல்லாம் மாதர் சங்கத்தினரால் வாங்கி அளிக்கப்பட்டன. குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட "பௌடர் பால்" ஐக்கிய நாடு ஸ்தாபனத்தின் உலகக் குழந்தைகள் பராமரிப்புப் பகுதியின் அன்பளிப்பு.

ஒரு நோயாளி, வைத்திய விடுதிக்கு வந்த முதல் தடவை அவரிடம் இரண்டணா (மூன்று அமெரிக்க சதத்திற்குச் சமம்) வசூலிக்கப்பட்டது. எந்தமாதிரி கோளாறுகள் இருந்தாலும்

கட்டணம் இரண்டணுதான். விடுதியின் சில்லறைச் செலவு களைச் சரிக்கட்ட இக் கட்டணம் உதவியதோடு நோயாளி களுக்கும் இங்கே எல்லாம் தானமாக வழங்கப்படுகிறது என்ற மனப்பான்மை வராமல் தடுக்க இது உதவியது. தங்களுடைய ஆரோக்கியம் தங்களுடைய பொறுப்புதான், மற்றவர்களுடைய தல்ல என்னும் உணர்ச்சியையும் உண்டாக்கக் காரணமாக அமைந்தது.

ஒரு சிறு கட்டடத்தில் முன் தாழ்வாரத்தில் டாக்டர் ஒரு மேஜைக்கெதிரில் உட்கார்ந்திருப்பார். நோயாளி முதலில் நேராக அவரிடம் சென்று தன் உடல் நிலையைப்பற்றிச் சொல்லு வார். அவரைப் பரிசோதனை செய்த பின்னர், டாக்டர் மருந்தை எழுதிக்கொடுப்பார். அல்லது சிகிச்சை முறையை எழுதிக் கொடுப்பார். பிறகு அடுத்த நாளும் வந்து பார்த்துக் கொண்டு போகும்படிச் சொல்லுவார். சில சமயம் அடுத்த முறை வரவேண்டிய அவசியமில்லாது போகலாம். வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் வைத்திய விடுதி திறந்திருந்தது,

நோயாளிக்கு மருந்து தேவைப்பட்டால், டாக்டர் வழங் கிய சீட்டை எடுத்துக்கொண்டு மருந்துகள் தயாரித்து விநி யோகிக்கும் ஜன்னலுக்குச் செல்லவேண்டும். அங்கே மருந் துச் சீட்டையும் தன்னுடன் கொண்டுவந்த புட்டியையும் கொடுத்தால், மருந்து தயாரித்துக் கொடுக்கப்பட்டு அதை உபயோகிக்கும் விதமும் விவரித்துக் கூறப்படும். நோயாளிக்கு ஏதாவது காயமோ, புண்ணோ, கட்டியோ, சிரங்கோ, படையோ, தொண்டைப் புண்ணோ, கண்வலியோ, தீப்புண் களோ இருந்தால், நேராக சிகிச்சை அறைக்குச் சென்று அங்கு தன்னுடைய கோளாறுகளுக் கேற்ற சிகிச்சையைச் சீட்டில் கண்டவாறு பெறுவான்.

சிகிச்சை அறையில் சில சமயம் நான் வேலை செய்தேன். இங்கு வேலை செய்வதில் எனக்குப் பிரியம் அதிகம். அங்கு தான் நோயாளிகளை நேரில்கண்டு, அவர்களுடன் பேசி அவர் கள் குணமடைவதில் நேரிடையாகப் பங்குகொள்ள முடிந்தது. சில நாட்களுக்குப் பின் கண்களுக்கு மருந்துத் துளிகள் விடுவ திலும், தொண்டை வீக்கத்திற்கு மருந்து தடவுவதிலும்,

ரணத்திற்குக் கட்டு கட்டுவதிலும் நான் மிகவும் தேர்ச்சி அடைந்துவிட்டேன்.

தொண்டைக்கு மருந்து தடவுவதை நான் அதிகமாக விரும்புவதில்லை. முதல் தடவையாக இதை நான் செய்த போது குச்சியில் பஞ்சுப் பட்டையைக் கெட்டியாகச் சுற்றிப் பொருத்தவில்லை. பாதி தடவிக்கொண்டிருந்தபோது மருந்துடன் பஞ்சு குச்சியிலிருந்து கழன்று அக் குழந்தையின் வயிற்றுக்குள் சென்றுவிட்டது. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. அந்தக் குழந்தையோ தன் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்ட பஞ்சு மூச்சை அடைக்கத் திணறிக் கொண்டு, கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்து இதை விழுங்கியது. எனக்கு மிகவும் விசனமாயிருந்தது. நல்லகாலமாக சீக்கிரமே அந்தக் குழந்தை சரியான நிலைமைக்கு வந்து விட்டது. நான் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் வயிற்றில் ஏதோ கோளாறு என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் திரும்பி வருவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். நல்ல வேளை, அவள் வரவில்லை.

சாதாரணமாக மருந்துகள் கலந்து கொடுக்கும் பகுதியில் நான் வேலை செய்தேன். சீக்கிரத்திலேயே அங்கே திறந்த அலமாரியில் வரிசையாக அடுக்கியிருந்த மருந்து புட்டிகளும், மாத்திரைப் புட்டிகளும், மருந்துப் பெட்டிகளும், எங்கள் மேஜைமீதில் நிரம்பியிருந்த இதர புட்டிகளும் எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டன. நாங்கள் அடிக்கடி வழங்கிய ஒரு வகை மருந்து சிவப்பு நிறங்கொண்டு பெப்பிரமிண்ட் வாசனையுடனிருந்தது. டாக்டர் இதற்கு "மன அமைதி மிக்ஸ்சர்" என்று இரகசியத்தில் பெயரிட்டிருந்தார்.

சாதாரணமாக காலை நேரங்களில் ஐம்பது நோயாளிகளுக்கு இங்கே சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. சில சமயம் அதிகமாகவும் இருக்கும். இர்வின் வைத்தியசாலை வேலையைக் காட்டிலும் இது சிறந்து விளங்கியது எனக்கு. நோயாளிகளுக்கு நானே மருந்து கொடுத்து உதவிபுரிந்தேனல்லவா? ஒரு சனிக்கிழமை காலை நேரத்தை இதைவிட நேர்த்தியான முறையில் கழிக்க முடியாது எனத் தோன்றியது.

சனிக்கிழமை மாலை நேரங்களில் வழக்கம்போல் வைத்தியசாலையில் வேலை பார்த்தேன். காலை வேலைக்கும் மாலை வேலைக்குமிடையில் என் சிநேகிதிகளுடன் பகல் உணவு கொள்ளவும், வனபோஜனம் சாப்பிடவும், ஒரு சினிமாப் பார்க்கவும், யாராவது நண்பர் வீட்டுக்கு மாலை வேளைகளில் செல்லவும் எனக்குப் போதிய அவகாசமிருந்தது. எனினும் நான் இந்நேரத்தை வீட்டிலேயே படிப்பிலும், எழுத்திலும், பள்ளிக்கூட வீட்டு வேலை செய்வதிலுமே செலவழித்தேன்.

என்னுடைய அறை மிகவும் சிறியது. ரஸ்தாவை நோக்கிய பாகத்தில் இருந்தது. திறந்த ஜன்னல் பக்கத்தில் என் மேஜைக் கெதிரில் உட்கார்ந்துதான் நான் படிப்பது வழக்கம். ஜன்னல் வழியே ரேடன்டன் ரஸ்தாவிலிருந்தும் அதற்கப்பாலிருந்த தெருக்களிலிருந்தும் ஏதாவது சப்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். என்னுடைய வேலைகளுக்கு இது பின்னணி கீதம்போல அமைந்தது. டோங்கா வண்டிகளின் மணியோசையையும், மாட்டு வண்டியின் "க்ரீச்" "க்ரீச்" என்னும் ஓசையும், பஞ்சு கொட்டுபவன் ரஸ்தாவில் செல்லும்போது கேட்கப்படும் "ட்வாங்" "ட்வாங்" என்னும் ஓசையும், சிறுவர்கள் கூச்சலும், வழிப்போக்கர்களினுடைய பேச்சொலியும் சைகிள் சவாரி செய்பவனின் உல்லாச கானமும், பிகிலோசையும், அவ்வப்போது பாம்புப் பிடாரன்களின் மகுடி நாதமும், ஹார்மோனியச் சப்தமும், பட்சிகளின் கூக்குரலும், நாயின் குரைப்பும், இராக்காலங்களில் எங்கள் வீட்டுப் பின்புறமிருந்த பூங்காவிலிருந்து நரிகளின் ஊளையும் எனக்குப் பழக்கப்பட்ட ஓசைகள். இவைகள் எல்லாம் பொதுவாக இந்தியாவின் ஒலிகள். எனக்கு இவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகத் தெரியும். அவற்றை எல்லாம் நான் விரும்பினேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை சாதாரணமாகவே வேலை மிகுந்த நாள். அதிகாலையில் சில சமயங்களில் பட்சிகள் தங்கள் கூடுகளில் வசிப்பதைப் பார்க்கச் செல்லுவோம். பகல் உணவுக்காவது இராப்போஜனத்திற்காவது எங்கேயாவது வனபோஜனமென்று செல்லுவோம். மாலை வேளைகளில் ஏதாவது இதர அலுவல்கள் சாதாரணமாக எப்போதும் இருக்கும்.

பள்ளிக்கூட விளையாட்டுப் பந்தயங்கள் ஒரு சமயம். சாரணச் சிறுமிகளின் அணிவகுப்புக் கூட்டம் மற்றொரு சமயம். தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் ஒரு சமயம். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் சினிமா. முதலில் சில மாதங்கள் இவ்வாறு பல இடங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கச் சரியாக இருந்தது.

அமெரிக்காவில் பட்சி வகைகளைப்பற்றித் தனித்தனியாக இனம் இனமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதில் எனக்கு ஆர்வம் அதிகம். ஆகையால் இங்கேயும் பட்சி இனங்களை அறிய ஆவல் கொண்டேன். என்னைப்போலவே இவ்விஷயத்தில் ஆர்வம் கொண்ட பலர் இருந்தனர். ஆங்கிலேயர்கள், அமெரிக்கர்கள், இந்தியர்கள் எல்லா தேசத்தவர்களும் இருந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் நகரத்துக்கப்பால் நடமாட்டமே இல்லாத இடத்திற்காவது, ஒரு குளக்கரைக்காவது, நதி தீரத்திற்காவது அல்லது காட்டிற்குள்ளாவது பறவைகளைப் பார்க்கச் செல்லுவதுண்டு.

முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று யமுனை நதிக்கரையில் கரும்புத் தோட்டத்தருகில் அழகிய மனோரம்மியமான ஒரு இடத்திற்குச் சென்றோம். அப்போது அதிகாலை நேரம். வானம் பளிச்சென்றிருந்தது. மரம் செடிகளெல்லாம் தழைத்து செழித்து பசுமையுடன் அழகுற்று விளங்கின. நீர்ப் பறவைகளும் நிலப் பறவைகளுமாக பட்சி வகைகள் அதிகமாக இருந்தன. மைனுக் குருவி, கறுப்புக்காகங்கள், கூரிய கண்களுடன் ஆகாயத்தில் உயரப்பறந்த கழுகுகள், இன்னம் மற்ற சாதாரணமாக எல்லாவிடங்களிலும் காணப்பட்ட பறவைகள் எல்லாம் அங்கேயும் காணப்பட்டன. இதைத் தவிர வால் நீண்டு, வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த வண்ணத்துடன் காணப்பட்ட அழகிய மரங்கொத்திப் பறவைகள், கண்ட இடங்களிலெலலாம் பறந்து திரிந்த சின்னஞ்சிறு விட்டில்பறவைகள், கருமையும் வெண்மையும் கலந்து மாறிவிட்டதுபோல் அழகுடன் விளங்கிய "தயால்" பட்சிகள், தலையில் மட்டும் கறுப்பு வர்ணத்துடன் இருந்த மஞ்சள் நிற மாம்பழக்குருவிகள்; பலவர்ணங்களுடன் காணப்பட்ட சக்கரவாகப்புள்கள், பளிச்சென்று நீல ஆரஞ்சு வண்ணத்துடன் பிரகாசித்த மீன்கொத்திப்பறவைகள், ஓயாது

பாட்டுப்பாடும் அலப்பான் குருவிகள், "புல் புல்" இனத்தைச் சேர்ந்த பலவகைப் பட்சிகள், விசிறிபோல் கொண்டையுடன் பறந்த குக்குறுவான்புள்கள், முதலிய பல வகைப் பறவைகளை யும் நாங்கள் கண்டோம்.

மற்றொரு நாள் யமுனைப் பாலத்தின் மீது யமுனை நதியைக் கடந்து நகரத்தின் மறு புறத்திற்குச் சென்றோம். வாராவதி யில் போக்குவரத்து நெருக்கடி ஏற்பட்டுவிட்டது. "ஸ்டெப்" பும், நானும் சரியாக அரை மணி நேரம் அங்கேயே காத்துக் கிடந்தோம். ஒரு இந்திய ரஸ்தாவில் எத்தனைவிதமான வண்டிகள் காணமுடியுமோ அவ்வளவும் அங்கே அன்று இருந் தன. இந்த நெருக்கடியிலிருந்து ஒவ்வொரு வண்டியும் கொஞ் சம் கொஞ்சமாக நகருவதற்கு இடமேற்படுத்திக்கொண்டு ஊர்ந்து செல்லும் விந்தையை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன். நடந்து சென்ற ஜனங்கள் ஒருபுறம். நூற்றுக் கணக்கான சைகிள்கள் ஒருபுறம். குதிரை பூட்டிய டோங்கா வண்டிகள் ஒருபுறம். மாட்டு வண்டிகள் ஒருபக்கம். கரி மூட்டைகள் அடுக்கப்பட்டு மனிதர்களே இழுத்துச் சென்ற தள்ளு வண்டிகள் பல. இதற்கிடையில் லாரிகளும் டிரக்கும், காலிவண்டிகளும் டில்லியிலிருந்து பஞ்சாப் பிரதேசத்தை நோக்கிச் சென்றன. இதர லாரிகள் சாமான்கள் நிறைந்து டில்லியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தன. பஸ்ஸுகள் இடை யிடையே நின்றுகொண்டிருந்தன. ஆட்டு மந்தைகள், எருமை மாடுகள், வெள்ளாட்டு மந்தைகள், இதர கால்நடைகள் எல்லாம் இந்த நெருக்கடியில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. சாதாரணமாக அந்தப் பக்கங்களில் காணப்படாத ஒட்டக வண்டிகள்கூட அன்று நெருக்கடியின் மத்தியில் இருந்தன.

வாராவதிக்குக் கீழே யமுனையில் வண்ணான்கள் பலர், டில்லி மக்களுடைய அழுக்கு ஆடைகளை எல்லாம் வெளுத்துக் கொண்டிருந்தனர். நதிக்கரையில் புல்வெளிப் பரப்பிலெல் லாம் வெளுத்த ஆடைகள் உலர்த்தப்பட்டு தரையே கண் ணுக்குத் தெரியாமல் மூடியிருந்தன.

வண்ணானுடைய வேலை மிகவும் கடுமையானது. ஆயாசத் தைத் தருவது. ஒவ்வொருவனுக்கும் துணிகள் வெளுப்பதற்

காக ஒரு துவைக்கும் கல் உண்டு. அதில் பாதி தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்திருக்கும். அழுக்குத் துணிகளை எல்லாம் இந்தக் கல்லின்மீது அடித்துத் துவைக்கவேண்டும். தலைக்குமேல் உயரத் தூக்கித் திரும்பத் திரும்ப அத்தக் கல்லின்மேல் அடித்து அடித்து ஆடைகளைச் சுத்தம் செய்கிறார்கள்.

அன்றைய தினம் பறவைகளைக் காண்பதெற்கெனச் சென்றாலும் யமுனைப் பாலத்தின் மீது ஏற்பட்ட நெருக்கடிதான் எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஏனெனில் பறவைகளைப் பார்த்தது எனக்கு அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாகத் தோன்றவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சாதாரணமாக பகல் உணவுக்காவது இரவு உண்டிக்காவது வனபோஜனம் (Picnic) என்று என் குடும்பத்தினர்களும் என் நண்பர்களும் எங்கேயாவது வெளியே சென்றுவிடுவார்கள். எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னால் இருந்த "லோதி பூங்கா" எங்களுக்கு அருகாமையில் நன்றாக அமைந்த வனபோஜனத்திற் குகந்த இடம். இங்கே நாங்கள் அடிக்கடிச் சென்றோம். குளுகுளுவென்ற காற்றும், மரங்களின் பசுமையும் புல்வெளியின் பசுமையும் நிழலுடன் கலந்து மனதுக்கு அமைதியளித்தன. அந்த இடத்திலேயே அமைதி நிலவியது. பகல் இரவு என்ற வித்தியாசமின்றி அந்தப் பூங்காவின் வாயில்கள் எப்போதும் திறந்தே இருந்தன. எப்போதும் அங்கே ஜனங்கள் இருந்தனர். குடும்பத்தினர்கள் தங்கள் உணவுகளை எடுத்துச் சென்று அங்கேயே உண்டனர். தகப்பனார்கள் தங்கள் குழந்தைகளுடன் விளையாடினர். பெண்கள் புல் தரையில் பேசிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். மாணவர்கள் புத்தகம் படித்தனர். இல்லாவிடில் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு இளைப்பாறினர். தொழிலாளி மாலைவேளையில் உலாவிக்கொண்டே காலங்கழித்தான் அல்லது படுத்து உறங்கினான். சிறுவர்கள் ஓடியாடி விளையாடினர்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நாங்கள் நகரத்திற்கு நான்கைந்து மைல்கள் அப்பாலிருந்த மற்றொரு பூங்காவிற்கு எங்கள் சைகிளில் சென்றோம். "ஹௌஸ்—கௌஸ்" (Houz - kauz) என்று அதற்குப் பெயர். லோதிப் பூங்காவைப்போலவே இதுவும் அழகு வாய்ந்தது. புல்வெளி அடர்ந்து செழித்துப்

பசுமை வீசியது. நிழல் நன்கு நிலவியது. எங்களைப்போலவே ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பொழுதைப்போக்க மற்றவர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர். மர நிழலில் கம்பளங்கள் விரித்துப் பல குடும்பங்கள் பொழுதை உல்லாசமாகக் கழித்தனர். பாட்டனார், பாட்டிகள் முதல் தாயார் தகப்பனார், சிறிய தகப்பனார், சிற்றன்னை, மாமன், மாமி, அவரவர்களுடைய குழந்தைகள் வரையிலும் சிறியவரும் பெரியவருமாகப் பலர் அங்கே குழுமியிருந்தனர். சிறுவர்களெல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் கைப்பந்தாட்டம் ஆட ஆரம்பித்தனர். பள்ளி மாணவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பலர் ரேடியோவையே கொண்டு வந்து பாடச்செய்தனர். ஹார்மோனியம் கொண்டுவந்தவர் சிலர். தங்களுடைய "சித்தார்" வாத்தியத்தை எடுத்து வந்தனர் மற்றும் சிலர். அந்த சூழ்நிலையே அற்புதமாக கவலையற்று நிம்மதியாக இருந்தது.

இராக்காலங்களில் ஹௌஸ்—கௌஸ் பகலைவிட மனோகரமாக இருக்கும். சில சமயங்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு உணவை நாங்கள் அங்கேதான் உண்டோம். அந்த இடத்தில் இரவில் அதிக நடமாட்டமில்லாது அமைதி நிலவியது. நிலாவெளிச்சம் அற்புதமாகப் பிரகாசித்து அந்த இடத்தின் இயற்கை வனப்பை எடுத்துக் காட்டிற்று.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் நேரங்களில் வைத்தியசாலைக்குப் போவதற்குப் பின்னும் முன்னும் ஏதாவது எனக்கு வேலை இருந்துகொண்டே இருக்கும். ஒரு சமயம் ஒரு ஹாக்கி விளையாட்டுப் போட்டியைப் பார்க்கச் சென்றேன். ஒரு இந்திய கோஷ்டிக்கும் ஜப்பானிய கோஷ்டிக்குமிடையே இப் போட்டி விளையாட்டு நடந்தது. இந்திய கோஷ்டிதான் தங்கள் திறமையினாலும் வேகத்தினாலும் சிறந்து விளங்கிற்று. அதுதான் வெற்றிபெற்றது. நாங்கள் எல்லோரும் அதன் ஆட்டத்தில் பல அம்சங்களைப் பாராட்டிக் கரகோஷம் செய்து உற்சாகமளித்து வெற்றிகொள்ளும்படி செய்தோம்.

மற்றொரு நாள் சாரணச் சிறுமிகள் அணிவகுப்புக்குச் சென்றேன். உலகச் சாரணத் தோழமை ஸ்தாபனத்தின் சார்பில் உலகத்தின் பல்வேறு பாகங்களுக்கும் சுற்றுப்பிரயாணம்

செய்து இந்தியா வந்திருந்த மிஸ் க்ரோவி (Miss Crowe) என்ற அமெரிக்க மாதின் விஜயத்தையொட்டி இந்த அணிவகுப்பு நடைபெற்றது. இந்தியப் பெண்மணிகள் எல்லோரும் வெள்ளை சால்வரும் கமீஜும் நீல துப்பட்டாவும் அணிந்து சுறுசுறுப்புடன் விளங்கினர். இந்த உடைதான் இந்தியாவில் சாரணச் சிறுவர்கள் அணிந்த சம்பிரதாயமான உடை.

1952ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இந்தியாவில் முதல் பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. டில்லியில் ஊர்வலங்களும் அணி வகுப்புக்களும் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. சுவரொட்டிகளும் விளம்பரங்களும் கட்சி அபேட்சகர்களை மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தின. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நானும், என் தாயாரும் பழைய டில்லிப் பகுதியில் நடந்த காங்கிரஸ் கட்சி தேர்தல் கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். அக்கூட்டத்தில் நேரு பேசப்போகிறார் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் அங்கு சென்றபோது அவர் இன்னமும் வரவில்லை. அந்தப் பூங்கா முழுவதிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் குழுமி இருந் தனர். ஆண்களும் பெண்களும், சிறுவர்களும், தின்பண் டங்கள் விற்பவர்களும் நிரம்பியிருந்தனர். நாங்களும் கூட்டத் தில் கலந்துகொண்டு மெள்ளமெள்ள முன்னேறி எங்களால் முடிந்தவரை மேடை அருகில் சென்றோம்.

குறித்த காலத்திற்குத் தவறாமல் நேருவின் மோட்டார் அங்கு வருவது தெரிந்தது. கூட்டத்தினிடையே அவர் வந்து விட்டார் என்ற செய்தி பரவியது. ஆனால் கூட்டத்தில் கரகோஷமோ ஆரவாரமோ ஏதும் எழவில்லை. அமைதியுடனே இப் பெரிய தலைவருடைய வருகையை அக்கூட்டம் வரவேற் றது. நேரு ஹிந்துஸ்தானியில் பேசினார். மெதுவாகவும், தெளி வாகவும் பேசினார். ஆனால் அவர் சொன்னதை முற்றிலும் புரிந்துகொள்ளுவதற்குத் தேவையான ஹிந்துஸ்தானியை நாங்கள் இன்னமும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை.

நேருவினுடைய சொற்பொழிவின் சாரத்தை என்னால் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியாததால் கூட்டத்தினர் அவர் பேச்சை எவ்வாறு ரஸித்தனர் என்பதை ஆராய்வதில்தான் என் கவனம் சென்றது. கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் பலதரப்

பட்டவர்கள். பணக்காரர்களும் ஏழைகளும் மத்தியதர வகுப்பினரும் இருந்தார்கள். உயர்ந்தோரும் தாழ்ந்தோரும் இருந்தனர். எல்லா ஜாதியினரும் மதத்தினரும் இருந்தனர். எல்லோரையும் அங்கே அன்று ஒன்ருக இணைத்தது நேருவிடம் அவர்களுக்கிருந்த ஒரேவித அன்பு. எல்லோரும் அவரை அன்புடன் "நேருஜீ" அல்லது "பண்டிட்ஜீ" என்றே அழைத்தனர். டில்லி மக்கள் ஜாதி மத வித்தியாசம் அதிகம் பாராட்டவில்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

வைத்திய விடுதியில் வேலை, இர்வின் வைத்தியசாலையில் வேலை, அப்போதைக்கப்போது "பிக்னிக்" குகள், விளையாட்டுப் போட்டிகள், நண்பர்கள் வீட்டுக்கு விஜயம், என்று இவ்விதம் பல்வேறு அலுவல்களை வைத்துக்கொண்டிருந்ததால் டில்லியில் சனி ஞாயிறுகளில் எனக்கு ஓய்வென்பதே கிடையாது. பள்ளிக்கூடம் நடந்த நாட்களில்தான் வாரந்தோறும் இந்த இரண்டு நாட்கள் எப்போது வரும் என்று ஆவலுடன் நான் எதிர்பார்ப்பது வழக்கம். இப்போது அமெரிக்காவில் "ஒபெர்லின்" கல்லூரியில் வாராந்தர விடுமுறை எப்போது வரும் என்று எதிர்பார்ப்பதைப் போலவே இந்தியாவிலும் பள்ளிக்கூட நாட்களில் இவ் வாராந்தர விடுமுறைக்கு ஏங்குவோம்.

அத்தியாயம் 10

கிராமத்தில் ஒரு வாரம்

பொது சுகாதாரத்திலும் நோயாளிகளுக்குத் தாதியாக வேலை பார்ப்பதிலும் எனக்கிருந்த சிரத்தை டில்லிக்கப்பால் கிராமாந்தரங்களில் எத்தகைய சுகாதார வசதிகள் உள்ளன, எவ்விதமான வேலைகள் அங்கே நடைபெறுகின்றன என்பதைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளத் தூண்டிற்று. இதன் விளைவாகப் புது டில்லியில் நர்ஸுகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் கல்லூரியில் நான் விசாரித்தபோது டில்லிக்கு இருபது மைல் மேற்கேயுள்ள "சாவ்லா" (Chawla) என்னும் கிராமத்தில் ஒரு வாரம் தங்கலாம் என்றும், அந்தக் கல்லூரியிலிருந்து சில மாணவிகள் அந்தக் கிராமத்தில் தங்கி மக்களிடையே வேலை செய்கின்றனர் என்றும், இஷ்டமிருந்தால் நானும் அவர்களுடன் சில நாட்கள்கூட இருக்கலாம் என்றும் தெரிய வந்தது. என்னை அவர்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ள அவர்கள் இணங்கியதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றேன்.

ஒரு நாள் ஜூன் மாதம் வெய்யில் வேளை பகல் உண்டி சமயத்தில் நான் சாவ்லா கிராமத்தை அடைந்தேன். அப்போது நர்ஸுகள் எல்லாம் அவரவர்களுடைய தினசரி அலுவலின் மீது கிராமத்து வீடுகளுக்குச் சென்றிருந்தனர். இன்னமும் விடுதிக்குத் திரும்பவில்லை. கல்லூரி மாணவி மிஸ் க்ரெய்க் (Miss Craig) என்னும் சிநேகிதி நர்ஸுகள் விடுதியைச் சுற்றிக் காட்டினாள். அது கிராமத்தின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்தது. முன்னதாகவே சுவர்கள், கூரைகள், முதலியவை எல்லாம் தனியாக அமைக்கப்பட்ட பல்வேறு பாகங்களைக் குறித்த இடத்தில் ஒன்றாக இணைத்து வீடாகக் கட்டப்பட்டது இந்த விடுதி. நான்கு சிறு பாகங்களாக இருந்தது. ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்று அல்லது இரண்டு சிறு அறைகள். இவற்றுள் ஒன்று உணவு

கொள்ளுவதற்காக, மற்றொன்று நடமாடும் பொருட்டும் ஓய்வுக் காகவும். ஒரு அறை சிப்பந்திகளுக்குத் தனியாக ஒதுக்கியிருந் தது. இரண்டு அறைகள் மாணவிகளுக்கு.

நான் சென்றபோது கிராமத்தில் எட்டு நர்ஸுகள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தனர். ஆறு பேர் மாணவிகள். ஒருவள் கிராம மக்கள் உணவில் ஜீவசத்து எவ்வளவு இருக்கிறதென்ப தில் ஆராய்ச்சி நடத்திக்கொண்டிருந்தாள். மற்றொருவள் மேற்பார்வை அதிகாரி. தங்களுடைய நர்ஸ் பயிற்சியில் ஒரு அம்சமாக எல்லா மாணவிகளும் கிராமப் பொது சுகாதார வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து தான் வந்தனர். பஞ்சாப், டில்லி, உத்தரப்பிரதேசம் என்னும் பகுதியிலிருந்தவர்கள். இருவர் வங்காளிகள். ஒருத்தி சிலோனி லிருந்து வந்திருந்தாள். இந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களி லிருந்து வந்த இந்தப் பெண்மணிகளுடன் கூடி இருப்பதே ஒரு அநுபவம்தான். ஏறக்குறைய ஒரு கிராமத்தில் மக்க ளிடையே வாழ்ந்து வேலை செய்வதுபோலவேதான் இதுவு மிருந்தது.

மாணவிகள் தங்கள் வேலையிலிருந்து விடுதிக்குத் திரும்பிய தும் நாங்கள் எல்லோரும் "லஸ்ஸி" சாப்பிட்டோம். தயிரை யும் ஜலத்தையும் கடைந்து சர்க்கரை சேர்த்து செய்யப்படும் ஒரு பானம் இது. குளிர்ச்சியாக இருந்ததோடு, ருசிகரமாகவும் இருந்தது. மிகவும் குறைந்த செலவில் கிடைத்தது. கிராமத் தில் எல்லோரும் இதை நிரம்ப சாப்பிட்டனர் என்று அறிந் தேன். கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் நாங்கள் பகல் உணவு கொண்டோம். இந்தியர் சாப்பிடும் உணவுதான். சாதம், சப்பாத்தி, கறி—இவைகளே. அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் கைகளாலேயே விரல்களால் வெகு லாகவமாகச் சாப்பிட்டனர். நானும், ஸுமன் வீட்டிலும் சேவாகிராமத்திலும் இவ்வாறு சாப்பிடக் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன்.

பகல் உணவுக்குப் பின் நான்கு மணி வரையிலும் வெய்யில் மிகுதியா யிருந்ததால் இந்தியாவில் கோடைகாலத்தில் மற்ற பாகத்தில் எல்லோரும் செய்ததுபோலவே இப் பெண்மணி

களும் ஓய்வெடுத்துத் தூங்கினர். மாலை நாங்கள் தேநீர் அருந்தினோம். அத்துடன் பாலும் அருந்தினோம். அப்போ திருந்து இருட்டும் வரையில் அவர்கள் மறுபடியும் கிராமத்திற் குச் சென்றுவிட்டார்கள். சிலர் விடுதியிலேயே தங்கி சுகா தாரச் சுவரொட்டிகள் தயாரித்தனர். சிலர் தினக் குறிப்பு எழுதினார்கள்.

முதல் நாள் மாலை இரண்டு மாணவிகளுடன் சாவ்லா கிராமத்திற்குள் சென்றேன். கிராம மக்கள் அடிக்கடி நர்ஸுகளைப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்டிருந்ததால், எங்களைக் கண்டதும் அன்புடன் "நமஸ்தே" என்று எங்களுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தனர். பலர் எங்களை அழைத்துச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

நாங்கள் பார்த்த முதல் குழந்தை ஜுரத்தால் பீடிக்கப் பட்டிருந்தது. இது ஒரு விசித்திரமான சம்பவம். குழந்தை பிறந்து நான்கு நாட்களே ஆகியிருந்தது. பெண் குழந்தை. சாதாரணமாகப் பெண் குழந்தை என்றால் விரும்பப்படாத வஸ்து என்று கிராமங்களில் கருதப்படும். இங்கும் அவ்வாறே. இங்கே நிலவிய வழக்கப்படி, பெண் குழந்தை வளர்ந்து கல்யாண வயது வந்தபோது, அவர்களுக்கு வரதட்சணை என்று நிறையப் பணம் கொடுக்கவேண்டும். இது இஷ்டப்பட்டுக் கொடுப்பதென்றாலும் கணவர் வீட்டார் பெண் வீட்டாரிட மிருந்து கல்யாண காலத்தில் கட்டாயப்படுத்தி வசூலிக்கப் படும் கட்டணம் போன்றதே. கிராமவாசிக்கு சாதாரண மாகவே அதிகப் பணம் கிடையாது.

எனவே குழந்தைக்குப் போதிய கவனிப்போ உணவோ சரிவர அளிக்கப்படவில்லை. நர்ஸுகள் அதைக் குளிப்பாட்டி, கொஞ்சம் குடிதண்ணீர் ஊட்டினர். அவர்கள் செய்யக்கூடியது அவ்வளவுதான். குழந்தையை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள் ளும்படிக்கும் அடிக்கடி பாலூட்டும்படிக்கும் தாயாருக்குச் சொன்னார்கள். குழந்தை அப்போதே நோஞ்சலாகத்தான் இருந்தது நர்ஸுகள் சொல்லியபடி அதன் தாயார் கவனிக்க வில்லையாகையினால் அப்போதிருந்த நிலையில் அது இறந்து போனாலும் போகலாம் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

இதற்கு அடுத்தபடி நாங்கள் பார்த்தது டைபாயிட் ஜுரத்தினால் அவதிப்பட்ட ஒரு பையன். இது இந்தியாவில் சாதாரணமாகக் காணப்படும் வியாதி. உணவு, பால், குடி தண்ணீர் அசுத்தமடைந்து அதன் விளைவாகப் பரவுவது இவ்வியாதி. இந்தக் கிராமத்திலேயே மற்றொரு டைபாயிட் கேசும் இருந்தது.

இந்தப் பையன் சிறிய வீட்டின் இருட்டடைந்த ஒரு சின்னஞ் சிறு அறையில், கயிற்றுக் கட்டில் மீது படுத்திருந்தான். அவனுடைய தங்கை அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனுக்கு விசிறிக்கொண்டிருந்தாள். நர்ஸுகள் மேற்பார்வையில் அவனுக்கு நல்ல கவனிப்பும், மருந்துகளும் சிகிச்சைகளும் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தன. இல்லாவிட்டால் ஒருகால் அவன் இறந்து போயிருக்கக்கூடும். இந்த நர்ஸுகள் இக் கிராமத்திற்கு வருவதற்கு முன் டைபாயிட் ஜுரத்தினால் பலர் இறந்துபோயினர்.

டைபாயிட் ஒரு தொத்து வியாதி என்பது பலருக்குத் தெரியாது. இம்மாதிரி வியாதியஸ்தர்களைத் தனிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பது கிராமங்களில் எவ்வாறு முடியுமென்று நான் அடிக்கடி வியந்ததுண்டு. ஹிந்துக்களில் பலர் இன்றைக்கும் பல தொத்து வியாதிகள், முக்கியமாக வைசூரி, அம்மை முதலியவைகள், தேவதைகள் சீற்றத்தால் உண்டாகின்றன என்று நம்புகிறார்கள். பல சமயங்களில் வியாதியஸ்தர்கள் கொடிய தேவதைகளால் வசங்கொண்டுள்ளார்கள் எனக் கருதப்பட்டு, அவர்களை நெருங்கிப் பழகக்கூட விரும்பாத உறவினர்களும் நண்பர்களும் உண்டு.

இவ்வாறு நாங்கள் செல்ல வேண்டிய இடங்களுக்குச் சென்ற பின், கிராமத்தில் பொதுவாக இங்குமங்கும் சென்றோம். கிராம ஸ்திரீகளுடன் ஆங்காங்கே சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பலர் நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்தனர். மற்றவர்கள் குழந்தைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். அல்லது உணவு தயாரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் எங்களுடன் ஆழ்ந்த நட்புடனேயே பழகினர். நர்ஸுகள் தங்களுடன் நெருங்கிப் பழக அநுமதித்ததைக்

குறித்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றதல்லாமல் ஆச்சரியமு மடைந்தேன். அதற்குக் காரணமுண்டு.

நர்ஸுகள் எல்லோரும் கிராமத்திற்கு அந்நியர்களே. வெளியூர்களிலிருந்து அங்கே சிலகாலம் வேலை செய்ய வந்துள்ளவர்கள். கிராமப் பெண்கள் அணிவதுபோல் இடுப்பில் இறுக்கக்கட்டிய தழைந்த பாவாடைக்குப் பதிலாக இந்த நர்ஸ்கள் எல்லாம் துல்லிய வெண்மைப் புடவைகள் அணிந்து பளிச்சென்று விளங்கினர். கிராமஸ்தர்களைக் கண்டால், ஊர் பெண்மணிகளைப் போல், முகத்தையும் தலையையும் மூடிக் கொண்டு குனிந்த வண்ணம் இராமல், நேராக நிமிர்ந்தே பேசினர். கிராம வழக்கத்தின்படிப் பார்த்தால் ஆண்களுக்கெதிரில் இப் பெண்கள் "நாணமின்றி" நடந்துகொண்டதாகவே எண்ணப்படுவர். இவர்களெல்லோரும் கல்யாணமாகாதவர்கள்தான். இருந்தாலும் ஆண்களின் பார்வையிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமென்று அச்சங் கொள்ளவில்லை. அவ்வூர் மக்கள் பேசிய பாஷையும் இவர்களுக்கு அதிகம் தெரியாது. அவர்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் பாஷையும் கிராம மக்களுக்குப் புரியாது.

மேலும், அவர்கள் செய்ததெல்லாம் புதுமையாகவும் புரட்சிகரமாகவும் இருந்தன. கிராமத்தின் சரித்திரத்திலேயே கேட்கப்படாதவற்றை யெல்லாம் செய்யும்படி அவர்கள் மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். நூற்றுண்டுக் கணக்கில் முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்து வழக்கமாகச் செய்துகொண்டு வந்த பல காரியங்களைக் கைவிடும்படியும் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். உதாரணமாக, குழந்தை பிறந்த ஒரு மாதத்திற்குள் அதற்குத் தண்ணீர் ஊட்டினல், அதற்குச் சூணு வயிறுதான் வரும் என்றுதானே மக்கள் சம்பிரதாயமாக நம்பினர். இப்போதோ பிறந்த குழந்தைக்குத் தண்ணீர் தானே முதல் ஆகாரம். உடம்பில் காயம்பட்டால் உடனே களிமண் ப்ளாஸ்திரி குளிர்ச்சியாகப் போடுவதுதானே சம்பிரதாயம். இதற்குப் பதில் மஞ்சள் மருந்து தடவி ஒரு வெள்ளைத் துணியைப் போட்டுக் கட்டுவதை கிராமத்தில் யார் கேள்விப்பட்டார்கள். குழந்தைகளுடைய எடை எவ்வளவு எனப்பார்க்க நர்ஸுஉபயோகித்தத் தராசுத்

தட்டில் குழந்தையின் மெல்லிய உடம்பு பட்டதும் குழந்தைக்கு வலுப்பு கண்டு இறந்து விடும் என்று பரவிய வதந்தியும் கிராமத்தில் உண்டு.

இதைப் போன்ற மனப்பான்மையும் பல்வேறு இதர மனப்பாங்குகளும் நம் நகரத்திலிருந்து வந்த நர்ஸுகளுக்கு இக் கிராமத்தில் கிடைத்த முதல் அநுபவம். இப்போதும் இவைகள் எல்லாம் நீங்கிவிட்டன என்று சொல்லமுடியாது. மூட நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் இன்னமும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் சற்று குறைந்துள்ளன.

கிராம வீதிகள் வழியேயும் சந்துகளிலும் நாங்கள் செல்லும்போது பெண்மணிகள் அவரவர்கள் வீட்டு வாயிற்புறத்தில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். நர்ஸுகள் அவர்களெல்லோருடனும் சரஸமாகப் பேசிச் சிரிப்பார்கள். அவர்களுடைய ஆடைகளையும் குழந்தைகளைப் பற்றியும் புகழ்ந்து பேசுவார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது பிரத்தியேகமாக நர்ஸுகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலிருந்தால் அவர்கள் சொல்லுவதை எல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டு ஆதரவுடன் பதிலளித்தனர்.

இம் மாதிரியாகத்தான் அந்த மாணவிகள் கிராம மக்களின் நம்பிக்கையை முதலில் பெற்றூர்கள். பிறகு கிராம ஸ்திரீகளில் தைரியமுள்ள ஒருத்தி தன்னுடைய இளங் குழந்தைக்குத் தண்ணீர் போட்டிப் பார்ப்பாள். குழந்தையின் வயிறு உப்புசம் காணுது எப்போதும்போல் இருக்கும். அல்லது எடை போடும் தராசில் குழந்தையை இருத்தி அதற்கு வலிப்பு ஒன்றும் வரவில்லை என்பதைக் காண்பாள். ஒரு மாதத்திற்குப் பின் நர்ஸுகள் மறுபடியும் குழந்தையின் எடையை எடுத்து அது எவ்வளவு வளர்ந்துள்ளது என்பதைத் தாயாருக்குத் தெரிவித்தபோது, அவளுக்கு நம்பிக்கை அதிகமாகும்.

நர்ஸுகளின் வேலை மிகவும் கடினமானது. சாதாரணமாகவே ஒருவருக்குள்ள உற்சாகத்தைக் குன்றச் செய்யும். ஆனால் தினந்தோறும் சின்னஞ் சிறு விஷயங்களில் அடையும் வெற்றிகள்தான், சிறியவைகளாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கு

ஊக்கமளித்து அவர்கள் வேலையை மேலும் தொடர்ந்து செய்ய உற்சாகமூட்டும்.

சாவ்லா கிராமம் சிறியது. ஜன நெருக்கடி மிகுந்த கிராமம். ஜனத்தொகை சுமார் 1500 இருக்கும். இந்தியாவின் சாதாரண ஒரு கிராமத்தின் ஜனத்தொகை சுமார் 700 தான். இதன்படிப் பார்த்தால் சாவ்லா சாதாரண ஒரு இந்திய கிராமத்தை விடச் சற்றுப் பெரியதே. வீடுகள் எல்லாம் மண் சுவர் உள்ளவை. களி மண்ணும் வைக்கோலும் பிசைந்து கட்டி கட்டியாக வைத்து எழுப்பிய சுவர்களின் வெளிப்புறங்களும் உட்புறங்களும் களி மண்ணினாலேயே பூசப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் ஒன்றோ டொன்று ஒட்டியே கட்டப்பட்டன. சற்று செல்வந்தர்களெனப்படுவோர்கள் வீடு இங்குமங்கும் செங்கல்லினாலும், மரத்தினாலும் கட்டப்பட்டுத் தென்பட்டன.

சாதாரணமாக வீடுகள் சிறியவைதான். இரண்டு மூன்று சின்னஞ்சிறு இருட்டறைகள் இருக்கும். உள்ளே திறந்த முற்றம் அல்லது கூடம் பெரியதாக இருக்கும். இங்கேதான் வீட்டு நடவடிக்கைகள் பூராவும் நடக்கும். குடும்பத்தினர்கள் இங்கே தான் சாப்பிடுவார்கள். இங்கேதான் வேலை செய்வார்கள். இங்கேயே படுத்து உறங்குவார்கள். அநேகம் வீடுகளில் இங்கேயே ஒரு பக்கத்தில் ஒரு பசு மாடோ எருமையோ கட்டப்பட்டிருக்கும். ஒரு மூலையில் அடுப்பு வைத்திருக்கும். சாதாரணமாக கூடத்தில் ஒன்று அல்லது இரண்டு கயிற்றுக் கட்டில்கள் போடப்பட்டிருக்கும். இதில் வீட்டுப் பெண்கள் தங்கள் வேலையிலிருந்து ஓய்வெடுத்து இளைப்பாறினர். அல்லது உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆண்கள் மாலை வேளைகளில் இங்கே உட்கார்ந்து ஹுக்கா பிடித்துக்கொண்டு, கிராம விவகாரங்களையும், தேசிய விவகாரங்களையும், சில சமயங்களில் சர்வதேச விவகாரங்களையும் கூட விவாதித்தனர்.

கூடத்திற்கப்பாலிருந்த இரண்டு மூன்று சின்னஞ் சிறு அறைகளில் வயலிலிருந்து அறுவடையான தானியங்களும், ஆடு மாடுகளுக்குத் தீவனங்களும், குடும்பச் சொத்துக்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சாதாரணமாக ஒரு வீட்டுக்குக்கூட ஜன்னல் இருக்காது. அறைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் இருட்

டடைந்தே காணப்படும். ஆனால் கெட்டியாக இருந்த மண் தரை மட்டும் தினந்தோறும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டு இருக்கும். சாப்பிடும் பாத்திரங்களும் சமையல் பாத்திரங்களும் பித்தளையினாலானவை. இவைகள் சாதாரணமாக பளபள வென்று சுத்தமாக இருக்கும்.

ஆனால் ஒரு கிராமவாசியினுடைய சுகாதார உணர்ச்சிகள் எல்லாம் வீட்டு வாசற்படி வரையிலும்தான். அதற்கப்பால் அவை செல்லுவதில்லை. வீட்டு முற்றத்தில் எச்சில் துப்பக் கூடாது என்று அவன் பிரயாசையுடன் எழுந்து வெளியே சென்று தெருவில் துப்பிவிட்டு வருவான். வீட்டிலுள்ள கழிவு நீர் எல்லாம் உள்ளே தங்காது தெருவில் செல்லும்படி பார்த்துக் கொள்ளுவான். ஆனால் தன் வீடு சுத்தமாக இருப்பது போலவே கிராமமும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும், தன் குடும்பம் சுத்தமாயுள்ளது போல் கிராம சமூகமும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி மிகவும் குறைவு. இதை அவர்களுக்குப் புகுத்துவது, இவ் விஷயத்தில் அவர்களுக்குப் பொறுப்புணர்ச்சி உண்டாக்குவது இந்த நாஸ்களுக்கு முக்கியமான பிரச்னைகளில் ஒன்று.

இந்தியாவில் மற்ற கிராமங்களில் உள்ளது போலவே சாவ்லாவிலும் பல்வேறு ஜாதிகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு ஜாதியும் கிராமத்தில் அதற்கு உரித்தான பகுதியில் வசித்தது. ஜாதிகளுக்குள் மக்களிடையே நட்பு நிலவியது. சரளமாகப் பழகிக்கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி உணவு கொள்ளுவதும் ஒரு ஜாதிக்கு வெளியே மணம் புரிந்துகொள்ளுவதும் இன்னமும் செய்யக்கூடாத காரியமாகவே கருதப்பட்டு வருகின்றன.

சாவ்லாவில் மறு நாள் அதிகாலை வயல்களுக்கு ஓட்டிச் செல்லப்பட்ட மாடுகளின் சலங்கை சப்தம் என்னை எழுப்பியது. அப்போது மணி ஆறுதானிருக்கும். நான் இன்னமும் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தேன். சூரிய உதயத்திலிருந்தே உழவர்கள் நிலத்தில் உழுதுகொண்டிருப்பர். வீட்டுப் பெண்கள் கிணற்றடியில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டிருப்பர், மற்றும் இதர வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டிருப்பர்

என்பதை நான் அறிவேன். அவர்கள் குழந்தைகள்கூட விழித்துக்கொண்டு விளையாடத் தொடங்கி விட்டன. கிராம வாசிகள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளிர்ச்சியாக இருக்கும்போதே தங்கள் வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அப்போது உழவு காலம். பருவ மழை பெய்வதற்குச் சற்று முன்பு; ஊரில் ஆண்களுக்கும் சிறு பையன்களுக்கும் வேலை மிகுதியாயிருந்த சமயம்.

நாங்கள் எங்கள் விடுதிக்கு வெளியிலேதான் படுத்திருந்தோம். வெளியில் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. என் சிநேகிதிகளெல்லாம் முன்னமேயே எழுந்து படுக்கைகளைச் சுருட்டி வைத்து விட்டு ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தனர். கிராமத்தில் மின்சார வசதியில்லை. ஆற்று நீரும் கிடையாது. கிராமத்தின் ஓரங்களில் இருந்த கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் தோல் பைகளிலும், பெரிய பித்தளை அண்டாக்களிலும், மண் பானைகளிலும் எங்கள் விடுதிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. மற்ற கிராமங்களிலும் இவ்வாறேதான். சில கிராமங்களில் இந்தக் கிணறுகள் அரை மைலுக்கப்பாலும் இருந்தன.

சாதாரணமாகப் பெண்கள் தான் இவ்வாறு தண்ணீர் கொண்டு வந்தனர். முக்காடிட்ட தன்னுடைய தலையில் விளிம்பு வரையில் தண்ணீர் நிரம்பிய மண்குடத்தை அசையாது வைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய நீண்ட பாவாடை ஓரங்கள் காற்றில் அலைய, கை வளைகள் சலசலவென்று சப்திக்க, அவள் கருவிழிகள் ஒளியுடன் பிரகாசிக்க அலட்சியமாக நடந்து செல்லும் ஒரு கிராமப் பெண்மணியைக் கண்டால், ஒரு புத்தகத்திலிருந்து பொம்மை நிலை பெயர்ந்து தெருவில் போகிறதோ என்று எண்ணத் தோன்றும். கிராமப் பெண் சாதாரணமாக தேகக்கட்டு வாய்ந்தவள். உள்ளம் மகிழ்ந்திருக்கும். ஆடைகளில் பல பல வர்ணங்கள் பிரகாசிக்கும். அவளுடைய பாவாடை கணுக்கால்கள் வரையில் தொங்கும். இடுப்பில் அவை சேர்த்து இறுக்கக் கட்டப்பட்டு அழகுடன் விளங்கும். ஆடைகள் சாதாரணமாக பளிச்சென்று வர்ணத்தில் பிரிண்ட் அடித்த நூல் துணியினாலானது. பாவாடையைத் தவிர, மேலங்கியாக தளர்ந்த ஷர்ட்டும் அணிகிறார்கள். ஷர்ட்டுக்கு மேல் கண்ணைக் கவரும் வர்ணங்களில் பெரிய

சால்வையை தலையையும் முகத்தையும் மூடும் வண்ணம் அணிவார்கள்.

கல்யாண காலத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் நிறைய நகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. வளையல்கள், கடகங்கள், கொலுசுகள், மூக்குத் திருகுகள், காதணிகள், தலை சாமான்கள் கண்டசரங்கள் என்று பலவகை அலங்காரப் பொருள்கள் வெள்ளியில் கனமாயும் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடனும் இருக்கும். இந்த நகைகளெல்லாம் குடும்பத்தில் மிக்க செலவு செய்து வாங்கப்படுகின்றன. ஒரு கிராமவாசி கடனாளியாகவே வாழ்ந்து கடனாளியாகவே இறப்பதற்கு இம் மாதிரி நகைகள் வாங்குவதில் ஏற்பட்ட கடன் ஒரு முக்கிய காரணம்.

காலை ஏழு மணிக்கு எங்களுக்குக் காலை உணவு அளிக்கப்பட்டது. "பரோட்டா" என்னும் பொரிக்கப்பட்ட சப்பாத்தியும், நன்கு பக்குவப்படுத்தப்பட்ட வேகவைத்த உருளைக் கிழங்கு, பால் அல்லது தேநீர்—இது தான் காலை ஆகாரம். இது முடிந்ததும் அவர்கள் எல்லோரும் அன்றைப் பொழுது வேலைக்குத் தயாராக ஆயினர். விடுதியிலேயே ஒரு புறத்தில் ஒரு சிறு வைத்தியசாலை நடத்தினார்கள் அவர்கள். அருகாமையிலிருந்த "நஜப்கார்" (Najafgarh) என்னும் பட்டணத்திலிருந்து வாரம் ஒரு முறை வந்த ஒரு பெண் டாக்டர் இங்கே இவர்களுக்கு வைத்திய உதவியளித்தாள். அன்று காலை நானும் அவர்களுடன் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று அவர்களுக்கு உதவி புரிந்தேன்.

இந்த ஆரோக்கியப் பணி நர்ஸுகள் கல்லூரியினரின் ஆதரவில் நடைபெற்றது. இப் பணியின் நற்பயனை சாவ்லா கிராமவாசிகள் அனைவரும் அடைந்தனர்.

அக் கிராமத்திலிருந்து ஐந்து வயது குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் தனித் தனியே குறிப்புகள் தயாரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. இக்குறிப்புக்களில் அவர்களுடைய பிறந்த தேதி, பிறந்ததிலிருந்து ஐந்து வயது முடியும் வரையில் வைத்திய சுகாதார அம்சத்தில் அவர்களுடைய வளர்ச்சி விவரங்கள் எல்லாம் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவர்களுடைய மாதா மாதம் எடை அதிகரிப்பு, வைத்தியசாலைக்குச் சென்ற காலங்கள், கார

ணங்கள், வீட்டுக்கு சுகாதார அதிகாரிகள் விஜயம் செய்தது முதலிய பல விவரங்கள் அவற்றில் அடங்கி யிருந்தன.

ஒருபெண்மணி கருத்தரித்தால் அவளுக்குப் புதிய குறிப்பு ஒன்று ஆரம்பிக்கப்படும். மாதந்தோறும் பரீட்சை செய்யப் பட்டு அதன் முடிவுகள் அதில் எழுதப்பட்டிருக்கும். இக் குறிப் புக்களில் இதற்கு முந்திய குழந்தைகளின் பெயர்களும் அவர் களின் ஆரோக்கிய நிலையும், இறந்து போயிருந்தால் இறப்பிற் குக் காரணங்களும் கண்டிருந்தன. உதாரணமாக ஒரு குறிப்பு கீழே கொடுத்திருக்கிறேன் :

பெயர்: சாந்தி தேவி.

முந்திய பிரசவங்கள் :

பெயர்	பால்	பிறந்த தேதி	ஆரோக்கிய நிலை	இறந்த காரணம்	இறந்த தேதி
உஷா	பெண்	1944	நல்லது	×	×
ராம்லால்	ஆண்	1945	—	டைபாயிட்	4 வயது
ஹரிராம்	ஆண்	1947	—	நிமோனியா	6 மாதம்
புஷ்பா	பெண்	1949	ஜுரம்	×	×
மோஹிதர்	ஆண்	1951	நல்லது	×	×

1952 ஆம் ஆண்டு ஜுன் மாதம், 20 வாரம் கரு வளர்ந் துள்ளது.

சுகாதாரத் தொண்டு ஏற்பட்டதிலிருந்து சிசு மரண விகித மும் சிறுவர் மரண விகிதமும் வெகுவாகக் குறைந்துள்ளது. இருந்தாலும் சிசுக்களும் சிறுவர்களும் இன்னமும் இறக்கி றார்கள். இந்தியா பூராவிலும் ஐம்பது சதவிகிதம் குழந்தைகள் பன்னிரண்டு வயது அடையுமுன்னரே இறந்து போகின்றனர். இருபத்தைந்து சத விகிதம் ஒரு வயது பூர்த்தியாவதற்குள் ளேயே இறக்கின்றனர். குறைப்படவேண்டிய ஒரு விஷயம் என்னவென்றால் கிராமவாசிகளுக்குத் தகுந்த உணவு கிடைக் காதது ஒன்று. சிலர் தங்கள் குழந்தைகளைப் போதிய கவனத் துடன் கண்காணிப்பதில்லை. அசட்டையுடன் விட்டுவிடுகின் றனர். பலருக்குச் சுத்தமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் தெரிவதே இல்லை.

அவர்கள் உணவு கிடைக்காது கஷ்டப்படுகிருர்கள் என்று நான் கருதவில்லை. கடந்த சில ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் உணவு உற்பத்தி பெருகியுள்ளது. எல்லோருக்கும் உணவு கிடைக்கிறது. ஆனுல் அவர்கள் உணவு முறையில் குறைகள் உண்டு. காய் கனி வகைகள், பழ வகைகள், புரதச் சத்துள்ள உணவுகள் மிகக் குறைவு. தானிய உணவும் கொழுப்பு மிகுந்த உணவும் அவர்கள் ஆகார முறையில் முக்கியமான இடம் பெறுகின்றன. சாவ்லா கிராமவாசிகள் எல்லோரும் சைவ உணவு கொள்ளும் ஹிந்துக்கள். முட்டைகளோ, மாமிச வகைகளோ அவர்கள் கண்டிப்பாக உண்ணமாட்டார்கள்.

பலசரக்குக் கடை ஒன்று அந்தக் கிராமத்திலிருந்தது. அங்கேதான் கிராம மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பண்டங்களை வாங்கினுர்கள். காய்கறி விற்பவன் எப்போதாவது கிராமத்திற்கு வருவான். ஆனுல் அவன் நிச்சயமாக எப்போதும் வருவான் என்று நம்பமுடியாது. நஜப்கார் என்னும் நகரம் கிராம ரஸ்தாவிலிருந்து மூன்று மைலுக்கப்பால் இருந்தது. சாவ்லா கிராமவாசிகளும் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள இதர கிராமவாசிகளும் இப் பட்டணத்திற்குத்தான் சைகிள்களிலோ, கால்நடையாகவோ, மாட்டுவண்டிகளிலோ சென்று தங்களுக்குத் தேவையான காய்கறிகளையும் பழ வகைகளையும் வாங்கி வந்தனர்.

ஒரு நாள் மூன்று நர்ஸுகளும் நானும் சைகிளில் ஏறிக்கொண்டு மற்ற கிராமவாசிகள் போலவே நஜப்கார் நகரத்திற்குச் சென்று எங்கள் விடுதியில் தேவைப்பட்ட பண்டங்களை வாங்கி வந்தோம். அப்படியே அங்கே சேவை செய்துவந்த ஒரு வைத்திய விடுதியிலும் சிறிது வேலை செய்தோம். இந்தச் சிறிய விடுதியைத் தவிர நஜப்காரில் ஒரு புதிய வைத்தியசாலை நவீன முறையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வட்டாரத்திலுள்ள சுமார் இருபத்தெட்டு கிராமங்களுக்கு அது வைத்திய வசதி அளித்து வந்தது. நாளடைவில் அது மேலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு அந்த ஜில்லா முழுதிற்கும் பயன்படும் வண்ணம் அமைக்கப்படலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

கொஞ்சநேரம் அங்கே வைத்திய விடுதியில் வேலை செய்து விட்டு நாங்கள் ஜன நெருக்கம் மிகுந்த கடைத் தெருவுக்குச் சென்று பழங்களும், காய்கறிகளும் வாங்கினோம். விலைவாசிகள் எல்லாம் அமெரிக்காவிலுள்ள விலைவாசிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வியக்கத்தக்கவாறு மலிவாக இருந்தன. உதாரணமாக, மூன்று முலாம் பழங்கள் ஐந்து அணு அல்லது ஆறு அமெரிக்க சதத்திற்கு நாங்கள் இங்கே வாங்கினோம். கடை வீதியில் காய்கறிக் கடைகளில் விதவிதமாகக் காய் தினுசுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. தக்காளிப் பழங்கள், உருளைக்கிழங்கு, கத்திரிக்காய்கள், பூசனிக் காய்கள், அவரைக்காய்கள், வெங்காயம், முதலியன குவிந்து கிடந்தன. பழ தினுசுகளில் வாழைப்பழங்கள், இளநீர்கள், பலாப்பழங்கள், மாம்பழங்கள் உலர்ந்த திராட்சை "லீச்சி" கோவைக்கனிகள் (Peeches) முதலியவை இருந்தன. ஐஸ் கட்டிகளை உடைத்துத் துருவி அதன் மீது தித்திப்புப் பாகுகள் ஊற்றிய குளிர்ந்த பானமும் விற்கப் பட்டது. சிறுவர்கள் இதை மிகவும் விரும்பி அருந்தினார்கள்.

சாவ்லா கிராமத்தில் நான் கழித்த நாட்களில் யாராவது ஒரு நர்ஸுடன் கிராமத்தில் வீடுகளுக்குத் தவறாமல் தினந்தோறும் சென்றேன். விரும்பப்படாத ஒரு சிறு பெண் குழந்தையைப்பற்றி முன்னம் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்க நாங்கள் தினந்தோறும் சென்றோம். ஒரு வாரத்திற்குப் பின்னர் அது குணமடைந்து வந்தது. "ஹாக்கி" (Hackie) என்னும் நர்ஸ் அதைத் தினந்தோறும் குளிப்பாட்டி அதற்குக் கொஞ்சம் தண்ணீரும் மருந்தும் ஊட்டினாள். அடுத்த ஒன்பது மாதங்கள் வரையில் அந்தப் பெண்ணின் தாயாரைப் பார்ப்பதற்கே அவள் கணவன் வரவில்லை என்று எங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பெண் குழந்தையாகப் பிரசவித்தது அவளுடைய குற்றமாம்!

கிராம உணவு முறைகளில் ஆராய்ச்சி நடத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு மாணவி, மற்றொரு வீட்டில் ஒரு குழந்தையின் எடையை வாரந்தோறும் குறித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் நாங்கள் அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்கச் சென்றோம். இந்தக் குடும்பம் அந்தக் கிராமத்திலேயே முற்போக்கான கருத்

துக்கள் கொண்டது எனக் கருதப்பட்டது. அவ் வீட்டுப் பெண் மணிகள் எல்லோரும் நல்ல ஆரோக்கியத்துடனிருந்தனர். எங்களுடன் மிக்க நட்புகொண்டு பழகினர். நர்ஸுகள் சொல்லிய ஆலோசனைகளையும், முறைகளையும் கேள்வி கேட்காது ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ஒரு நாள் நாங்கள் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சமயம் யாரோ என்னைக் கூப்பிடுவதுபோல் கேட்டது. நான் விழித்துக்கொண்டேன். விடியற்காலம் மணி நாலரை இருக்கும். கிழக்கே வெளிச்சம் வந்துகொண்டிருந்தது. "மிஸ் ஸாஹெப், மிஸ் ஸாஹிப்ஜீ" (இப்படித்தான் மரியாதையுடன் சிறு பெண்களைக் கிராமங்களில் அழைப்பது வழக்கம்) என்ற சப்தத்தை என்னுடன் பக்கத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த மற்ற பெண்களும் கேட்டிருக்கவேண்டும். அவர்களும் விழிப்படைந்துவிட்டனர்.

"க்யா ஹோகயா? (என்ன நடந்துவிட்டது?)" என்று ஒரு நர்ஸு கேட்டது என் காதில் விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து "ஹாக்கி, சீக்கிரம் எழுந்திரு. லக்ஷ்மியினிடமிருந்து ஆள் வந்திருக்கிறது." என்று மற்றவளை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் ஹாக்கியும், நானும் இந்த லக்ஷ்மியைப் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். அவள் கர்ப்பமாயிருந்தாள். ஜூன் மாதம் முதல் வாரத்தில்தான் பிரசவ காலம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவளுடைய உறவினர் ஒருவர் வந்து அவளுக்கு பிரசவ வேதனை கண்டுள்ளது என்று தெரிவிக்க அங்கே வந்தார். ஹாக்கியும் மேற்பார்வை அதிகாரியும் உடனே லக்ஷ்மியின் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

நெடுநேரம் சென்ற பின்னரே அவர்கள் திரும்பிவந்தனர். 9 மணி 45 நிமிஷத்திற்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்ததென்றும், குழந்தை நன்கு வளர்ந்திருந்ததென்றும், பிறந்தபோது ஏழரை பவுண்டு எடை இருந்ததென்றும் தகவல் தெரிவித்தனர்.

அதேகாலை மற்றொரு வீட்டில் அப்போதுதான் பிரசவமான ஒரு குழந்தையைப் பார்க்கச் சென்றோம். ஜனங்கள்

மிகுதியாயுள்ள ஒரு சிறிய வீட்டில் மறைவிடங்களும் இல்லாமல், எவ்வாறு பிரசவங்கள் நடைபெறுகின்றன என்று நான் வியப்புற்றேன். சிறிய அறைகள் ஒன்றில் ஒரு மூலையில் ஒரு கயிற்றுக் கட்டில் போடப்பட்டு, அதை ஒரு திரையால் மறைத்திருந்தது. இதுதான் பிரசவ அறை. மறைவிடம் என்று பெயரளவில் சொல்லலாமே தவிர இவை உண்மையில் மறைவிடங்களே அல்ல. கிராமத்தில் சிறு பையன்களுக்குக்கூட இவ் விஷயங்களைப்பற்றி எல்லாம் நிரம்பத் தெரியும்.

லக்ஷ்மியின் வீட்டில், பிறந்து ஏழு மணி நேரங்களே ஆன தன்னுடைய குழந்தையைப் பக்கத்தில் விட்டுக்கொண்டு அவள் படுத்திருந்தாள். குழந்தையை எடுத்து நான் சற்று நேரம் வைத்திருந்தேன். ஹாக்கி அதற்குக் கொஞ்சம் ஜலம் ஊட்டினாள். அடுத்த நாள் அந்த வீட்டுக்கு நாங்கள் சென்றபோது, இளங் குழந்தையை எப்படிக் குளிப்பாட்டுவது என்று எனக்குச் சொல்லித் தந்தாள். அன்று நான்தான் அதைக் குளிப்பாட்டினேன். கதவிற்கு வெளியில் அக்கம்பக்கத்திலிருந்து வந்த பெண்மணிகளும், சிறுவர்களும் குதூகலத்துடன் காணப்பட்டனர். பிறந்த குழந்தை ஒரு பெண் குழந்தையாக இருந்தால் இவ்வளவு குதூகலம் இருந்திராது!

ஒரு நாள் இரவு எங்கள் சாப்பாடு முடிந்ததும் நானும், ஒரு நர்ஸும் அப்போது தான் திருமணமான ஒரு பெண் வீட்டிற்குச் சென்றோம். அன்று மாலை ஏழு மணிக்கு அந்த வீட்டு மணமகன் வந்திருந்தான். எங்கள் விடுதியைத் தாண்டி அவன் சென்றபோதே நாங்கள் அவனைப் பார்த்திருந்தோம். அவன் அருகாமையிலிருந்த மற்றொரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். கிராமத்தில் எல்லாத் திருமணங்களும் வெகுவாக ஒரு கிராமத்திற்கும் மற்றொரு கிராமத்திற்குமிடையேதான் நிகழும். அவன் வந்தபோது அவனுடன் பல மாட்டு வண்டிகளும், அவன் உற்றார் உறவினரும் ஒரு சிறு ஊர்வலம் போல் வந்தனர்.

ஊர்வலத்திற்கு முன்னால் பாண்டு வாத்தியம் முழங்கிக் கொண்டு சென்றது. அது வழிநெடுகிலும் ஒலித்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென எனக்குத் தோன்றியது. அது தான் மணப்பிள்ளையின் ஊர்வலம். "பராத்" என்று பெயர். இதை

நான் ஏற்கனவே டில்லியில் ஸுமனுடன் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சிறிய வித்தியாசம். நாட்டுப்புறத்து மணமகனுதை லால் மஞ்சள் நிற மோட்டார் காரில் அவன் வரவில்லை. மாட்டு வண்டியில்தான் வந்தான்.

கிராம எல்லையை அடைந்ததும் ஊர்வலம் நின்றுவிட்டது. பெண் வீட்டிலிருந்து யாராவது உறவினர்கள் அங்கு வந்து அவர்களை மரியாதையுடன் வரவேற்று ஊருக்குள் அழைத்துச் செல்லுவதற்காகக் காத்திருந்தனர். பெண் வீட்டார் வந்ததும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பிள்ளை வீட்டார்களை "ஜெய் ராம்" என்று வரவேற்று — இது தான் வழக்கமாக வரவேற்கும் முறை — அவர்களை ஊர்வலமாக பெண் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே அன்று பூராவும் விருந்துபசாரங்களும் சடங்குகளும் நடைபெற்றன.

நாங்கள் மாலை நேரங் கழித்து மணப் பெண்ணின் வீட்டை அடைந்த போது, மணமகனும், அவன் சுற்றத்தார்களும் இரவு விருந்துண்டு அவர்கள் விடுதிக்குச் சென்றுவிட்டனர். நாங்கள் வீட்டுக்குள் அழைக்கப்பட்டோம். அங்கே மணப் பெண் தன் தாயாருடனும் மற்றும் இரு பெண்மணிகளுடனும் கூடத்து மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் தன் தலை மயிரை சிறு சிறு பின்னல்களாகப் பின்னி அழகுபடுத்தியிருந்தாள். அவளுக்கு வயது பதினறு இருக்கும். கண்ணைக் கவரும் அழகுடன் விளங்கினுள். அவள் அந்தக் கிராமத்துப் பெண் என்பதாலும், அவளுடைய கணவன் அந்தச் சமயம் அங்கில்லை என்பதாலும், விருந்தினர்களெல்லாம் சென்றுவிட்டதாலும், அவள் முகத்தை மூடிக்கொள்ள வில்லை. இதை அவள் எங்களிடம் விளக்கிக் கூறினுள். அவளைச் சுற்றிலும், வெளியிலும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் அவளுடைய "சகோதரர்கள்" (அவளைச் சேர்ந்தவர்கள்) என்றும், ஆகவே அவர்களெதிரில் தான் முக்காடு இட்டுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்றும் சொன்னுள்.

மறு நாள் அவள் கணவன் திரும்பவும் அங்கே வந்து அவளை அவனுடைய கிராமத்திற்கு அவன் வீட்டிற்கு மாலையில் அழைத்துச் செல்லுவான். அங்கே மூன்று நாட்கள் அவள்

கணவன் வீட்டாருடன் தங்கிப் பழகுவாள். அங்கும் கூட விருந்துபசாரங்களும் சடங்குகளும் நடக்கும். பிறகு அவள் தன் பிறந்தகத்திற்குத் திரும்பி வந்து விடுவாள். இங்கே ஆறு மாதத்திலிருந்து எட்டு மாதம் வரையில் இருப்பாள். பிறகு அவள் கணவன் வீட்டுக்கு நிலையாக வாழப் போய்விடுவாள். அங்கே அவள் அந்தக் கிராமத்துப் பெண்ணாகக் கருதப்பட மாட்டாள். ஆண்கள் எதிரில் தன் தலையை முக்காடிட்டுக் கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும்.

கல்யாணம் ஆனபிறகும் எவ்வளவு காலம் தன்னுடைய பிறந்தகத்தில் ஒரு பெண் வசிக்கிறாள் என்பது அவள் வயதைப் பொறுத்தது. உதாரணமாக நாங்கள் மற்றொரு பெண்ணை அந்தக் கிராமத்திலேயே கண்டோம். அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆனபோது ஒன்பது வயது. இப்போது அவளுக்கு வயது பதினெட்டு. அவள் இன்னமும் கணவனை விட்டு சாவ்லாவில் தான் வசித்து வந்தாள். கூடிய சீக்கிரத்திலேயே அவள் தன் கணவன் வீடு சென்று விடுவாள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

வெகுவாகக் கல்யாணங்கள் எல்லாம் பெண்ணுக்கு ஒன்பது வயதிலிருந்து பதினைந்து வரையில் நடக்கின்றன. இதைத் தான் நாம் அமெரிக்காவில் கேள்விப்படுகிறோம். கேட்டு இந்தியாவில் பரவியுள்ள பாலிய விவாகத்தைப் பற்றிக் கண்டித்து இந்திய மக்களையும் குறை கூறுகிறோம். ஆனால் எங்களுடைய சுகாதார மேற்பார்வையாளர், எல்லாம் ஒரே கணக்கில்தான் வந்து முடிகின்றது என்று இதை விளக்கிச் சொன்னார். இந்தப் பிராந்தியங்களில் ஒரு பெண் பதினேழு அல்லது பதினெட்டு வயதாகும் வரையில் தன் கணவனுடன் சாதாரணமாக வாழ்க்கை நடத்துவதில்லை. அவள் பதினேழு வயதடையுமுன் அவளுக்கு முதல் குழந்தை பிறப்பது அரிது. பொதுவாக அவளுக்கு முதல் குழந்தை பிறக்கும்போது பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயதாவது இருக்கும் என்று அவள் விவரமாகச் சொன்னாள்.

சமீபகாலத்தில் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அதன்படி விவாக சமயத்தில் பெண்கள் குறைந்தது பதினைந்து

வயதாவது அடைந்திருக்கவேண்டும். பையன்கள் பதினெட்டு வயதுக்குக் குறையக்கூடாது.

எனக்கு சாவ்லா ஒரு நேர்த்தியான கிராமம் என்றே தோன்றியது. அங்குள்ள நிலையில், எளிய வாழ்க்கை தான் நடத்த முடியும். நவீன கால சமூகத்தின் பல்வேறு சிக்கல்களும், அவசியமில்லாத பலவிதத்தேவைகளும் அங்கே தோன்றவில்லை. அதன் விளைவாக ஒவ்வொரு கிராமவாசியும் தன்னுடைய மற்ற கிராம மக்களுடன் உறவு கொண்டு நெருங்கி வாழ்ந்ததன்றி நிலத்துடனும் இயற்கையுடனும் இயைந்து வாழ்ந்தான். மற்றவர்களையும், மனிதனையும், நிலத்தையும், மழையையும், கால்நடைகளையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டே கிராம வாழ்க்கை நடந்தது. எனக்கு இந்தச் சூழ்நிலை இன்பகரமானதென்றே படுகிறது.

கிராமத்தில் காணப்பட்ட வீடுகள் எல்லாம் நிலத்தின் நிறத்தையும் தன்மையையும் கொண்டே அமைந்திருந்தன. மண் கூஜாக்களும், மரத்தாலான கலப்பைகளும், கையால் நூற்று கையாலேயே நெய்த ஆடைகளும் எல்லாம் எளிமையுடன் காணப்பட்டதோடு, எந்த நிலத்திலிருந்து அவைகள் கிடைத்தனவோ அவற்றுடன் மனிதனுடைய தொடர்பை சதா நினைவூட்டின. இந்தக் காரணத்தினாலும் அவைகள் எல்லாம் எனக்கு அழகுற்றுத் தோன்றின.

கிராமத்தில் அதிசயமான சாந்தி நிலவியது. அதை உயர்ந்த அமைதி என்று கூறமுடியாது. ஆனால் அந்த அமைதியைக் கலைக்க அவ்வப்போது மாட்டின் சதங்கை ஒலியும், நாயின் குரைப்பும், பட்சிகளின் கீதமும், மக்களின் பேச்சுக் குரலும், தூரத்திலிருந்து ஒலிக்கும் நாணல் புல்லாங்குழலின் ஓசையும் கேட்கும். எப்போதாவது கிராமத்தையடுத்த சாலை வழியே நஜீப்காரை நோக்கிச் செல்லும் மோட்டார் லாரியின் சப்தம்தான் அந்தச் சாலையின் அமைதியைக் கலைக்கும். அது தான் அந்தப் பக்கங்களில் கேட்கப்படும் மோட்டார் சப்தம்.

அயல் நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த எனக்கு சாவ்லா கிராமத்தில் அழகும் வனப்பும், நட்பும் அமைதியும் கிடைத்தன. ஆனால் நான் அந்த ஊர் மக்களைப் போலவே அங்கேயே

பிறந்து அவர்களைப் போலப் படிப்பின்றி வளர்ந்து, அறுவடை எதிர்பார்த்தபடி மகசூல் அளிக்காமல் குறைந்து அதனால் நான் மற்றவர்களைப் போல் பட்டினியால் வாடி, ஒரு இளைஞனுக்குள்ள ஆர்வத்தால் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறி அடுத்துள்ள நகரத்தில் மற்ற ஜனங்கள் நடத்தும் சுகவாழ்வைக் கண்டு பொறாமையுற்று வளர்ந்திருந்தால் எனக்கும் அந்தக் கிராம வாழ்க்கை வெறுக்கத்தக்கனவாகத்தான் தோன்றியிருக்கும்.

அப்படி இருக்குமேயானால், மக்கள் அநாவசியமாகக் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்து இப்போது எனக்குத் தோன்றிய அழகும் அமைதியும் அப்போது தோன்றியிருக்காது. நான் அப்போது என்ன செய்திருப்பேன்? கிராமத்தில் எனக்குக் கிடைக்காத சுகபோகங்களை அநுபவிப்பதற்காகக் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி அருகாமையிலிருக்கும் ஒரு நகரத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். இல்லாவிடில் மக்களிடையே புகுந்து அவர்களுடன் ஒன்றி அவர்கள் முன்னேற்றமடைய என்னாலான உதவியைச் செய்வேன்.

அவசியமில்லாத வியாதியும், தேக அசௌக்கியமும் வெறுப்பைத் தருவன. பசியின் கொடுமை வெறுப்பை ஊட்டும். கல்லாமையும் அறியாமையும் விரும்பத்தகாத விஷயங்கள். இந்த அருவருக்கத்தக்க விஷயங்களை அநுபவிக்காத அந்நிய நாட்டவள் என்பதனாலோ, அல்லது இந்த அம்சங்களையெல்லாம் அகற்றுவதற்காக மக்கள் சிரமப்பட்டு உழைத்து வருகின்றனர் என்கிற உணர்வினாலோ அந்தக் கிராமத்தின் அழகை என்னால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அத்தியாயம் 11

கல்லூரி வாழ்க்கை

கோடைகால விடுமுறைக்காக மே மாத நடுவில் டில்லிப் பொதுப்பள்ளி மூடப்பட்டது. நான் அதைவிட்டு சந்தோஷத் துடனேயே வெளியேறினேன். ஆகஸ்டு மாதத்தில் விடுமுறைக் குப் பின் திறக்கப்படும்போது திரும்பவும் இப் பள்ளிக்கூடத் துக்கு வரவேண்டாமென்ற தீர்மானத்துடன்தான் அதை விட்டுச் சென்றேன். அடுத்த பள்ளிக்கூட வருடம் ஆரம்பிக் கும்போது நான் என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி இன்ன மும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. நானே டில்லிக்கு வெளியில் நீண்டகாலம் வேறெந்த இடத்திலும் இருந்ததில்லை. டில்லி தான் என்னுடைய ஊர், வீடு என்று தோன்றிவிட்டது. இந்த நாட்டின் இதர பாகங்கள் எனக்குப் பழக்கமில்லாதவை தான். மேலும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நான் என்னுடைய பள்ளிக்கூடப் படிப்பை நிறுத்திவைக்கலாம் என்பதும் நிச்சய மாகத் தீர்மானிக்கப்படவில்லை.

இந்த நிச்சயமற்ற நிலையில் நான் கல்கத்தாவிற்கு சுமார் நூறு மைல் மேற்கேயுள்ள ஒரு சர்வகலாசாலையைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். அங்கே இந்தியப் பண்பாடும், இந்திய கலாசாரமும்தான் முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டு பாடங்கள் அதற்கிணங்க போதிக்கப்படுகின்றன என்று தெரிந்ததும் நான் அங்கே சேர்ந்து கொஞ்ச காலம் படிக்கத் தீர்மானித் தேன். தனிப்பட்ட முறையில் என்னை ஒரு மாணவியாக அவர் களும் சேர்த்துக்கொள்ள இணங்கியபோது நான் சந்தோஷ மடைந்தேன்.

இந்த சர்வகலாசாலையின் பெயர் "சாந்திநிகேதன்". இந்த வார்த்தைக்கே "சாந்தி நிலவும் இடம்" என்று பொருள். இதை ஆரம்பித்தவர் பிரசித்திபெற்ற கவி, ரவீந்திரநாத்

டாகூர். இவர் கவி மட்டுமல்ல. கலைஞர், இலக்கிய ஆசிரியர், ஓவியர், ஸங்கீத ஸாஹித்ய கர்த்தா, எல்லாம் ஒன்ருக அமைந்தவர். அவர் 1941-ஆம் ஆண்டில் இறக்கும் வரையில் சாந்தி நிகேதனத்தின் நடவடிக்கைகளெல்லாம் அவர் மேற்பார்வையிலேயே இயங்கின. "எனது பள்ளிக்கூடம்" என்று அவர் தன்னுடைய சுய சரிதையை எழுதிய புத்தகத்தில் கல்வியைப்பற்றி ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிருர்:—

"மனித உள்ளம் நிரம்பிய உலகில், அதுவும் இயற்கைச் சூழ்நிலைக்கேற்ற முறையில் அமைந்த உலகில் நாம் பிறந்திருக்கிறேம் எனும் எண்ணம் சிறுவர்கள் மனத்தில் படிந்திருக்க வேண்டும். தாங்களே மேதாவிகள் எனும் இறுமாப்பும் அலட்சிய புத்தியும் நிறைந்த ஆசிரியர்களால் அளிக்கப்படும் சம்பிரதாயப் பள்ளிப் படிப்பு முறை இந்த எண்ணத்தையே ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது.

இவ்வுலகை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு மட்டுமல்ல, அதை ஏற்று வாழவே நாம் பிறந்திருக்கிறேம். அறிவுப் பெருக்கினல் நாம் சக்தி மிகுந்தவர்களாகலாம். ஆனல் அநுதாபத்தின் மூலம்தான் பூரண பக்குவமடைய முடியும். நமக்கு விஷய ஞானம் புகட்டுவதுடன் நமது வாழ்க்கையை உலகத்தோடொட்டியதாகச் செய்வதே உயர்வான கல்வி. ஆனல் பள்ளிகளில் நாம் காண்பதென்ன? அநுதாப மூலம் கல்வி என்பது தீர்மானமாகப் புறக்கணிக்கப்படுவதுடன் அநுதாபத்தைக் கடுமையாக ஒடுக்கவும் செய்கிறது. குழந்தைகளை அன்னைப் பூமியுடன் நெருங்கிப் பழகவிடாமல் செய்து அப்புறம் அவர்களுக்கு பூகோளம் கற்பிக்கிறேம். தாய மொழியைப் பழகுவதைத் தடுத்த பின்னரே அவர்களுக்கு இலக்கணம் போதிக்கிறேம். இம்மாதிரி கொடூரத்தை குழந்தை இயல்பு தனது சகிப்புத்தன்மையைக் கொண்டு முடிந்த வரையில் எதிர்க்கிறது. ஆனல் உபாத்தியாயரின் தண்டோபாயம் அவர்களைப் பணிய வைக்கிறது."

கல்வியைப்பற்றி டாகூர் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் இவ்வாறு இருப்பினும் அவர் 1941-ஆம் ஆண்டில் இறந்த பின்னர், சாந்திநிகேதன் அரசாங்க ஆதரவு பெற்று இயங்கும் சர்வ

கலாசாலையாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அதன் கல்லூரி போதனை முறையும் இதற்குப் பின்னர், ஆங்கிலேயர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இதர இந்திய கல்லூரி போதனை முறைகள் போலவே சில அம்சங்களில் மாற்றப்பட்டு விட்டன. இது வருந்தத்தக்க விஷயம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனி னும் டாகூரின் கருத்துக்களும் உணர்ச்சிகளும் சிறிதளவேனும் இன்னமும் அங்கே காணப்படுகின்றன. இக்காரணம் பற்றியே அங்கே முக்கியமாகக் கருதப்பட்ட கலை, சங்கீதப் பள்ளிகளில் கொஞ்சம் பயிற்சிபெற எண்ணி நான் சாந்திநிகேதனம் செல் லத் தீர்மானித்தேன்.

சாந்திநிகேதனத்தில் பள்ளிக்கூடங்கள் ஜூலை மாத நடு வில்தான் திறப்பார்கள். ஆனால் நான் சில நாள் கழித்துத் தாமதமாகவேதான் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஏனெனில் ஒரு வருமே கால அட்டவணைப்படி வந்து சேரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தியதில்லை. வற்புறுத்தவேண்டும் என்றுகூட ஒரு வருக்கும் தோன்றவில்லை. எனக்கும் டில்லியைவிட்டு அவசர மாக வெளியேறுவதில் விருப்பமில்லை.

டில்லியை விட்டுச் செல்லவே எனக்கு மனம் வரவில்லை. நகரத்திலேயே பல அம்சங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அது மேல் நாட்டு நாகரிகம் ஊன்றிக் கிடந்த இடம். சூழ்நிலையே இயற்கைச் சூழ்நிலை என்று கருத முடியாது. வெளித் தோற் றத்திற்கெனவே அமைந்த செயற்கைச் சூழ்நிலை. எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத மக்களுடன் நான் கலந்துகொண்டபோதெல் லாம் நான் தனித்திருப்பது போலவே ஒரு உணர்ச்சி என்னை விட்டகன்றதில்லை. மற்றவர் என்னை வெறித்துப் பார்ப்பதும் இவ்வுணர்ச்சியை அதிகப்படுத்தியது.

எனினும் டில்லி என்னுடைய சொந்த வீடாக ஆகிவிட் டது. அதைச் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் நான் என் வாழ்க்கையில் இணைத்துக்கொண்டேன். நெருக்கம் மிகுந்த கடைத்தெருக்கள், வைத்தியசாலைக் குழந்தைகள், எனது நண் பர்களாகிவிட்ட ஸுமன், ஷாகூர் போன்றவர்களின் குடும் பங்கள், என்னுடைய குடும்பம்—இவ்வாறு எல்லாம் சேர்ந்து டில்லியின்பால் எனக்கு ஒருபற்று ஏற்படுத்திவிட்டன. இவர்கள்

எல்லோரையும் விட்டு, சாந்திநிகேதனுக்கடுத்த போல்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு இருபத்தாறு மணி நேர ரெயில் பிரயாணம் செய்யத் தயாராவதென்றால் அவ்வளவு சுலபமாய் மேற்கொள்ளக் கூடியதல்ல.

ரெயிலில் என் தாயார் என்னுடன் வந்தாள். ஆறுபேர் உட்காரக்கூடிய இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியில் இரண்டு இடங்களை நாங்கள் "ரிசர்வ்" செய்திருந்தோம். ரெயில் கல்கத்தாவை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது எங்கள் பெட்டியில் பிரயாணம் செய்த மற்ற பிரயாணிகளை நான் கூர்ந்து கவனித்தேன். (ஒரு ரெயில் பெட்டியில் ஒவ்வொரு பிரயாணியும் மற்ற பிரயாணிகளைக் கூர்ந்து கவனிப்பார்கள் என்பது சாதாரண பழக்கம் என நினைக்கிறேன்.) இரண்டு இந்தியப் பெண்கள் அப்பெட்டியிலிருந்தனர். லக்னௌ (லக்ஷ்மணபுரி) என்னும் நகரத்தில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கச் செல்லும் பெண்கள் அவர்கள் மிகவும் சந்தோஷத்துடனே காணப்பட்டனர். எங்களிடம் நட்புடன் பழகினர். துல்லிய வெண்மை 'சாரி'தான் அணிந்திருந்தனர். அவர்களிருவரும் தலைமயிரை இரண்டு பின்னல்களாகப் பின்னித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

மூன்றாவது பிரயாணி ஒரு ஆங்கிலேய மாது. மத்தியதர வயதுள்ளவள். சுருண்டு சுருண்டு வழிந்த தலைமயிர். இடத்தை விட்டசையாது "உம்" மென்றிருந்தாள். தான் கான்பூர் செல்லுவதாயும், மாலை தேநீர் வேளைக்கு அவள் ரெயிலை விட்டிறங்கிவிடுவாள் என்றும் அவள் சொன்னாள்.

மேலும் இரண்டு பிரயாணிகள் இருந்தனர். ஒருவள் பஞ்சாப் தேசத்தைச் சேர்ந்த வயோதிக ஸ்திரீ. வெளிறிய மயிர்; தளர்ந்த சரீரம். அவளுடன் அவளுடைய பேரப் பெண் ஒல்லியாக அழகுற்று விளங்கினாள். மேற்குப் பஞ்சாபிலிருந்து தப்பி வந்த அகதிகளாக இருக்கலாம். தற்காலம் டில்லியைத் தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளவர்கள். அவர்கள் அதிகம் பேசவில்லை. எங்களைப் போலவே நாள் பூராவும் தூங்கிக்கொண்டே சென்றனர்.

தேநீர் அருந்தும் சமயம் அந்த ஆங்கில மாது சொன்ன படியே நாங்கள் கான்பூர் ஸ்டேஷனை அடைந்தோம். அவளும், அந்த இரண்டு கல்லூரி மாணவிகளும் அங்கே இறங்கிச் சென்றனர். வேறு எவரும் வந்து ஏறவில்லை. நாங்கள் அலஹாபாத்தை அடைந்தபோது இருட்டிவிட்டது. அங்கே அந்த பஞ்சாபிக் கிழவியும், அவள் பேரப் பெண்ணும் இறங்கிச் சென்றனர். பிறகு அந்தப் பெட்டியில் நானும், என் தாயாரும் மட்டுமே இரவு பூராவும் தனித்துப் பிரயாணம் செய்தோம்.

அடுத்த நாள் காலை நாங்கள் ஒரு புதிய தேசத்திலேயே இருந்தோம். சுற்றிலும் நெல் வயல்கள் அடர்ந்த வங்காளப் பிராந்தியம். எங்கும் ஜலம். எல்லாமே குளிர்ந்து ஈரமுள்ளப் பிரதேசம். சில சமயங்களில் உழவர்கள் உழுதுகொண்டிருந்தனர். தண்ணீர் கணுக்காலளவு தேங்கிக் கிடந்தது. சில வயல்களில் நெற்பயிர் நாத்துகளை ஒரு வயலிலிருந்து மற்றொரு வயலுக்கு எடுத்துச் சென்று நடவு நட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாங்கள் விட்டுவந்த இடம் வறண்ட பூமி என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஸ்டேஷன்களிலேயே மொழியும் லிபியும் டில்லியில் காணப்பட்டதைவிட மாறுபட்டிருந்ததை நாங்கள் கவனித்தோம். விளம்பரப் பலகைகள் "கால்கேட்" பற்பசைகளையும், ஆங்கிலேயத் தயாரிப்பு பிஸ்கட்டுகளையும், இந்தியா சிமிட்டிகளையும், இதரப் பொருள்களையும் வங்காளி பாஷையிலேயே விளம்பரப்படுத்தின. இது ஹிந்தி மொழித் தொடர்புள்ளது. வங்காளிகள் தங்கள் பாஷையைப் பேசுவது மென்மையாகவும் இசை யமுதம் போன்றுமிருந்தது.

மக்கள் உடுத்திய ஆடையும் டில்லியில் சாதாரணமாகக் காணப்பட்டதைவிட மாறுபட்டிருந்தது. ஆண்கள் எல்லோரும் "தோதி" என்று சொல்லப்படும் வேஷ்டியை அணிந்தனர். அதை அவர்கள் தங்கள் உடலைச் சுற்றி வெகு நேர்த்தியாக உடுத்தினர். பெண்கள் என்னைப் போல் ஸால்வரும் கமீஸூம் அணியாமல் புடவைகளை உடுத்தினர்.

நாங்கள் வங்காள பிராந்தியத்திலிருந்த பர்த்வான் ஸ்டேஷனில் ரெயில் மாறினோம். அப்போது ஏறக்குறைய விடி

யற்காலம். எங்கள் பெட்டி மறுபடியும் நிறைந்துவிட்டது. ஆனால் நான் அரைத் தூக்கத்திலேயே இருந்ததால் அந்தப் பிரயாணிகளை நன்கு கவனிக்க முடியவில்லை. இரண்டு பேர் இந்திய வியாபாரிகள் போல் காணப்பட்டனர். ஒரு இளைஞனும் அவனுடன் புதிதாக விவாகமான அவன் மனைவியும் இருந்தனர். அவள் கண்கவரும் சிவப்புச் சேலை அணிந்து பல ஆபரணங்கள் தரித்து நாணத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நாங்கள் போல்பூர் ஸ்டேஷனை அடைந்து அங்கிருந்து சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்தபோது பகல் உணவு கொள்ளும் நேரமாகிவிட்டது. என்னை அங்கே விட்டுவிட்டு என் தாயார் டில்லி திரும்பிச் சென்றாள். நான் பெண்கள் வசித்த பகுதியில் என்னுடைய அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். இப் பகுதியில் சுமார் முப்பது மாணவிகள் இருந்தனர். பெரும் பான்மையினர் அறைக்கு இருவர் வீதம் தங்கியிருந்தனர். சிலர் தனித்து ஒருவராகவும் இருந்தனர். எல்லோரும் கலை பயிலும் மாணவிகள்.

என்னுடைய அறையும் இரண்டு மாணவிகளுக்காக ஏற் பட்டிருந்தும் அதில் வசிக்கவேண்டிய என் கூட்டாளி மாணவி ஆகஸ்டு மாதம் வரையில் வரவில்லை. என் அறை இரண்டாவது மாடியில் இருந்தது. சிறியதுதான். சுவர்கள் எல்லாம் நன்கு வெள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தது. தரையில் விரிப்பு ஏதும் இல்லை. அறையில் இரண்டு தாழ்ந்த கட்டில்களும் அவற்றின் மேல் இரண்டு மெல்லிய மெத்தைகளும் இருந்தன. இரண்டு மேஜைகளும் ஒரு "ஸ்டூலும்" (Stool) கொடுக்கப்பட்டிருந் தன. அறைக்கு நான்கு ஜன்னல்கள் இருந்தன. இரண்டு திறந்த வெளியை நோக்கி இருந்தன. மற்ற இரண்டும் உள் தாழ்வாரத்தின் பக்கம் இருந்தன. அறை வெளிச்சமாகவும் காற்றோட்டமுள்ளதாயுமிருந்தது. ஒரு சிறு மின்விளக்குமிருந் தது. ஆனால் இரவில் அது படிக்கப் பயன்படாது. அதன் வெளிச்சம் குறைவு. அந்த அறை எளிமையுடனிருந்தாலும் மனோகரமாகவே இருந்தது.

பெட்டிகளைத் திறந்து என்னுடைய சாமான்களை எல் லாம் எடுத்தேன். புத்தகங்களையும் படங்களையும், மற்றும் சில

சில்லறைச் சாமான்களையும் திறந்த அலமாரியில் அடுக்கி வைத்தேன். என்னுடைய படுக்கையும் வர்ண வனப்புள்ள விரிப்பையும் கட்டிலின் மீது விரித்தேன். என்னுடைய உடைகளை எல்லாம் என்னுடைய டிரங்குப் பெட்டியில் ஒழுங்காக வைத்தேன். இப்போது அறை என்னுடைய சொந்த அறைபோலவே மாறி விட்டது. இங்கே வசிப்பது இன்பமாகவே இருக்கும் என்ற உணர்ச்சி வந்து விட்டது.

நான் வந்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம், என் மேஜைக்கெதிரில் உட்கார்ந்து நான் படித்துக்கொண்டிருந்த சமயம், கூரையின் மீது தத்தித் தத்தி ஏதோ ஓடுவது போல சப்தம் கேட்டது. என்னுடைய ஜன்னல் கம்பியைப் பற்றிக்கொண்டு, ஒரு கறுப்புக் கை நீண்டு அறைக்குள் வந்தது. நீட்டிய கையைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரிய கருங் குரங்கு காட்சியளித்தது. ஜன்னல் பலகையின் மீது உட்கார்ந்து என்னையும் என்னுடைய அறையையும் சிறிது நேரம் கூர்ந்து கவனித்தது. பிறகு எப்படி வந்ததோ அப்படியே போய்விட்டது. அது ஏதோ அறைகளை மேற்பார்வை பார்க்கும் ஒரு அதிகாரி போல எனக்குத் தோன்றியது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு அறைக்கும் இவ்வாறே சென்று மற்றப் பெண்களையும் பார்த்து விட்டுத்தான் சென்றது. அதன் பரீட்சையில் நான் தேறி விட்டேன் என நம்புகிறேன். அதனிடமிருந்து ஏதும் வம்புகள் வளராது என்று எண்ணம்.

இதர பிராணிவகைகளும் என்னுடைய அறைக்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்தன. பட்சிகள், பல்லிகள், ஓணான்கள், நாய்கள், பூச்சிகள் — இவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பல வகைகள் என்னைப் பார்த்துச் செல்லும். ஒரு மைனாக் குருவி சுவற்றின் சந்தில் கூடு கட்டி யிருந்தது. அடிக்கடி அது அங்கு வந்து அதில் உட்காரும். நான் இல்லாத சமயங்கள் காக்கைகள் உணவு கிடைக்குமா என்று பார்த்துச் செல்லும். பல்லிகள் சிறியனவும் பெரியனவும் இராக் காலங்களில் மெதுவாய் நடமாடும். சுவர்களில் பூச்சிகளைத் தின்ன மேலும் கீழும் ஓடிய வண்ணமிருக்கும். அவற்றையெல்லாம் நான் தொந்தரவு செய்ததே கிடையாது. அவைகளும் என்னைத் தொந்தரவு செய்ததில்லை.

எங்கள் விடுதியில் நாய்கள் தடையின்றி எங்கு கண்டாலும் நடமாடும். சமையலறையிலிருந்து ஏதாவது திருடித் தின்றுவிட்டு வயிறு நிரம்பி விழுந்து கிடக்கும். வெளியிலே புல் வெளியில் என் ஜன்னலுக்குக் கீழே இரண்டு பசுமாடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பக்கத்தில் கோழிக் குஞ்சுகள் நடமாடின.

சாந்திநிகேதன வாழ்க்கைக்கு நான் சீக்கிரத்திலேயே பழகிவிட்டேன். சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கை. நான் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு முன்னமே எழுந்துவிடுவேன். அவ்வளவு சீக்கிரமாகவே என் ஹாஸ்டல் மாணவிகளும் எழுந்து உதயகீதம் பாடிக்கொண்டிருப்பர். அவர்கள் பேச்சுக் குரல்களும் கேட்கும். இவைதான் என்னை எழுப்பும். குளிர் காற்று வீசி பொழுது புலரும் நேரம்.

ஆறு மணிக்கு எங்களுக்குக் காலை உணவு அளிக்கப்பட்டது. பெரிய விசாலமான போஜனசாலையில் குறுகிய பெஞ்சியின்மீது உட்கார்ந்து தாழ்வான மேஜை மீது உணவு கொண்டோம். கோகோவும் சர்க்கரையும் வெண்ணெயுடன் கலந்த ரொட்டியும் அல்லது பூரியும் கறியும் அளிக்கப்பட்டது. (பூரி என்பது சப்பாத்தியைப் போன்றது, ஆனால் பொரித்தெடுத்தது, உப்பியிருக்கும்.)

காலை உணவுக்குப் பின் ஒரு பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நடக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு ஜதை மாணவிகள் இக் கூட்டத்தை ஆரம்பிப்பார்கள். பிரார்த்தனை மௌனமாகவே தான் இருக்கும். கீதங்கள் எல்லாம் டாகூர் இயற்றியவை. அமெரிக்க நாட்டுப் பாடல்களை ஒத்திருந்தன இவைகள்.

எனக்கு காலை வேளைகளில் சாதாரணமாக இரண்டு அல்லது மூன்று வகுப்புகள் இருக்கும். பகல் பதினொன்றரை மணிக்கு பகல் உணவு கொள்ளுவோம். இதற்கு போஜனசாலை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு மாணவர்கள் ஒரு பக்கமும் மாணவிகள் ஒரு பக்கமும், சைவ உணவு கொள்ளுவோர் ஒரு பகுதியிலும் மற்றவர் ஒரு பகுதியிலும் தனித்தனியே உட்கார்ந்திருந்தனர். மாணவர்களில் பெரும்பான்மையினர் எல்லா உணவும் உட்கொள்ளக்கூடியவர்கள். இவர்களில்

பெரும்பாலோர் வங்காளிகள்தான். இவர்கள் தங்கள் உணவில் மீன் அதிகமாகச் சேர்த்துக்கொண்டனர்.

நான் சைவ உணவுதான் உண்டேன். அமெரிக்காவில் எஸ்ஸெக்ஸ் பகுதியில் நாங்கள் ஒரு சிறு பண்ணை வைத்திருந்தோம். அதில் பசு, பன்றிகள், கோழிகள் வளர்த்தோம். நான் இவற்றைக் கவனித்துப் பழக்கப்பட்டதனால் கால்நடைப் பிராணிகளிடம் எனக்குத் தனிப் பிரியமுண்டு. நம்முடைய உணவு வகையில் மாமிசம் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருப்பதைக் கண்டு நான் அடிக்கடி விசனப்படுவதுண்டு. மாமிசம் வழக்கமாக உண்ணும் மக்களிடையே வசிக்க நேரிட்டால் என்னால் அதை முற்றிலும் அகற்றிவிட முடியுமா என்பது சந்தேகம் தான். ஆனாலும் இந்தியாவில் சைவ உணவே வழக்கத்திலிருப்பதால் அவர்கள் மத்தியில் நானும் சைவ உணவே சாப்பிடுவதில் கஷ்டம் ஏதுமில்லை.

இரண்டு வகை உணவுகள் அங்கே வழங்கப்பட்டன. இவற்றில் எங்களுக்குப் பிடித்தமானதை உண்ணலாம். ஒன்று பஞ்சாப் தேசத்தவரும், இதர வட இந்தியர்களும் உண்ணும் சப்பாத்தியும், பருப்பும். இதைத்தான் நான் விரும்பினேன். மற்றொன்று, வங்காளிகளும், தென்னிந்தியர்களும் உண்ணும் சாதமும், கறியும். இரண்டு வகை உணவுக்குமே பொதுவாக உருளைக்கிழங்குக் கறியும், இதர ஒரு வகைக் கறியும், பருப்பும், தித்திப்புத் தயிரும் அளிக்கப்பட்டன. தித்திப்புத் தயிர் எனக்கு மிகவும் ருசியாக இருந்தது. எனக்கு எவ்வளவு கிடைத்தாலும் இதில் மட்டும் திருப்தியே ஏற்படவில்லை. சில காலங்களில் குறிப்பிட்ட சில காய்கறி வகைகள் கடைத்தெருவில் மலிந்து கிடக்கும். அந்தக் காலம் முழுதும் அந்தக் காய்கறி வகைகள் தினந்தோறும் ஹாஸ்டலில் சமையல் செய்யப்படும். அந்தக் காலம் முடிந்ததும் பல நாட்களுக்கு அந்தக் காய் தினுசுகளைக் காணவே முடியாது. அடிக்கடி எங்களுக்கு காலிப்ளவர், "ஸ்பைனஷ்" என்னும் கீரை வகை, தக்காளி, வெங்காயம், "ஒக்ரர்" என்னும் ஒருவகைக் காய், பறங்கிக்காய் கிடைக்கும். ஆனால் உருளைக்கிழங்கு வருடம் முழுதிலும் கிடைக்கும். அங்கு வசித்த பெண்கள் தங்கள் வீட்டில் உண்ணும் உணவைப்

போல் ஹாஸ்டல் உணவு ருசிகரமாக இல்லை என்று குறை கூறினாலும் எனக்கு அங்கே அளிக்கப்பட்ட உணவு பிடித்திருந்தது.

பகல் உணவுக்குப் பின் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் நாங்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சம் பாடமும் படித்தோம். மற்றப் பெண்களைப் போலவே நான் இந்த வேளையில் சாதாரணமாக தூங்குவது வழக்கம். பிற்பகல், முதல் வகுப்புத் தொடங்குவதற்கு முன் எப்படியோ விழிப்படைந்து விடுவேன். வகுப்புகள் பிற்பகல் நெடுநேரம் வரையில் நடக்கும்.

வகுப்புப் பாடங்கள் முடிந்ததும் விளையாடுவதற்கு அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டது. சில பெண்கள் கூட்டங் கூட்டமாக ஏதாவது விளையாட்டுக்குப் போவார்கள். சிலர் கடைக்குச் செல்லுவார்கள்; சிலர் உலாவச் செல்லுவார்கள். மற்றும் சிலர் ஹாஸ்டல் வாசலிலேயே உட்கார்ந்து ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

என் சிநேகிதிகளுடன் உலாவச் செல்லுவதில் எனக்குப் பிரியமதிகம். இங்கே மாலை நேரங்கள் ரம்மியமாக இருக்கும். மேகமே இல்லாது நீல வானம் நிர்மலமாக இருக்கும். மாலை சூரியனின் பொன் கதிர்கள் மேற்கு வானத்தை ஆரஞ்சு வர்ணமாக்கும் காட்சி அற்புதமாக இருக்கும். ஆனால் விளையாட்டிலும் கவர்ச்சிகரமான சில அம்சங்கள் இருந்தன. நாங்கள் வலைப் பந்தாட்டம் ஆடினோம். இது கூடைப் பந்தைப் போலவே சிறு மாறுதல்களுடன் கூடியது. இந்த ஆட்டத்தை நான் டில்லியில் பொதுப் பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன். ரப்பர் வளையத்தை வீசுதல், பந்தை எறிதல் (இது "வாலிபால்" என்னும் கைப் பந்தாட்டத்தைப் போன்றது) முதலிய விளையாட்டுகள் சாதாரணமாக அங்கே ஆடப்பட்டன.

ஏழு மணிக்கு நாங்கள் ஹாஸ்டலுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டும். அங்கே ஆஜர் கூப்பிடப்படும். இங்கேயேதான் மாலை நேரத்தை நாங்கள் படிப்பிலும், இசைக்கருவிகள் பயிலுவதிலும், நாட்டிய அப்பியாசத்திலும் கழிப்போம். இல்லாவிடில் சொற்பொழிவுகள், கூட்டங்கள், நாடகங்கள் என்று நடந்து கொண்டிருக்கும் பல நிகழ்ச்சிகளில் ஏதாவது ஒன்றிற்குச்

செல்லுவோம். இரவு போஜனம் எங்களுக்கு எட்டரை மணிக்கு அளிக்கப்பட்டது. நாங்கள் சீக்கிரமாகவே படுக்கச் சென்று விடுவோம். அதாவது ஹாஸ்டலில் பெண்கள் வசிக்கும் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படும் பாட்டு, கூச்சல், கேளிக்கை, வம்புப் பேச்சு முதலியவை அடங்கி ஓய்ந்ததும் படுக்கச் செல்லுவோம்.

சாந்திநிகேதனத்தில் புதன்கிழமை வாராந்தர விடுமுறை நாள். அன்று மாணவ மாணவிகளெல்லோரும் அவரவர் இஷ்டம்போல் இருக்கலாம், விரும்பியதைச் செய்யலாம். எனக்கு சாந்திநிகேதனில் இந்த நாள்தான் மிகவும் பிடித்த நாள். பகல் பளிச்சென்று சூரிய ஒளி வீசும். கவலையற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு வெய்யிலைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன். அன்று தான் என்னுடைய ஆடைகளை நான் துவைத்து வெளுப்பது. இதைச் செய்வதில் எனக்கு இங்கே ஒரு புது ஆர்வம் பிறந்தது. ஆடைகள் வெளுத்த பின் துல்லியமான அவற்றின் தோற்றமும், அவைகளிலிருந்து கிளம்பிய புதுமை வாசனையும் அவைகளை ஹாஸ்டலுக்கு வெளியே புல் வெளியில் கயிற்றில் தொங்கவிட்டு உலர்த்தும்போது என் முதுகு வெய்யிலில் காய்வதும் எனக்கு இன்பம் அளித்தன.

அது மட்டுமல்ல, அன்றுதான் அந்த வாரத்திலேயே நான் செய்யாது விடுத்த பல வேலைகளைச் செய்ய முடிந்தது. நான் பாடமாகப் படிக்க வேண்டிய புத்தகங்களைத் தவிர, இதர புத்தகங்களைப் படிக்க முடிந்தது. ஒவ்வொரு சமயம் அங்கு பழக்கப் பட்ட விஜயா என்னும் சிநேகிதியை எனக்கு வங்காளி பாஷை கற்றுக்கொடுக்கும்படிக் கேட்டுப் படிப்பதுமுண்டு, அல்லது அவள் விருப்பத்தின்படி சாந்திநிகேதனுக்கருகில் எங்கேயாவது வனபோஜனத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். இவை ஒன்றுக்கும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் முழுச் சோம்பேறியாக நன்ருகத் தூங்குவேன். சில வாரங்களில் இதர வேலை மிகுதியில் தூக்கம் கூட பாக்கி நின்றுவிடும். அதைப் பூர்த்தி செய்ய புதன்கிழமைதான் உகந்த நாள்.

புதன்கிழமை காலை வேளையில் எல்லா மதத்தினருக்கும் பொதுவாக ஒரு கோவிலில் வழிபாடு நடத்தப்பட்டது. இதற்கு அங்கு படிக்கும் எல்லா மாணவ மாணவிகளும் போகவேண்டும்.

கோவில் என்பது ஒரு சிறிய சதுரமான கட்டடம். பக்கங்கள் திறந்து இருந்தன. ஜன்னல்கள் வர்ணக் கண்ணுடிகளால் பதிந்தவை. அநேகமாக நான் அங்கே போகும்போது கூட்டம் நிரம்பியிருக்கும். உள்ளே இடமில்லாமல் பல மாணுக்கர்கள், ஆண்களும் பெண்களும் வெளியில் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். வழிபாடு என்பது கீதம், பிரார்த்தனை அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பிரசங்கம் என மூன்றுவகை அடங்கியது, இவை எல்லாம் வங்காளி மொழியிலேயே ஒரு பூசாரியால் நடத்தப்பட்டன.

எனக்கு அவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அளவு வங்காளி மொழித் தேர்ச்சி எப்போதுமே கிடையாது. எனவே நான் வேண்டுமென்றே மண்டபத்தின் வெளியே படிக்கட்டுக்களில் உட்கார்ந்திருப்பதையே விரும்பினேன். அங்கிருந்து தபாலாபீசையும், அடர்ந்து வளர்ந்த மரங்களையும், சாந்தி நிகேதன் வயல் வெளிகளையும், அடுத்த ரஸ்தாவில் எப்போதாவது பக்கத்து கிராமத்தை நோக்கிச் சென்ற வண்டிகளைக் கவனித்துக்கொண்டு, என்னுடைய சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்து காலத்தைக் கழிப்பேன்.

சாந்திநிகேதன் கலாசாலை வெளியில் உட்கார்ந்து பரந்த அந்தப் பிரதேசத்தை உற்று நோக்கும்போது அது அவ்வளவு அழகு வாய்ந்த இடம் அல்ல என்று எனக்குத் தோன்றும். சர்வகாலாசாலைக் கட்டடம் இருப்பதனுல் அந்தச் சூழ்நிலை என்னைக் கவராமலிருந்திருக்கலாம். எல்லா கட்டடங்களும் புராதனமான செங்கல் சுவர்களாலான ஒரு மாடி அல்லது இரண்டு மாடி வீடுகள். எல்லாம் ஒன்றைப் போலவே இருந்தது. பார்ப்பதற்கு நேர்த்தியாக இல்லை, கட்டட சிற்பிகள்கூட இதைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். இந்தக் கட்டடங்களில்தான் கலாசாலையின் அலுவலகம், புத்தகசாலை, பொருட் காட்சி மண்டபம், மளிகைக்கடை, நாடக அரங்கு, கலாசாலையைச் சார்ந்த பல பள்ளிகள் முதலிய எல்லாம் இருந்தன. மாணுக்கர்கள் வசிக்கும் இடமும் அங்கேதான். பள்ளிக்கூடங்களில் பலவகை இருந்தன. கலாசாரப் பள்ளி, சங்கிதப் பள்ளி, சீன தேசத்து பண்பாட்டைப் பயிலுவிக்கும் பள்ளி, ஹிந்தி மொழிப் பாடங்கள்

நடத்தும் பள்ளி, பட்டதாரிகளுக்கு உயர்தரப் பள்ளி என்று பல்வேறு பள்ளிகள் இந்தக் கட்டடங்களிலேயே நடத்தப் பட்டன. என்னுடைய வகுப்புப் பாடங்கள் மட்டும் திறந்த வெளியிலேயே நடந்தன.

இவ்வாறு நேர்த்தியில்லாது இருப்பினும் அந்த இடம் மனோகரமான அமைதியுடனும் புல்வெளிகளும் தரைகளும் விசாலமாக இருந்தன. செடி கொடிகள் அடர்ந்து செழுத்துப் பசுமையுடன் இருந்தன. இந்த அம்சத்தில் டில்லியைவிட எல்லாவிதத்திலும் மாறுபட்டது இந்த இடம். நெல் வயல் நிறைந்த பிரதேசத்தின் மத்தியில் இருந்தது சாந்தி நிகேதனம். கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்றால் அந்த உயர்தரக் கல்வி நிலையத் திடலிலிருந்து சிறு கிராமங்களுக்கும் நெல் வயல்களுக்கும் போய்விடலாம்.

மாலைப்போதினில் சில சமயம் நானும் என் சிநேகிதியும் அடுத்திருந்த கிராமத்திற்குச் சென்று நெல்வயல்களுக்கிடையே வரப்புகள் மீது நடந்து போவோம். சில இடங்களில் கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்திற்குப் பல மைல்களுக்கு நெல் வயல்கள் பரந்திருந்தன. எல்லையற்ற வெளி இது என்ற உணர்ச்சி பெருகியது. அதில்தான் நான் அழகைக் கண்டேன்.

டாகூர் இந்த இடத்தை மிகவும் விரும்பினார். இதைப் பற்றி அவர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"சாந்திநிகேதனைச்சுற்றி எங்கு பார்த்தாலும் மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த திறந்தவெளி தென்படும். அங்குமிங்கும் புதர்களைக் காணலாம். அங்கு செழிப்புள்ள தென்னை மரங்களும், அடர்ந்து வளர்ந்த கறுப்புக் களாக்காய் மரங்களும், ஒன்றிரண்டு சப்பாத்திகளும், எறும்புப் புத்துகளும் தென்படும். இந்தச் சந்தடியற்ற வயல்களினூடே செம்மண் படிந்த ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை தொடுவானத்தை நோக்கிச் செல்லுவது போலிருக்கிறது. இந்த வழியிலேதான் கிராமவாசிகள் போல்பூர் நகர மார்க்கெட்டிற்குச் செல்லுவார்கள். வைக்கோல் சுமந்து செல்லும் "சாந்தால்" இனப் பெண்களும், சாமான்களின் சுமை தாங்காமல் கட்டை வண்டிகளும் கிரீச்சிட்டுக்கொண்டு செல்லுவதன் விளைவாக பிற்பகலில் வெப்பம் தணிந்த ஒளி

வீசும் சூரிய வெளிச்சத்தில் புழுதிப் படலத்தை எழுப்பிக் கொண்டு செல்லுவார்கள். மரங்களே காணப்படாத இந்தத் தனிமைவாய்ந்த நிலப்பரப்பில், தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் ஓரிடத்தில் உயரமானத் திட்டில் வரிசையாக ஓங்கிவளர்ந்த சால் மரங்கள் தென்படும். இம் மரங்களின் அடர்ந்த இலைக ளுடன் கூடிய நடுவில் தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் வழிப்போக்க னுக்கு கோவிலின் இரும்பு ஸ்தூபி ஒன்றும், இரண்டு மாடிக் கட்டடத்தின் கூரையின் ஒரு பகுதியும் காணப்படும். இங்கே தான் மாமரங்களும், நெல்லி மரங்களும், மஹோகா விருட்சங் களும் அடர்ந்த தோப்பின் மத்தியில் எங்களுடைய சாந்தி நிகேதன் ஆசிரமம் உள்ளது.''

உண்மைதான். டாகூர் விரும்பியபடியே நாங்கள் இங்கே இயற்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுதான் வாழ்ந் தோம். ஆனாலும் சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கை முறையை நான் நன்கு அறிந்தபின்னர் எனக்கு ஒரு உண்மை விளங்கியது. உலகத்தில் எல்லா பாகத்திலும் எல்லா கலாசாலைகளிலும் காணப்பட்டதேபோல இங்கேயும் மாணாக்கர்களுக்கும் இந்த வட்டாரத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்குமிடையே எவ்விதமான தொடர்பும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சாந்திநிகேதனைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் எனக்கு ஒரு எண்ணம் மேலோங்கி நிற்கும். இங்கே எல்லோருக்கும் வேண்டிய உணவு கிடைக்கிறது. சுத்தமான காற்றோட்ட முள்ள இடம். வசிப்பதற்கு மிகவும் ஏற்றது. அதிகமாக களைப் படையும் வண்ணம் சரீர உழைப்புத் தேவையில்லை. அடுத்த வேளை சாப்பாடு எங்கிருந்து வருகிறது என்ற கவலையே ஒருவ ருக்கும் இல்லை. இந்த இடத்தை ஒரு சுவர்க்கலோகம் என்றே கருதலாம். சாந்திநிகேதனில் என்றால் எல்லாவகையிலும் சௌக்கியமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் வசிக்க முடிந்தது. இங்கு இருக்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததற்கு நான் மகிழ்ச்சி அடை கிறேன். ஆனால் எங்களைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்த கிராம மக்கள் எங்களைவிட எல்லாவகையிலும் மாறுபட்டவர்கள். அவர்கள் பாடுபட்டு உழைக்கவேண்டி யிருந்தது. பாதி உணவே உட் கொண்டு மற்ற பாதியை ஒதுக்கிவிட்டு மாணாக்கர்கள் வீசி

எறிவதைப்போல் அவர்களால் உணவைப் பாழாக்க முடியாது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் நிம்மதியற்றுத்தான் இருந்தேன். இந்தச் சுவர்க்கலோகத்தை நான்மட்டும் அனுபவித்துக்கொண்டு என்னைச் சுற்றிலுமிருந்த மக்கள் இதில் எவ்விதமான பங்கும் கொள்ளமுடியாத ஒரு நிலையில் சந்தோஷமாக இருப்பது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல.

அத்தியாயம் 12

பூவேலை, சங்கீதம், கலை விநோதம்

நான் கோவில் மண்டபத்தின் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்திருந்தபோதும் உல்லாசமாக உலாவச் சென்றபோதும் என் மனத்தில் எழுந்த இம்மாதிரியான பலவித எண்ணங்கள் என்னுடைய சாந்திநிகேதன் படிப்பில் ஒரு அம்சம். இதை ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் என்னுடைய கல்வி முறையில் இதைவிட மற்றொரு முக்கியமான அம்சமும் இருந்தது. அதுதான் கல்லூரியிலும், கலைப் பள்ளியிலும், சங்கிதப் பள்ளியிலும் எனக்குப் போதித்த பாடமுறைகள். சாந்திநிகேதன் ஸ்தாபனத்தில் நான் பிரத்தியேக மாணவியாக சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால், என்னால் கல்லூரிப் படிப்புடனே கலைப் பகுதியிலும், சங்கிதப் பகுதியிலும்கூட சிறிதளவு கல்வி கற்க முடிந்தது.

கலாபவன் என அழைக்கப்படும் சித்திரவித்யா பள்ளியில் நான் சித்திரத் தையல் மட்டுமே கற்றேன். அங்கே நடத்தப்பட்ட பாடங்கள் கைத்தறி நெசவு, பதனிட்ட தோலைக் கொண்டு பலவித வேலைப்பாடுகள், துணிகள் அச்சிடுதல் (இதற்குப் "படிக்" என்று வங்காளியில் பெயர்) முதலியன. இதில் சித்திரத் தையல் வேலையும் ஒன்று. ஆனால் கலாபவனில் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட்டது இந்திய ஓவியமும், சிற்பமும் அவைகளை வடிக்கும் முறையும்தான்.

சித்திரத் தையல் வகுப்புகள் எனக்கு இன்பமூட்டின. வாரத்தில் இரண்டு முறை இரண்டு மணி நேரம் வகுப்பு நடந்தது. வகுப்பில் ஐந்து அல்லது ஆறு பெண்கள் இருந்தனர். எல்லோரும் என்னைப்போலவே ஆரம்ப மாணவிகள். கலாபவனில் ஒரு அறையில் கீழே தரையில்தான் நாங்கள் அமர்ந்து

வேலை செய்தோம். திறந்த ஜன்னல் வழியே வீசிய காற்றின் மூலம் குளிர்ச்சியும் ஓடியாடாமல் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே செய்யக்கூடிய வேலையின் மூலம் உற்சாகமும் பெற்றோம்.

எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு சதுரமான துணி கொடுக்கப்பட்டது. சில மாதங்களுக்குப் பின், எங்கள் ஆசிரியையின் உதவியைக்கொண்டு இதில் பல வர்ண நூல்களால் பூத்தையல் போட்டு எங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு சின்னமாக இதைக் காட்டினோம். நான் சாந்திநிகேதனை விட்டகன்ற போது ரவிக்கைத் துணிகள், மேஜை விரிப்புகள் முதலியவற்றை சித்திரத் தையல் மூலம் அழகுறச்செய்யக் கற்றுக் கொண்டேன். நான் கற்றுக்கொண்ட பலவிதத் தையல் முறைகளை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆற்றலையும் பெற்றேன்.

சங்கீதப் பள்ளியில் எனக்கு இரண்டு வகுப்புகள் நடத்தப் பட்டன. ஒன்று தபேலா வகுப்பு. மற்றொன்று கதகளி நடன வகுப்பு. தபேலா என்பது தோல் வாத்தியம் அல்லது ஒரே சமயத்தில் வாசிக்கப்பட்ட இரண்டு வாத்தியங்கள் அது. அதில் ஒன்று உயர்ந்த சுருதியில் பொருத்தப்பட்டது. இதை வலது கையால் வாசிக்கவேண்டும். மற்றொன்று தக்குச் சுருதியில் ஒலிக்கும். இதை இடது கையால் வாசிக்கவேண்டும். சில சமயங்களில் தபேலா ஒரு தனி வாத்தியமாகவே வாசிக்கப் படுவதுமுண்டு. ஆனால் பெரும்பாலும் மற்ற வாத்தியங்களுடன் துணை வாத்தியமாக அல்லது வாய்ப்பாட்டுக்குப் பக்க வாத்தியமாகவேதான் வாசிக்கப்பட்டது.

எனக்கு லயத்தில் இருந்த அபிமானமும் இந்த வாத்தியத்தின் ஒலி நயமும் இந்த வாத்தியத்தை அப்பியசிக்கத் தூண்டிற்று. மேலும் இந்திய இசைக் கருவிகளில் இதுதான் சுலபமாகக் கற்கலாமென எனக்குத் தோன்றியது. ஆகையினால் கற்பதற்கு இதை நான் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டேன். இதில் எனக்குச் சந்தோஷம்தான். ஆனால் இதை நன்கு வாசிப்பதற்கு சலியாத, நீண்டகால கடும் உழைப்பு மிகவும் அவசியம் என்பதைப் போகப்போகத்தான் தெரிந்துகொண்டேன்.

எங்கள் தபேலா ஆசிரியர் ஒரு வங்காளி. உயரமான தோற்றமுள்ளவர். பார்க்க வசீகரமாக இருந்தார். தபேலா வாத்தியத்திற்கு ஏற்றவாறு மெல்லிய நீண்ட உரம் கொண்ட விரல்கள் அவருக்கிருந்தன. அவருடைய வாசிப்பைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கூற நான் தகுதியற்றவள். ஆனாலும் அவர் இவ்வாத்தியத்தை மிக நேர்த்தியாக வாசித்தார் என எண்ணினேன்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் எங்களுக்கு வாசிக்கவேண்டிய முறையை விளக்க ஆரம்பித்து அவரே அதில் ஆழ்ந்து மெய்மறந்து அவருடைய சொந்தக் கற்பனையின் போக்கில் வாசித்துக்கொண்டே இருந்துவிடுவார். அப்போதெல்லாம் அவர் வாசிப்பு எனக்கு விநோதமாகத் தோன்றும். கண்களை மூடிக்கொண்டுவிட்டால் விரல்கள் மாறிமாறி பக்கத்திற்குப் பக்கம் சரளமாக விளையாடும். பாதங்கள் காலப் பிரமாணங்களைத் தட்டித்தட்டிக் காண்பிக்கும். அவருடைய வாசிப்பைக் கேட்பதில் எனக்குச் சலிப்பே ஏற்படாது. அவர் வாசிக்கும் போது அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில்கூட சலிப்பிராது.

எங்கள் தபேலா வகுப்பு, வாரத்தில் மூன்று நாள் ஒவ்வொரு மணி நேரம் நடந்தது. வகுப்பில் நான்கைந்து மாணவர்களும் இரண்டு மூன்று மாணவிகளும் இருந்தோம். 'சங்கீதபவனம்' என்று வழங்கிய அந்தப் பள்ளிக்கூடப் பகுதியில் ஒரு அறையில் வழக்கம்போல் கீழே தரையில்தான் நாங்கள் உட்காருவோம்.

அதே பகுதியில் மற்றொரு அறையில் கதகளி நாட்டிய வகுப்பு நடந்தது. சாந்திநிகேதனில் இரண்டு முக்கியமான இந்திய நடன முறைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. ஒன்று கதகளி, மற்றொன்று மணிபூரி. கதகளி என்பது மிகவும் விறுவிறுப்புடன், துரிதமாக நடைபெற்று காலப்பிரமாணங்கள் விரிவாக அமைந்து பாவ உணர்ச்சிகள் உன்னதமாக விளங்கிய தென்னிந்திய நடன—நாடகம். இந்தியாவின் வட கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் மணிபூர் என்னும் இடத்தில் ஆரம்பித்த மணிபூரி என்னும் நடன முறை விறுவிறுப்புக் குறைந்தது. ஆனால் லாகவத்துடன் எழில் மிகுந்தது. இந்த இரண்டு முறை நடனங்களுமே முகபாவங்களையும், அங்க அசைவுகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டவை.

எங்கள் ஆசிரியர் இலங்கைத் தீவில் பிரசித்திபெற்ற பிரேம் குமார் என்னும் கதகளி நடன வித்வான். கலாபவனில் என்னுடன் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு மாணவியின் கணவர். ஒரு சமயம் நடனம் என்பதைப்பற்றி எங்களுக்கு விளக்கிக் கூறினர். "உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை எல்லாம் சரீர அங்க அசைவுகள் மூலம் வெளிப்படையாகத் தோற்றுவிப்பதே நடனம்" எனப்படும் என்று இலக்கணம் கூறினர். இந்த அங்க அசைவுகள் இரண்டு முக்கியப் பகுதியாக உள்ளன. ஒன்று அபிநயம் அல்லது முகபாவங்களைத் தோற்றுவிப்பது. மற்றென்று முத்திரைகள் அல்லது கைகளினுலும் விரல்களினுலும் பாவங்களை உணர்த்துவது. இவ்விரண்டும் இல்லாவிட்டால் நடனத்திற்கு பொருளே கிடையாது. அழகும் இருக்காது.

முத்திரைகளையும் அவைகளின் அர்த்த பாவங்களையும் நன்கு உணராவிட்டாலும் இந்திய நடனங்கள் எல்லாமே, முக்கியமாகக் கதகளி நடனம், பார்ப்பதற்கு பரவசமளிக்கும். நான் அப்பியாசம் செய்யவேண்டிய காலத்தில்கூட ஜன்னல் வழியே சங்கீத பவனில் நடந்துகொண்டிருந்த இதர வகுப்புகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

விறுவிறுப்புடன் கூடியது என்பதற்காகவும் லய அமைப்பு விசேஷத்திற்காகவும் நான் கதகளி நாட்டியம் கற்க ஆசை கொண்டேன். என் வகுப்பு ஆசிரியர் ஒரு தென்னிந்தியர். கதகளி நாட்டியத்தை திறம்படக் கற்றவர். அவர் நடனமும் அதேபோல அழகுடன் ஆடுவார். அவர் சிறிது பிழை அல்லது தவறு கண்டாலும் சகிக்கமாட்டார். சீக்கிரத்திலேயே என்னிடம் அவருக்கு முற்றிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டது. அப்பியாசத்திற்கென பல மணி காலங்கள் நான் செலவிடுவதில்லை என்பதே அவர் அதிருப்திக்குக் காரணம்.

எங்கள் வகுப்பில் மூன்று பெண்கள் இருந்தனர். ஆசிரியர் வகுப்பை ஆரம்பிக்கையில் "பூஜா நடனம்" என்று எழிலும் அழகும் மிகுந்த ஒரு நடனத்துடன் துவங்கினர். இடைபெருத்து நுனிகள் சிறுத்த பெரிய நீண்ட மத்தளத்தின் உரத்த ஒலியுடன் இயைந்து நாங்கள் ஆடினேம். கொஞ்சமேனும் பிறழாமல் எங்கள் நடனத்தை ஒட்டியே மத்தள ஓசையும்

இருந்தது. அதன் தட்டுக்களும் எங்கள் நடனத்தின் அடுத்த அடவைகளை எங்களுக்கு சூசிப்பித்தன. தபேலாவைப் போலவே மத்தளத்தின் ஓசைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் "தா"; "ரே", "கி" என்று தனித்தனி சொற்கள் வழங்கப்பட்டன. நாங்கள் சீக்கிரத்திலேயே நாட்டியத்தின் இம்மாதிரிச் சொற்களைக் கற்றுக் கொண்டு மனப்பாடம் செய்துகொண்டோம்.

ஒரு மாதத்திற்குள் நாங்கள் கர அபிநயம் என்னும் முத்திரைகளை எல்லாம் கற்றோம். இருபத்தி நான்கு தனித்தனி முத்திரைகள் நடன முறையில் உள்ளன. ஒவ்வொரு முத்திரைக்கும் இரண்டிலிருந்து முப்பது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அர்த்தபாவங்கள் அல்லது பொருள் விளக்கங்கள் உண்டு. உதாரணமாக முதலாவது முத்திரைக்குப் "பதாக" முத்திரை என்று பெயர். இதனுடைய பலவித வேறுபாட்டினால் ஒரு சிங்கம், அரசன், சூரியன், யானை என்று பல்வேறு பொருள்களை சித்திரித்துக் காண்பிக்க முடியும். இவைகளை எல்லாம் கற்றுக் கொள்ளுவது சுலபமல்ல. அன்றைய பாடத்தைப் படிக்கும் போது முன்பாடங்கள் எனக்கு மறந்துகொண்டே இருக்கும். ஆனால் ஒரு சிறந்த கதகளி நடன வித்வானுக்கு நூற்றுக்கணக்கில் அர்த்தபாவங்கள் தெரியும்.

என்னுடைய மற்ற வகுப்புகள் எல்லாம் கல்லூரிப் பகுதியில் இருந்தன. நான் எடுத்துக்கொண்ட பாடங்கள் இந்திய சரித்திரம், ரவீந்திர—இலக்கியம், (கவி ரவீந்திரர் இயற்றிய வெண்பா, நாடகங்கள், அவருடைய தத்துவம் நிறைந்த நூல்கள் முதலியவற்றைப் படித்தல்) சமூகக் கலை, தாவர சாஸ்திரம் முதலியவை. இதற்கு மேலாக, சிறிதளவு இந்தியக் கலைகளின் சரித்திரமும், வங்காளி மொழியும் படித்தேன்.

எல்லாப் பாடங்களைக் காட்டிலும் என் கவனத்தை அதிகமாகக் கவர்ந்தது இந்து தேச சரித்திரம். எங்கள் ஆசிரியர் இந்த விஷயத்தில் சிறந்த பண்டிதர். மாணுக்கர்கள் எல்லோரும் தங்களால் இயன்ற அளவு விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டிருந்தார். மற்ற ஆசிரியர்களைப் போலல்லாது வகுப்பு முடிந்த பின்னரும் நாங்கள்

கேட்கும் சந்தேகங்களை எல்லாம் போக்குவதில் அவர் ஆர்வம் காட்டியதோடு உண்மையிலே சந்தோஷமடைந்தார்.

ஆரம்பத்தில் இந்திய சரித்திரம் ஆதிகாலத்தில் எழுதி வைக்கப்படாததற்குக் காரணங்களை வெகு விரிவாக எங்களுக்கெல்லாம் நன்கு புரியும்படி விளக்கிக் கூறினர். பிறகு இந்திய சரித்திரத்திற்கு ஆதாரங்கள், இந்தியா தேச அமைப்பு முதலியவற்றை எல்லாம் விளக்கினர். அதற்குப் பின் கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்கு 2,500 ஆண்டுக்கு முன்னர் இப்போது மேற்கு பாகிஸ்தான் பிரதேசத்திலிருக்கும் "மொஹென்ஜதாரோ" நாகரிகம் எவ்வாறு செழித்திருந்ததென்றும், அதன் பல்வேறு அம்சங்களும் அந்தக் காலத்து அரசியல் நிலைமை, நாகரிகம், பண்பாடு முதலிய இதர விஷயங்களைப்பற்றியும் நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம்.

மற்ற கல்லூரிகளில் போதிக்கும் முறைபோலவே இங்கேயும் இந்திய சரித்திரம் சொற்பொழிவுகள் மூலமே நடத்தப்பட்டது. டில்லிப் பொதுப் பள்ளியிலிருந்ததுபோலவே, இங்கேயும் விவாதங்கள் கிடையாது. வகுப்பில் கேள்விகளும் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசிரியர் சொற்பொழிவாற்றும்போது நாங்கள் குறிப்புகள் எழுதிக்கொண்டோம். அதிகப்படியான விவரங்களுக்கு புத்தகசாலையிலிருந்து இன்ன இன்ன புத்தகங்கள் படிக்கலாம் என்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டது.

இந்திய சரித்திரப் பாடங்களும், பொருளாதாரம், அரசியல் என்னும் சமூகக் கல்வி பாடங்களும் கட்டடங்களுக்குப் பக்கத்தில் மரத்தின் நிழலில் திறந்த வெளியில் நடத்தப்பட்டன. தரையில் உட்கார சிறிய ஓலைப்பாய் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. நாங்கள் அரைவட்டமாக உட்கார்ந்துகொள்ளுவோம். ஆசிரியர் எதிரில் நடுவில் அமர்ந்திருப்பார். திறந்த வெளி வகுப்பு எனக்குப் பிடித்திருந்தது. கோடைகாலங்களில் மரத்தின் காற்று ஜில்லென்று வீசுவதையும், குளிர்காலங்களில் வெய்யிலின் இனிமையும் எனக்கின்பமளித்தன. மரங்கள் சலசலக்கும் ஓசையும் பட்சிகளின் சப்தங்களையும் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பதில் எனக்குச் சந்தோஷம் உண்டாயிற்று.

இந்திய சரித்திரத்திற்கு அடுத்தபடியாக நான் விரும்பிப் படித்த பாடம் தாகூர் இலக்கியம். இந்தப் பாடம் படித்தவர்கள் பெரும்பான்மையினர் வங்காளத்திற்கு வெளியேயிருந்து வந்தவர்கள். எங்கள் ஆசிரியர் தாகூர் இலக்கியத்தில் நிபுணர். தாகூர் எழுதியவைகளுள் இருபதில் ஒரு பங்கு மட்டுமே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, அல்லது மூலமே ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டதென்று எங்கள் ஆசிரியர் அடிக்கடி எங்களுக்குச் சொன்னார். மற்றவை எல்லாம் வங்காள மொழியிலேயே எழுதப் பட்டவை. ஆகையால் தாகூர் இலக்கியத்தில் உண்மையான ஆர்வமுள்ளவர்கள் வங்க மொழி கற்று தாகூர் இலக்கியங்களை அந்த மொழியிலேயே படிப்பது நல்லது என்று கூறுவார். நான் சாந்திநிகேதனை விட்டுச் சென்றபோது சாதாரணக் கவிதைகளைப் படித்துப்புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு என்னுடைய வங்க மொழி அறிவு வளர்ந்திருந்தது.

எங்கள் ஆசிரியர் தாகூரின் கவிதைகளை வங்காளியில் படித்துக்காட்டுவார். அதைக் கேட்பதற்கே மனோகரமாக இருக்கும். அவைகளில் இசையின் இன்பம் நிலவியது. மிருதுவாகவும் தாளக் கட்டுடனும் தடையின்றி செல்லும் நடை. அவருடைய கவிதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள்கூட இந்த ஒலி நயம் பெற்றுள்ளது என்றே என் எண்ணம். (நான் என்னமோ கவிதை இன்பம் அநுபவிப்பதில் ஆர்வமில்லாதவள்தான்) எனினும் நான் விரும்பிப் படித்த ஒரு வசன கவிதையைக் கீழே கொடுத்திருக்கிறேன் :

> ஏப்ரலின் ஜ்வாலை தாவித் தாவிப் பாய்ந்தது காட்டுக்குக் காடு.
> இலையினூடே நறுமலர்களினிடையே மூலைகளிலிருந்தும் முடுக்குகளிலிருந்தும் நாக்கை நீட்டி நீட்டிப் பார்த்தது.
> வானவெளியோ வர்ணங்களை அள்ளி வீசின, சிக்கனமின்றி,
> மென்காற்றோ வெனில் கீதம் பருகி போதைகொண்டது.
> மேல்காற்றிலடிபட்ட மாமரத்துக் கிளைகளெல்லாம்
> தங்கள் சலனத்தை நம் உள்ளத்திலும் புகுத்தின.

களிப்பு மிகுதிகொண்டு காற்று கட்டுக்கடங்காது,
மலரிலிருந்து மலர்தாவி "உங்கள்பெயர் யாதோ",
உங்கள் பெயர் யாதோ? என வினவிய விநோதம்
தான் என்னே!

ரவீந்திர இலக்கிய வகுப்பில் சில மாணவர்கள்தான் இருந்தனர். ஒரு பஞ்சாப் தேசத்துப் பெண், ஒரு அமெரிக்கப் பையன், இலங்கைத் தீவிலிருந்து வந்த ஒரு பையன், தென்னிந்தியர் ஒருவர், கென்யாவிலிருந்து "ஒகேலோ" என்னும் ஒருவன், நான்—இவ்வளவுதான். இந்த வகுப்பு மாலையில் தான் நடந்தது. சிலருக்கு அன்றைய பொழுதிற்கு இது கடைசிப் பாடமாகக்கூட இருக்கும். ஆகையால் நாங்கள் வெகுவாக உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் ஏதாவது, பாடத்திற்குச் சம்பந்தமில்லாமல் பேசிக்கொண்டிருப்போம். மற்ற வகுப்புக்களைப்போலல்லாது இங்கே நிச்சயமான பாட முறை ஒன்றும் கிடையாது. நாங்கள் ஒவ்வொருவராக, முறை வைத்துக் கவிதைகளைப் படித்தோம். படித்த பின் சிறு விவாதமும் கேள்விகளும் அநுமதிக்கப்பட்டன.

கல்லூரி அலுவலகமும், வாசகசாலையும் இருந்த அதே கட்டடத்தின் முன் மண்டபத்தில்தான் இந்த வகுப்புகள் நடந்தன. இந்தக் கட்டடத்திற் கருகாமையில் கல்லூரி மாணவர்களின் ஹாஸ்டல் இருந்தது. அங்கிருந்து கூப்பிடும் தூரத்தில் ஒரு தேநீர் விடுதி இருந்தது. எங்களுடைய பிற்பகல் தாகூர் இலக்கியப் பாடம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே அந்தக் கடையிலிருந்து ஆளுக்கொரு கப் தேநீர் வரவழைப்போம். மாலைப்பொழுது ஏறஏற மேலும் தேநீர் வரவழைத்துக் கொண்டே இருப்போம்.

எங்கள் ஆசிரியர் "அசோக்தா" என்பவர் ஒரு விசித்திர மான மனிதர். அன்பும் சந்தோஷமும் நிறைந்த முகம். குறிப்பிட்ட விளங்காத கவிதைகளை எனக்கு அடிக்கடி விளக்கிச் சொல்லுவார். அவருக்கு ஒழிந்த நேரங்களில் எனக்கு பல பகுதிகள் படித்துக் காட்டுவார். நான் கலாசாலையை விட்டுச் சென்றபோது அவரும், வகுப்பைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும் தாகூர் எழுதிய மூன்று புத்தகங்களை (இரண்டு வங்க மொழி

யிலும், ஒன்று ஆங்கிலத்திலும் இருந்தது) எனக்குப் பரிசாக வழங்கியபோது நான் உண்மையிலேயே சந்தோஷமடைந்தேன்.

தாவர சாஸ்திரம், சமூக நூல் முதலிய இதர பாடங்கள் உலகத்தில் எல்லா பாகங்களிலும் காணப்பட்ட பாடமுறைகள் போலவேதான் இருந்ததாகத் தோன்றியது. தாவர நூல் வகுப்பு வாரத்திற்கு நான்கு அல்லது ஐந்து தடவைகள் எல்லா வசதிகளுடன் நன்கு அமைந்த ஒரு பரிசோதனை சாலையிலேயே நடத்தப்பட்டன. வகுப்பிலிருந்த இருபது மாணவ மாணவிகளும் முதல் வருஷ மாணாக்கர்கள். அவர்களுக்குச் சிறிதளவே ஆங்கில மொழிப் பயிற்சியிருந்தது. இதன் காரணமாகத் தாவர நூல் ஆசிரியர் பெரும்பாலும் வங்க மொழியிலேயே பாடம் நடத்தினார். சமூக நூல் சம்பந்தப்பட்ட பொருளாதாரம், அரசியல் என்னும் வகுப்பிலும் இதேபோல் மொழிப் பிரச்னை இருந்தது. ஆனால் எங்கள் பாடப் புத்தகங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தன. வங்காளி மொழியிலாவது இதர இந்திய மொழியிலாவது இவைகள் இன்னமும் அதிகமாக வெளிவரவில்லை.

என்னுடைய பொருளாதார ஆசிரியர் கொண்ட கருத்துக்களில் பலவற்றை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அமெரிக்காவை ஒரு முதலாளித்துவ நாடு என்று வர்ணித்துவிட்டு முதலாளித்துவம் என்பதன் இலக்கணத்தையும் அம்சங்களையும் கீழ்க்கண்டவாறு ஒருதலைப்பட்சமாக விவரித்தார்:

(1) அங்கே தனிப்பட்டவர்களுக்கு சொத்து உடைமை இருக்கிறது.

(2) லாபத்தை உத்தேசித்துத்தான் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

(3) ஒரு கிராமம்கூட தன் தேவைகளை எல்லாம் பூரணமாகப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வகையற்றது.

(4) வருமானத்தில் மக்களிடையே கணிசமான அளவுக்குத் தாரதம்யம் உள்ளது; தனிகர்கள் சிலரும், ஏழைகள் பலரும் உள்ளனர்.

(5) முதலீட்டுத்தனம் படைத்தவர்கள்தான் உற்பத்தி

விஷயங்கள் முழுதையும்—எதை, எப்படி, எப்போது உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை—நிர்ணயிக்கிறார்கள்.

எங்களுடைய பொருளாதார சாஸ்திர பாடப் புத்தகத்தில் கூட இது சம்பந்தமாக கீழ்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

"ஸோவியத் ரஷ்யாவில் முதலாளித்துவ முறை வீழ்ச்சியடைந்ததற்குக் காரணம் இந்த அமைப்பின் தீய அம்சங்களே. ரஷ்யாவில் தொழிலாளிகள்தான் இப்போது' ஆட்சி புரிகிறார்கள். உற்பத்தி முறைகளும் சமூகப் பொது நலனை உத்தேசித்தே மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளன. சமுதாய நலம் என்ற அமைப்பில் தொழிலாளிகள் முதலாளிகளால் கூலிக்கு அமர்த்தப்படுவதில்லை. அரசாங்கம்தான் அவர்களிடம் வேலை வாங்குகிறது. அரசாங்கம்தான் நாட்டிலுள்ள உற்பத்தி சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய உடைமையாகச் செய்து கொண்டு அதிஜாக்கிரதையுடன் வகுக்கப்பட்ட திட்டத்திற்கிணங்க அவற்றை உபயோகப்படுத்துகிறது. உற்பத்தியின் விளைவுகளை......மக்களிடையே நியாயமான முறையில் விநியோகிக்கின்றனர்."

ஒரு நாள் இரவு எங்கள் பொருளாதார ஆசிரியர் கலாசாலை மாணவர்களுக்கு அமெரிக்காவில் இயங்கும் பொருளாதார முறையைப் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அந்தச் சொற்பொழிவு ஒருதலைப்பட்ட கருத்துடன் இருந்தது. அமெரிக்க நாட்டிற்கு நீதி வழங்கும் முறையில் அது அமையவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக சொற்பொழிவுக்குப் பின் கேள்வி நேரம் என்று அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது. கூட்டத்திலிருந்த இரண்டு அமெரிக்க மாணவர்களுக்கு, ஆசிரியர் புகுத்திய தவறான கருத்துக்களைத் திருத்த சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

சாந்திநிகேதனில் இவ்வாறு அமெரிக்காவுக்கு எதிரிடையான மனப்பான்மையை நான் எப்போதாவது தான் காண நேர்ந்தது. இந்தியாவின் இதர பகுதிகளிலிருந்த இந்திய கல்லூரி மாணவர்களுடன் தொடர்புகொண்டிருந்த என் தகப்பனார், சாதாரணமாகவே மாணக்கர்கள் அமெரிக்க பொருளாதார முறையையும், அமெரிக்காவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளையும் சந்தேகத்துடனேதான் நோக்கினர் என்பதை

உணர்ந்திருந்தார். இதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. நீண்டகாலம் மேல்நாட்டாரின் ஆதிபத்தியத்தின் கீழ் அவதிப்பட்டு மனம் நசந்ததன் காரணமாக இவ்வித சந்தேகம் உதிப்பது மனித வர்க்கத்திற்கு இயல்பே. ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்த சந்தேகத்திற்குக் காரணம் தவறான கருத்துக்களும் குறைவான விஷய அறிவும் என்பதையும் அவர் கண்டறிந்தார். மாணாக்கர்கள் எல்லோரும் அமெரிக்காவைப்பற்றிச் சரியான விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். இவைகளை எல்லாம் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அவர்களுக்கு வழங்க அவர் தவறுவதில்லை.

சாந்திநிகேதனில் படித்த பெண்கள் வெகுவாக இவ்விஷயங்களைப்பற்றி அதிகம் பேசுவதே கிடையாது. இதைப்பற்றி அவர்கள் சிந்தனையே செய்வதில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். மாணவர்கள் இம்மாதிரி விஷயங்களில் சரியான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்களுடன் எனக்கு அதிக நட்பில்லாததால் அதைப்பற்றி உறுதியாக ஏதும் சொல்ல முடியாது.

அமெரிக்காவைப்பற்றி அவர்கள் கருத்து எவ்வாறு இருந்தாலும் அந்த தேசத்தைப்பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிந்த சில அம்சங்களை அவர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், என்னுடைய சகமாணவிகள் என்னிடம் காட்டிய பாசத்தில் நான் எவ்வித மாறுபாட்டையும் காணவில்லை. என்னுடைய முக்கிய சிநேகிதி நளினி என்பவள் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளின் அந்தரங்கசுத்தியைப்பற்றி தான் சந்தேகம் கொள்ளுவதாயும், அமெரிக்க மக்களையே பொதுவாக அவள் நம்புவதில்லை என்றும் என்னிடம் கூறியுள்ளாள்.

நளினி கொண்ட கருத்துக்கள் எல்லாம் சாந்திநிகேதனுக்கு விஜயம் செய்த சில அமெரிக்கர்களைக் கண்டு பேசியதிலிருந்து உருவானவை. அமெரிக்கப் பொதுமக்களுடைய உண்மைப் பிரதிநிதிகள் என்று இந்த சில அமெரிக்க யாத்திரீகர்களைக் கருதமுடியாது. இது எனக்குத் தெரிந்திருந்ததால் அமெரிக்காவுக்கு எதிரிடையான அபிப்பிராயங்கள் அவள் கொள்ளலாகாது என்று என்னால் அவளுக்குச் சொல்ல முடிந்

தது. அவளுடைய தேசமக்களிடத்தில் அவளுக்கு முழு நம்பிக்கை இருந்தது. உதாரணமாக அமெரிக்காவுக்கு எதிரிடையான மனப்பான்மை கொண்ட பொருளாதார ஆசிரியர் சொன்னதை எல்லாம் உண்மையென அவள் அப்படியே நம்பினுள். ஆனுல் அந்நிய நாட்டவர்கள் என்றதும் அவர்களைச் சந்தேகிப்பதில் அவள் தாமதமே காணவில்லை.

1952 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஒரு நாள் அமெரிக்கா இந்தியாவின்பால் காட்டிய அசாதாரண நல்லெண்ணமும் பரிவும் சந்தேகத்திற்கிடமளிப்பவை என்று அவள் கூறினுள். அமெரிக்க அரசாங்கம் பெருவாரியாக உதவி அளித்ததன் உண்மைக் கருத்து என்னவென்று தனக்கு விளங்கவில்லை என்றும் கூறினுள். வெறும் நல்லெண்ணத்தைத் தவிர வேறு ஆழ்ந்த காரணம் இதற்கு இருக்கத்தான் வேண்டும் என்றும், மூன்ருவது உலக யுத்தம் நிகழுமேயாஞல் தான் நினைத்தது போல் இந்தியா அமெரிக்காவுடன் இணைந்து நிற்கவேண்டுமென்பது உள்நோக்கம் என்ருல் இதை ஏன் அமெரிக்க அரசாங்கம் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கக்கூடாது என்றும் அவள் வினவினுள்.

ஒரு சமயம் அமெரிக்காவில் நீக்ரோ ஜாதியினருக்கெதிராக நிலவிய வேற்றுமையைப்பற்றி அவள் குறிப்பிட்டாள். சென்ற வருடம் ''நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் தோலுரிக்கப்பட்டனரே'' என்று கேட்டாள். இவைகள் பழைய காலத்து நிகழ்ச்சிகள் என்றும், இவைகள் வேகமாக இப்போது மாறிக்கொண்டு வருகின்றன என்றும் நான் எவ்வளவு சொல்லியும் அவள் சுலபத்தில் நம்புவதாகத் தெரியவில்லை. ஆசியா பிரதேச மாணுக்கர்களிடையே இவ்வாறு பொய்க் கூற்றுக்களை கம்யூனிஸ்டுகள் எப்பாடுபட்டேனும் பரப்பிவிடுகிருர்கள்.

அத்தியாயம் 13

புது நண்பர்கள்

சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கையில் இரண்டு மாத காலம் சென்றபோது என்னுடைய உற்சாகம் குன்றுவதை உணர்ந்தேன். சாந்தி நிலவிய அமைதியான இடத்தில் வசித்தார்கள் என்ற ஒரு காரணத்திற்காவது அங்கு படித்துவந்த பெண்கள் அமைதியுடனும், எளிமையாகவும் உழைப்பில் ஊக்கம் கொண்டு சுறுசுறுப்புடனும் இருப்பார்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஆனால் சீக்கிரத்திலேயே இந்த விஷயத்தில் ஏமாற்றமடைந்தேன். பெண்கள் ஒன்று கூடிவிட்டால், அமெரிக்காவாயினும் சரி, இந்தியாவாயினும் சரி, அவர்கள் எங்கும் ஒருமாதிரிதான் என்று எண்ணத் தோன்றியது. இந்த விதிக்கு விலக்காக சாந்திநிகேதன் இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தது வீண் என அறிந்தேன்.

கவலையற்று உள்ளதை உள்ளவாறு பேசிப் பூரண சுதந்திரத்துடன் உலாவிய கலாபவன் ஹாஸ்டல் பகுதியிலிருந்த பெண்கள் போக்கைக் கண்டபிறகுதான் எனக்கு இவ்வித ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. ஆனால் இந்த ஏமாற்றம் அதிக காலம் நீடித்து நிற்கவில்லை. சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கை நினைவுகளில் இந்த அம்சம் மிகக்குறைவானது. அங்கே எனக்குப் பல அரிய நண்பர்களும் கிடைத்தனர். அவர்களுடன் சந்தோஷகரமாகவே பொழுதுபோக்கினேன்.

கலாபவன் ஹாஸ்டலில் இருந்த பெண்கள் இந்தியாவின் எல்லா மாகாணங்களிலிருந்தும் வந்திருந்தனர். மூன்றில் ஒரு பாகமாது கல்கத்தாவிலிருந்தும், இதர மேற்கு வங்காளப்

பிராந்தியத்திலிருந்தும் வந்தனர். காஷ்மீரத்திலிருந்து சில பெண்கள் வந்திருந்தனர். பஞ்சாப், டில்லி, உத்தரப்பிரதேசம், மத்திய பாரத், ஹைதராபாத், அஸ்ஸாம் என்னும் பகுதிகளிலிருந்தெல்லாம் பெண்கள் வந்திருந்தனர். இருவர் இலங்கைத் தீவினர். இராக் தேசத்திலிருந்து ஸமீரா என்பவளும், அமெரிக்காவிலிருந்து எட்ஞு என்பவளும் கூட அங்கே இருந்தனர். இந்த அமெரிக்கப் பெண் சங்கீதமும், நாட்டியமும் அங்கே பயின்றுகொண்டிருந்தாள்.

சாதாரணமாக வங்கமொழிதான் அதிகமாக அங்கே பேசப்பட்டது. அதைக் கற்றுக்கொள்ளும்படி நாங்கள் உந்தப்பட்டோம் என்றாலும், என்னைப்போன்ற வங்காளிகளல்லாதார்களுக்குச் சிறிதளவு வங்காளி பாஷை தெரியும். அவர்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும்போது ஹிந்தியிலாவது ஆங்கிலத்திலாவது அவர்கள் பேசினார்கள். வங்காளிகளுடன் பேசியபோது ஆங்கிலத்திலேயே பேசினார்கள்.

அங்கே பெண்கள் எல்லோருமே பொதுவாக மிக்க அழகுள்ளவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றமும் உடலமைப்பும் எடுப்பாக பிரகாசித்தன. சருமம் சுத்தமாக இருந்தது. கண்கள் கருமையும் நீலமும் பாய்ந்து ஒளிவீசின. பற்கள் வெள்ளை வெளேரென்று அழகுடன் துலங்கின. கேசங்கள் நீண்டு கன்னங்கரேலென்று அழகாக எண்ணெயிட்டு வாரிப் பின்னப்பட்டிருந்தன. எல்லோருமே ஒல்லியாகவும் எழிலுடனும் இருந்தனர்.

அவர்களுடைய உடை சாதாரண நூல் புடவையும் ரவிக்கையும்தான். அவற்றின் எளிமையே அவர்களுடைய எழிலை அதிகப்படுத்திக் காட்டிற்று. புடவைகள் தூய வெண்மை நிறம் அல்லது மங்கிய வர்ணங்களாலானது. பார்க்க ரம்மியமாக இருந்தது. கிளிப்பச்சை, வெளிறிய நீலம், ரோஜா, ஊதா, மஞ்சள் நிறப் புடவைகளை அவரவர்கள் உடல் நிறத்திற்கேற்ப அணிந்தனர். சில பெண்கள் சாதாரண செருப்பணிந்தனர். பெரும்பான்மையினர் செருப்பின்றியே நடந்தனர்.

ஒரு இந்தியப் பெண்ணின் அலங்கார நடவடிக்கைகள் மிக விரிவானவை. கேசத்திற்கு எண்ணெய் தடவி, வாரிப் பின்ன

விடுவது மட்டும் சலிப்புத்தரும் தினசரி வேலை. பெண்களில் பெரும்பான்மையினர் கண்களுக்கு மைதீட்டி இயற்கையாகவே அமைந்த எழிலை மேலும் அழகுறச் செய்தனர். சிலர் நெற்றியில் சிவப்புச் செந்தூரத் திலகம் தரித்தனர். விவாகமான வங்காளப் பெண்மணிகள் தங்கள் வகுடுக் கோட்டிலும் கூட செந்தூரக்கோடு வரைந்துகொண்டனர். நிலைக்கண்ணாடியின் முன்பு ஒரு அமெரிக்கப் பெண் எவ்வளவு நேரம் நின்று தன்னை அழகுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறாளோ, அவ்வளவு நேரம் ஒரு இந்தியப் பெண்ணும் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளுகிறாள். எனினும் இந்தியப் பெண்ணிடம் ஒருவித எளிமையும் புதுமை உணர்ச்சியும் ஓரளவுக்கு எப்போதும் காணப்படுகிறது. அவளுடைய அழகு அவளுக்கென்று தனியாகவே அமைந்துள்ளது என்று ஒவ்வொரு பெண்ணைப்பற்றியும் எண்ணத் தோன்றும்.

ஹாஸ்டலில் நான் புதியதாக வந்துள்ள ஒரு வேற்று மாணவி என்று கருதப்படாமல், மற்றப் பெண்களுடன் நானும் ஒருவளாக அங்கு சென்ற குறுகிய காலத்திலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டேன். என்னை முதலில் பார்த்தபோது பல பெண்கள் சரளமாகப் பேசாது தனித்தே இருந்தனர். ஆனால் என்னுடன் நட்புகொண்டு இனிமையாகப் பேசிய பெண்களும் இருந்தனர்.

அவர்களில் ஒருவள் தான் விஜயா. சாந்திநிகேதன வாழ்க்கை முறையில் என்னைச் சுலபமாக ஈடுபடுத்தி இணைய வைத்ததில் அவள்தான் பெரும் பங்கு கொண்டாள். அவளும் என்னைப்போலவே பதினாறே வயதுடையவள். நாங்கள் இருவரும்தான் ஹாஸ்டலிலேயே குறைந்த வயதுள்ளவர்கள். நாலு வருட கலைப் பயிற்சியில் முதல் வருடம்தான் அவளுக்கு அப்போது நடந்துகொண்டிருந்தது.

விஜயாவின் பிறந்தகம் கல்கத்தா. தாய் மொழி வங்காளி. ஹிந்தியும் ஆங்கிலமும்கூடப் பேசுவாள். நான் சாந்திநிகேதனை அடைந்தபின் ஒரு நாள் மாலை அவளும் நானும் கலாசாலை எல்லைக்கப்பாலிருந்த கல்கத்தா—பீஹார் இருப்புப் பாதை வரையில் நடந்து சென்றோம். அப்போது அவள் எனக்கு வங்க

மொழியில் முதல் பாடத்தைக் கற்பித்தாள். இருப்புப் பாதையருகில் மேட்டில் நாங்களிருவரும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வங்க மொழி ஹிந்தியுடனும், இதர ஆறு ஏழு இந்திய மொழியுடனும் சில அம்சங்களில் ஒத்திருக்கிறது என்று விளக்கினாள். இதற்குக் காரணம் இந்த மொழிகளெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைத் தாய் மொழியாகக்கொண்டுள்ளன என்பதே. இந்திய—ஐரோப்பிய மொழிகள் என்னும் குடும்பத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதமும் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் இது இப்போது இந்தியாவில் பேசும் பாஷையன்று.

ரெயில் பாதை மேட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது ஆனந்தமாக இருந்தது. இளங்காற்று மென்மையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. குளுகுளுவென்று இன்ப மூட்டியது. நாங்கள் உட்கார்ந்த இடத்தைக் கடந்து பாதையில் ஒரு ரெயில் வண்டி சென்றது. பெட்டிகளில் எல்லாம் ஜனத்திரள் நிரம்பி வெளியிலும் வழிந்துகொண்டிருந்தன. அந்த மேட்டுப் பாதையில் ரெயில் ஊர்ந்து சென்றபோது சிறுவர்கள் விளையாடுவதுபோல் நாங்கள் கைகளை உயரத் தூக்கி அதற்கு வழி அனுப்பினோம்.

மழைக் காலம் இன்னமும் முடிவு பெறவில்லை. அன்று காலை நேரத்தில் மழை பெய்திருந்தது. ஆனால் பிற்பகலில் மேகங்கள் எல்லாம் எங்கேயோ ஓடி மறைந்து சூரியன் பிரகாசத்துடன் நீலவானில் சஞ்சரித்தான். நாங்கள் அங்கிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பியபோது சூரியன் அஸ்தமித்துக் கொண்டிருந்தது.

இம்மாதிரி விஜயாவும் நானும் மாலைப்பொழுதில் பல தடவை உலாவச் சென்றிருக்கிறோம். அவள் ஹாஸ்ய உணர்ச்சி நிரம்பியவள். அவளுடைய சரீர சக்தியும் அளவுகடந்தது. வழக்கமாக அவள் கூந்தலில் ஒரு புஷ்பத்தை அலங்காரமாக அணிந்துகொள்ளுவாள்.

கலாபவன் ஹாஸ்டலில் இருந்த பெண்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு காரணத்தினால் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. விஜயாவின் இனிமையான சுபாவமும் உணர்ச்சியுடன் இயங்கும் உள்ளமும் என்னை வசீகரித்த அவளுடைய தனிச்சிறப்புக்கள். நான் பெரிதும் விரும்பியும் நெருங்கிப் பழகி நட்புகொள்ள இயலாத மற்றொரு பெண் ஸோமா என்னும் சிங்கள

நாட்டு மடந்தை. அநேகமாக ஹாஸ்டலில் வசித்த எங்கள் எல்லோரைக்காட்டிலும் அவள் வயதில் பெரியவள். முன்னே நான் குறிப்பிட்ட பிரபல கதகளி நடன ஆசிரியர் பிரேம் குமாரை அவள் மணந்திருந்தாள். ஒல்லியாகக் கொடிபோன்ற தோற்றத்துடன் அவள் மிக்க வனப்புடன் விளங்கினாள். அமைதியான சுபாவம். இனிமையும் நட்பும் அவளிடம் பிரகாசித்தன. அவள் கோபமடைந்தாள் என்று நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை.

எனினும் என்னுடைய சிநேகிதிகள் எல்லோரும் "சிக்ஷா பவன்" என்னும் கல்லூரிப் பகுதியிலேதான் இருந்தனர். அவர்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த பெண் நளினி. அவள் ஒரு பஞ்சாப் பெண்மணி. நல்ல தேகக்கட்டுடன் அமைந்த வலிமையான உடற்தோற்றம். அழகுடன் விளங்கினாள். மற்றப் பெண்களைப் போலல்லாது அவள் சுயேச்சையுடன் அடிக்கடி வெளியே செல்லும் பழக்கமுடையவள். அவளும் அவளுடைய குடும்பமும் இப்போது பாகிஸ்தானிலுள்ள மேற்குப் பஞ்சாப் பகுதியில் இந்தியப் பிரிவினைக்கு முன்னர் வசித்துவந்தனர். 1947-ஆம் ஆண்டு அவர்கள் தங்கள் ஊரைவிட்டு இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்து டில்லியில் குடியேறிவிட்டனர். நளினியின் தாய்மொழி பஞ்சாபி. இதைத் தவிர அவள் ஹிந்தியும், ஆங்கிலமும் பேசினாள். சாந்திநிகேதன் வந்தபிறகு சிறிது வங்க மொழியும் கற்றுக்கொண்டாள்.

சாந்திநிகேதனில் இதுதான் அவளுடைய முதல் வருடப் படிப்பென்றாலும் அவள் பி.ஏ. மூன்றாவது வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளும் நானும் சில பாட வகுப்புக்களில் ஒன்றாகவே கூடிப்படித்தோம். எனக்கு கிராமங்களிலும் கிராம மக்களிடமும் இருந்த அக்கறை அவளிடமும் காணப்பட்டது. சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கை முறையில் எங்கள் வாழ்க்கைக்கும் எங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள கிராமவாசிகளின் வாழ்க்கைக்கும் ஒருவித சம்பந்தமுமில்லாததைக் குறித்து எனக்கிருந்த ஏமாற்றம் அவளுக்குமிருந்தது.

சாந்திநிகேதனை அடைந்த சில நாட்களுக்குப்பின் நானும், நளினியும், விஜயாவும் எங்கள் ஹாஸ்டலிலிருந்து மேற்குப்புற

மாக உலாவச் சென்றோம். ஒரு குட்டையைத் தாண்டி, தண்ணீர் தேங்கிக்கிடந்த வயல் வெளிகள் வழியே சில கலாசாலை விடுதிகளையும் கடந்து புழுதிபடிந்த ஒரு ரஸ்தாவை அடைந்தோம். அந்த ரஸ்தா அங்கிருந்து மூன்று மைலுக்கப்பால் இருந்த ஸ்ரீநிகேதன் என்னும் இடத்திற்குச் சென்றது. சாந்தி நிகேதனையும், ஸ்ரீநிகேதனையும் இணைத்தது இந்த ரஸ்தா. இந்த இடத்தில்தான் கிராம அபிவிருத்தி வேலைகள் நடந்து வந்தன. ரஸ்தாவிற்கு இடதுபுறத்தில் சுமார் ஒரு மைலுக்கப்பால் ஒரு சிறிய கிராமம் தென்பட்டது. எங்களுக்கு இடது புறத்தில் ஒரு மைலுக்கப்பால் நெல் வயல்களின் மத்தியில் ஒரு மேடான திடலில் எட்டு அல்லது பத்து கூரைவேய்ந்த மண் குடிசைகள் அடங்கிய ஒரு கிராமம் தென்பட்டது.

அது மழைக்காலம். அந்தக் கிராமத்தின் ஒரே வீதியின் வழியே நாங்கள் நடந்து சென்றபோது மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. கருத்த குள்ளமான ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்த்து அவள் வீட்டின் முற்றத்துக் கொட்டிலில் மழைக்குத் தங்கலாமா என்று கேட்டோம். "அவசியம் தங்குங்கள்" என்று அவள் கூறி எங்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஒரு சிறிய அறையில் உட்காரும்படி சொன்னாள். மழை விடும்வரையில் நாங்கள் அந்தக் குடிசையில் இருந்தோம்.

கொட்டில் சுத்தமாயும் உலர்ந்தும் இருந்தது. ஒரு மூலையில் கன்றுக்குட்டி வைக்கோலைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சாவதானமாகத் தின்றுகொண்டிருந்தது. கீழே தரையில் ஒரு மரக் கலப்பையும் மேலே பரண் மீதும் சுவர்களிலும் கூடைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதைத்தவிர விவசாய ஆயுதங்கள் பல கீழே கிடந்தன. மழை நன்றாக நிற்கும் வரையில் சுமார் அரை மணி நேரம் பாடிக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் அங்கேயே காலங்கழித்தோம். பிறகு ஹாஸ்டலை நோக்கித் திரும்பினோம்.

சாந்திநிகேதனைச் சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களில் வசித்தவர்கள் வங்காளிகள் அல்லது "சாந்தால்கள்" என்னும் பூர்வீகக் குடியினர். நாங்கள் மழைக்கு ஒதுங்கியது ஒரு சாந்தால் கிராமம். இவர்கள் குள்ளமாக கருமை நிறமுள்ளவர்களாயு

மிருந்தனர். இவர்களுடைய ஆதிகாலத்து முன்னோர்கள் திராவிடர்களா அல்லது திராவிடர்களுக்கும் முன்னால் இந்தியாவில் வசித்துவந்த பூர்வ குடிகளா என்பதைப்பற்றி இன்னமும் நிச்சயம் ஏற்படவில்லை. எப்படி இருப்பினும் இந்தியாவில் முதல் முதலாகக் காணப்பட்ட குடிகள் இவர்கள்தான் என்பதிலும், கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்கு சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆரியர்கள் இந்தியாவில் நுழைந்தபோது இவர்கள் பீஹாரிலும், மேற்கு வங்காளத்திலும் காட்டிற்குள் துரத்தப்பட்டனர் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. இவைகள் எல்லோரு மறிந்த விஷயம்.

வெளி உலக சம்பந்தமே இல்லாது இவ்வாறு காட்டு மத்தியில் வசித்த காரணத்தினால் இந்தப் பூர்வ குடிகளின் வாழ்க்கை முறையும், பழக்க வழக்கங்களும் மாறுபாடுகள் ஏதுமில்லாது பண்டைக் காலத்திலிருந்தபடியே இருந்தன. இந்திய மக்களுக்குள் இவர்கள்தான் மிகவும் பழமையான ஜாதியினர். சாந்திநிகேதனைச் சுற்றிலுமிருந்த சாந்தால் மக்கள் அடிக்கடி வங்காளிகள் வசித்த பக்கத்துக் கிராமங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு சிறிதளவு நவீனங்களில் பரிச்சயப்பட்டிருந்தனர். ஸ்ரீநிகேதனில் கிராம அபிவிருத்தி வேலையும் அவர்களை ஓரளவுக்கேனும் பாதித்தது. இவ்விதத் தொடர்பின் விளைவுகள் ஒருபுறமிருப்பினும் அவர்கள் தனித்து வாழும் ஒரு தனி இனத்தவரே.

சாந்திநிகேதனை விட்டுச் செல்லுமுன்னர் ஒரு விடுமுறை நாள் பிற்பகலில் நளினியும், நானும் ஒரு சாந்தால் கிராமத்திற்குச் சென்றோம். குறுகிய வீதியும் அதன் மீதிருந்த சிறு வீடுகளும் ஜனசஞ்சாரமே இல்லாததுபோல வெறிச் சென்றிருந்தது. சிறுவர்கள் சிலர் புழுதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு வீட்டு முன் தாழ்வாரத்தில் இரண்டு பெண்கள் நெல் குத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நாணத்தால் எங்களிடம் பேசவில்லை. ஆனால் தோற்றத்தில் நட்புப் பான்மை மிளிர்ந்தது. அவர்கள் பாஷையை எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாததால், நாங்கள் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய விருப்பம் கொண்டுள்ளோம் என்று சைகை மூலம் தெரிவித்தோம்.

நெல் குத்துவதன் நோக்கம் நெல்லின் மீதுள்ள உமியை அப்புறப்படுத்தி உள்ளேயிருக்கும் அரிசியைச் சேகரித்துக் கொள்ளுதல். இதைச் செய்ய அவர்கள் கையாண்ட முறை விநோதமாக இருந்தது. பெரிய கிண்ணம் போன்ற ஒரு பள்ளம் தாழ்வாரத்தின் தரையிலேயே தோண்டப்பட்டு, அதில் கையளவு நெல் தானியத்தைக் கொட்டினர். ஒரு தடித்த பலகை ஒருபுறம் உலக்கை பொருத்தப்பட்டு நடுவில் அச்சு அமைத்து முன்னும் பின்னும் ஆடும்படிக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த உலக்கை தரையில் தோண்டிய கிண்ணம் போன்ற பள்ளத்தில் நன்கு பொருந்தும் அளவுள்ளது. ஒரு கோடியில் இந்தப் பலகையை மிதித்துக் கீழே அழுத்திஞல் உலக்கை பொருத்தப்பட்ட மறு நுனி மேலே கிளம்பும். மறு கோடியில் மிதித்த காலே எடுத்துவிட்டால் மேலே கிளம்பிய உலக்கை வேகமாக கீழே தானியக் குவியல் மேல் பளுவுடன் விழும். விழும் வேகத்திலும், அதிர்ச்சியிலும் தானியத்தின் மீதிருந்த உமி நீங்கிவிடும். இது சலிப்பையூட்டும் வேலைதான்.

மற்ற வீடுகள் எல்லாம் அநேகமாய் சாத்திப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. சாத்திப் பூட்டப்படாத ஒரு வீட்டின் முற்றத்தில் ஒரு கிழவி மாவு அரைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளருகில் அவளுடைய சிறிய பேரக் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று நாங்கள் வங்காளி பாஷையில் கேட்டோம். அதே மொழியில் அவள் பதில் கூறியதைக் கேட்டு நாங்கள் வியப்படைந்தோம். அவள் வீட்டு புருஷர்களிடமிருந்து சிறிதளவு இம் மொழியைக் கற்றுக்கொண்டதாகவும், வீட்டில் ஆண்கள் தங்கள் நெல் வயல்களில் வேலை இல்லாத காலங்களில் வங்காளி, பீஹாரி எஜமானர்களிடம் கூலி வேலை செய்தனர் என்றும் தெரிவித்தாள்.

அவளுடைய இல்லம் சுத்தமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. வீட்டிற்கு ஜன்னல்கள் கிடையாது. உள்ளே இருட்டடைந்திருந்தது. சித்திர வேலைப்பாடுள்ள ஒரு மண் கூஜாவில் அவள் குடிதண்ணீர் வைத்திருந்தாள்.

கிராமத்தில் மக்கள் எல்லோரும் எங்கே சென்றனர் என்று நான் விசாரித்தேன். பலர் போல்பூர் கடைத் தெருவுக்குப்

போயினர் என்றும், சிலர் கூலி வேலை செய்ய வெளியே சென்றனர் என்றும் அவள் தெரிவித்தாள். அவள் நட்புடனே பழகினாள். பேச நாங்கள் கிடைத்ததில் அவளுக்குச் சந்தோஷம். கூட சிறிதுநேரம் அங்கே தங்கிவிட்டு மெதுவாக நாங்கள் சென்ற வழியே வெய்யிலில் உலர்ந்து காய்ந்திருந்த பொட்டல் நிலங்களின் நடுவிலே திரும்பி வந்தோம்.

என்னுடைய மற்றொரு சாந்திநிகேதன் சிநேகிதி மஞ்ஜித் என்பவள். அவளும் ஒரு பஞ்சாபி அகதி. அவளுடைய பிறந்த ஊர் பஞ்சாப் பிரதேசத்தின் வட கிழக்குக் கோடியில் பக்ரா-நங்கல் கால்வாய்க்கு அருகாமையில் இருந்தது. அவள் தகப்பனார் இந்தப் பெரிய திட்டத்தில் ஒரு ஓவர்சீயராக பதவி வகித்தார்.

மஞ்ஜித் அமரிக்கையான பெண். ஆனால் ஆர்வம் மிக்கவள். சேவாகிராமத்தில் எல்லோரும் அணிந்தது போலவே கையால் நூற்ற கதராடையேதான் அவள் அணிந்தாள். அடர்ந்த அவளுடைய கருங்குழலை ஒற்றைப் பின்னலாகப் பின்னித் தொங்க விட்டுக்கொண் டிருந்தாள்.

நளினியைப்போலவே மஞ்ஜித்தும் தன்னுடைய தேசத்திற்கு உழைக்க விரும்பினாள். ஆனால் அடுத்த கோடைகாலத்தில் நான் அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றபோது அவளுடைய தாயார் அநுதாபம் கொண்டவளாக இருந்தாலும் பழைய சம்பிரதாயப் பற்றுக்கொண்டவள் என்பதை அறிந்தேன். வயது வந்த ஒரு சிறுமி தன்னந்தனியாக தொள்ளாயிரம் மைல் ரயில் பிரயாணம் செய்து பள்ளிக்கூடம் படிக்கச் சென்றதே அவளுக்கு புதுமையும் பயங்கரமும் கொண்ட அநுபவம். மஞ்ஜித் கொண்டிருந்ததைப் போன்ற கருத்துடனும் மனப்பான்மையுடனும் தன் குடும்பத்தில் ஒரு பெண் பிறந்திருக்கிறாள் என்பதை அவள் அதைவிட புதுமை, விசித்திரம் என்றே எண்ணினாள்.

மஞ்ஜித் கிராமங்களில் சமூக சேவை செய்ய ஆவல் கொண்டாள். அதற்கு அவள் தகுதியுற்றவளும் கூட. ஆனால் அவளுடைய தாயாரின் எதிர்ப்புக் காரணமாக தன்னுடைய பிற்கால வாழ்க்கையும் இதர சாந்திநிகேதன் பெண்களின் வாழ்க்கையைப்போலவே பி.ஏ. படித்துவிட்டு, யாரோ ஒருவனை

கல்யாணம் செய்துகொண்டு குடும்பத்தில் கட்டுண்டு முடங்கிக் கிடக்க வேண்டும் என்றுதான் மாமூல் முறையிலே இருக்கும் என்று அவள் உணர்ந்தாள்.

குளிர்காலத்தில் எங்கள் வகுப்புகள் முடிந்த பின்னர் இருட்டும் வரையில் தினந்தோறும் எங்களில் சிலர் போட்டிப் பந்தயங்களுக்குச் செல்லுவதற்கு அப்பியாசம் செய்து வந்தோம். அடுத்த ஜனவரி மாதம் தெற்கே சென்னையில் நடந்த அகில இந்திய கலாசாலை மாணவர்கள் போட்டிப் பந்தயங்களில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள சென்னை செல்லலாம் என்று நாங்கள் எண்ணியிருந்தோம். சென்னைக்குச் செல்லுவதென்றால் நீண்ட ரயில் பிரயாணம்—இருபத்திநான்கு மணி நேரம் போக, இருபத்திநான்கு மணி நேரம் வர—செய்ய வேண்டும். இரண்டு மூன்று நாட்கள் மதராஸில் தங்க வேண்டும். எனினும் எங்களுடைய படிப்பிலிருந்தும் புத்தகங்களிலிருந்தும் விடுதலையாக இருக்குமென்று எண்ணினோம். ஒரு உல்லாசப் பயணமாக இதை நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்தோம்.

''டிஸ்கஸ்'' என்னும் சிறிய இரும்புச் சக்கரத்தை வீசி எறிதல் ஒரு விளையாட்டு. இதை நான் அப்பியாசம் செய்தேன். (டில்லி இடைநிலைப்பள்ளி விளையாட்டுப் போட்டியில் நான் இதில் முதல் பரிசு பெற்றிருந்தேன்). மற்றப் பெண்கள் ஓட்டப் பந்தயம், அம்பு எறிதல், கம்பு கொண்டு தாண்டுதல் முதலியவைகளை அப்பியசித்தனர். எங்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதில் கலாசாலை நிர்வாகத்தினர் அதிக சிரத்தை காட்டவில்லை. எங்களுடைய ஆர்வமும், எங்களுக்குப் பயிற்சி அளித்த ஆசிரியர் ஆபூர்வமும்தான் எங்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது. என்ன காரணத்தினாலோ சென்னைக்குப் பிரயாணம் மேற்கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்தபோது, நாங்கள் எல்லோரும் தவறாது அப்பியாசம் செய்து பயிற்சிபெற்றிருந்தும், பெண்கள் செல்லக் கூடாது என்று அதிகாரிகள் அறிவித்து விட்டனர்.

ஓட்டப் பந்தயத்திற்காக பயிற்சிபெற்று வந்த இரண்டு பெண்களில் தீபாலி என்னும் ஒருவளை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நாங்கள் இருவரும் எங்கள் தேகாப்பியாசப் பயிற்சிகளை ஒன்றாகவே செய்தோம். பிறகு நான் சக்கரம் வீசி எறியச்

சென்று விடுவேன். அவள் ஓட்டப் பந்தயம் அப்பியசிக்கச் செல்லுவாள். அவள் வேகத்தைக் கணக்கிட ஒரு கல்லூரி மாணவன் கடியாரத்தைப் பார்த்திருந்தான். பின்னர் அவர்கள் ஓடியபோது இவளும் அதேமாதிரி அவர்களுக்கு உதவிபுரிந்தாள்.

தீபாலி இரண்டாவது வருடக் கல்லூரி மாணவி. அவளுடன் காலம் கழிப்பது இன்பகரமாக இருக்கும். மதராஸ் பிரயாணம் மேற்கொள்ள முடியாமல் போனது எங்கள் இருவருக்கும் பெருத்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. ஆனால் நான்கு மாணவர்கள் மட்டும் சென்றபோது நாங்கள் போல்பூர் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று அவர்களுக்கு மாலை போட்டு நல்வாழ்த்துக்கள் கூறி வழியனுப்பினோம். பூர்வாங்கமான போட்டிகளிலேயே அவர்கள் தோல்வியடைந்து விட்டார்கள் என்று எங்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து தந்தி வந்தது. எனினும் மதராஸில் அவர்கள் சந்தோஷமாகக் காலங்கழித்தனர்.

எங்களுக்குப் பயிற்சியளித்த ஆசிரியர் ஸுபோத்தா, ஒல்லியாக, வசீகரமான தோற்றமுள்ளவர். எங்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவரால் இயன்றளவு நன்கு பயிலுவிக்க வேண்டும் என்று அவர் உண்மையுடன் பாடுபட்டார். அவர் அளித்த உற்சாகத்தின் வேகத்தினால் நானும், தீபாலியும் விடியற்காலம் நாலு அல்லது நாலரை மணிக்கு எழுந்து எங்கள் ஹாஸ்டலின் மொட்டை மாடியில் தேகாப்பியாசம் செய்தோம்; அந்த நேரம் மிகவும் ஆரோக்கியமாகவும் மனோகரமாகவுமிருந்தது. எழுந்திருக்கும் போது இருட்டாக இருக்கும், பின் எங்கள் வேலை முடிந்து காலை உணவுக்குப் போகும்போது வெளிச்சமாகிவிடும். ஆனால் இந்த அதிகாலை தேகாப்பியாசங்கள் எங்களுக்குப் பகல் உணவு சமயத்தில் அசாதாரண சோர்வை உண்டாக்கின. எனவே சிறிது நாட்களில் காலையில் எழுந்திருப்பதை விட்டுவிட்டோம்.

நாங்கள் செய்த காரியங்களையும் எங்களையும் பெருமையுடன் பாவித்த சில சிறுவர்களும் அங்கே இருந்தார்கள். தங்களுக்கு ஏதாவது உதவி புரியும்படி அவர்கள் எங்களை வேண்டுவார்கள். அவர்களில் ஒருவள் மிஷ்டுனி என்னும் பதின் மூன்று வயது சிறுமி. அவள் இடைநிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய தகப்பனார் கலாசாலையிலேயே

ஒரு அதிகாரி, அவர்கள் வசிப்பதற்கே கலாசாலைப் பகுதியிலேயே வீடு இருந்தது. மிஷ்டுனியின் தாயார் உமாதி தன்னுடைய ஓய்வு நேரங்களில் சித்திர வேலை செய்துகொண்டிருப்பாள். அவர்களுடைய சிறிய வீட்டை அவளால் செய்யப்பட்ட மேஜை விரிப்புகளும், கைப்பின்னல் துணிகளும், பிரிண்டு அடித்த துணிகளும், பூத்தையல் போட்ட பல துண்டுகளும் விதவிதமான வர்ணத்தில் கண்ணைக் கவரும் வகையில் அலங்கரித்தன

"பாடிக்" என்னும் துணி அச்சடிக்கும் முறையைக் கற்றுக்கொள்ள நான் ஆசைப்பட்டேன். உமாதி எனக்குச் சொல்லித்தர இணங்கினாள். நானும் காலை நேரங்களிலாவது மாலை நேரங்களிலாவது மிஷ்டுனி வீட்டுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் சுமார் ஒரு மாத காலம் தவறாது சென்றேன். நாங்கள் கீழே தரையில் உட்கார்ந்து இருவரும் "பாடிக்" செய்துகொண்டே பேசிக்கொண்டிருப்போம். (மிஷ்டுனிக்கு வங்க மொழிதான் தெரியும். ஆங்கிலம் சிறிதளவே தெரியும். என்னுடைய வங்க மொழி அறிவும் குறைவானதால் எங்கள் சம்பாஷணை விரிவாக இருக்காது.)

மிஷ்டுனி இரண்டு மூன்று பூவேலை செய்த கைக்குட்டைகளை எனக் களித்தாள். நான் அவளுக்கு ஒரு பெரிய மேஜை விரிப்பும், சில சிறிய விரிப்புகளும் செய்து கொடுத்தேன். "பாடிக்" செய்யும் முறையை எனக்குக் கற்பித்தபின் நான் எப்போது வேண்டுமென்றாலும் தன் வீட்டுக்கு வரலாம் என்று உமாதி எனக்கு அநுமதி தந்தாள். எனவே கொஞ்ச காலத்திற்கு நானும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் போலவே அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டிலேயே இருந்தேன்.

"பாடிக்" வேலை செய்வதற்கு முன்னால் சாதாரண ஒரு கலர் துணியில் ஏதாவது வரி வடிவம் எழுதிக்கொள்ளுவோம். இந்த ஆதார வடிவம் இரண்டு மூன்று வர்ணங்களில்கூட வரைந்து கொள்ள முடியும். நான் செய்த மேஜை விரிப்பு வெண்மை, மஞ்சள், நீலம் என்று மூன்று வர்ணங்களைக் கொண்டது. எந்தப் பாகம் வெண்மையாகவே விடவேண்டியதோ அதன் மீது மெழுகு தேய்க்கவேண்டும். பிறகு அந்தத் துணியை

மஞ்சள் சாயத்தில் நனைத்துச் சாயமேற்றவேண்டும். பூசிய மெழுகு அப்படியே இருக்கும். துணி உலர்ந்ததும் மஞ்சள் நிற மாக இருக்கவேண்டிய பாகத்திற்கு முன்போலவே மெழுகு தடவி தேய்த்துவிட்டு அந்தத் துணி முழுவதையும் நீலச் சாயத்தில் தோய்க்கவேண்டும். பிறகு உலர்ந்ததும் மெழுகுகளை எல்லாம் அகற்றிவிட வேண்டும். இதைச் செய்வதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தது, செய்தபின்னர் கிடைத்த "பாடிக்" துணி மிக நேர்த்தியாக இருந்தது.

மிஷ்டுனியுடன் பிறந்தவர்கள் மூன்று பெண்கள். மதுஸ்ரீ என்பவள் மூத்தவள். மிக்க வனப்புடன் இருந்தாள். காலேஜில் படித்துக்கொண் டிருந்தாள். "துக்கு" என்பவள் இளையவள். துறுதுறுவென்று எப்போதும் விளையாடிக்கொண்டு செல்லத் துடன் வளர்ந்து வந்தாள். கடைசிக் குழந்தைகள் எங்கே இருந்தாலும் அப்படித்தானே இருப்பார்கள். எல்லோருக்கும் மூத்தவள் நான் சென்ற சமயம் வீட்டில் இல்லை.

சாந்திநிகேதனில் என்னுடைய மற்றொரு நண்பன் ராம் பிரவேஷ் என்னும் பீஹார் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த மாண வன். எஃகுத் தொழிற்சாலை நகரமாகிய ஜாம்ஷெட்பூரிலிருந்து வந்தவன். அவன் மதுஸ்ரீ, மிஷ்டுனி இருவரைக் காட்டிலும் மாறுபட்ட தன்மையுள்ளவன். தன்னுடைய தேசத்தினுடைய வருங்காலத்தைப் பற்றி அவன் அநாவசியமாகக் குறைபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவிகளில் அதிகாரம் செலுத் திய நிலச்சுவான்தாரர்களையும், செல்வந்தர்களையும் எண்ணி னல், நம் நாட்டில் நிலச் சீர்திருத்தம் மிகமிக மெதுவாகத் தான் ஏற்படும். பூரணமான நிலச் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படா விட்டால் இந்தியாவில் பூரணமாக அபிவிருத்தி ஒருகாலும் ஏற்படாது" என்று அவன் ஒருசமயம் என்னிடம் சொன்னான்.

இந்தியாவில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் மெதுவாகத்தான் நடைபெற்று வருகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனல் பிர வேஷ் எண்ணியபடி வருங்காலத்தைக் குறித்து நம்பிக்கை இழக்கவேண்டியதில்லை. இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண் டிய விஷயம் என்னவென்றால், நிலச் சீர்திருத்தங்கள் நடந்து

கொண்டுதான் வருகின்றன என்பது சமீபகாலங்களில் இவைகளின் வேகம்கூட நம்பிக்கையூட்டும் அளவிற்கு அதிகரித்துள்ளது.

பிரவேஷ் கொண்டிருந்த பல கருத்துக்களையும் சொன்ன பல அபிப்பிராயங்களையும் நான் ஆமோதிக்காவிடினும், அவன் தன் நாட்டின் வருங்காலத்தைப் பற்றி அக்கறையுடன் சிந்திக்கிறான் என்பது எனக்குத் திருப்தியளித்தது. இந்த அம்சம் தான் என்னை அவன்பால் அக்கறைகொள்ளச் செய்தது. பிரவேஷ். ஜாம்ஷெட்பூரில் இரும்பு ஆலையில் கூலியாளாக வேலை செய்திருக்கிறான். இந்த விஷயமே கேட்க எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. இந்தியாவில் சாதாரணமாக மாணவர்கள் சரீர உழைப்பு இழிவானதென்று அதை வெறுப்பவர்களாயிற்றே!

சாந்திநிகேதனில் படித்த மாணவர்கள் பெரும்பாலும் வங்காளிகளே எனினும், இந்தியாவின் எல்லா பாகங்களிலிருந்தும் மாணாக்கர்கள் வந்திருந்தனர். இந்தியாவிற்கப்பாலிருந்தும்கூட பலர் வந்து படித்தனர். இலங்கை, நேபாளம், பர்மா, சீனா, இந்தோனேஷியா, ஜெர்மனி, துருக்கி, இராக், எகிப்து, கென்யா (ஆப்பிரிக்கா) முதலிய நாடுகளிலிருந்து பல மாணவர்கள் பட்டம் பெற்றபின் மேல்படிப்பிற்காகவும் ஆராய்ச்சிக்காகவும் இங்கே வந்தனர். நாங்கள் அவர்களைக் கல்லூரியில் காண்பதே அரிது.

ஆப்பிரிக்கா தேசத்தில் கென்யாவிலிருந்து வந்த தாமஸ் ஒகேலோ என்ற பையனை நான் அறிமுகம் செய்துகொண்டேன். அவன் கல்லூரி மாணவன். உயர்ந்து நன்கு வளர்ந்த உருவம். அழகிய முகம். இனிமையான குரலில் பேசினான். அவனுடைய நாட்டைப்பற்றிக் கொஞ்சம்தான் எனக்குச் சொன்னான். அந்தக் கொஞ்ச விஷயங்களே என்னுடைய ஆவலைத் தூண்டி அந்த நாட்டுக்குச் சென்று நிலைமையை நேரில் கண்டால் நல்லது என்ற எண்ணத்தைக்கூட உண்டாக்கியது.

விஜயா, நளினி, மஞ்ஜீத், தீபாலி, சுபோத்தா, மிஷ்டுனி பிரவேஷ், ஒகேலோ—இவர்கள்தான் என்னுடைய முக்கிய

சாந்திநிகேதன் நண்பர்கள். இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களும் இருந்தார்கள். இந்தியாவை விட்டுப் பல மைல்களுக்கப்பால் இங்கே அமெரிக்காவிலிருந்து பின்னோக்காகப் பார்த்தபோது அவர்கள் எல்லோரையும் நான் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

அத்தியாயம் 14

சாந்திநிகேதனில் இதர நடவடிக்கைகள்

சாந்திநிகேதனில் என்னுடைய வாழ்க்கையும் என் நண்பர்கள் வாழ்க்கையும் "எல்லாம் கல்விமயம், விளையாட்டே அங்கில்லை" என்ற முறையில் அமையவில்லை. பொழுதின் பெரும் பகுதி உல்லாசமாகவே கழிந்தது. ஒவ்வொரு இரவும் ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்துகொண்டே இருக்கும். நாடகம், பாட்டுக் கச்சேரி, நடனம், சொற்பொழிவு, அல்லது மாணவர்கள் கூட்டங்கள், அல்லது உல்லாச வனபோஜனம், இப்படி ஒன்று இல்லாவிட்டால் மற்றொன்று தினசரி இருக்கும்.

எல்லா "பவன்"களிலும் என்னுடைய பாட வகுப்புகள் இருந்ததால் அந்தந்த "பவன்" சகமாணவிகள் அங்கே நிகழும் சம்பவங்களில் எல்லாம் பங்குகொள்ளுமாறு என்னை வற்புறுத்தினர். எனவே நிகழ்ச்சிகள் கலை சம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும், சங்கீத சம்பந்தமுற்றிருந்தாலும், கல்லூரி மாணவர்களுக்கு மட்டுமே பயனளிக்கவல்லதா யிருப்பினும் எல்லாவற்றிலுமே நான் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டேன்.

மாதத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகளாவது "பிக்னிக்" என்னும் உல்லாச போஜனம் இருக்கும். இவைகள் சில சமயம் நாள் முழுவதும் நடப்பதுமுண்டு. சில சமயங்களில் நிலாச்சாப்பாடு. சில சமயம் பிற்பகல் தேநீர் விருந்து. மற்றும் சில சமயம் அதிகாலை உண்டிகள். எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிய உன்னதமான ஒரு வனபோஜனம் நாள் முழுவதும் ஒரு சமயம் செப்டம்பர் மாதத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதில் கல்லூரி மாணவர்கள், இதர "பவன்" மாணக்கர்கள் எல்லோரும் பங்கெடுத்துக்கொண்டனர்.

சுமார் நூறு பேர் காலை உணவுக்குப் பின் கால்நடையாகவே கலாசாலையை விட்டுப் புறப்பட்டோம். சாந்திநிகே

தனை அடுத்த போல்பூரையும் கோவால்பூரையும் இணைத்த புழுதிபடிந்த கிராம ரஸ்தா வழியே நாங்கள் சென்றோம். கோவால்பூர்தான் நாங்கள் சேரவேண்டிய இடம். மாரிக்கால மழை மிகுதியாகப் பொழிந்து ரஸ்தாவைப் பறித்துத் தள்ளி யிருந்தது. அதன் மீது சென்ற மாட்டு வண்டிகள் பழுதடைந்த ரஸ்தாவில் முன்னேற முடியாமல் தவித்தன. அவற்றை எல்லாம் தாண்டிச் சென்றோம். இரு புறங்களிலும் பசுமையுடன் செழித்து வளர்ந்த நெல் வயல்கள் பரந்து காட்சி தந்தன. அங்குமிங்கும் பனை மரங்கள் சில பசும்புல் வெளியில் கரும் புள்ளிகளெனத் தோன்றின. இடையிடையே சிறு கிராமங் களும் ஒன்றிரண்டு பரவலாக இருந்தன.

கோவால்பூர் என்பது பெரிது எனவும் சிறிது எனவும் கூற முடியாத நடுத்தரமான ஒரு வங்காளக் கிராமம். சுத்தமாக இருந்தது. இயற்கை வனப்புடன் சித்திரத்தில் எழுதியது போன்ற சுற்றுப்புறம் அமைந்தது. எங்களுடைய "பிக்னிக்" ஸ்தலம் அந்தக் கிராமத்து எல்லைப்புறத்தில் இருந்தது. அரு கில் ஒரு சிறு வாய்க்காலில் கலங்கிய தண்ணீர் ஓடிக்கொண் டிருந்தது. ஆடு மாடுகள் இந்த ஓடையில் தண்ணீர் பருகின. கிராமப் பையன்கள் இதில் குளித்தனர். ஒரு அழகிய தோப்பின் மத்தியில் இந்த வாய்க்கால் ஓடியது. புல்வெளியும் நிழலும் நிறைந்த இந்தத் தோப்பில்தான் எங்களுடைய "பிக்னிக்" நடந்தது.

அங்கே முதல் வேலையாக உணவு தயாரிப்பவர்கள் தனி யாகப் பிரிந்து சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டனர். எல்லா சாமான்களும் அடுக்காக வைக்கப்பட்ட வீட்டுச் சமையலறை யிலேயே இந்திய உணவு தயாரிப்பது சாமானிய காரியமல்ல. இங்கே தோப்பில் இதனுடைய சிரமத்தை ஊகித்துக்கொள்ள லாம். எனினும் நிர்வாகஸ்தர்கள் இங்கே எங்களுக்கு முதல்தர மான சாப்பாடு அளிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஒரு மரத்தடியில் மலைபோல குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த உருளைக் கிழங்கையும், வெங்காயத்தையும் தோலை உரித்துக் கொடுக்கும் வேலையில் சில பெண்கள் ஈடுபட்டனர். மற்றவர்கள் அரிசியைத் தண்ணீரிலிட்டுக் களைந்து கொடுத்தனர். மற்றும் சிலர் பருப்

யையும் மாமிசங்களையும் வேகவைத்துத் தந்தனர். பையன்கள் அடுப்பு மூட்டி விசிறிக்கொண்டிருந்தனர். பள்ளிக்கூடச் சமையல் விடுதியிலிருந்து ஒரு மாட்டு வண்டியில் சமையலுக்கு வேண்டிய சாமான்களும், பாத்திர வகைகளும், கோப்பைகளும், தட்டுகளும் டம்ளர்களும் கொண்டு வந்திருந்தோம். சாமான்களை இறக்கி வைத்துவிட்டுச் சில மாணவர்கள் வண்டியைக் கிராமத்திற்கு ஓட்டிச் சென்று குடிதண்ணீர் கொண்டு வந்தனர்.

இந்த ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருக்கையில் சிறு சிறு கூட்டங்கள் விளையாட்டிற்கும் பாட்டுக் கச்சேரிக்கும் தயார் செய்து கொண்டிருந்தன. வெங்காயம் உரித்துத் தரும் வேலையில் நானும் பங்கு கொண்டேன். இந்த வேலை முடிந்து நான் வெளி வந்தபோது கிரிக்கெட், வளையம் வீசுதல், "சாரர்தி"* முதலிய விளையாட்டுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. ஒரு பகுதியினர் சீட்டாட்டத்தில் முனைந்தனர். பெண்கள் கூட்டம் ஒன்று சங்கீதக் கச்சேரியிலும், நாட்டியத்திலும் லயித்திருந்தது. மற்றொரு பகுதியில் சில பையன்களையும் பெண்களையும் பாடச் செய்து மற்றவர்கள் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். சில பையன்கள் அருகில் ஓடையில் நீச்சலடிக்கச் சென்றனர்.

அவரவர்கள் இஷ்டம்போல் ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருந்ததில் எல்லோருக்கும் பகல் உணவு சமயம் வந்தபோது நல்ல பசி. சமையல் முடிந்து சாப்பாடு தயாரானதும் ஒரு பெண் பித்தளைத் தாம்பாளத்தைக் கரண்டியால் மணி அடிப்பதுபோல் அடித்து சாப்பாட்டுக்கு எல்லோரும் வரலாம் என்று அறிவித்தாள். புல் தரையில் நாங்கள் கால்களை சப்பணமாகக் கட்டிக் கொண்டு வரிசையாக உட்கார்ந்தோம். ஏற்கனவே வட்டமான

---

* இது விடுகதைக்கு விடை கண்டு பிடிக்கும் விளையாட்டைப் போன்றது. விடை அநேகமாக ஒரு பதமாக இருக்கும். அதன் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் குறிப்பிட ஒரு புதிர் போடப்படும். அவற்றிலிருந்து எல்லா எழுத்துக்களையும் கண்டுபிடித்து வார்த்தையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

தட்டுக்களும் இலைகளும் அங்கே வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றிற்கும் எதிரில் ஒவ்வொருவர் உட்கார்ந்தோம். உட்கார்ந்த உடனே தட்டுகளில் சாதமும், பருப்பும், உருளைக் கிழங்கும், வெங்காயமும், இதர உணவுகொள்வோருக்கு மாமிச வகைகளும், சுடச்சுட பரிமாறப்பட்டன. எல்லாவற்றிலும் ஆவி வந்துகொண்டிருந்தது. கடைசியாக வங்காள தேச பட்சணமான ஒரு தித்திப்பு வகையும் அளிக்கப்பட்டது. சாப்பாடு முடிந்ததும் இலைகளை எல்லாம் தூக்கி எறிந்துவிட்டோம். நாங்கள் சாப்பிட்ட மிகுதியை எல்லாம் காகங்களும் மாடுகளும் தின்று தீர்த்தன. நாங்கள் மர நிழலில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டோம்.

மாலை நேரம் முழுவதையும் இடைவிடாது நடந்த ஹாஸ்ய நாடகத்தைக் கண்டு கழித்தோம். இதை முன்னேற்பாடின்றி அங்கேயே கற்பனை செய்து சில மாணவர்கள் நடித்துக் களிப்பூட்டினர். இதில் பாட்டுகள், நடனங்கள், கைகொட்டல், நடிப்புகள், சொற்பொழிவுகள் எல்லாம் கலந்திருந்தன. இவை எல்லாம் வங்க மொழியிலேதான் இருந்தன. ஆனால் அதனுடைய ஹாஸ்ய ரஸம், வங்க மொழி தெரிந்தாலும் தெரியாவிடினும், எல்லோருக்கும் புரியும் வகையில் தெளிவாக இருந்தது. நாங்கள் இதை நன்கு ரஸித்து இன்புற்றோம்.

பொழுதுசாயும் சமயம் கிரிக்கெட்டும், வளையம் வீசுதலும் மறுபடியும் ஆரம்பமாயின. சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது, நாங்களும் அந்த இடத்தைவிட்டுத் திரும்புவதற்குச் சற்று முன்னதாக, தேநீர் அருந்தினோம். பிறகு ஊர்வலமாக சாந்தி நிகேதனை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். முன்னணியில் இருந்தவர்களும் பின்னுலிருந்தவர்களும் கோஷ்டிகானமாக "அமாதேர் சாந்திநிகேதன்" (எங்கள் சாந்திநிகேதனம்) என்னும் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டே பள்ளியை அடைந்தோம்.

வனபோஜனத்தைக் காட்டிலும் சாந்திநிகேதனில் மிக சாதாரணமாகக் காணப்படுவது "நிகழ்ச்சிகள்" தான். நிகழ்ச்சி என்பது ஏதாவது ஒரு செயலாயிருக்கலாம். ஒரு நாடகமாக இருக்கலாம். ஆடம்பரமான ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம்; பாட்டுக் கச்சேரியாகவும் இருக்கலாம். நடன விருந்தாயும்

இருக்கலாம். எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு நிகழ்ச்சி பாட்டும் நடனமும் சேர்ந்த ஒரு களியாட்டம். இதில் நாட்டு நடனங்களும் நாடோடிப் பாடல்களுமே இருந்தன.

சங்கீதபவன் வகுப்புகள் நடந்த கட்டடம் ஒரு திறந்த விசாலமான முற்றத்தைச் சுற்றிலும் இருந்தது. கட்டடத்தின் ஒரு பக்கத்து உட்புறம் முற்றத்தைப் பார்த்தவண்ணம் அமைந்திருந்தது. இது ஒரு பெரிய அரங்கமேடை போல ஆகிவிட்டது. மேடை மீது நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்போர்கள் முற்றத்திலேயே உட்கார்ந்தனர். தரையில் புல்வெளியில்தான் நாங்கள் உட்கார்ந்தோம். எங்களுக்கு மேலே ஆகாயம்தான். நட்சத்திரங்கள் மின்னிக்கொண்டிருக்கும். அங்கு வீசிய குளிர்ந்த காற்று வெய்யிற்கால வெப்பத்திற்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது.

நிகழ்ச்சிகளில் பெரும்பான்மை நாட்டு நடனங்கள்தான். இவற்றில் வெகுவாக கோல்கொண்டு "கோலாட்டம்" போல் ஆடப்பட்ட நடனங்கள்தான் அதிகம். இதில் இருபது அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட பெண்களும் பையன்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். பெண்கள் பளிச்சென்றிருந்த ஊதா, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் வர்ணத்தில் பட்டுச் சேலைகளை கணுக்கால் வரையில் தழைந்து தொங்கும்படி பாவாடை போல் உடுத்தனர். இடுப்பிற்கு மேல், மங்கிய வர்ணங்களாலான ரவிக்கைகளை இறுக்கமாக அணிந்தனர். எடுப்பான வர்ண கம்பளத் துண்டுகளை ரவிக்கைக்கு மேல் அணிந்து கருமை பொழியும் கூந்தலில் வெண்மை அல்லது மஞ்சள் புஷ்பங்கள் பகட்டாக சூடியிருந்தனர். கழுத்திலிருந்து அழகான மாலைகள் மார்பை அலங்கரித்தன. இவர்களுக்கிடையே பையன்கள் தூய வெள்ளை வேஷ்டி உடுத்தி ஆரஞ்சு நிறத் தலைப்பாகையும், கறுப்புக் கச்சமும் அணிந்து நடனத்துக்குத் தயாராக நின்றனர்.

ஒவ்வொரு நடிக நடிகையும் இரண்டு குச்சிகள் வைத்திருந்தனர். பின்னணி சங்கீதத்தின் ஒவ்வொரு லயத்தட்டிற்கும் இயைந்து இக் குச்சிகளை அடித்தனர். ஒருவனுடைய குச்சி மற்றவனுடைய குச்சியுடன் தட்டப்படும். அல்லது ஒருவனுடைய இரண்டு குச்சிகளுமே ஒன்ருகத் தட்டப்படும். இந்த ஓசையும் சங்கீத ஓசையும் இணைந்து ஒரு லயச் சித்திரம்போல்

இருக்கும். ஆரம்பத்தில் மெதுவாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் போகப்போகத் துரித நடைபெற்று உற்சாகமும் மேலிட்டது. இந்தக் கோலாட்டத்தில் பலவகைகள் உண்டு. ஒன்று இடசாரி வலசாரியாகச் செல்லுதல். பெண்கள் எல்லோரும் ஒரு பக்க மாகச் சென்றால் பையன்கள் எல்லோரும் அதற்கு எதிர்ப்பக்க மாகச் சென்றார்கள்.

நிகழ்ச்சியில் மற்றொரு அம்சம் கூட்டு வாத்திய சங்கீதம். மேற்கிந்தியாவில் மலைப் பிராந்தியத்தில் வசித்த மக்களுடைய நாட்டுப் பாடல்கள் நவீன வாத்தியங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டது இது. இந்திய சம்பிரதாயமான சாஸ்திரீய சங்கீதத்தில் பல வாத்தியங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாசிக்கப் படுவது அங்கிகரிக்கப்படாத விஷயம். எனினும் இந்த நாட்டுப் பாடல்கள் பல இசைக் கருவிகளில் ஒரே காலத்தில் வாசிக்கப் பட்டன. இனிமைதந்த தந்தி வாத்தியமான சித்தாருடன், வயலின் போன்ற ஆனால் தலைகீழாக வில்கொண்டு வாசிக்கப் பட்ட இரண்டு "எஸ்ராஜ்"களும், ஒரு ஹார்மோனியமும், புல் லாங்குழலும் சேர்ந்து கூட்டுவாத்திய கோஷ்டி பாடிற்று. தாளக்கட்டிற்கு தபேல்ாவுடன், டோலக்கும் இணைந்தன.

மற்றொரு நாள் இரவு வெளிநாட்டு மாணவர்களும், மேற் படிப்பு ஆராய்ச்சிகள் நடத்திப் பட்டம் பெற்ற மாணவர்களும் சந்தித்துப் பழகுவதற்காக ஒரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. ஆஸ்திரேலியா ஒன்றைத் தவிர உலகத்தில் எல்லா கண்டங்களி லிருந்தும் மாணவர்கள் வந்திருந்ததால் உலகமே அங்கு பிரதி நிதித்துவம் பெற்றிருந்தது. உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் கேட்கப்படும் பாட்டுகளையும் கவிதைகளையும் அன்று அந்தக் கூட்டத்தில் நாங்கள் கேட்டோம்.

அன்றைய நிகழ்ச்சியில் முதல் நிரல் ஒரு இந்தியப் பெண் தானாகவே புனைந்து பாடிய ஒரு வங்காள சாஸ்திரீய கீதம். தத்துவ நூல் சம்பந்தமாக அவள் அந்தக் கலாசாலையில் மேற் படிப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். இனிமையான குரலில் உச்ச ஸ்தாயியில் மத்திம காலத்தில் அவள் பாட்டைப் பாடினாள். அதற்கடுத்தபடியாக ஆப்பிரிக்கா தேசத்து நாட்டுப் பாடல் களைக் கென்யாவிலிருந்து வந்த காலேஜ் மாணவன் ஒகேலோ

பாடினன். அவனுடைய இனத்தார் பேசிய “லுவோ” (Luo) என்னும் பாஷையில் இருந்தது அப் பாட்டுகள். மிருதுவான குரலில் ஆனல் விறுவிறுப்புடன் பாட்டுகள் பாடப்பட்டன.

குவான் (Guan) என்னும் துர்க்கி தேச மாணவன் அந்த நாட்டுப் பாடல் ஒன்றைப் பாடினன். பாலி தீவிலிருந்து வந்த மந்த்ரர் என்னும் மேற்படிப்பு மாணவன் இந்தோனேஷியா நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடினன். அதன்பின் இந்திய சங்கீதம் மேலும் வழங்கப்பட்டது. அதற்குப் பின் பிரஞ்சு, ஜெர்மன், ஸம்ஸ்கிருதம், வங்காளி மொழிகளில் பல கவிதைகள் ஒப்பிக்கப்பட்டன. கடைசியாக ஒரு அமெரிக்கப் பையன் ஒரு வங்காளிப் பாட்டுப் பாடினன். இதற்குப் பக்க வாத்தியமாக அவனே தன்னுடைய “கைதாரை” (Guitar) வாசித்தான். இந்த அம்சம் அவனுடைய பல இந்திய நண்பர்களுக்கு நல்ல வேடிக்கையாக இருந்தது. எல்லோரும் மிகவும் ரஸித்து இன்புற்றனர்.

ஆகஸ்டு மாதம் ஏழாம் தேதி டாகூர் பிறந்த தினம். இந்த தினம் சாந்திநிகேதனில் ஒரு முக்கியமான நாள். நாள் முழுவதும் இறந்தவருடைய ஞாபகார்த்தமாக அஞ்சலிகள் செய்த வண்ணமிருப்பார்கள். பலர் அங்கு விஜயம் செய்வார்கள். இதற்கு முந்திய நாளே கலாபவன் பெண்மணிகள் எல்லோரும் தாங்கள் கொண்டுவந்திருந்த வெண்மை நிறமும், மஞ்சள் நிறமும் கொண்ட புஷ்பங்களை எல்லாம் மாலையாகத் தொடுப்பதில் இரவு வெகுநேரம் வரையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அன்றைய நிகழ்ச்சி வரையில் அலங்கார வகைகள் எல்லாம் கலாசாரப் பகுதி மாணக்கர்களுடைய பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தது. இந்த வேலையில் அவர்கள் மனமியைந்து ஆனந்தத்துடனேயே ஈடுபட்டனர். நான் சிறிதளவு அவர்களுடன் வேலை செய்தேன். நாங்கள் ஆறு ஏழு பேர்கள் ஒரு பெண்ணின் அறைக்குச் சென்று கீழே தரையிலும் படுக்கை மீதும் உட்கார்ந்துகொண்டு புஷ்பம் தொடுக்கும் வேலையைக் கவனித்தோம். பாடிக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் தொடுத்த மாலைகளை நாங்கள் கழுத்தில் அணிந்துகொண்டோம். புஷ்பங்களைத் தலையில் சூட்டிக்கொண்டோம்.

சாந்திநிகேதனில் இதர நடவடிக்கைகள்

அன்று அதிகாலையில் நாலரை மணிக்கே நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. நிலவு இன்னமும் மறையவில்லை. அந்த வெளிச்சத்திலேயே சாந்திநிகேதன் வெளியில் நாங்கள் ஊர்வலமாக டாகூர் கவிதைகளை எல்லாம் முழுதும் பாடிக்கொண்டு சென்றோம். விடியற்கால அழகையும், மெல்ல மெல்ல அடிவானம் வெளிச்சமடைவதையும், அதைத் தொடர்ந்து காலை சூரியன் உதயமாவதையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றோம். இம்மாதிரி நிலா வெளிச்சத்தில் சங்கீத ஊர்வலமாக நாங்கள் மாதமொருமுறை பௌர்ணமி அன்று செல்லுவதுண்டு.

காலையில் கோயில் மண்டபத்தில் ஒரு ஞாபகார்த்த வழிபாடு நடந்தது. மாலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிதான் அன்றைய நிகழ்ச்சியில் முக்கியமான அம்சம். அதுதான் செடி நாட்டு விழா. இதற்கு வெளியிலிருந்து பல பிரமுகர்கள் வந்தார்கள். சாந்திநிகேதனில் இவ்வளவு சப்தமும் ஜனத்திரளும் சாதாரண நாட்களில் காணமுடியாது.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் என்னுடைய ஹாஸ்டல் மாணவிகளும், மற்றும் கல்லூரி மாணவிகளும் நீண்ட ஊர்வலமாய் வரிசையாக அங்கே குழுமியிருந்த ஜனத்திரளை யொட்டி செடி நாட்டுவதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை அடைந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே விதமாக பளிச்சென்று மஞ்சள் நிறப் புடவைகளும் தூய வெண்மை ரவிக்கைகளும் அணிந்து ஒரு செடியையோ அல்லது புஷ்பக் கொத்தையோ ஒவ்வொருவரும் கையிலேந்திச் சென்றனர்.

இந்த இடத்தின் மத்தியில் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டு கலாபவன் மாணவிகளால் இழை கோலமிடப்பட்டிருந்தது. இதற்கு வங்காளத்தில் 'அல்பனா' என்று பெயர். கெட்டியாக மெழுகிவிட்ட தரையில் அரிசி மாவையும் ஜலத்தையும் கலந்து பசை போலாக்கி அதைக் கொண்டு கையால் பலவித சித்திரங்கள் வரைவதுதான் 'அல்பனா'. சாதாரணமாக இது வெள்ளை வர்ணத்தில்தான் இருக்கும். ஆனால் இங்கே சிவப்பும் மஞ்சள் வர்ணங்களும் கலந்திருந்தன.

நிகழ்ச்சி முழுவதும் வங்காளியிலேயே இருந்தது. ஆகையால் அதை முற்றும் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆனல் அங்கு நான் அறிந்துகொண்டமட்டில் அவை எளிமை யும் நேர்த்தியும் கலந்து கவர்ச்சிகரமாயிருந்தன.

அமைதியுடன் கொண்டாடப்பட்ட இந்த விழாக்களுக்கு நேர் எதிர் நான் கல்கத்தாவில் செலவழித்த நான்கு நாள் விடு முறை. இந்தியாவிலேயே பெரிய நகரம் கல்கத்தாதான். ஜனவரி மாதக் கடைசியில் எங்களுக்குக் கிடைத்த ரஜா நாட்களை நானும், மற்றொரு அமெரிக்கப் பெண்ணும் இந்தப் பட்டணத்தைப் பார்ப்பதில் கழிப்பது எனத் தீர்மானித்தோம். அவள் அமெரிக்காவில் ஆண்டியோக் காலேஜ் மாணவி. சாந்திநிகேதனில் சில வாரங்கள் மட்டுமே தங்கியிருந்தாள்.

எங்கள் வாழ்க்கை சாந்திநிகேதனில் நம்பமுடியாத அள விற்கு அமைதியுடனிருந்தது. ஆனல் அதனுடைய எல்லையைத் தாண்டிய உடனே பல கவலைதரும் பிரச்னைகள் எங்களுக்கு எழுந்தன. ஒவ்வொன்றையும் நாங்களேதான் சமாளிக்கவேண் டும். எனினும் மறுபடியும் உலகில் சஞ்சாரம் செய்து எங்கள் பிரச்னைகளை எல்லாம் நாங்களே தீர்த்துக்கொள்ளுவது எவ் விதத்திலும் நல்லதுதானே.

போல்பூரிலிருந்து கல்கத்தாவிற்கு ரெயிலில் செல்லவேண் டும். ஆனல் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஸ்டேஷனுக்குச் செல்லுவ தெப்படி? நாங்கள் பெட்டியும் படுக்கையும் வைத்துக்கொண்டு ஹாஸ்டல் படிக்கட்டில் நின்றுகொண்டிருந்ததை ஒரு ரிக்ஷாக் காரன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அருகாமையி லேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய ரிக்ஷா மூன்று சக்கரங்கள் கொண்ட சைகிள் வண்டி.

மனிதன் இழுக்கும் ரிக்ஷாவை உபயோகப்படுத்துவதில்லை என்று நாங்கள் இருவரும் சபதம் செய்துகொண்டிருந்தோம். மனிதனை ஒரு பொதிமாடு போலாக்கி மற்றொரு மனிதனை இழுத் துச் செல்லும்படி செய்வதில் எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. ஆனல் எங்களுக்கு இங்கே வேறு வகையும் தோன்றவில்லை. எங்களால் நடந்து செல்லமுடியும், காலமும் இருந்தது. ஆனல் ஸ்டேஷன் அதிக தூரம். எங்கள் சாமான்களும் கனம் அதிகம்.

ரிக்ஷாக்காரனுக்கு நாங்கள் அன்று கொடுக்கும் கூலி அவ னுக்கும் அவன் குடும்பத்தினருக்கும் அன்றைய சாப்பாட்டுக்கு

ஆனாலும் ஆகலாம். அவன் அடுத்த பீஹார் பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவன். கடும் உழைப்பாளி. ஹிந்திதான் பேசினான். அவன் வண்டியில் ஏறிச் செல்ல நிர்மானித்தோம். பெட்டியும் படுக்கையும் வைத்துவிட்டு ஏறிக்கொண்டோம்.

பகல் ஒரு மணி. அப்போது வெய்யில் கடுமையாக இருந்தது. சாலையில் நாங்கள் கண்ட சில வழிப்போக்கர்கள்கூட நிழலில் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நாங்கள் போல்பூர் ஸ்டேஷனை அடைந்தோம். அது சிறிய ஸ்டேஷன்தான். ஆனால் ஜனநெருக்கடி அதிகம். ரிக்ஷாக்காரனுக்குக் கூலி கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, கல்கத்தாவிற்கு மூன்றாவது வகுப்பு டிக்கட்டுகள் இரண்டு வாங்கிக்கொண்டு தேநீரும் தின்பண்டமும் விற்றுக்கொண்டிருந்த கடை அருகில் ஒரு மூலையில் வண்டிக்காகக் காத்திருந்தோம். இந்திய ஜனங்களில் பெரும்பான்மையினர், முக்கியமாக மாணாக்கர்கள் மூன்றாவது வகுப்பில்தான் பிரயாணம் செய்கிறார்கள். நூறு மைல்களுக்கப்பால் இருந்த கல்கத்தாவிற்கு எங்கள் டிக்கட்டு மூன்று ரூபாய்க்கும் குறைவே. ஏறக்குறைய அறுபது அமெரிக்க சதங்களுக்குச் சமானம்.

சுமார் ஒருமணி நேரம் நாங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தபின் வடக்கே தொலைதூரத்திலிருந்த குன்று மேட்டிலிருந்து ரெயில் மெதுவாக இந்தச் சிறிய ஸ்டேஷனை வந்தடைந்தது. ஏற்கனவே ஜனங்கள் நிறைந்திருந்த ஒரு பெட்டியில் நாங்களும் ஏறிக்கொண்டோம். அந்தப் பெட்டியில் பதினாறு பேர்கள்தான் உட்கார வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதில் இதைவிட அதிகமாகவே பிரயாணிகள் இருந்தனர். பள்ளி மாணவர்களும், குடும்பங்களும், வியாபாரிகளும், ஒரு சிப்பாயும்கூட அதில் இருந்தனர். ரெயில் நின்ற அடுத்த ஸ்டேஷன் பர்துவான். இங்கே அதிகாரிகளை ஏமாற்றி அரிசி எடுத்துச் சென்ற ஒரு கூட்டம் பயந்து பயந்து எங்கள் பெட்டியில் ஏறிக்கொண்டது.

அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு போலீசார் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். எங்கள் பெட்டியில் அவர்கள் ஏறிக்கொள்ளுவதை நாங்கள் ஒருவரும் விரும்பவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் அங்

கிருந்து அரிசி எடுத்துக்கொண்டு கல்கத்தா சென்று அங்கே அதை அதிக விலைக்கு விற்று லாபம் சம்பாதிப்பவர்கள். ரெயில் வண்டி கல்கத்தாவை அடையுமுன்னர் மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டியிலிருந்து பக்கத்தில் குதித்து மற்றவர்கள் கவனிப்பதற்குள் எங்கேயாவது மறைந்து விடுவார்கள்.

என்னுடைய அமெரிக்க சிநேகிதி பேசிக்கொண்டிருப்பதில் விருப்பமுள்ளவள். எனவே சாந்திநிகேதனுக்கு ஒரு நாள் வந்து திரும்பிச் சென்ற மூன்று கல்கத்தா கல்லூரி மாணவர்களுடன் பேச்சுக்கொடுத்து உலக விவகாரங்களைப் பற்றி எல்லாம் நாங்கள் விவாதிக்கத் தொடங்கினோம். அவர்களில் ஒருவன் பஞ்சாப் பிரதேசத்தின் வட கோடியின் மையத்திலிருந்து கல்கத்தா வந்து சட்டப் பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். மற்ற இரண்டு பேர்களும் வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர்கள். அவர்களில் ஒருவன் சட்டக் கல்லூரி மாணவனைப் போலவே பஞ்சாப் மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவன். அவர்களிருவரும் எல்லாவிதத்திலும் அந்தப் பக்கத்து மக்களைப் போன்றவர்களே. மற்றவன் அடுத்திருந்த நேபாளம் என்னும் மலைப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவன். சற்று குள்ளமாக இருந்தாலும் பஞ்சாப் மாணவர்களைவிட அழகாகவே இருந்தான்.

எங்கள் வண்டி ஹவுக்லி பாலத்தைக் கடந்து "ஸியால்டா" ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தில் வந்து நின்றபோது இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. எங்கும் விளக்குகள் பிரகாசமாகக் காணப்பட்டன. நாங்கள் கல்கத்தா வந்து விட்டோம். இந்தியா பிரிவினை ஏற்பட்டு ஐந்து வருடங்கள் ஆகியிருந்தும் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் மத சம்பந்தமான கொடுமைகள் நீங்கவில்லை. நாங்கள் கல்கத்தா சென்றபோது கிழக்கு பாகிஸ்தானிலிருந்து மேற்கு வங்காளத்தில் ஹிந்து அகதிகள் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு இந்திய பூமியில் முதல் வீடு ஸியால்டா ஸ்டேஷன் தான். அங்கேதான் ஓரங்களிலும், தங்குமிடங்களிலும் தங்கள் குடும்பத்துடனும் சாமான்களுடனும் கும்பல் கும்பலாக இருந்தனர். அரசாங்கத்தார் அவர்களை அகதி விடுதிகளுக்கோ அல்லது தனி இடங்களுக்கோ அனுப்பும் வரையில் அவர்கள் ஸ்டேஷனி

லேயே தங்கினர். அவர்களைக் கடந்து குளிர்ச்சியான இரவில் ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே நடந்து நாங்கள் ரஸ்தாவை அடைந்தோம்.

ரஸ்தாவைப் பார்த்ததும் சற்று நேரம் நான் பிரமித்துப் போனேன். நான் நியூயார்க் நகரத்திற்குத்தான் வந்துவிட்டேனோ என்றுகூட எண்ணினேன். எங்களை உராய்ந்து கொண்டே வாடகை மோட்டார்களும், பஸ்ஸுகளும், ட்ராம் வண்டிகளும், விதவிதமான சப்தத்துடன் வரிசையாகச் சென்றன. 'நியான்' விளக்கில் பல விளம்பரங்கள் அணைந்தணைந்து பிரகாசித்தது கண் சிமிட்டுவது போல் இருந்தது. பிரதான ரஸ்தாவின் இரு புறங்களிலும் ஆடம்பரத்துடன் கடைகளும் ஓட்டல்களும் வரிசை வரிசையாக இருந்தன. அவைகளின் ஆடம்பரத்தைக் கண்டு நான் பிரமித்துப் போனேன். சாந்தி நிகேதனின் சாந்தி நிலையம் இதன் முன் எங்கேயோ மறைந்தது.

எங்களுடன் வந்த மூன்று மாணுக்கர்களும் அவகாசம் மிகுதியாயுள்ளவர்கள். அந்தப் பொழுதைப் போக்குவது தவிர அவர்களுக்கு வேறு இல்லை. அவர்கள் எங்களுக்கு ஒரு டாக்ஸி அமர்த்தி "ஸால்வேஷன் ஆர்மி" (Salvation Army) ஸ்தாபனத்தில் எங்களை விட்டுச் சென்றனர். அங்கே குறைந்த செலவில் எங்களுக்கு தங்க விடுதியும் உணவும் கிடைக்குமென்று நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். செலவு குறைவுதான். உணவு உள்பட தினத்திற்கு மூன்று ரூபாய் மட்டுமே. சில ஆங்கிலேய—இந்தியக் கிழவிகளும், காரியாலயங்களில் வேலை செய்து வாழ்ந்த சில பெண்களும் அங்கே வசித்தனர். இவர்களில் இந்தியரும், ஆங்கிலேயரும், சீனக்காரர்களும் கலந்திருந்தனர். என் அமெரிக்க சிநேகிதிக்கு ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியையாக வேலை பார்த்த பஞ்சாப் ஸ்திரீயும், நர்ஸாக வேலை பார்த்த ஒரு இந்தியப் பெண்ணும் வசித்த அறையில் இடம் அளிக்கப்பட்டது. நான் எடுத்துக்கொண்ட அறையில் ஒரு ஏழ்மையான வயோதிக ஆங்கிலேய இந்திய மாது இருந்தாள்.

இந்த ஹாஸ்டலில் வசித்த ஆங்கிலேய—இந்தியப் பெண்கள் எல்லோரும், டில்லியில் நான் ஏற்கனவே பார்த்

இருந்த மற்ற ஆங்கிலேய—இந்தியப் பெண்களைப் போலவே தங்களுடைய ஆங்கிலேயத் தன்மையில் விசித்திரமான தற்பெருமைகொண்டு தங்கள் செயல்களிலெல்லாம் எவ்வளவு அதிகமாகத் தங்களை ஆங்கிலேயர்களாகச் செய்துகொள்ள முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்தனர். இந்தியப் பெண்களைப் போல அவர்கள் புடவையும், ரவிக்கையுமணிந்து கொண்டால் இந்திய சமூகத்தில் அவர்கள் சுலபமாக புகுந்துவிடலாம். இந்திய சமூகமும் அவர்களை இந்தியர்களாகவே பாவித்து ஏற்றுக்கொண்டுவிடும். ஆனால் இதை அவர்கள் விரும்பவில்லை என்றே தோன்றியது. அவர்கள் மேல்நாட்டு உடைதான் அணிந்தார்கள். ஆங்கிலம்தான் பேசினார்கள். நவ இந்தியாவுடன் ஒன்றிப்போக அவர்கள் தயங்கினார்கள்.

மூன்று மாணவர்களும் எங்களை விட்டுச் சென்றபோது இரவு உணவுக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்லத் திரும்பி வருவதாகக் சொல்லிப் போயினர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்கள் வந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் ஒரு ஓட்டலில் சென்று சாப்பிட்டோம். என்னுடைய எளிய நூலாடையும் நன்கு அணிந்த சாதாரண செருப்பும் நான் எவ்வித சங்கோசமுமின்றி அங்கே சென்று மற்றவர்களுடன் சமமான முறையில் பழக உதவின. தலைப்பாகையுடன் கூடிய பரிசாரகர்களும், உணவு வகையில் சில மாறுதல்களும் இல்லை என்றால், இந்த ஓட்டலும் அமெரிக்காவில் சிகாகோ நகரத்தில் கம்பளம் விரித்து நாகரிக முறையில் இயங்கிய உன்னதமான ஒரு ஓட்டல் போலவேதான் இருந்தது.

எங்களுடைய ஹாஸ்டல் கல்கத்தாவில் நடமாட்டம் மிகுதியாயிருந்த ஒரு பிரதான ரஸ்தாவிலுள்ள சிறிய மூன்று மாடி கட்டடம். பகற் காலங்களில் ஜன்னல்களுக்குக் கீழே நடைபாதையில் ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாக குழுமி யிருந்தனர். அழுக்கடைந்த வெள்ளை ஆடை அணிந்து அருகில் கடைகளில் ஏதாவது உரத்த குரலில் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அல்லது அவர்கள் வேலைக்கு அவசரமாகப் போகையில் நண்பர்களுடன் உலக விவகாரங்களைப் பற்றியும் பேசினர்.

அந்தச் சிறு கடைகள் உட்புறம் இருட்டாக இருந்தாலும் ஜவுளி வகையிலிருந்து சமையல் கரண்டி வரையில் எல்லா சாமான்களையும் விற்றனர். நடைபாதை ஓரங்களில் சின்னஞ் சிறு திறந்த வெளிக்கடைகள் பல தின்பண்டங்களை விற்றன. வறுத்த பண்டங்களும், பழ வகைகளும், ஐஸ்கிரீம்களும், வங்காளத்துத் தனித் தித்திப்பு வகைகளும் நிறைய விற்பனையாயின.

எப்போதாவது ஒரு மாடு அலட்சிய பாவனையோடு வீதியில் சாவதானமாகச் செல்லும். ட்ராம் வண்டிகள் விழுந்தடித்துச் சென்றன. அவைகளின் மணியோசை ஜனநெருக்க முள்ள வீதிகளில் சென்றபோது அடுக்கடி கேட்கும். சோர்வுற்ற சைகிள் ரிக்ஷாக்காரன் நிதானமாக ஏதாவது சவாரி கிடைக்குமா என்று மேலும் கீழும் போய்க்கொண்டிருந்தான். மோட்டார்கள் வேறு வெகு அவசரமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன.

அமைதியுற்ற சாந்திநிகேதனுக்கு இவை எவ்வளவு மாறுபட்டது! அங்கே எல்லாம் நிதானமாகவே நடந்தது. அமைதியும் சாந்தியும் நிலவியது. அதை இங்கே காணமுடியாது. எனினும் இங்கே ஜனங்கள் பரபரப்புடன் எல்லா நகரங்களிலுமுள்ளது போலவே துரித வாழ்க்கை நடத்தியதைக் காண ஓரளவுக்காவது சுகமாகத்தானிருந்தது என நினைக்கிறேன்.

* * * *

திரும்பவும் யோசிக்கும்போது மறுபடியும் எனக்கு விளங்குகிறது. சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கை பூராவும் விளையாட்டே இல்லாது புத்தகமும் பாடமும் நிரம்பியதல்ல. 1953-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதக் கடைசியில் நான் என் நண்பர்களிடமிருந்து விடைபெற்று சாந்திநிகேதனை விட்டு வந்தபோது இதை நான் நன்கு உணர்ந்தேன்.

சாந்திநிகேதனின் இன்பவாழ்க்கையை மட்டுமல்ல, அதனுடைய தினசரி ஒழுங்கையும் விட்டுச் செல்லுகிறேனே என்பதை உணர்ந்தேன்—வகுப்பிற்குச் செல்லுவதும், வாசக சாலையில் புத்தக அலமாரிக்குப் பின்னல் ஒரு மூலையில் அமைதியாகப் படிப்பதும், சிமிட்டித் தொட்டியில் என் ஆடைகளைக் கசக்கித்துவைத்து அவைகளை உலர்த்தும்போது . நானும்

வெய்யிலில் உலருவதும் எல்லாம் என் மனத்தில் பதிந்திருத்த அநுபவங்கள். செருப்பில்லாமல் நடப்பதில் எனக்கு அங்கு கிடைத்த சுதந்திரம் வேறெங்கு கிடைக்கும்? இவற்றிற்கும் மேலாக அந்தப் பெண்களின் எழிலையும் உல்லாசத்தையும், ஏன், அவர்களுடைய இரைச்சல்களையும், பாராமலும் கேட்காமலும் ஏங்குவேன் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

அத்தியாயம் 15

முன்னேற்ற மடைந்துவரும் கிராமங்கள்

பிப்ரவரி மாதக் கடைசியில் சாந்திநிகேதனிலிருந்து டில்லிக்கு எங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். மார்ச்சு மாதத்தில் என் தாயார், தகப்பனார், தங்கை, தம்பி எல்லோரும் இந்தியாவை விட்டு அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட விருந்தனர். எனக்கு மட்டும் இன்னம் கொஞ்சகாலமாவது இந்தியாவில் தங்க வேண்டுமென்ற ஆசை. என் பெற்றோர்களும் இதற்குச் சம்மதித்தனர். இரண்டு மூன்று மாதங்கள் தங்கி இருந்து தேசத்தின் இதர பகுதிகளைப் பார்க்கவும், மற்ற விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவும் கிராம வாழ்க்கையை மேலும் புரிந்து கொள்ளவும் எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

ஜூலை மாதம் நான் அமெரிக்கா திரும்பவேண்டும். என் பெற்றோர்கள் சென்றபின் நான் போகும்வரை எனக்கு மூன்று மாத அவகாசம் உள்ளது. பல நண்பர்களிடமிருந்து அவர்களுடன் என்னை வசிக்கும்படி எனக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. டில்லியில் அமெரிக்க செய்தி ஸ்தாபனத்தில் வேலை பார்த்த ஜீன் ஜாய்ஸூம், என் தாயாரின் சிநேகிதியும், டில்லிப் பிராந்தியத்தில் அகதி குடியேற்று இலாகாவுக்கும் சுகாதார இலாகாவுக்கும் மந்திரியுமான சுசீலா நய்யாரும் என்னுடைய "தற்காலிக கார்டியன்களாக" இருக்க முன்வந்தனர்.

வட இந்தியாவில் வெய்யிற்காலம் ஆரம்பித்த உடனே 1953 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் கடைசியில் என் குடும்பத்தினர் டில்லியை விட்டுப் புறப்பட்டனர். விமான நிலையத்தில் பல நண்பர்கள் அவர்களை வழி அனுப்பி வாழ்த்துக் கூறவந்திருந்தனர். அவர்கள் கிழக்கு மார்க்கமாய் பசிபிக் சமுத்திரத்தைக் கடந்து அமெரிகா சென்றனர். நிலையத்திலிருந்து பலத்த சப்தத்துடன் தரையிலிருந்து கிளம்பி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக

உயரப் பறந்து விமானம் சென்றதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டுத் திரும்பினேன்.

அப்போது நான் தனிமையாகத்தான் இருந்தேன். ஆனல் உண்மையில் தனிமையாக இருந்தேனு? இல்லை. உலகத்திலேயே நட்பு மிகுந்த தேசமாகிய இந்தியாவில் என்னுடைய நண்பர்களின் மத்தியில் அவர்களுடனேயே இருந்தேன். இந்த நாட்டில் மேலும் சில நாட்கள் தங்கி நான் மிகவும் விரும்பி நான் நேசம் கொண்ட தேச மக்களுடன் பழக எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்ததற்கு நான் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். அடுத்த மூன்று மாதங்களும் என்னுடைய இந்திய வாழ்க்கையில் மிகவும் இன்பகரமான நாட்களாக இருக்கப்போகிறது என்று எனக்குத் தெரியும். நான் பலதரப்பட்ட இந்தியக் குடும்பங்களுடன் வசிக்கப் போகிறேனல்லவா?

அடுத்த சில நாட்களுக்கு நான் சுசீலா நய்யாருடன் தான் இருப்பதாக ஏற்பாடு. அவர்தான் என்னுடைய தற்போதைய ரட்சகர். அவருடைய குடும்பம் பழைய டில்லியிலிருந்தது. சுசீலா அக்காள் காந்திஜியுடைய நெருங்கிய சிஷ்யை. அவருடன் சேவாகிராமத்தில் பலகாலம் கழித்திருக்கிறூர். இந்தியாவில் பிரசித்திபெற்ற டாக்டர்களுள் சுசீலா நய்யாரும் ஒருவர். காந்திஜிக்கு இவர்தான் சொந்த டாக்டராக அநேக வருடங்கள் பணியாற்றினுர். டில்லி பிராந்தியத்தில் மந்திரியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பு டில்லிக்கு அருகிலிருந்த ஒரு அகதிகள் முகாமில் பிரதான வைத்திய அதிகாரியாக அவர் இருந்தார்.

புது இந்திய அரசாங்கத்தில் பதவிவகித்த பல அதிகாரிகளைப் போல சுசீலா நய்யாரும் வெளிநாடுகள் சென்று கல்வி கற்றவர். ஏறக்குறைய இரண்டு வருடம் அமெரிக்காவில் படித்து ஜான் ஹாப்கின்ஸ் கலாசாலையில் எம். ஏ; பட்டமும், டாக்டர் பட்டமும் பெற்றூர்.

பகற்காலங்களில் எல்லாம் சுசீலா நய்யார் தன் வேலைமீது செல்லுவார். நான் அவர் வீட்டில் இருந்தகாலத்தில் பகற்போதில் தனித்திருந்ததால் என்னுடைய நண்பர்களைப் பார்க்கச் சென்றுவிடுவேன். சில சமயம் டில்லியில் வைத்திய விடுதியில் வேலை செய்யப் போவேன். கடைத்தெருவுக்குச்

சென்று கடைகளில் ஜன்னல்களில் அலங்காரமாக வைக்கப் பட்டிருந்த கவர்ச்சி மிக்கப் பொருள்களை எல்லாம் வேடிக்கை பார்த்து வருவேன். எனக்கு இங்கே வேலை சரியாக இருந்ததால் என் குடும்பத்தைப்பற்றி நினைக்கவே அவகாசம் கிடைக்க வில்லை. சுசீலா நய்யார் அப்போதைக்கு என் தாயாருடைய ஸ்தானத்தில் இருந்தார். அன்புடன் என்னை ஆதரித்தார். ரேடன்டன் வீதி 17 ஆம் நம்பர் எங்கள் விடுதியில் ஷாகூர் என்னிடம் மிகுந்த அக்கறை காட்டினுன். வைத்திய விடுதியில் என் வேலை முடிந்ததும் அவனையும் அந்த வீட்டுப் பின்புறத் தில் இருந்த மற்றவர்களையும் தினந்தோறும் ஒரு முறை பார்த்து வருவேன்.

நான் மார்ச்சு மாதம் கடைசிவரையில் சுசீலா நய்யார் இல்லத்தில் வசித்தேன். என்னுடைய அடுத்த இருப்பிடம் உத்தரப்பிரதேசத்தில் ஒரு கிராமத்தில் வைஸர் (Wiser) என் னும் அமெரிக்கக் கிறிஸ்துவப் பாதிரி தம்பதிகள் வீட்டில் ஏற்பாடாகி இருந்தது.

சாந்திநிகேதனிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் நான் என் னுடைய அமெரிக்க நண்பரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, கிராம அபிவிருத்தி வேலையில் எனக்கிருந்த ஆர்வத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இந்த அமெரிக்கப் பாதிரியார் வீட்டில் நான் சிறிது காலம் தங்கலாம் என்று எனக்கு ஆலோசனை கூறினுர். இந்தப் பாதிரி இந்திய கிராம சேவா நிலையம் என்ற ஒரு ஸ்தா பனத்தை நிர்வகித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இந்த வைஸர் தம்பதிகள் உத்தரப் பிரதேசத்தில் டில்லிக்கு தென் கிழக்கே நூறு மைலுக்கப்பாலுள்ள மரேரா (Marehra) என்னும் சிறிய பட்டணத்தில் வசித்தனர் என்றும், நான் அவர்கள் வீட்டில் தங்க சந்தோஷத்துடன் அநுமதிப்பார்கள் என்றும் அவள் என்னிடம் சொன்னுள். மேலும் மார்ச்சு மாதக் கடைசியில் அவளே மரோரவுக்குச் செல்லப்போவ தாயும் என்னையும் கூட்டிச் செல்லுவதாயும் கூறினுள். இதற்கு மேலும் எனக்கு உற்சாகமூட்ட, அவர்களுடைய துணை ஊழி யர் ஒருவள் உத்தரப்பிரதேசத்தில் வடக்கே லக்னேவுக்கடுத்த ஒரு கிராமத்தில் தன்னந்தனியாக வேலை செய்து வந்தாளென்

றும் எவரேனும் அவளுக்குத் துணையாக வேலை செய்வதை அவள் வரவேற்பாள் என்றும் சொன்னாள். அந்த இடத்திற்கு நான் இஷ்டப்பட்டால் போகலாம் என்றும் தெரிவித்தாள்.

நான் இந்த அழைப்பைத் தயங்காது ஏற்றுக்கொண்டேன். மரேராவிலும், லக்னேவிற்கடுத்த கிராமத்திலும் இந்தியாவில் வேகமாகச் செயல் புரிந்து வரும் கிராம அபிவிருத்திவேலைகளைப் பற்றி சிறிதளவேனும் நேரில் கண்டறிந்து கொள்ள முடியு மல்லவா? இந்திய கிராம சேவா நிலையம் என்பது தனிப் பட்டோர் நடத்திய ஒரு ஸ்தாபனம். ஆனால் அது செய்த வேலையோ எல்லாவிதத்திலும் இந்தியாவில் இதர பகுதிகளில் அரசாங்க இலாகாவும், தனிப்பட்டோர் இயக்கங்களும் செய்த வேலையைப் போன்றதே.

திட்டம் வகுத்தபடியே எல்லாம் நிறைவேறியது. நாங்கள் மோட்டாரில் மரேராவை அடைவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்க வில்லை. உத்தரப்பிரதேசத்தின் மேற்குச் சமவெளி நிலப் பரப்பில் வழி முழுவதும் இரு பக்கத்திலும் புஞ்சைப் பயிர்கள் தானியங்கள் கொத்துக் கொத்தாக அடர்ந்து கம்பீரமாக வளர்ந்திருந்தன. அது அறுவடை காலம். சில வயல்களில் அறுவடை ஆகியிருந்து, நிலம் காலியாக இருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் கிராமவாசிகள் சாகுபடியான தானியங்களைச் சேகரித்துக் கணக்கிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

என்னுடைய புது வீட்டுத் தலைவி எங்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றாள். அவளும், அவளுடைய கணவர் மிஸ்டர் வைஸரும் என்னைச் சங்கோசமில்லாமல் அந்த வீட்டை என் வீடு போலவே பாவித்துக்கொண்டு என்னிஷ்டப்படி இருக்க வேண் டும் என்று கூறி எனக்கு உற்சாகமளித்தார்கள்.

மரேரா என்னும் கிராமம் வட இந்தியாவில் கஸ்பா (Kasba) என்று சொல்லப்படும் வகையைச் சேர்ந்தது. இது பெரிய கிராமமும் அல்ல, சிறிய நகரமும் அல்ல. இரண்டுக்கு மிடை யில் நடுத்தரமாயிருந்த ஒரு கிராமம். 1947ஆம் ஆண்டில் இந்தியா கண்டமானது இந்தியாவென்றும், பாகிஸ்தான் என் றும் இரண்டு சுதந்திர நாடுகளாகப் பிரிக்கப்படுவதற்கு முன் இந்தக் கிராமத்தில் பெரும்பான்மையினராக மஹமதியர்கள்

தான் வசித்தனர். பிரிவினையின்போது பயத்தினால் அவர்கள் வெகுவாக எல்லோரும் பாகிஸ்தானுக்கு ஓடிவிட்டனர்.

ஆனால் மஹமதியர்கள் இந்தியாவை விட்டு ஓடினபோது தங்கள் உயிருக்காக மட்டும் தப்பிச் செல்லவில்லை. அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையும் இந்தியாவில் எப்படி இருக்குமோ என்று பயந்தனர். இது அர்த்தமற்ற பயம் என்பது போகப்போக அவர்களுக்கே தெரிந்தது. ஆனால் அப்போதைக்கு இந்தியா ஹிந்துக்கள் ஆதிக்கத்தில் ஒரு ஹிந்து நாடாக ஆகிவிடும் என்றும், ஹிந்துக்களல்லாத மஹமதியர்கள் இங்கே மத வித்தியாசத்தினால் கொடுமைக்காளாக வேண்டி வரும் என்றும் பயந்தனர்.

உண்மையில் மரேராவிலும், அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் மத சம்பந்தமான கலவரங்கள் ஏதும் நடக்கவில்லை என அறிந்தேன். ஆனால் வட இந்தியாவில் பல பாகங்களில், பாகிஸ்தானில் நடந்ததுபோல, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொலையுண்டனர். இப்போது ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய அளவிற்கு ஹிந்துக்களும், சீக்கியர்களும், மஹமதியர்களும் நல்லுணர்வுடன் ஒன்றாகவே இந்தியாவில் வாழ்கின்றனர். அமைதியுடன் தான் இருக்கின்றனர். இந்த அற்புத மாறுதலுக்கு இந்தியப் பிரதம மந்திரி நேரு அவர்களுடைய சலியாத உழைப்பு ஒரு முக்கிய காரணம். எல்லா மதத்தினர்களையும் ஒன்றாக இணைக்க அவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசை அற்புதமாகப் பயனளித்துள்ளது. தற்போது இந்தியாவில் வசிக்கும் நாலரைக் கோடி மஹமதியர்களும் நேருவைப் போற்றி அவருக்கு மனப்பூர்வமாக ஆதரவளிக்கின்றனர்.

மரேரா கிராமத்தின் வீதிகளில் இரு புறங்களிலும் பாழடைந்து உப்புப் பூர்த்துச் சரிந்து விழுந்துகொண்டிருந்த செங்கல் கட்டடங்களும், முன் பக்கத்தில் கமான் வளைத்த தலைவாயிலையுடைய உயர்ந்த பாழடைந்த மாளிகைகளும், ஒரு காலத்தில் இந்தக் கிராமத்தில் செல்வந்தர்கள் வாழ்ந்தனரென்பதைக் காட்டிற்று. சமூகத்தின் மேல் தரத்தில் வாழ்ந்தவர் இங்கே சலுகையுடனும் சம்பத்துடனும் சுகவாழ்வு நடத்தியிருக்கவேண்டும். மிஸஸ் வைஸருக்குத் தெரிந்த ஒரு மரேரா

கிராம ஸ்திரீ ஒரு சமயம் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந் தாள். அவள் சிறுமியாக இருந்த காலத்தில் உயர்வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்ப ஸ்திரீ என்ருல் அவளுடைய வாயிற் புறத்தை தாண்டி அவள் பாதங்களே பூமியில் படாதாம். நன்ருக படுதாக்களால் மூடப்பட்ட பல்லக்குகளில் தான் நான்கு வேலையாட்களால் தூக்கப்பட்டு அவள் செல்லவேண் டிய இடங்களுக்கெல்லாம் எடுத்துச் செல்லப்படுவாளாம். இதை எல்லாம் அவள் எனக்குச் சொன்னுள்.

பெரும்பான்மை ஜனங்கள் அவ்வூரை விட்டு ஓடிவிட்ட படியால் அந்தக் கிராமம் இப்போது ஏறக்குறைய ஒரு பேய் பிடித்த ஊர்போல ஆகிவிட்டது. செங்கல்களினுலேயே பதிக் கப்பட்டிருந்த குறுகிய தெருக்களில் நடமாட்டமே இல்லை. காலை வேளைகளில் சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் செல்லுவர் அல்லது சிலர் தங்கள் வேலை மீது செல்லுவர். சூரிய உதயத்தி லும் அஸ்தமனசமயத்திலும் மஹமதியர்கள் அந்த ஊர் மசூதிக் குப் பிரார்த்தனைக்காக வருவார்கள். செங்கல் கட்டடங்கள் பெரிதாக இருந்தாலும், அவைகளின் வாயிற் புறத்தில் சந்தோ ஷத்துடனுவது புன்னகையுடனுவது ஒரு முகத்தைக்கூட காணமுடியாது. எல்லாமே பாழடைந்து வெறிச்சென்ற சூழ்நிலைதான் அந்தக் கிராமம் முழுதிலும் நிரம்பி இருந்தது.

வியாழக்கிழமை தினம் அங்கே சந்தை நடந்தது. அந்த ஒரு நாள் தான் மேலே குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு விலக் கான நாள். சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தும், பல மைல்களுக் காப்பா லிருந்தும் குடியானவர்களும், தொழிலாளிகளும், வர்த்தகர் களும் இந்தக் கிராம எல்லையில் கூடுவார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை விற்பார்கள்; அல்லது வாங்குவார்கள். ஆனல் வேலை முடிந்ததும் அவர்கள் உடனே வீடு திரும்பமாட்டார்கள். தங்கள் நண்பர்களுடன் சிறிது நேரமாவதுப் பழகிப் பேசி இன்புற்றிருக்க அது தானே அவர்களுக்குக் கிடைத்த சந் தர்ப்பம்.

எனக்குத் தங்க வசதியளித்த மிஸ்டர் வைஸரும், அவ ருடைய மனைவியும் மகமதியர் வசித்த ஒரு பழைய வீட்டிலிருந் தனர். வீட்டின் பின் புறத்தில் ஒரு சிறிய முற்றமிருந்தது.

முற்றத்தைச் சுற்றிலும் மூன்று பக்கங்களில் அறைகளும் நான்காவது பக்கத்தில் அடுத்த வீட்டுக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் வரம்பாகயிருந்த சுவரும் இருந்தன. எனக்களிக்கப்பட்ட அறை முற்றத்தின் பக்கத்தில் முற்றத்தைப் பார்த்தபடி இருந்த இரண்டு அறைகளில் சிறியதாயிருந்த ஒன்று. நான் அறைக்கு வெளியே தாழ்வாரத்தில் தான் இரவில் தூங்குவேன். வீட்டின் முன் புறம் ஒரு முகமண்டபமும், அதை யொட்டி ஒரு அறையுமிருந்தன. இது எல்லோரும் உபயோகிக்கக்கூடிய பொது நடமாடுமிடம். இதைத் தவிர வைஸர் தம்பதிகளுக்குத் தனியாக படுக்கை அறையும் சமையல் அறையும், அதைச் சேர்ந்தே பக்கத்தில் ஸ்நான அறையும் இருந்தன.

வீடு எளிமையான முறையில் இருந்தது. அப்படியேதான் வைஸர் தம்பதிகள் வீட்டை வைத்திருந்தனர். உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் சுவர்களில் செங்கல்கள் வெளியே தெரிந்தன. பின்புறத்திலிருந்த அறைகளில் எல்லாம் குப்பையும் புழுதியும் நிரம்பியிருந்தன. எனக்குப் படுக்க ஒரு கயிற்றுக் கட்டில் அளிக்கப்பட் டிருந்தது. பிரிவினைக்கு முன் இந்த வீட்டில் ஒரு மஹமதிய குடும்பம் வசித்தபோது இந்த இடம் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். மஹமதிய ஸ்திரீகள் பர்தா வழக்கத்தைக் கடுமையாக அநுசரித்ததால் அவர்கள் வீட்டின் பின்பகுதி அறைகளில்தான் வசித்திருக்கவேண்டும். தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண்மக்களைத் தவிர மற்றவர்கள் பார்வைக்கு அகப்படாமலிருக்க அவர்கள் வெளியே செல்லும்போது தங்களை "புர்கா" என்னும் போர்வையினுல் மூடிக்கொண்டுதான் சென்றூர்கள். புர்கா என்பது உருவமில்லாது தளர்ந்து கோணிப்பை போன்று தைக்கப்பட்ட போர்வை. சாதாரண உடைக்கு மேல் இதை அணிந்து தலையிலிருந்து கால்வரையில் முகத்தையும் கூட மறைத்துக்கொள்ளுவார்கள். (கண்களுக்கு மட்டும் சல்லடைபோன்ற இரண்டு துவாரங்கள் இந்த "புர்கா"வில் அமைத்துத் தைக்கப்பட்டிருக்கும்.)

அடுத்த வீட்டில் வசித்த இரண்டு மகமதிய சகோதரிகளுடன் நான் சீக்கிரத்திலேயே சிநேகம் கொண்டேன். ஒருவள்

என்னுடைய வயதினள். மற்றவள் கொஞ்சம் பெரியவள். ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் உட்கார்ந்து அவர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, குடிதண்ணீர் கொண்டு கொடுக்கும் சிறுவன் தன் தோளில் தோல் பை நிறைய பக்கத்திலிருந்த கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் நிரப்பிக்கொண்டு அங்கேவந்தான். அவர்கள் வீட்டு மண் கூஜாக்களில் தோல் பையிலிருந்து தண்ணீர் நிரப்பியபோது அவன் தன் முகத்தை ஒரு தகரத்தினல் மூடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த வீட்டுப் பெண்களையும் அவர்கள் தாயாரையும் அவன் பார்க்காமலிருப்பதற்காகவே அவன் அவ்விதம் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டான்.

இந்தப் பெண்களும், அவர்களுடைய அண்ணனும் இந்த சூழ்நிலையில் தனிமையாகத்தான் இருந்தனர். அவர்களுடைய நண்பர்கள் எல்லோரும் பாகிஸ்தானுக்குச் சென்று விட்டனர். அவர்களுடைய தினசரி வீட்டு வேலைக்குப் பின், அவர்கள் வீட்டிலாவது அந்த ஊரிலாவது அவர்களுக்கு இன்பமளிக்கவோ உற்சாகமூட்டவோ ஒன்றும் இல்லை. நான் மரேராவைச் சுற்றிலுமிருந்த கிராமப் புறங்களில் வேலை செய்கிறேனென்றும், அவர்களும் கொஞ்ச நேரத்திற்காவது என்னைப்போல் கிராமங்களில் ஏன் வேலை செயயக்கூடாதென்றும் வினவினேன். நான் பெண்கள் மத்தியிலும் குழந்தைகள் மத்தியிலும் தான் வேலை செய்கிறேன் என்று வற்புறுத்தித் தெளிவாகச் சொன்னேன். அவர்கள் என் ஆலோசனையைக் கேட்டு ஒருவருக்கொருவர் புன்னகை செய்துகொண்டார்கள். அது அவர்களுடைய வழக்கமல்ல என்று சுருக்கமாக எனக்குப் பதில் சொல்லி விட்டார்கள்.

மரேராவில் இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் உள்ளன. ஒன்று சிறுவர்கள் சிறுமிகள் எல்லோரும் கூடிப் படித்த ஆரம்பப் பள்ளி; மற்றொன்று நடுத்தரப்பள்ளி. பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரம். அங்கே ஒரு சிறிய வைத்தியசாலையுமிருந்தது. ஆனல் அதில் அதிக மருந்து வகைகளோ, வசதிகளோ இல்லை.

வைத்தியசாலையின் பின்னலேயே வசித்துவந்த டாக்டர் அவர்களின் மனைவி வைஸர் அம்மையாருக்குப் பழக்கமுள்ள

வள். அவள் நடத்திய ஒரு பெண்கள் தேநீர் விருந்துக்கு வைஸர் அம்மை என்னையும் அழைத்துச் சென்றாள். அந்த ஊர் தபால் அதிகாரியின் மனைவி, பள்ளித் தலைவர் மனைவி, மற்றும் அந்த ஊரில் படித்த பெண்களெனக் கருதப்பட்டவர்களில் பலரும் விருந்திற்கு வந்திருந்தனர். சம்பாஷணைகள் எல்லாம் உர்து பாஷையிலேயே இருந்தாலும், விஷயம் மட்டும் அமெரிக்காவில் ஒரு தேநீர் விருந்தில் பெண்கள் கூடினால் பேசிக்கொள்ளுவது போலவேதான் இருந்தது, யாருக்குக் குழந்தை பிறந்தது, யார் இறந்தது, யார் வீட்டில் கல்யாணமாயிற்று, காய்கறிகளின் விலைவாசிகள் எவ்வாறு உள்ளன—இவ்வாறு பல விஷயங்கள் பேசப்பட்டன.

மரேராவில் நான் வசித்த காலத்தில், சுற்றுப்புறங்களி லிருந்த கிராமங்களில் வயலெட் (Violet) என்னும் இந்தியப் பொது சுகாதார ஊழியப் பெண்ணுடன் கூடியே வேலை செய்து வந்தேன். இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபனத்தில் பணியாற்றிய ஏழு அல்லது எட்டுப் பெண்களில் இவளும் ஒருவள். ஐந்து கிராமங்களை எங்கள் மேற்பார்வையில் வைத்துக்கொண்டோம். தினந்தோறும் காலை உணவு கொண்டபின் எங்கள் சைகிள் களில் ஒவ்வொரு கிராமமாகச் சென்று ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ் வொரு நாள் வேலை செய்து விட்டுப் பகல் ஒரு மணிக்கு வீடு திரும்புவோம்.

எங்கெல்லாம் எங்களுடைய உதவி தேவையாக இருந் ததோ அங்கெல்லாம் நாங்கள் தயங்காது உதவினோம். சுகா தார விதிகளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள ஆவல் காட்டியவர் களுக்கு விஷயங்களை விளக்கிக் கூறினோம். யாராவது ஒரு பையனுக்கு கண் வலி இருந்தால் அதிலிருந்து எப்படிப் பாது காத்துக்கொள்ளுவதென்று அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத் தோம். யாராவது ஒரு பெண் நாங்கள் அணிந்தது போன்ற பூத்தையல் வேலைப்பாடுள்ள கழுத்தணிச் சட்டை அணிய விருப்பமுற்றால், அவளுக்குப் பூத்தையல் போடும் விதத்தைக் கற்பித்தோம். யாராவது ஏதாவது வியாதியால், உதாரண மாக டைபாயிட் ஜுரத்தினால் இறந்துபோயிருந்தால் சுகாதர முறையில் வியாதி பரவாமலிருப்பதற்கு எவ்வித பாதுகாப்புகள்

செய்துகொள்ள வேண்டு மென்று விளக்கிச் சொன்னேம். இம்மாதிரி பலவிதங்களில் கிராம மக்களிடையே சுகாதார உணர்ச்சி பரவச் செய்தோம்.

இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபனம், அமெரிக்காவிலுள்ள "பிரஸ்பிடீரியன் (Presbyterian) உட்பிரிவைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவ இயக்கத்தின் ஆதரவைப்பெற்று பணியாற்றிவந்தது. ஆனுலும், தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்துவப் பாதிரிகள் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளைப்போல, இந்த ஸ்தாபனத்தின் நடவடிக்கைகளும் கிறிஸ்துவ பண்பாட்டை அடிப்படையகாக் கொண்டு அவர்கள் தத்துவங்களுக்கியைந்து நடத்தப்பட்டன. அந்த அளவு வரையில்தான் இந்த ஸ்தாபனத்துக்கும் கிறிஸ் துவ சமயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு. என்னுடைய சகஊழியர்கள் எல்லோரும் கிறிஸ்தவர்கள். கிராம மக்கள் ஏசுநாதரைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டபோது மட்டுமே அவரைப் பற்றி ஏதாவது பேச்சு நிகழும். அல்லது ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தை விளக்க பைபிளிலிருந்து ஒரு கதை பொருத்தமாக இருந்தால் அதைச் சொல்லி விளக்கம் கூறினர்.

தங்களுடைய கிராமங்களில் உள்ள சிறப்பையும், நலனையும் அந்த ஊர் கிராம மக்கள் நன்கு உணர்ந்து அநுபவிக்கும்படி கிராமவாசிகளுக்கு உதவி, அவர்களை ஊக்குவித்தலே இந்த ஸ்தாபனத்தினுடைய முக்கிய நோக்கம். கிறிஸ்துவ சமயத்தின் "பத்து நீதிக் கோட்பாடுக"ளின் படி வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றிற்கியைந்து வேலைகளைச் செய்து, அவ்வப்போது தருமங்களையும் செய்தால், ஸ்தாபனத்தின் ஊழியர்கள் கிறிஸ்துவ சமயத்திற்கே பெருமையும், கௌரவமும் சம்பாதித்துத் தந்தவராவார்கள். கிறிஸ்துவ சமயத்திற்கு மக்களை மாற்றவேண்டும் என்று முனைந்து வேலை செய்யும் பாதிரிகளைவிட இந்த ஊழியர்கள் அதிகமான கௌரவத்தை கிறிஸ்து சமயத்திற்குத் தேடித்தந்தனர்.

கிராம விஸ்தரிப்பு ஊழியர்கள் இந்தியா முழுவதிலும் செய்தமாதிரியே, இந்த இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபன ஊழியர்களும் முதலில் கிராம மக்களுடைய நம்பிக்கையையும் நட்பையும்தான் அடைய முயன்றனர். இரண்டாவதாக,

அவர்களுடைய விவசாய முறைகளிலும் அவர்கள் கையாண்ட ஆயுதங்களிலும் பிறகு சிறிதளவு முன்னேற்றத்திற்கான மாறுதல்களைப் புகுத்தினர். மூன்றாவதாக அவர்களிடையே கூட்டுறவு இயக்கங்கள், சுகாதார ஸ்தாபனங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் அவர்களுடைய உதவியைக்கொண்டே அமைக்கப்பட்டனர். அதுவும் கூட கிராம மக்கள் இந்த ஸ்தாபனங்களை எல்லாம் தாங்களே வெற்றிகரமாக நடத்தப் போதிய ஆர்வம் காட்டிய பின்னரே அமைக்கப்பட்டன.

இந்த ஸ்தாபனம் வேலை செய்த கிராமங்கள் எல்லாம் கணிசமான அளவிற்கு முன்னேறியிருந்தன. இந்தக் கிராமங்களில் சிமிட்டியால் கட்டப்பட்ட குடிதண்ணீர் கிணறுகள் இருந்தன. கிராமத்திற்கு வெளியே குழாய்க்கிணறும் இருந்தது. சில இடங்களில் சுமார் நானூறு ஏக்கராக்கள் வரையில் பயிராக்கக்கூடிய ஜலவசதி யளித்த ஆழ்ந்த கிணறுகளும், மின்சக்தியினால் இயங்கின குழாய்களும் கூட காணப்பட்டன. வயல் வெளிகளில் சில வயல்களில் கோதுமைப் பயிர் சம்பிரதாயமான முறையில் பயிராக்கப்பட்டிருந்தது. பக்கத்திலேயே பயிர்கள் உயரமாகவும் செழுமையாகவும் வளர்ந்து கிராம ஊழியர்களுடைய முயற்சியினால் புது முறையில் உயர்ந்த தர விதைகளைக் கொண்டு பயிராகியிருந்த வயல்களுமிருந்தன. சில குடியானவர்கள் இந்த உயர்தர விதைகளை நடவு காலத்தில் உபயோகிக்க மறுத்தனராம். இந்தமாதிரி முன்னேற்றச் சின்னங்களை எல்லாம் வயலெட் பெருமையுடன் எனக்குக் காண்பித்தாள்.

கிராம ஊழியர்கள் நிதானமாகத்தான் வேலை செய்தார்கள். துரிதமாகச் செய்யவும் முடியாது. அங்கெல்லாம் நிலத்தைச் சீர்படுத்துவதற்கு டிராக்டர் கிடையாது. இணைப்பு இயந்திரங்களில்லை. அறுவடைக்கும், உழவுக்கும் நடவுக்கும் எவ்விதமான சிக்கல்மிகுந்த சாதனங்களுமில்லை. இப்போது இவற்றில் எல்லாம் சிறிதளவு முன்னேற்றமேற்பட்டுள்ளது. மாட்டு வண்டிகளின் சக்கரங்கள் எல்லாம் இப்போது எஃகினாலும் இரும்பினாலும் அதிக வலிமையூட்டப் பெற்று முன்னைவிட நீண்டகால உழைப்பிற்கேற்றதாயிருந்தன. கிராமக் கருமான்

தன்னுடைய உலைக்கூடத்திலேயெ இதற்குஏற்ற சாமான்களைச் செய்துகொடுக்கத் தெரிந்துகொண்டிருந்தான். அறுவடைக்கு உபயோகிக்கும் அரிவாளின் கைப்பிடிகள் புது முறையில் மாற்றி அமைக்கப்பட்டு பயிர்களை அடியோடு அறுக்கவும் கைவிரல் களுக்கு நசிவு ஏற்படாமலிருக்கவும் ஏற்றவாறு இருந்தன.

கலப்பைகள்கூட கனமில்லாமலும் ஆனால் ஆழமாக நிலத்தை உழுவதற்கு ஏற்றதாயும் கிராமத்திலேயே இப்போது செய்யப்பட்டன. பசும் சாணம் முன்பெல்லாம் அடுப்பெரிக்கத் தான் உபயோகப்பட்டது. இப்போது அவை பிரத்தியேக மான பள்ளங்களில் சேகரித்துவைக்கப்பட்டு "கம்போஸ்டு" எருவாக உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பொதுவாகச் சொல்லவேண்டுமானால் என்னுடைய சிநே கிதி வயலெட்டின் வேலை, கிராமவாசிகள் தங்களைத் தாங்களே உதவி செய்துகொள்ளும்படியான உணர்ச்சியை அவர்களுக் குண்டாக்குவதே. அதற்கு வேண்டிய உதவியையும் அவர்களுக் களிப்பது, இதர கிராம ஊழியர்களுடைய வேலையும் இவ்வாறு னதே. வயலுட்டுடன் வேலை செய்தது எனக்கு ஒரு இன்பகர மான அநுபவம் என்றே கூறவேண்டும்.

மரேராவை அடைந்து பத்து நாட்களுக்குப் பின், ஏப்ரல் மாத மத்தியில், நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டேன். பத்து மைல் களுக்கப்பாலிருந்த அடுத்த ரெயில் ஸ்டேஷனுக்கு வைஸர் அம்மை என்னுடன் வந்து, வழக்கம்போல் ஜனநெருக்கடி மிகுந்த ஒரு ரெயில் வண்டியில் ஒரு நாள் அதிகாலை என்னை ஏற்றி வழி அனுப்பிவிட்டுச் சென்றாள். நான் பரேலி ஜங்க்ஷ னில் ரெயில் மாறி, அன்று மாலைப்போது லக்னோ ஸ்டேஷனை அடைந்தேன்.

இந்த ஸ்டேஷன் நவீன முறையில் நன்கு கட்டப்பட்டுள் ளது. ஸ்டேஷனிலிருந்து ஒரு டோங்கா வைத்துக்கொண்டு, நகரத்தின் மறுகோடியிலிருந்த "இஸபெல்லா தோபர்ன் காலேஜு" (Isabella Thoburn College) க்குச் சென்றேன். இது கிறிஸ்துவப் பாதிரிகளால் பெண்களுக்காக நடத்தப்பட்ட ஒரு கல்லூரி. லக்னோவுக்கடுத்த படேபுரி (Fatehpur) என்னும் கிரா மதில் இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபனத்தின் சார்பில் வேலை

செய்துவந்த மற்ருெரு பெண் இங்கே எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். இவளுடன் ஒரு வாரம் தங்கி வேலை செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

நாங்கள் இருவரும் அங்கிருந்து இரண்டு மைலுக்கப்பாலிருந்த அந்தக் கிராமத்திற்குக் கால்நடையாகவே சென்ருேம். பிரதான ரஸ்தாவில் சுமார் ஒரு மைல் தூரம் சென்றதும், நாங்கள் ஒருகுறுக்குப் பாதையில் திரும்பி ரெயில் பாதை பக்கத்திலேயே கொஞ்சதூரம் சென்ருேம். அங்கிருந்து ஒரு அடர்ந்த சிறு தோப்பின் நடுவே சென்ற ஒற்றையடிப் பாதை வழியே சென்று "படேபுரி" என்னும் கிராமத்தின் சிறிய சந்தை அடைந்தோம். சந்தின் இரு பக்கங்களிலும் சிறு மண் வீடுகளும், பசுமையுடன் தோன்றிய கத்திரிக்காய்த் தோட்டமும் ஒரு கிணறும் காட்சியளித்தன. அந்த சந்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுமி எங்களைக் கண்டதும் சந்தோஷத்துடனே "பஹேன்ஜீ வந்துவிட்டாள்" என்று வரவேற்ருள். தோட்டங்களில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஆண்களும் என் சிநேகிதியை அன்புடன் வரவேற்றனர். "பஹேன்ஜீ வந்துவிட்டாள்" "பஹேன்ஜீ வந்துவிட்டாள்" என்று குழந்தைகள் எல்லோரும் தன் வீட்டு அக்காள் வந்துவிட்டால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார்களோ அவ்வாறு சந்தோஷமெய்தினர். அவள் அவ்வளவு தூரம் அந்த ஊர் மக்களின் நட்பை கவர்ந்திருந்தாள்.

அவளுடைய வீடு அந்தக் கிராமத்தின் எல்லையில் நகரத்திலிருந்து வந்த பாதை ஊரை அடைந்த இடத்திலிருந்தது. களிமண் சுவர்களால் கட்டப்பட்டு பசுஞ்சாணத்தினுல் நன்கு மெழுகி ஓலைகளினுல் கூரைவேயப்பட்டு, அது கிராமத்தில் எல்லா வீடுகளையும்போலவே இருந்தது. ஆனுல் மற்றவைகளைக்காட்டிலும் அளவில் மட்டும் இது மிகவும் சிறியது. அவ்வளவே. இரண்டே சிறு அறைகள் இருந்தன. ஒன்றில் இரண்டு கட்டில்களும் உணவு அலமாரியும் இருந்தன. இவற்றில்தான் பஹேன்ஜீ அவளுடைய புத்தகங்களையும் உடைகளையும் வைத்திருந்தாள். மற்ருென்று ஒன்றுமில்லாத காலி அறை. இங்கே நாங்கள் சமையல் செய்து சாப்பிட்டோம்.

வீட்டின் வாயிற்புறத் தாழ்வாரம்தான் கிராம மக்களுக்கு வாசகசாலையாக அமைந்தது. பஹேறன்ஜிக்கு வரும் புத்தகங்களையும் சஞ்சிகைகளையும் படிக்க கிராம மக்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் இங்கே வர பஹேறன்ஜி அநுமதித்திருந்தாள். தாழ்வாரத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு சிறிய செங்கல் சுவர் எழுப்பி மறைக்கப்பட்டு அதனுள் ஆடைகளை வெளுக்க இடம் செய்யப்பட்டிருந்தது. நகரத்திற்கு அருகாமையிலிருப்பினும் இங்கே மின்சார வசதி கிடையாது. இராக்காலங்களில் நண்பர்கள் ஒன்றுகூடி இருட்டிலேயே பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டுமிருப்பார்கள். மண்ணெண்ணெய் விளக்குகளை கிராமமக்கள் வைத்திருந்தனர். ஆனால் மண்ணெண்ணெய் விலை அதிகம் என்றகாரணத்தினால் பலர் விளக்கைஏற்றுவதேஇல்லை.

அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே பஹேறன்ஜி தன்னுடைய வேலையைத் துவங்கிவிட்டாள். நாங்கள் சென்ற முதல் வீட்டில் ஒருவள் ஜுரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாள். பஹேறன்ஜி அவளை ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று சிகிச்சை பெறும்படி சிபாரிசு பண்ணினாள். அவள் போக இஷ்டப்படாவிட்டால் ஒரு சீட்டில் மருந்து எழுதிக்கொடுத்து அதை அவளுடைய புதல்வனைக் கொண்டு நகரத்திலிருந்து தருவித்துக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு அடுத்த வீட்டுக்குச் சென்றாள். அங்கே புதிதாக பிரசவித்த ஒரு தாயாருக்குத் தன் சிறு குழந்தைக்குச் சட்டை கத்தரித்துத் தைத்துக்கொடுக்க உதவி செய்தாள். மற்றொரு வீட்டில் ஒரு குழந்தைக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள். இவ்வாறு அந்தக் கிராமம் பூராவிலும் ஏதாவது செய்துகொண்டே சென்றாள். இவ்வித நெருங்கிய தொடர்பும் நட்பும் ஏற்படுத்திக்கொண்டதனால்தான் கிராம மக்களுடைய நம்பிக்கையை அவளால் பெறமுடிந்தது. பஹேறன்ஜியை எதற்கும் நம்பலாம், எந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் கேட்கலாம் என்று அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டதால் கிராம மக்கள் அவளுடைய ஆலோசனைக்கும் ஆதரவுக்கும் மேன்மேலும் அவளைத் தேடிவந்தனர்.

கிராம மக்களிடையே எழுத்தறிவைப் புகுத்த அவள் செய்துள்ள சேவை! வியக்கத்தக்கது. அந்த ஊரில் முதல் முதலாக

இவளிடம் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்ட ஒருவர் இப்போது அந்த ஊர் பள்ளி உபாத்தியாயராக இருக்கிறார். சிறு பையன் களுக்கும் பெண்களுக்கும் எழுத்து, படிப்பு, கணக்கு முதலி யவைகளை அவர் போதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். வயதுவந்த பையன்களும் பெண்களும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு லக்னோவுக்குச் சென்று விடுவார்கள். வீட்டு வேலைகளிலிருந்து ஓய்வுபெற்று இவ்வாறு செல்ல இயலாத பெண்கள் பஹேன்ஜியிடம் வந்து படித்துச் சென்றனர்.

பஹேன்ஜி மேற்கொண்ட வேலைகளில் ஒன்று விசித்திர மானது. எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த கிராம மக்களை தங்களுடைய வரலாற்றை அவர்களே எழுதும்படி அவள் தூண்டினாள். அவர்கள் சொந்த மொழியிலே எளிய நடையிலேயே எழுது வதை புதியதாக எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுபவர்கள் படித்துப் பயன்பெறலாமல்லவா? படிக்கத் தெரிந்தவர்களுக் குப் படிக்கப் புத்தகங்கள் கிடையாது. ஆதலால் அவர்கள் கற்றுக்கொண்டது மறந்தே போய்விடும். இது ஏற்படாம லிருக்க சாமானிய எளிய புத்தகங்கள் அந்த ஊரிலேயே கிடைக்கச் செய்யவேண்டுமென்பது அவள் அவா.

கிராம மக்கள் தங்கள் வரலாறுகளை புத்தக வடிவில் அச் சடித்துப் பார்த்தால் அவர்களுக்குத் தாங்கள் படித்தவர்கள் என்பதில் பெருமைகொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். இது மற்றவர்களையும் படித்தவர்களாக ஆக்க ஒரு தூண்டுகோலாக உதவும். மேலும் கிராம மக்களுக்கு அவர்கள் பேசும் பாஷை யிலேயே அவர்களுக்கு அக்கறையுள்ள விஷயங்களைப்பற்றி அவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் புத்தகம் நிறையக் கிடைத்தால் படிப்பு முன்னேற்றமடைய தடை இருக்கா தல்லவா என்று பஹேன்ஜி எண்ணினாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் பகல் பனிரெண்டு மணிக்கு உணவுக்காக வீடு திரும்புவோம். பிற்பகல் வெய்யிலில் வீட்டில் படுத்துறங்கு வோம். சில சமயம் கிராமப் பெண்கள் படிப்பதற்கு பஹேன்ஜி வீட்டுக்கு வருவார்கள். அல்லது தையல் வேலை கற்றுச் செல்லு வார்கள். அல்லது சிறிது நேரம் பேசிவிட்டுப் போவார்கள். சாயங்காலம் மறுபடியும் கிராமத்திற்குள் சென்று ஏதாவது

பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் அவர்களுடன் அளவளாவி விட்டு இருட்டியபின் சாப்பாட்டு நேரத்திற்கு வீடு திரும்பினோம். அதற்குப்பின் சாதாரணமாக கிராம மக்கள் பஹேன்ஜியிடம் ரேடியோ கேட்க வருவார்கள். சிறு பிள்ளைகள் தெருவில் இவளுடைய வீட்டுப் பக்கத்தில்தான் விளையாடும். இரவு பள்ளிக்கூடமும் அந்த நேரத்தில்தான்கூடும்.

கிராமத்தில் ஆண்கள் பெரும்பாலும் தங்களுக்கென்று சொந்த நிலம் படைத்திருந்தனர். இல்லாவிட்டால் மற்றவர்களுடைய நிலத்தில் வேலை செய்தனர். சிலர் நகரத்தில் வேலை செய்துவிட்டு மாலை வீடு திரும்பினர். நான் கிராமத்திலிருந்த சமயம் கோதுமையும், துவரையும் அறுவடையாகிவிட்டன. தோட்டக் காய்கறி வகைகள் கக்கரிக்காய், பூசனிக்காய், தக்காளி முதலியவை எல்லாம் கடைத்தெருவிற்கு விற்பனைக்கு எடுத்துச்செல்லத் தயாராக இருந்தன.

ஒரு நாள் அங்கே எனக்குப் புதியதாய் சிநேகமான ராஜகுமாரி என்னும் பெண் தனக்குச் சித்திரத் தையல் கற்றுக் கொடுக்கும்படி என்னைக் கேட்டாள். அவளுடைய தகப்பனாரின் தோட்டத்தின் தண்ணீர் கால்வாய்க் கரையிலேயே உட்கார்ந்து நாங்கள் இருவரும் தையல் வேலை செய்தோம். அடிக்கடி அவள் தோட்டத்தில் பழங்களைத் தின்பதற்காக வந்த ஊர்க்குருவிகளை ஓட்டச் சென்றுவிடுவாள்.

படேபுரி பெண்மணிகளுக்கு நான் தையல் வேலை கற்றுக் கொடுத்தேன். அவர்கள் எனக்குக் கூடை முடைதல் சொல்லித் தந்தனர். படேபுரி கூடைகள் மிகவும் கவர்ச்சிகரமானவை. நான் பார்த்தவைகளில் மிக நேர்த்தியான சிலவற்றை இங்கே தான் நான் கண்டேன். விலை மலிந்த சாயங்கள் வாங்கி, அவர்கள் தோட்டத்திலிருந்து கிடைத்த உலர்ந்த வைக்கோல் காரைகளை சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள் சாயத்தில் தோய்த்து சாயமேற்றினர். இந்தக் காரைகளை விதவிதமாக முடைந்து பலவகை கூடைகளாகச் செய்தனர். வீடுகளில் அவர்கள் இவற்றைத்தான் உபயோகித்தனர். நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் பரிசாக இதைத்தான் கல்யாண காலங்களிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் அளித்தனர்.

பஹேறன்ஜீ கடும் உழைப்பாளி. வேலையில் ஆர்வத்துடனும் ஹிருதயத்தில் அன்பு உணர்ச்சியுடனும் வேலை செய்தாள். நான் கண்ட ஊழியர்களுள் கிறிஸ்துவக் கோட்பாடுகளுக் குட்பட்டு சேவை செய்தவர்கள் பஹேறன்ஜீயைப்போல் யாரை யும் பார்த்ததில்லை. படேபுரி மக்களிடை அவள் ஊட்டிய உணர்ச்சியும் உற்சாகமும் இந்தியாவின் ஒவ்வொரு கிராமத் திலும் காணப்படவேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்புகிறேன். முன்னேற்றமடைய வேண்டும் என்ற ஆவலின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு புது உற்சாகம் அது.

அத்தியாயம் 16

பர்குர்தார்பூர்—ஒரு உத்தரப்பிரதேச கிராமம்

லக்னோவிற்குத் தென் கிழக்கே, உத்தரப்பிரதேசத்தில் ராயபரேலி ஜில்லாவில் சுமார் நூறு வீடுகளேயுள்ள சிறிய கிராமம் பர்குர்தார்பூர் (Barkhurdarpur). இங்கே ஒரு விவசாயியும் வசித்தது கிடையாது. எந்தச் சமூக ஊழியனும் இந்த ஊரில் அடி எடுத்து வைத்ததில்லை. எந்தக் கிராம அபிவிருத்தித் திட்டத்திலும் இந்தக் கிராமம் இடம் பெறவில்லை. இது தான் ஷாகூர் பிறந்து வளர்ந்த கிராமம். இங்கேதான் அவனுடைய குடும்பத்தினர் இப்போது வசித்தனர்.

நான் சாந்திநிகேதனுக்குப் புறப்படுவதறகு முன்னால் ஷாகூரின் மனைவியும், நான்கு குழந்தைகளும் இக்கிராமத்திலிருந்து டில்லி வந்திருந்தபோது அவர்களை நான் பார்த்து அவர்களுடன் பழகியிருந்தேன். ஷாகூரின் மூத்த பெண் ஸாப்ரா என்பவள் அந்தச் சமயம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாள். அவளுடைய சிகிச்சைக்காகவே அவர்கள் டில்லி வந்திருந்தனர்.

ஸாப்ரா குணமடைந்துவிட்டாள். ஷாகூரின் குடும்பமும் அவனுடன் எங்கள் டில்லி இல்லத்தின் பிற்பகுதியில் அவர்கள் விடுதியில் அந்தக் குளிர்காலம் முழுவதும் தங்கியிருந்தனர். ஏப்ரல் மாத ஆரம்பத்தில் அவர்கள் கிராமத்திற்குத் திரும்பி விட்டனர். அங்கே அப்போது அறுவடைக் காலமாதலால் ஸாப்ராவின் உதவியும், அவளுடைய தாயாரின் உதவியும் கிராமத்தில் அவசியமாக இருந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் டில்லியை விட்டுச் செல்லு முன்னரே நான் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி நட்புகொண்டுவிட்டேன். அவர்கள் கிராமத்தில் அவர்கள் வீட்டில் சில நாட்களாவது நான் சென்று தங்க வேண்டுமென்று அவர்கள் என்னை அழைத்திருந்தனர்.

படேபூரில் பஹேன்ஜி வீட்டிலிருந்து ஒரு டோங்கா பேசிக்கொண்டு நேராக லக்னோ ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து ஒரு ரெயிலில் ஏறி ஜயஸ் (Jais) என்ற ஸ்டேஷனை அடைந்தேன். ஷாகூரின் கிராமத்திற்கு அருகாமையிலிருந்த ரெயில் ஸ்டேஷன் இதுதான். எப்போதும்போல நான் பெண்கள் பெட்டியில் மூன்றாவது வகுப்பில்தான் பிரயாணம் செய்தேன்.

நான் ஏறிய பெட்டியில் பிரயாணிகள் மிகுந்து நெருக்கடியாகத்தான் இருந்தது. அவர்கள் வெகுவாக மஹமதியர்கள் தான். இங்கே உத்தரப்பிரதேசத்தில் ஷாகூரையும், அவன் குடும்பத்தினரையும் போலவே பெரும்பான்மையினர் மஹமதியர்கள்தான். மஹமதிய ஸ்திரீகள் அநேகமாக எல்லோருமே சிவந்த மேனியுடையவர்கள். மற்ற இந்தியப் பெண்களைப் போல மிக்க அழகுள்ளவர்கள். ஆனால் ஹிந்து ஸ்திரீகளைப் போலல்லாது அவர்கள் பர்தா முறையைக் கடுமையாக அநுஷ்டிப்பவர்கள். அவர்கள் வீட்டிற்குள்ளும், ரெயிலில் பெண்கள் பெட்டியிலிருப்பதுபோல மற்றப் பெண்களின் மத்தியிலுமே அவர்கள் தங்கள் முக்காடுகளை விலக்கிக் கொள்ளுவார்கள்.

லக்னோவிலிருந்து ஜயஸ் நூறு மைலுக்குட்பட்டுத்தான் இருக்கும். ஆனாலும் ரெயில் இடையிடையே அடிக்கடி நின்று நின்று இந்த தூரத்தைக் கடக்க ஏறக்குறைய மூன்று மணி நேரமாகிவிட்டது. ஸாப்ரா என்னைவிடக் கொஞ்சம் வயதில் சிறியவள். நான் இங்கு வருவதைக் குறித்து முன்னமேயே அவளுக்குக் கடித மூலம் தெரிவித்திருந்தேன். ஆகையால் அவளும் அவளுடைய சிறிய தங்கை கனீ (Kaneej) ஜும், அவர்களுடைய சிறிய தகப்பனுருடன் என்னை வரவேற்க ஸ்டேஷனில் காத்திருந்தனர். ரெயில் ஸ்டேஷனை அடைவதற்கு முன்னரே தூரத்திலிருந்து ஸாப்ராவின் சிவப்புச் சுன்னியை நான் அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். டில்லியில் இருந்தபோது இதைத்தான் அவள் அணிந்திருந்தாள்.

நாங்கள் எல்லோரும் இரண்டு சக்கரக் குதிரை வண்டி ஒன்றில் ஏறிக்கொண்டோம். புழுதிபடிந்து ஜனங்களே இல்லாது

வெறிச்சென்றிருந்த தூங்கிவழிந்த அந்த ரஸ்தாவில் சுமார் மூன்று மைல் சென்று ஒரு மாட்டுவண்டிப் பாதையில திரும்பினேம். அங்கே அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்திருந்த ஒரு மாந்தோப்பு வழியே சென்று ஒரு மைலுக்கப்பாலிருந்த அவர்கள் கிராமத்தை அடைந்தோம். அது மாம்பழக் காலமில்லாததால் தோப்பில் பழங்கள் காணப்படவில்லை. அப்போதுதான் அறுவடை செய்யப்பட்ட வயல்களெல்லாம் வறண்டு கரம்பாக இருந்தன. அவைகள் அடுத்த பருவ மழையை எதிர்பார்த்திருந்தன. அது பொழிய இன்னும் இரண்டு மாதம் இருந்தது.

அந்தச் சிறு கிராமத்து எல்லையின் மறுகோடியில் இருந்தது ஸாப்ராவின் வீடு. அது ஒரு பழைய காலத்துச் செங்கல் கட்டடம். ஸாப்ராவின் பாட்டனார் அவருடைய சிறு வயதில் இதைக் கட்டி யிருக்கவேண்டுமென நினைக்கிறேன். நாங்கள் வீட்டை அடைந்தபோது ஸாப்ராவின் தாயார் வீட்டின் முன்புறத்தின் கதவைத் திறந்து வைத்தபடியே ஏதோ வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். அவளும் அவளுடைய ஆறு வயது மூத்த பையன் உம்தாஜும் (Umtaz) என்னைப் பிரியமாக வரவேற்றனர். நாலு வயதான, கடைசிக் குழந்தை மும்தாஜ் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் வந்ததைத் தெரிவித்து அவனை எழுப்பினார்கள். ஆனால் அவன் தூக்கம் நன்றாகக் கலையவில்லை. அந்த நிலையில் என்னுடன் பேசுவதற்கு அவன் தயாராக இல்லை. அவன் நன்கு விழித்துக்கொள்ளும் வரையில் நான் காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது.

அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவர் ஸாப்ராவின் தகப்பன் வழிப் பாட்டனார். நன்றாக உயர்ந்து வளர்ந்த உருவம். தோற்றத்திலேயே உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர் எனத் தெரிந்தது. நரைத்து நீண்ட தாடியுடன் மென்மையான சுபாவமுள்ளவர். அவருடைய மூத்த மகன் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் ஷாகூரைப்போலவே இதர நகரங்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், பஞ்சாலைகளிலும், அல்லது வேலையாளாக தனிப்பட்ட வீடுகளிலும் தொழில் புரிந்தனர். அவரவர்களுடன் அவரவர்களுடைய குடும்பங்களுமிருந்தன. மூத்த

மகன், ஸாப்ராவின் பெரிய தகப்பனார்தான் என்னை ரெயில் ஸ்டேஷனில் சந்தித்தது. அவர் ஒருவர்தான் தன் தகப்பனாருடைய நிலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு விவசாயியாக வேலை செய்துவந்தார்.

ஸாப்ராவின் பாட்டனார் ஒரு சிறிய நிலச்சுவான்தார். அதாவது ஒரு சிறிய விவசாயி எனச் சொல்லவேண்டும். பயிர் செய்யக்கூடிய அவருடைய சொந்த நிலம் மூன்று ஏக்கர். இந்த விஸ்தீரணம் மிகவும் சிறியதேயானாலும் அந்தப் பக்கத்தில் பல ஜனங்கள் சொந்தமாக வைத்திருப்பதைவிட இது அதிகமென்றே கூறவேண்டும். பலர் சொந்த நிலமில்லாது மற்றவர்களுடைய நிலத்தைப் பயிரிட்டு மகசூலில் தங்கள் உழைப்பிற்காக ஒரு சிறு பாகத்தை ஊதியமாகப் பெற்று வாழும் மக்களே.

ஸாப்ராவின் பாட்டனாரை ஒரு நிலச்சுவான்தாரர் என்று சொல்லும்போது அவர் ஒரு செல்வந்தர் என்று அர்த்தமன்று. ஆனால் அவருடைய சிறிய நிலப்பரப்பும் அதைப் பண்படுத்த அவர் வைத்திருந்த ஒரு ஜதை உழவுமாடும் அவருக்கு வாழ்க்கையில் ஒருவித பாதுகாப்பை அளித்தன. சாதாரண நாட்களில் அவர்களுடைய வாழ்க்கையும் சொந்த நிலமில்லாத மற்ற விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கையும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் பருவ மழை பெய்யாத காலங்களிலும் பெருவாரி நோய் பிணி ஏற்படும் காலத்திலும் இவர்கள் படும் கஷ்டங்கள் மற்றவர்கள் அநுபவிக்கும் கஷ்டங்களைவிட குறைந்திருக்கும்.

ஸாப்ராவின் வீட்டின் முக்கால் பாகம் ஒரு பெரிய முற்றமும் அதைச் சுற்றியிருந்த தாழ்வாரமும். இங்கேதான் நாங்கள் இரவில் படுத்துத் தூங்கினோம். மாலை வேளையிலும் காலை நேரத்திலும் குளிர்ச்சியாயிருக்கும்போது இங்கேதான் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். உச்சிவேளை வெய்யிலில் தானியங்களையும் பழ வகைகளையும் இங்கேதான் ஸாப்ராவின் தாயார் உலர்த்தினாள். தாழ்வாரத்தின் கோடியில் ஒரு சிறிய மண் அடுப்பிருந்தது. விறகிட்டு எரிப்பது. இதில்தான் ஸாப்ராவின் தாயார் சமையல் செய்தாள்.

தாழ்வாரத்தைச் சுற்றிலுமிருந்த சிறிய அறைகளில் தானியங்களையும் விவசாயச் சாமான்களையும் சேமித்து வைத்திருந்தனர். இவைகளில் ஒரு அறை ஸாப்ராவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அவள் பெருமைகொண்டாள். அதில் ஒரு கயிற்றுக்கட்டிலும், அவளுடைய டிரங்குப் பெட்டியும், அவளுடைய தங்கையின் சிறிய டிரங்கும், தம்பிகளுக்கென மற்றொரு சின்னப் பெட்டியும் இருந்தன.

தாழ்வாரத்தின் கோடியில் ஒரு சாக்கடைக் கால்வாய் ஓடிற்று. வீட்டிற்கு வெளியில் சந்தில் இந்தக் கால்வாய் முடிவு பெற்றது. இதில்தான் நாங்கள் கைகால் கழுவிக்கொள்ளுவது, அழுக்கு ஜலத்தைக் கொட்டுவது. படேபுரியில் போலவே இங்கேயும் தனியாக ஸ்நான அறையோ, மின்சார விளக்குகளோ, குழாய்த் தண்ணீரோ கிடையாது. அடுத்திருந்த நிலங்கள்தான் ஸ்நானம் செய்ய இடமளித்தன. அருகாமையிலிருந்த கிணறு குடிதண்ணீர் அளித்தது. கூடிய சீக்கிரத்திலேயே இந்தக் கிராமத்திற்கு மின்வசதி அளிக்கப்படலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பஞ்சாப் பிரதேசத்தின் வடகோடியில் உருவாகிவரும் பக்ரா அணைக்கட்டுத் திட்டம் 1958-ஆம் ஆண்டில் முடிவு பெற்றபின், பஞ்சாபிலும், டில்லியிலும், ராஜஸ்தானிலும், உத்தரப்பிரதேசத்திலும் ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்கள் மின்சாரவசதிபெறும். அத்துடன் நீர்ப்பாசன வசதிகளும் பெறப்பட்டு விவசாயமும் அபிவிருத்தியடையும்.

எனினும் மின்சார விளக்கின் தேவையோ அல்லது இதர விளக்குகளின் உதவியோ அவசியமாகப்படவில்லை. இயற்கை வெளிச்சத்திலேயே எங்கள் காரியங்களெல்லாம் நடந்தன. விடியற்கால வெளிச்சம் தோன்ற ஆரம்பித்ததுமே அதனுடைய மிருதுவான மங்கிய ஒளி கிராமத்தையே துயிலெழுப்பி விடும். நாங்கள் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ளும் போதும் ஸாப்ரா படுக்கைகளை எல்லாம் சுற்றிவைத்துவிட்டு கட்டில்களை தாழ்வாரத்துச் சுவற்றில் சாத்தி நிற்கவைக்கும் போதும், சூரியன் நன்கு உதயமாகி வெளிச்சமாக ஆகிவிடும். பிறகு ஸாப்ரா தன்னுடைய வீட்டைச் சுத்தம் செய்யும் தினசரி காரியங்களில் ஈடுபடுவாள்.

தினந்தோறும் அவள் வீட்டு மண்தரையை நன்கு பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தாள். தாழ்வாரத்தில் பெரிய கூடையைக் கவிழ்த்து அதற்குள்ளிருந்த கோழிக்குஞ்சுகளுக்கெல்லாம் அவள்தான் உணவளித்தாள். முந்திய இரவு சமையல் பாத்திரங்களை எல்லாம் அவள் துலக்கிச் சுத்தம் செய்தாள். கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துவந்தாள். அவள் செய்த வேலையில் நானும் சிறிதளவு பங்குகொண்டேன். அதில் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். ஆனால் அவள் மட்டும் தன் வேலையை முகங்கோணுது வழக்கமாகச் செய்வதுபோலவே அவற்றை எல்லாம் செய்து முடித்தாள்.

நாங்கள் எழுந்திருந்த பின்னர்தான் சிறியவர்கள் எழுந்திருந்தனர். நானும் ஸாப்ராவும் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர்கள் முகம் கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, முந்திய இரவிலேயே அவர்கள் தாயார் பக்குவப்படுத்திவைத்திருந்த உணவை உட்கொண்டனர். குழந்தைகளுடனே வீட்டிலிருந்த இரண்டு ஆடவர்களும் உண்டனர். பிறகு நானும் ஸாப்ராவும் ஆகாரம் கொண்டோம். கடைசியாகத்தான் ஸாப்ராவின் தாயார் எஞ்சியவற்றில் தனக்கு வேண்டியதைச் சாப்பிட்டாள். உணவுக்குப் பிறகு கனீஜும், மும்தாஜும் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆண்கள் எல்லோரும் அறுவடைக்குப் பின் கவனிக்கவேண்டிய வேலை மீது சென்றனர்.

ஸாப்ராவும் அவள் தாயாரும் காலைப்பொழுதைப் பல வகையில் கழித்தனர். அநேகமாக தானியங்களிலிருந்து சிறு கற்களையும் மண்ணையும் பொறுக்க வேண்டியிருக்கும். அல்லது கனமான கல் யந்திரத்தில் மாவு அரைக்கவேண்டியிருக்கும் தினசரி பகல் உணவு எப்படியும் தயாரித்தாக வேண்டும். சில வேளைகளில் ஸாப்ராவும் நானும் துணிமணிகளை வெளுத்தோம். அல்லது கிழிந்த துணிகளைத் தைத்தோம். வேறு ஒன்றும் வேலையில்லை என்றால் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அடிக்கடி வருவார்கள். மேலும் ஸாப்ரா வீட்டில் ஒரு அமெரிக்கப் பெண் வந்திருக்கிறாள் என்ற செய்தி பரவியதும் அவர்கள் அதிகமாக வந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் முதலில் வேடிக்கை பார்க்கத்தான்

வந்தனர். நண்பர்கள் போலவே முதலில் தோன்றவில்லை. என்னுடைய மேனி நிறம் அவர்களுடைய நிறத்தைவிட சிவப்பாக இருந்தது. என்னுடைய தலைமயிரும் குறுகி அழகாக இருந்தது. பர்குர்தார்பூர் மக்கள் என்போல ஒரு விதேசிப் பெண்ணை பார்த்தே யிருக்கமாட்டார்கள். எனவே அவர்களுக்கு நான் ஒரு விசித்திரப் பொருளாகவேதான் தோற்றமளித்திருக்கவேண்டும். அவர்களைப்போலவே நானும் ஒரு பெண்தான், என்னுடனும் சிரித்துப் பேசிப் பழகலாம் என்றே அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. இதைப்பற்றி நான் ஆச்சரியப்படவில்லை.

ஆனால் ஸாப்ராவின் ஒத்த வயதினர்களான சில பெண்கள் என்னை அன்புடன் வரவேற்று நட்புடன் பழகினர். நான் வந்த முதல் நாளே என்னைப் பார்க்க அக்கம்பக்கத்திலிருந்த சிலர் ஸாப்ராவின் வீட்டிற்கு வந்தனர் இதெல்லாம் வீட்டு முற்றத்திலேதான் நடந்தது. அவர்களுக்கெல்லாம் வணக்கம் செலுத்தியபின், ஸாப்ரா என்னையும் அவள் சிநேகிதிகள் சிலரையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டின் மாடியில் சாமான்கள் வைத்திருந்த ஒரு அறைக்குத் தனியாகச் சென்றாள்.

அங்கே நாங்கள் எல்லோரும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் என்னைப்பற்றிப் பல விஷயங்கள் தெரிந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டனர். நான் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறேன்? நான் ஏன் இந்தியாவில் இருக்கிறேன்? என்னுடன் பிறந்த தம்பி, அண்ணன், தங்கை அக்காள் இருக்கிறார்களா? எனக்குக் கல்யாணமாகி விட்டதா? இவ்வாறு பல கேள்விகள் கேட்டனர்.

ஸாப்ரா உள்பட அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு சிறிய திருகாணியை மூக்கில் அணிந்திருந்ததைக் கண்டேன். ஸாப்ரா டில்லியில் இருந்தபோது இந்த மூக்குத்தி ஆபரணத்தை நான் பார்க்கவில்லை. எனவே அங்கே அணியாது இங்கே அணிந்ததில் ஏதாவது விசேஷம் உண்டா என்று நான் வினவினேன். உண்டு என்று அவர்கள் பதில் சொல்லி, மஹமதியப் பெண்கள் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வயதானதும், அதாவது விவா

கத்திற்கு உரித்தான வயதுவந்தபோது இந்த மூக்குத்தியை அணிந்தனர் என்று விளக்கினாள்.

இதிலிருந்து சீக்கிரத்திலேயே கல்யாணமாகப்போகும் ஒரு பெண்ணைப்பற்றிப் பேச்சு தொடர்ந்தது. அதிலிருந்து சமீபத்தில்தான் தன் மாமியார் வீட்டிலிருந்து திரும்பிவந்த மற்றொரு பெண்ணைக் குறித்தும் பேசினோம். மாமியார் வீட்டில் இந்தப் பெண் சமையல் வேலைகளைச் சரிவர எப்போதாவது ஒருசமயம் செய்யாவிட்டால் கூட அவளுக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிடுமாம். சில சமயம் அதற்காக அந்தப் பெண்ணை அடிக்கவும் செய்வாளாம். இதை யெல்லாம் விவரமாக அங்கே கூடியிருந்த பெண்களில் ஒருத்தி சொன்னபோது, தங்கள் தங்கள் மாமியார் வீடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய காலம் வருவதற்கு முன்னரே ஸாப்ராவும், மற்றப் பெண்களும் நல்ல சமையல்காரிகளாக ஆகிவிடுவது உத்தமம் எனத் தீர்மானித்தனர்.

மஹமதியர்களென்றாலும் இந்தப் பெண்களில் ஒருவராவது அவர்களுடைய தாய்மார்களாவது அந்தக் கிராமத்தில் "புர்கா" அணியவில்லை. அவர்களுடைய சுன்னியைத் தலையைச் சுற்றி முக்காடிட்டணிந்தனர். நான் பல நாட்களாக இவ்வாறு தான் என் சுன்னியை அணிந்தேன். இந்திய ஸ்திரீகள் எல்லோருமே எல்லா வகுப்பினர்களும் இவ்வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டிருந்தனர்.

ஸப்ராவின் வீட்டில் அவளும், அவள் தாயாரும் நானும் டில்லியில் சாதாரணமாகப் பேசப்பட்ட ஹிந்துஸ்தானி பாஷையைத்தான் பேசினோம். ஆனால் பர்குர்தார்பூர் கிராம மக்கள் பெரும்பான்மையாக உர்து கலந்த ஹிந்துஸ்தானி மொழியைத் தான் பேசினார்கள். இதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் சம்பாஷணைகளின் பொதுவான சாராம்சம் மட்டும் தெரியும்.

காலையில் ஸாப்ராவின் தாயார் பகல் வேளைக்கான உணவைத் தயார் செய்தாள். பள்ளிக்கூடம் சென்ற சிறுவர்கள் சுமார் பத்தரை மணிக்கு வீடு திரும்பினர். நாங்கள் பகல் உணவு ஏறக்குறைய உச்சி வேளைக்குத்தான் சாப்பிட்டோம். முக்கிய உணவு ரொட்டி அல்லது சப்பாத்திதான். இத்துடன்

மிகவும் அதிகமாக மஸாலா வகைகள் சேர்ந்த உருளைக்கிழங்குக் கறி அல்லது முட்டை—சில சமயங்களில் இதர காய்கறி வகைகளுமிருக்கும். சிறுவர்களுக்கு உணவுடன் பாலும் கொடுக்கப்பட்டது. சில சமயங்களில் நாங்கள் சாதமும் சாப்பிட்டோம். சாதாரணமாக வட இந்தியாவில் எல்லா பாகங்களிலும் உள்ளது போலவேதான் இங்கேயும் உணவு முறை இருந்தது.

படேபுரியைப் போல் இங்கே பர்குர்தார்பூரில் காய்கறி வகைகளே காண்பதரிது. எங்கிருந்தாவது தொலைதூரத்துக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு காய்கறி வியாபாரி வருவான். ஆனால் அவன் கேட்ட விலையைக் கிராமத்தில் பெரும்பான்மையினரால் கொடுக்கமுடியாது. அவ்வளவு அதிகமாக இருக்கும். புதிதாக காய்கறி வகைகளும் பழங்களும் கிடைக்கவில்லை என்பதைத் தவிர மற்றப்படி உணவு முறை திருப்தியாகவே இருந்தது. எல்லோருக்கும் போதிய உணவு கிடைத்தது. பர்குர்தார்பூரில் நாங்கள் சாப்பிட்ட ஆகாரத்தில் மாறுதல்கள் அதிகமில்லாது தினந்தோறும் ஒரேமாதிரி உணவே உட்கொள்ள நேர்ந்தாலும், அது ருசிகரமாகவும் நன்ருகவும் இருந்தது. இந்தியாவில் மற்ற பாகங்களில் நான் சாப்பிட்ட ஆகாரங்களைவிட இது சிறந்ததென்றே கூறலாம்.

சாப்பிட்டபின் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் நாங்கள் படுத்துத் தூங்கினேம். மாலை ஐந்து மணிக்கு ஸாப்ரா பக்கத்து வீடு ஒன்றில் ஹிந்தி பாடம் எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொள்ளச் சென்றுள். ஒரு நாள் ஸாப்ராவின் உபாத்தியாயினி, அந்த ஊரில் டாக்டராவது, வைத்திய வசதியாவது, வயது வந்த பிள்ளைகளுக்குப் படிக்கப் பள்ளிக்கூடமாவது அந்தக் கிராமத்தில் இல்லாததைப்பற்றிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டாள். "தங்கச்சி, நீ உன்னுடைய படிப்புகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு இந்த ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடமும், ஒரு சிறு வைத்திய விடுதியும் திறந்துவிடு" என்று ஒரு நாள் அவள் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அவள் அந்தக் கிராமத்தில் செல்வந்தர் என்னும் தரத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்தேன் ஏனெனில் அவளுடைய மகன் பம்பாயில் டாக்டர் தொழிலுக்குப்

படித்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னாள். அவளிடம் போதிய பணம் இருந்தது. ஸாப்ராவிற்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் சாமர்த்தியம் ஆற்றல் இருந்ததால் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தை அவளே அந்தக் கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கலாம். அவளே ஏன் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று வினவினேன். அதற்கு அவளால் சரியான விடை கூறமுடியவில்லை. வெளியார்கள் வந்து அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்ட காரியங்களை செய்து கொடுப்பதைத்தான் அவள் விரும்பினாள் அவ்வாறு தான் அவள் பழக்கப்பட்டிருந்தாள்.

அவள் மகன் பட்டம் பெற்றபின் டாக்டராக அந்தக் கிராமத்திற்கு வந்து தொழில் புரிவானா என்பது சந்தேகம். அவன் நகரத்தின் பளிச்சென்ற நியான் விளக்கையும், பட்டணத்துப் பகட்டையும் பார்த்தவன். கிராமத்தின் கெரோசின் விளக்கு அவனுக்கு ஏற்காது. இந்த மனப்பான்மை அவனுக்கிருப்பது இயற்கேயே. உலகத்தில் எல்லா இடங்களிலும் இளம் டாக்டர்கள் இவ்விதம்தானே நினைக்கின்றனர். அவன் தன்னலமற்ற சேவை செய்யும் உணர்ச்சியினால் உந்தப்படாவிட்டால், இந்திய இளைஞர்களுக்கு அவசியமான அவ்வகை மனப்பான்மையை அடையாவிட்டால், அவனும் மற்ற டாக்டர்களைப் போல் நிறைய சம்பளம் வாங்கும் நகர்புற டாக்டராகத்தான் தொழில் புரிவான். அவன் பிறந்த கிராமம் இவ்வித அவசியமான வசதிகளில்லாது வாடும்.

ஸாப்ராவின் பாடங்கள் முடிந்ததும் நாங்கள் வெளியில் உலாவச் செல்லுவோம். அல்லது சிநேகிதிகளைப் பார்க்கச் செல்லுவோம். ஸாப்ராவின் வீட்டுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் மாந்தோப்புகள் இருந்தன. அவைகள் அப்போதுதான் பிஞ்சு விட்டுக் காய்க்க ஆரம்பித்திருந்தன. மும்தாஜுக்கும், உம்தாஜுக்கும், மற்ற சிறுவர்களுக்கும் இந்தப் பிஞ்சுக்காய்களை அடித்துத் தின்பதில் கொண்டாட்டம். கற்களையும் கம்பிகளையும் அவ்வப்போது மரத்தின் மேல் வீசிக் காய்களை அடித்தனர் பச்சை ஆப்பிளுக்கிருப்பதுபோல் பச்சை மாங்காய்க்கும் ஒரு விதத் துவர்ப்பு ருசியுண்டு. கீழே விழுந்த சிலவற்றை நாங்கள் எடுத்து வந்து ருசிகரமாக துவையல் செய்து உண்டோம்

வீட்டிற்குப் பின்னால் வீட்டைச் சேர்ந்தாற்போல ஒரு பக்கத்தில் வெகுதூரம் அறுவடை செய்யப்பட்ட காலி நிலங்கள் தென்பட்டன. மற்றொரு பக்கம் மரங்களில் நிழலில் சுத்தம் செய்யப்பட்ட ஒரு இடத்தில் ஸாப்ராவின் பாட்டனாருடைய தானியங்களும் இதர சொந்தக்காரர்களின் தானியங்களும் சேகரிக்கப்பட்டுக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இருட்டிய பின் நாங்கள் எல்லோரும் மாலை உணவுகொண்டோம். எங்கள் கயிற்றுக்கட்டில்களையும் படுக்கைகளையும் வரிசையாக திறந்த முற்றத்தில் போட்டுக்கொண்டு தெருக் கதவுகளைத் தாளிட்டுச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தூங்கி விட்டோம். ஸாப்ராவின் பெரிய தகப்பனார் தானியக் குவியல்களின் பக்கத்தில் காவலாகப் படுத்திருந்தார். வீட்டின் மாடியில் மும்தாஜுடன் கிழவர் படுத்தார்.

இந்தக் கிராமக் குடும்பத்துடன் வசித்து அவர்கள் நடத்தும் தினசரி வாழ்க்கையில் இணைந்து பங்கு கொண்டு இருந்ததில் நான் எவ்வளவு ஆனந்தமடைந்தேன் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. என்றால் நீண்ட காலம் அவர்களுடன் இருக்க முடியவில்லையே என்றுதான் வருந்துகிறேன். அங்கு சென்ற நான்காவது நாள் எனக்கு "ட்ரேகோமா" என்று சொல்லப்படும் கண் நோய் வலி மிகுந்துத் துன்பமளித்தது. படேபுரி கிராமத்தில் பல கண் நோயாளிகளுக்கு உப்புத் தண்ணீர் கொண்டு கழுவி சிகிச்சை யளித்தபோது எனக்கும் யாரிடத்திலிருந்தாவது இந்த நோய் தொத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த நோய்க்குக் கிராம மக்கள் கையாண்ட சில சிகிச்சை முறைகளை நானும் அநுஷ்டித்துப் பார்த்தேன். வைத்திய விஞ்ஞான முறைப்படி இந்த முறைகளில்லாததால் எனக்குப் பலன் கிடைக்கவில்லை. எனவே மூன்று மைலுக்கப்பாலிருந்த ஜயஸ் என்னுமிடத்தில் ஒரு அரசாங்க வைத்தியசாலை டாக்டரிடம் காண்பித்து மருந்து போட்டுவரத் தீர்மானித்தேன். ஸாப்ராவின் பெரிய தகப்பனாருடைய உதவியால் யாரோ ஒருவரிடமிருந்து சைகிளும், மற்றொருவரிடமிருந்து ஒரு புகைக் கண்ணாடியும் இரவல் வாங்கிக்கொண்டு, அவரையும் கூட்டிக்

கொண்டு ஜயஸ் என்னும் ஊரை அடைந்தேன். வேலை மிகுதியாயிருந்த அந்த டாக்டர், மற்றவர்களைப் போல எனக்கும் காசு வாங்கிக் கொள்ளாமலே சிகிச்சை செய்தனுப்பினர்.

நான் ஸாப்ராவுடனும் அவள் குடும்பத்தினருடனும் கழித்த கடைசி மூன்று நாள் முந்திய நாட்களைப்போல அவ்வளவு சந்தோஷகரமாக இல்லை என்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. வெய்யிலில் என் கண்களைத் திறந்து பார்க்கக் கூசும். எனவே ஸாப்ராவின் அறையை விட்டு வெளியே என்னல் செல்ல முடியவில்லை. இது எனக்கு மிகவும் வருத்தமளித்தது.

நான் பர்குர்தார்பூர் கிராமத்தையும் என்னுடைய அந்தக் கிராமத்துக் குடும்பத்தையும் வீட்டையும் மனமின்றியே தான் விட்டுச் சென்றேன். நான் அங்கே கழித்த ஒரு வார காலம் நான் இந்தியாவில் கழித்த நாட்களில் இன்பம் மிகுந்தகாலம் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. அதை எப்போதும் நான் நினைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பர்குர்தார்பூர் விவசாயம், சுகாதாரம் முதலிய விஷயங்களில் நவீன கருத்துக்களால் எள்ளளவும் பாதிக்கப்படாத ஒரு கிராமம். அங்கே குழாய்க் கிணறுகள் கிடையாது. "கம்போஸ்ட்" உரம் தயாரிக்க குழிகள் கிடையாது. சாக்கடைத் தண்ணீரை சேகரிக்கக்கூடியத் தொட்டிகளும் கிடையாது. சாக்கடைத் தண்ணீர் ஊரைவிட்டுச் செல்ல சுகாதார வசதியுமில்லை. தினந்தோறும் நானும், ஸாப்ராவும் குடிதண்ணீர் எடுத்துவந்த தோட்டத்துக் கிணறு மேற்புறம் திறந்து தரைமட்டமாகவே இருந்தது. குச்சிகளும், கூழாங்கற்களும், மண்கட்டிகளும் சுலபமாக கிணற்றில் எறியப்படும். வீட்டின் கழிவடை நீர் எல்லாம் கிராமச் சந்துகளில் தான் வடிந்தன. ஸாப்ராவின் பெரியதகப்பனர் அவருடைய முன்னேர்கள் பல நூற்றுண்டுகளாகச் செய்தது போலவே நிலத்தை உழுதார். நாற்றும் நட்டார். அறுவடை செய்தார். விவசாயத்தில் மகசூல் கண்டு லாபமடைவது பருவமழையின் தயவில் இருந்தது. நிரந்தரமாக இதை நம்பமுடியாது. பல சமயங்களில் ஏமாற்றிவிடும். எனினும் இதைத்தான் நம்பி அவர் வாழ்ந்தார்.

இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபனத்தின் நம் முன்னேற்ற மடைந்த கிராமங்களில் சுகாதார முறையில் உள்ள சிமிட்டி சாக்கடைக் குழாயைப் பற்றியும், சாக்கடை நீர்த் தொட்டி களைப் பற்றியும் நான் ஸாப்ராவின் பெரிய தகப்பனாரிடம் சொன்னேன். அவர் உற்சாகம் காட்டவில்லை. "ஆமாம், தங்கச்சி, அவைகளை எல்லாம் செய்ய அதிகமாகப் பணச் செலவு ஆகுமே. அதிக காலமும் பிடிக்கும். அவை எல்லாம் அவ்வளவு செலவில் செய்ய எங்களுக்குச் சரிப்படாது" என்று பதிலளித்து விட்டார்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அடிக் கடி குறிப்பிட்ட "முன்னேற்ற மனப்பான்மை" இந்தக் கிராம வாசியினிடம் காணப்படவில்லை. இந்தியாவில் சமூகப் புரட்சி, சமூக முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டுமானால் முன்னேற்ற மனப் பான்மை ஒவ்வொரு கிராம மக்களிடமும் நிலவவேண்டும். சேவாகிராமத்திலும், இந்தியா கிராம சேவாஸ்தாபனக்கிராமங் களிலும் இவ்வித மனப்பான்மையைத்தான் நான் கண் டேன். சேவாகிராமத்திலும், படேபுரியிலும், மரேரா சுற்றுப் புறங்களிலும் சந்தடியின்றி கிராமங்கள் முன்னேறிக்கொண் டிருந்ததற்கு இவ்வித மனப்பான்மை தான் காரணம். இங்கே பர்குர்தார்பூர் கிராமத்தில் இந்த முற்போக்கு மனப்பான்மை துளிக்கூட இல்லை.

பஹேன்ஜி படேபூரில் குடியேறியதற்கு முன்னால் அந்தக் கிராமத்திலும்கூட இவ்வித முற்போக்கு மனப்பான்மை இல்லை. வயலெட்டும் நானும் சென்ற சிலகிராமங்களிலும் இப்போதும் கூட இந்த மனப்பான்மை இல்லை. கிராமப் பெண்களும் மாதர் களும் நான் யாரென்றும், எனக்குக் கல்யாணமாகி விட்டதா என்பதில் மட்டுமே அக்கறை கொண்டிருந்தார்களே தவிர மற்ற விஷயங்களில் அல்ல. சிறுவர்களுக்கும் கூட "இவற்றை எல்லாம் நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதில்லை" என்ற இதே பிற்போக்கு மனப்பான்மை பெரியவர்களிடமிருந்து தொத்து வியாதிபோலப் பற்றிக் கொண்டது போலத் தோன்றியது.

இந்தியக் கிராம சேவா ஊழியர்களும், சாவ்லா கிராமத்தில் பணியாற்றிய நர்ஸுகளும், இந்தியாவில் பல இடங்களில்

கிராம விஸ்தரிப்பு அபிவிருத்தி ஊழியர்களும் எவ்வித பிரச்னைகளைக் கிராமங்களில் எதிர்த்துச் சமாளித்தனரோ அதே பிரச்னைகள் தான் இங்கே பர்குர்தார்பூர் கிராமத்திலும் காணப்பட்டன. ஒரு கிராம ஊழியன் இங்கே வந்தால் அதே பிரச்னைகளைத்தான் எதிர்த்துப் போராட நேரிடும். அடிப்படையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் மக்களின் மந்த புத்தியும், யாவற்றையும் சிறந்த முறையில் செய்யலாம் என கிராம ஊழியர்கள் கருதும் புதிய முறைகளை மக்கள் ஏற்க மறுப்பதுமே முன்னேற்றத்திற்குத் தடையா யிருக்கின்றன என்பதை உணரலாம்.

இந்த மந்த புத்தியைக் கண்டு பலருக்கு ஆத்திரம் கூட வரலாம். "இந்த வேலை உபயோகப்படாது. கிராமமக்களே தங்களுக்கு நன்மை பயப்பனவற்றைக் கற்றுக்கொள்ளுவதில் ஆர்வம் காட்ட வில்லை என்றால், அவர்களுக்கு இவைகளைப் போதிக்க முற்படுவது காலத்தை வீணாக்குவதுபோலவே. அவர்கள் அறியாமையிலும் ஏழ்மையிலும் வாழ்ந்து அவற்றிலேயே இறக்க விரும்பினால், அவர்கள் அப்படியே வாழ்ந்து சாகட்டும்" என்று எரிச்சலுடன் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் பஹேன்ஜி, வயலெட், மற்றும் இந்திய கிராம சேவாஸ்தாபன ஊழியர்களும் இந்த அடிப்படைப் பிரச்னையை வேறு விதமாகத்தான் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் நோக்கே மாறுபட்டது. அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளும் வேறுவிதமானது. தலைமுறை தலைமுறையாக மானாவாரியாகவே விதைகளை விதைத்துப் பழக்கப்பட்ட ஒரு கிராமவாசியை இப்போது விதைகளை வரிசைக்கிரமமாகத்தான் விதைக்க வேண்டும், நாற்றுக்களை வரிசைக்கிரமமாகத்தான் நடவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினால் அதை அவன் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளுவான். இந்த முறையில் எந்தவித அநுகூலத்தையும் அவன் கண்டதில்லை. மேலும் புது முறைகளையும் சாதானங்களையும் பரீட்சித்து அவைகள் மூலம் பலன் கிடைக்கிறதா இல்லையா என்று அறிவதற்கும் அவனிடம் போதிய சக்தியும் வலிமையும் இல்லையே.

நோயாளி ஒருவன் அபாய நிலையிலிருக்கிறான் என்று ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறான், அவன் திரும்பி வருவதே இல்லை. இதுதான் கிராமவாசியின் அநுபவம்.

இவ்வித அநுவமுள்ள ஒருவன், தன்னுடைய ஆபத்து நிலையி யிலும் கூட ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல மறுப்பது இயற்கைதானே. ஆஸ்பத்திரிகளால் எவ்வளவு நன்மைகள் நமக்குக் கிடைக் கின்றன என்பதைக் கொஞ்சமும் தெரியாத ஒருவனை ஆஸ் பத்திரிக் கவனிப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி எவ்வாறு அக்கறைகொள்ளச் செய்வது. அதிலும் ஜாக்கிரதையுடன் வாழும் எந்த தேச மக்களையுமே இம்மாதிரி விஷயங்களில் சுலபமாக மாற்ற முடியாது.

கிருமிகள் என்பதைப் பற்றியே கேட்டிராத ஒருவனுக்கு தண்ணீர் பார்ப்பதற்கு சுத்தமாக இருந்தால் அது குடிப் பதற்கு ஏற்ற தண்ணீரே. நம்மைச்சுற்றிலும் பலவித கிருமி கள் சூழ்ந்துள்ளன வென்றும், அவைகள் சாதாரணமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அளவுக்குச் சிறியவைகள் என்றும், அவைகளால் மனிதனுக்குப் பலவகை வியாதிகள் பரவுகின்றன என்னும் உணர்ச்சியுடனே அமெரிக்காவிலுள்ளது போல் வாழ்க்கை நடைமுறையில் பழக்கப்பட்டு அறியாத ஒருவ னுக்கு இவ்வித உண்மைகளை எவ்வாறு புரியவைப்பது? அப் படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு கடுமையாக ஏதாவது நோய் கண்டால் இது கடவுளின் சீற்றத்தால் உண்டானது என எண்ணுவது எவ்வளவு சுலபம்? சாவ்லா கிராமத்தில் சிறு பையன் டைபா யிட் ஜுரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டபோது அந்த ஊர்மக்கள் அவ் வாறுதானே எண்ணினர்.

பஹேன்ஜியும், வயலெட்டும் இன்னொருவிதமாகவும் கேள்வி கேட்கலாம். நீ அடர்ந்த காட்டின் மத்தியில் ஒரு சிறிய கிராமத் தில் வசித்து வருவதாக நினைத்துக்கொள். உன்னுடைய உல கத்தின் எல்லையே அந்தக் கிராமத்தின் எல்லைகள்தான். அதற் கப்பால் காடுதானே. இந்தச் சிறு வட்டத்தை விட்டு அப்பால் நீ சென்றதே கிடையாது. உன்னைத்தவிர வேறு மனிதவர்க்கத் தையும் பார்த்ததில்லை. உன்னுடைய பாட்டனார்தான் இந்தக் கிராமத்தில் வயதில் பெரியவர். ஊரிலேயே கிராம மக்களிடம் கௌரவமும் மரியாதையும் உள்ளவர். அவரும் அவரைப்போல் கிராமத்திலிருந்த மற்றவர்களும் பழக்கப்பட்ட ஒரு முறையில் விவசாயம் நடத்தி வந்தனர். உன்னுடைய பாட்டனார் அநு

சரித்துவந்ததே சரியான முறை என்று அதையே நீயும் அநுசரிப்பாய் அல்லவா? இதைவிட வேறான ஒரு விவசாய முறை இருக்கக்கூடும் என்பதே உனக்குத் தோன்றக் காரண மில்லை அல்லவா?

இம்மாதிரி ஒரு சூழ்நிலையில் நீ வாழ்வதாக நினைத்துக் கொள். இதர விவசாய முறைகள், மேலான முறைகள் உண்டு என்று உனக்குக் கூறினால் நீ அந்தக் கூற்றைக் கேட்டு நம்பி அதன்படி நடந்துகொள்ளுவாயா என்று யோசித்துப்பார். உன்னுடைய முறைகளை மாற்றி உன்னுடைய பண்ணை ஆயுதங் களையும் மாற்றியமைத்துக்கொள் என்று ஒருவன் சொன்னால் அவனைச் சந்தேகத்துடன்தானே நோக்குவாய். சந்தேகம் மட்டுமல்ல, அவனை ஒரு விரோதி என்று கூட எண்ணத் தோன்றுமல்லவா?

இந்தியக் கிராமங்கள் ஏறக்குறைய இந்த நிலையில் தான் உள்ளன. பல நூற்றாண்டுகளாக அவை தூக்கத்திலிருந்தன. இப்போதுதான் தேசம் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு அவை எல் லாம் விழித்தெழ ஆரம்பித்துள்ளன. இப்போதுதான் கிராம மக்கள் அவர்களுடைய எளிய கிராமங்கள் அளிக்கும் சௌக்கி யங்களுக்கு அதிகமான வசதிகளை அவர்கள் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்துள்ளனர். அவற்றிற்குத் தேவையும் ஏற்பட்டுள்ளன.

நீண்ட கால தூக்கத்திற்குப் பின் ஏற்பட்ட இந்த விழிப்பு ஒரு பெரிய விழிப்பு என்றே கூறவேண்டும். உற்சாகமும் பர பரப்பும் எங்கும் காணப்படுகின்றன. **1961**-ஆம் ஆண்டிற்குள் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்படி இந்தியாவின் ஒவ் வொரு கிராமத்திலும் விவசாயம், கல்வி, சுகாதாரம் முதலிய அம்சங்களில் முன்னேற்றத் திட்டங்களும் கருத்துக்களும் புகுந் திருக்கும். கிராம அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் ஜீவன் சமூக அபி விருத்தி திட்டமாகும் (Community Project). இந்தத் திட்டங் கள் இப்போது சுமார் ஒரு லட்சம் கிராமங்களில் இயங்கி வரு கின்றன ஏறக்குறைய ஏழு கோடி கிராம மக்கள் இவற்றின் மூலம் பயன் பெற்று வருகின்றனர்.

இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்ட கிராம அபிவிருத்தி அம் சத்தின் ஒரு பாகம்தான் நீர்ப்பாசனத்திற்காகக் கட்டப்படும்

அணைகளும், அவற்றுடன் இயைந்த மின்சார உற்பத்தி வசதிகளும். இவற்றில் மிகவும் பெரியது பஞ்சாப் பிரதேசத்தின் வடகிழக்குப் பாகத்திலுள்ள பக்ரா—நங்கல் நீர்ப்பாசன—மின்சார உற்பத்தித் திட்டம். என்னுடைய சாந்திநிகேதன் சிநேகிதி மஞ்ஜித்தினுடைய தகப்பனார் இந்தத் திட்டத்தில் தான் ஓவர்சியராக உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். அவளுடனும், அவளுடைய குடும்பத்துடனும் ஒரு வாரம் தங்கும்படி எனக்கு மஞ்ஜித் ஒரு அழைப்பு அனுப்பி யிருந்தாள்.

என்னுடைய கண் வலியும் சீக்கிரத்திலேயே நன்றாகக் குணமடைந்து விட்டது. நானும் மஞ்ஜித்தின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

கிழக்குப் பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் ஒரு பகுதியான ஹோஷியார்பூர் ஜில்லா, ஹிமாலய மலைத்தொடரின் அடிவாரத்தில் உள்ளது. இந்த ஜில்லாவில் வடபாதி யெல்லாம் பத்து வருடங்களுக்கு முன் வறண்டு கரடான வெறும் நிலப்பரப்பாகவே இருந்தது. மிகப் பரவலாக இருந்த சில கிராமங்களைத் தவிர மற்றப்படி வெறிச்சென்றிருந்த பிராந்தியம் இது. இப்போது நங்கல் என்று சுறுசுறுப்புடன் செல்வமும் தொழிலும் செழித்து விளங்கும் புதுமை நகரம், அதற்கு வேண்டிய பள்ளிக்கூடங்களுடனும், வைத்தியசாலையுடனும், பிரார்த்தனைக் கூடங்களுடனும் இப்போதுள்ளது போல அப்போது இருக்கவில்லை.

1947-ஆம் ஆண்டுப் பிரிவினைக்குப் பின்னர் ஆயிரக்கணக்கான ஹிந்துக்களும், சீக்கியர்களும் பாகிஸ்தானத்திலிருந்து தப்பி ஓடி கிழக்குப் பஞ்சாபில் ஹோஷியார்பூர் ஜில்லா வரையில் குடியேறினர். அங்கே அந்த வறண்ட நிலத்தில் தங்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டி வகை செய்ய முற்பட்டனர். இப்போது அந்த அகதிகள் எல்லோரும் என்ஜினீர்களாகவும், ஓவர்சியர்களாகவும், மோட்டார் ஓட்டிகளாகவும், யந்திரங்களோட்டிகளாகவும், தொழிலாளிகளாகவும் பிரம்மாண்டமான பக்ரா-நங்கல் திட்டத்தில் வேலை செய்கின்றனர். நங்கல் பிரதேசம் பூராவும் யந்திரங்களின் ஓசை எங்கும் எதிரொலித்தது.

நான் அங்கே சென்றிருந்தபோது இந்த மகத்தான திட்டத்தின் முதல் கட்டம் முடிவடையும் தருவாயிலிருந்தது. முழு அணைக்கட்டும், மின்சார உற்பத்தி நிலையங்களும், நீர்ப் பாசனக் கால்வாய்களின் கரைகளும் முழுவதும் முடிந்துவிட்டால் பஞ்சாப் பகுதியில் வறண்ட பிரதேசங்கள் பூராவும் நீர்ப் பாசன வசதி பெற்றுவிடும். ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களுக்கு மின்வசதி யளிக்கப் போதிய மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப் படும். உலகத்திலேயே பிரமிக்கத்தக்க அளவு பெரிய நீர்ப் பாசனத் திட்டம் இதுதான். இந்த அணைக்கட்டுதான் உலகில் மிகவும் பெரியது. உயரத்தில் அமெரிக்காவிலுள்ள ஹூவர் அணைக்கட்டுக்கு அடுத்தபடியாக இதைத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்தப் பிரதேசம் பூராவும் உழுது பண்பாடு செய்து விவசாயம் செய்வதற்கு ஏற்ற செழிப்புள்ள வயல்களாக சீக்கிரத்திலேயே வாழ்க்கையைப் புதியதாகத் தொடங்கக் காத்திருக்கும் அகதிகளால் மாற்றி அமைக்கப்பட்டு விடும்.

மஞ்ஜீத்தும் அவளுடைய குடும்பமும் தங்களுடைய நிலையான வாழ்க்கையையும் இன்பகரமான வீட்டையும் பாகிஸ்தானில் விட்டுவிட்டு ஆற்று வெள்ளம்போல் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பெருகி இந்தியாவை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த அகதி வெள்ளத்துடன் இங்குவந்து சேர்ந்தனர். மற்ற பலரைப் போல அவள் தகப்பனும் அரசாங்கத்தில் ஒரு உத்தியோகம் சம்பாதித்துக்கொண்டு நங்கல் கால்வாய்ப் பகுதியில் ஒரு ஓவர்சியராக இருந்தார்.

அவரும் அவளுடைய குடும்பமும் வேலை ஸ்தலத்தினருகிலேயே வசித்தனர். அதாவது கால்வாய்க் கரையிலேயே நங்கல் என்னும் நகரத்திற்குப் பத்து மைல் தெற்கே இருந்தது அவர்கள் வீடு. இரவும் பகலும் ஓய்ச்சல் ஒழிவு இல்லாது வேலைசெய்த ராட்சத யந்திரங்களின் ஓசை சதா கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். இரவில் இவற்றின் சப்தத்தில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொள்ளுவதுமுண்டு.

வேலை செய்வதற்குத் தகுதியான பல இடங்களில் தற்காலிகமாக வீடுகள் தொழிலாளிகளுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கப்

பட்டிருந்தன. கால்வாய்ப் பிரதேசத்தில் வேலை செய்தவர்களுக்கு இந்த வீடுகள் வாடகை, மின்சார கட்டணம் ஏதுமில்லாமல் அளிக்கப்பட்டன. ஒரு பெரிய குடும்பத்திற்கு இந்த வீடு சற்று சிறியதே ஆனாலும் சௌக்கியமாக இருந்தது. மஞ்ஜித் வசித்த வீட்டில் இரண்டு சிறிய அறைகளும், ஒரு சாமான் அறையும், ஒரு சிறிய சமையல் இடமும் ஒரு முற்றமும் இருந்தன. இந்த முற்றத்திலேயே ஒரு பசுவும் அதன் கன்றும் கட்டப்பட்டிருந்தன. அது தனிமையான இடம்தான். சில குடும்பங்கள்தான் அங்கு வசித்தன. அங்கிருந்து அருகாமையிலிருந்த நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றால் ஒன்பது மைல் புழுதிபடிந்த தற்காலிக மூன்றுந்தர ரஸ்தாவில் பிரயாணம் செய்தே ஆகவேண்டும்.

நான் மஞ்ஜித்துடன் ஒரு வாரம் தங்கினேன். அவளுக்கு அப்போது கோடை விடுமுறை. எனவே நாங்கள் அநேகமாய் வீட்டிற்குள்ளேயே படித்தும் எழுதியும், தையல் வேலை செய்தும் பேசியும் பொழுதைப் போக்கினோம். அங்கு காய்ந்த வெய்யிலில் வெளியே செல்ல ஒருவருக்கும் தைரியம் வராது. ஒரு நாள் காலை வேளை அடுத்த நங்கல் நகரத்திற்கு நாங்கள் சென்றிருந்தோம். எங்கும் தொழில் நடந்துகொண்டிருந்தது. அந்தப் புது நகரம் அங்கே வேலை செய்த எல்லோருக்கும் வசிக்க வசதி யளித்தது. இந்திய என்ஜினீர்களுக்குத் துணையாக சில அமெரிக்க நுணுக்கக் கலை நிபுணர்களும் இங்கே வேலை செய்தனர். அவர்களும் இங்கேயே வசித்தனர். மற்றொரு நாள் காலை நாங்கள் பக்ரா என்னும் இடத்தில் அணைக்கட்டு வேலை நடந்துகொண்டிருந்ததைக் காணச் சென்றோம்.

சந்தோஷமாக மஞ்ஜித்துடன் காலம் கழித்துவிட்டு நான் அவளிடமும் அவள் குடும்பத்தினரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டேன். காலி சிமிட்டிப் பைகள் அடுக்கி டில்லியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு லாரியில் என்னை ஏற்றிக்கொள்ள அந்தப் பெருத்த சரீரம் படைத்த சீக்கிய டிரைவர் சம்மதித்தார். அன்று மாலை நான் டில்லி வந்து சேர்ந்தேன்.

அத்தியாயம் 17

சுறுசுறுப்புக்குப் பின்னுல் சோம்பல்

பர்குர்தார்பூர் கிராமத்திலிருந்து நான் டில்லி திரும்பியதி லிருந்து மஞ்ஜித்தைப் பார்க்கச் சென்றதற்கிடையில் மூன்று வார காலம் நான் டில்லியில் தங்கினேன். அப்போதுதான் என் கண்வலி பூரா குணமடைந்தது. அங்கே என்னுடைய அமெரிக்கப் "போஷகர்" ஜீன் ஜாயஸ் என்பவளுடன் பழைய டில்லியில் ஒரு சிறிய விடுதியில் தங்கியிருந்தேன். புது டில்லி யில் வேலைபார்த்த அமெரிக்கர்கள் எல்லோரும் பழைய டில்லி யில்தான் வசித்து வந்தனர்.

ஜீன்னி (Jeannie) பகல் முழுவதும் ஆபீசில் வேலை செய் தாள். ஆகையால் என் பகற்பொழுதை ரேடன்டன் ரஸ்தா 17-ஆம் இல்லத்தில் எங்கள் பழைய வீட்டின் பின்புறத்தில் வசித்த ஷாகூருடனும், இதர வேலைக்காரர்களுடனும் அவர்க ளுடைய குடும்பத்துடனும் கழித்தேன். அவர்களைப் பார்க்க நான் சாதாரணமாகக் காலையிலேயே சென்று விடுவேன். அங் கேயே நாள் முழுவதும் தங்கிவிடுவேன். மாலையில்தான் டாக்ட ரிடம் சென்று கண்வலிக்கு மருந்து போட்டுக்கொண்டு வரு வேன். வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் ஏறக்குறைய விடுமுறையி லிருப்பது போலத்தான் இருந்தனர். புது அமெரிக்க ஸ்தானி கர் மிஸ்டர் ஜார்ஜ் ஆல்லன் அவர்களுடைய வருகைக்கு அவர் கள் ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அந்த வீட்டின் பின்புறம் மிகவும் ஜனநெருக்கடி மிகுந்த இடம். ஒன்பது குடும்பங்கள் அங்கே வசித்தன. ஒவ்வொரு குடும்பமும் சுமாராக 15 அடி நீளமும் 8 அடி அகலமுமுள்ள ஒவ்வொரு அறையில் வசித்தன. எல்லோருக்கும் பொதுவாக நீண்ட முற்றமும் தாழ்வாரமும் ஸ்நான அறையும் இருந்தன. கூட்டம் மிகுந்திருந்தாலும், மத சம்பந்தமான வேற்றுமைகளி

ருந்தாலும், பாஷை மாறுபாடுகளிருந்தாலும் எல்லோரும் அமைதியுடன் சுகமாகவே வசித்தனர்.

ஷாகூர் ஒரு மஹமதியன். அவன் குடும்பம் கிராமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டதால் அவன் தனிமையாகத்தான் இருந்தான். அவனுடைய தாய் மொழி உருது. கிஷோரிலால் என்னும் இனிய சுபாவமுள்ள இளைஞன் ஒரு ஹிந்து. சதா புன்னகையுடன் நடமாடின அவனுடைய மனைவியுடனும் நான்கு குழந்தைகளுடன் அவன் அங்கே வசித்தான்.

ஸுஷேன் (Sushen) என்னும் சமையற்காரனும் அவனுடைய மனைவியும் பௌத்தர்கள். ஆதியில் அவர்கள் கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து வந்தவர்கள். ஸுஷேனின் மனைவியை நான் "தீதி" என்றுதான் அழைப்பது வழக்கம். அவளுடைய தாய் மொழியான வங்காளியில் "தீதி" என்றால் அக்காள் என்று அர்த்தம். அவள் மிகவும் அழகுள்ளவள். அவள் கூந்தலை எப்போதும் நன்கு எண்ணெய் தடவி வாரி, கழுத்தின் பின்புறத்தில் வட்டமாக கோடாலி முடிச்சுபோல் சுருக்கி அழகாக அணிந்திருப்பாள்.

மோட்டார் டிரைவர் ஜேவானும் அவன் மனைவியும் சீக்கியர்கள். அவர்கள் கிராமம் பஞ்சாப் பிரதேசத்தில் சமூக நல சீர்திருத்தத் திட்டப் பகுதியிலிருந்தது. அவர்களிருவரும் சற்று வயது முதிர்ந்தவர்கள். பஞ்சாபி பாஷை பேசினர். ஜேவானின் மனைவி அன்புடன் மிருதுவான தன்மையுடையவள். வீட்டில் ஒரு தாயார் வகிக்கும் ஸ்தானத்தை அவள் வகித்தாள். "என்னுடைய குழந்தை எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் நீயும் இருக்கிறாய்," என்று ஒரு நாள் அவள் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னாள். பஞ்சாபிகள் அணிந்த ஸால்வார்-கமீஜ் உடைதான் அவள் அணிந்தாள்.

இவர்களைத் தவிர இரண்டு தோட்டக்காரர்கள் இருந்தனர். இருவரும் ஹிந்துக்கள். அவர்களுடைய குடும்பங்கள் உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்தன. பெரிய தோட்டக்காரனின் மனைவி தைரியசாலி. குறும்புக்கார ஸ்திரீ. வெகுவாக கோடைக்காலம் பூராவும் தோட்டத்தின் "காம்பௌண்டி"லேயே இருப்பாள். கிராமப் பெண்கள் அணியும் நாட்டுப் புடவையும் வெள்ளி நகையும்

அவள் அணிந்திருந்தாள். கனத்த அவளுடைய கால் கொலுசுகள் அவள் நடந்து செல்லும்போது இனிமையாகச் சப்திக்கும். இவைகள் அவளுடைய இரண்டு கணுக்காலில் உராய்ந்து உரசி அங்கே தடித்த வடுக்கள் உண்டாகியிருந்தன. இதை எனக்கும், கிஷோரிலாலின் பெண் சாந்திக்கும் அவள் பெருமையாகக் காட்டினள்.

மதன் தோட்டி வேலை செய்பவன். அவனுடைய மகளும் மனைவியும் அங்கேயே வசித்தனர். தோட்டக்காரனைப் போலவே அவனும் ஹிந்துஸ்தானிதான் பேசினன். மதன் ஒரு ஹிந்து. ஆனல் தீண்டாதார் எனப்படும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். வீட்டில் சாக்கடை வேலைகளை எல்லாம் அவன் செய்தான். தரையைத் தேய்த்துச் சுத்தம் செய்தான். குப்பை கூளங்களை அப்புறப்படுத்தி குப்பைத் தொட்டிகளை எல்லாம் சுத்தமாக வைத்தான். தெரு மண்டபத்தைப் பெருக்கினன். இவ்வாறு பல வேலைகள் செய்தான். மற்றவர்கள் இவனுடன் விரோத மனேபாவத்துடன் நடந்துகொள்ளவில்லை என்ருலும் அவனுடைய பிறப்பின் காரணமாக மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தோனுகவே அவன் கருதப்பட்டான். அவர்களோடு சம அந்தஸ்துடன் அவன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

எங்களைப் பொறுத்த வரையில் வேலைக்காரர்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு என்ற வித்தியாசங்கள் கிடையாது என்ற எண்ணத்தை அவர்களுக்கு உண்டாக்கியிருக்கிருேம் என்று நானும் என் குடும்பத்தினரும் திருப்தியடைந்து சந்தோஷப்பட்டபோதே, அவர்களுடைய குழந்தைகள் சிலர் மதன் வீட்டிலிருந்து நான் தண்ணீரோ உணவோ வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாது என்று என்னைக் கண்டிப்பாக எச்சரித்தனர். நாங்கள் இந்தியாவில் வசித்த காலம் மிகவும் குறைவு. இதற்குள் எங்களாலியன்ற அளவுக்கு அவர்களுக்குள் சமத்துவ உணர்ச்சியைப் புகட்ட முயன்றபோதிலும் தலைமுறை தலைமுறையாக ஊறிப்போயிருக்கும் கெட்ட அபிப்பிராயங்களை இரண்டு வருடத்தில் எவ்வாறு மாற்ற முடியும்?

வாயிற்காப்போன் நிஸாரும் ஷாகூரைப்போலவே ஒரு மஹமதியன். அவனுடைய பிறந்த ஊரும் ஷாகூருடைய ஊரைப்

போலவே உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்தது. அவனுடைய மனைவியும் மூன்று குழந்தைகளும் அவனுடன் சிறிது காலம்தான் வசித்தனர். அவன் உயரமான தோற்றத்துடன் தாடி வளர்த்திருந்தான், முகமெல்லாம் அம்மை வடுக்கள் நிறைந்து அழகு குன்றியிருந்தது.

வண்ணான் வேலை செய்தவன் பத்ரி பிரஸாத். அவனும் அவன் மனைவியும் மூன்று சிறு பையன்களும் ஹிந்துக்கள். அவர்கள் தாஜ் மஹாலினால் பிரசித்திபெற்ற ஆக்ராவிலிருந்து வந்தவர்கள். எங்கள் வீட்டைத் தவிர இதர இரண்டு மூன்று வீடுகளுக்கும் அவன் துணிமணிகளை வெளுத்துத்தந்தான். காம்பௌண்டிற்குள்ளேயே ஒரு மூலையில் கட்டப்பட்டிருந்த பெரிய சிமிட்டித் தொட்டியில்தான் அவன் ஆடைகளை வெளுத்தான். வெய்யிற் காலங்களில் பகல் வேளையில் இந்தத் தொட்டி எங்களுக்கு நீச்சலடிக்க அற்புதமாக அமைந்தது. அவன் மனைவி பெரிய இஸ்திரி பெட்டியில் கரித் தணல்களை நிரப்பி வெளுத்த ஆடைகளை மடித்து இஸ்திரி போடுவாள்.

காம்பௌண்டிற்குள் இருந்த சிறுவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு சிநேகிதர்கள். கிஷோரிலாலின் மூத்த பெண் சாந்தி. (இந்தப் பெயருக்கே அமைதி என்று பொருள்.) வயது சுமார் பதின்மூன்றிருக்கும். அவளுடைய சிறிய தம்பியைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவள் வேலை. அதற்குமேல் வீட்டில் பாத்திரங்களைத் துலக்குவாள். சமையலும் கூட அவள் செய்தாள். அவள் தலைமயிர் நீண்டு கருமையாக அடர்ந்து அழகாக இருந்தது. அவள் அதை தினந்தோறும் முக்கியமான வேலையாக எண்ணெய் தடவி வாரி ஒற்றைப் பின்னலாகப் பின்னித் தொங்கவிட்டுக்கொள்ளுவாள்.

சாந்தியின் தம்பி பியாரிலாலுக்கு வயது சுமார் பத்திருக்கும். தினந்தோறும் வெண்மை அரை நிஜாருடனும் சட்டையுடன் பளிச்சென்று பள்ளிக்கூடம் போவதற்குத் தயாராக அவன் இருப்பதை காலை வேளைகளில் நான் காணத் தவறுவதில்லை. மாலைப்போதினில் பள்ளிக்கூட உடைகளைக் கழற்றி வீட்டில் வைத்து விடுவான். பிறகு வண்ணானுடைய இரண்டு பையன்களோடு பின்னால் சந்தில் விளையாட ஓடிவிடுவான்.

லீலா என்பவர் சாந்தியின் தங்கை. ஆறு வயதினள். சிறு பிராயத்தினள் ஆதலால் அவள் கவலையற்று தன்னிஷ்டப்படி ஓடியாடவும் தன்னிச்சைப்படி ஆடை அணியவும் அவளால் முடிந்தது. சந்தோஷகரமாகவும் இன்பகரமாகவும் இருப்ப தற்கே ஏற்பட்ட பிராயமல்லவோ அது? சாந்திக்கு இருந்த வீட்டுப் பொறுப்பும் அமைதியும் லீலாவுக்கு இந்த வயதில் இல்லை. அவள் கொளுத்தும் வெய்யிலில் அரை நிஜார் அணிந்து ஆடித் திரிந்துவிட்டு வரும்போது முகமெல்லாம் கருத்துக் கிடக்கும். கிஷோரிலாலின் கடைக்குட்டி ஆறு மாதக் குழந்தை. அசோக் குமார் என்று பெயர். குழந்தை சதைப் பற்றுடன் ஆரோக்கியமாக எப்போதும் சிரித்துக்கொண் டிருந்தது.

வண்ணன் பத்ரி பிரஸாதினுடைய மூத்த மகன் பகவன் தாஸ் (கடவுளின் ஊழியன்). சாந்தியைப்போல பதின்மூன்று வயதுடையவன். அவளைப்போல இவனுக்கும் பொறுப்புகள் மிகுதி. ஆடைகளை வெளுப்பதில் தகப்பனருக்கு இவன் கொஞ்சம் உதவி புரிந்தான். தாயாருக்கும் துணையாக இஸ்திரி போட்டுக் கொடுத்தான். இதைச் செய்துவிட்டு பியாரிலாலைப் போல பள்ளிக்கூடம் சென்றான். அன்றாடம் தன்னுடைய இங்கிலீஷ் பாடங்களைப் பெருமையுடன் எனக்குப் படித்துக் காட்டுவான். அவனுடைய தம்பி சுமார் பதினொரு வயதுள்ள பாபுலால், எல்லாத் தம்பிமார்களையும் போல அண்ணனல் கண்டித்து அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தான்.

அவனுடைய குடும்பத்தின் கடைசிப் பையன் இரண்டு வயதுள்ள ராமதாஸ். அவன் தேகம் மெலிந்து நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தான். ஆனல் பார்வைக்கு அழகாக இருந்தான். அவனிடம் எனக்கு அலாதியான பரிவு. அவனுக்குத் தொடர்ச்சியாக வைத்திய உதவி அளிக்க என் தாயார் பல தடவைகளில் முயற்சி செய்தாள். ஆனல் ஆஸ்பத்திரியில் அவன் பெற்றோர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாததாலும் போக்குவரத்து சௌகரியக் குறைவாலும் முதலில் ஆரம்பித்த சிகிச்சை முறைகளைத் தொடர்ந்து அவர்களால் அளிக்க முடியவில்லை. குழந்தை நன்கு வளராமல் நோஞ்சலாகவே இருந்தது.

சிறு குழந்தைகள் பெரியவர்களாக வளராமலும் அவர்களுக்குரிய பொறுப்புக்களை ஏற்கவேண்டிய அவசியமில்லாமலும் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது என்று சில சமங்களில் எனக்குத் தோன்றும். அவர்கள் எல்லோரும் என்னை அவர்களுடன் பிறந்த அக்காள் மாதிரியே பாவித்தனர். அவர்களுடைய தாய்மார்களும் அவர்களுடைய குழந்தைகளில் என்னையும் ஒருத்தியாகவே கருதினர். அல்லது உடன் பிறந்த சகோதரி என்று பாவித்தனர். ஷாகூர் ஒரு சமயம் என்னைப் பார்த்து "உன்னை என் இளைய சகோதரியாகவே பாவிக்கிறேன்" என்று கூறினான்.

இந்த மக்களுடைய அன்பும் ஆதரவும் எல்லையற்றது. ஏதாவது ஒரு குடும்பத்துடன் சாப்பிட எனக்கு எப்போதும் அழைப்பிருக்கும். மற்றொரு குடும்பம் தன்னுடன் மாலைப் பொழுதைக் கழிக்க என்னை கூப்பிடும். சில சமயம் சாந்தியுடன் இரவில் அவள் வீட்டிலேயே தங்கியதுமுண்டு.

அவர்களுடைய அன்பிற்குக் கைம்மாறாக சில சமயம் சிறுவர்களுக்குக் கல்கண்டும், மிட்டாயும் பழமும் வாங்கித் தந்தேன். என்னுடைய சைகிளை அவர்களுக்கு "டாக்ஸி" மாதிரி உபயோகித்தேன். அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்கும், வேடிக்கை சவாரிக்காகவும் சென்றதுண்டு. பெண்டிர்கள் சமையல் செய்தபோது அவர்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து என்னால் முடிந்த சிறு உதவிகளைச் செய்தேன். நான் என்னதான் அன்பளிப்பாக அவர்களுக்குச் செய்தாலும் அவர்கள் என்னிடம் காட்டிய அளவுகடந்த அன்பிற்கு இணையே ஆகாது. என்னுடைய அன்பினாலும் அநுதாப உணர்ச்சியினாலுமே நான் அவர்களுக்குக் கைம்மாறு செலுத்தமுடியும்.

* * *

எங்கள் வீட்டுக் காம்பௌண்டில் இம்மாதிரி கழித்த இந்த நெருக்கடியும் வேலையும் நிரம்பிய சூழ்நிலைக்கு நேர்மாறானது காஷ்மீரத்தில் விசாலமான கோடைகால விடுதியில் ஒரு வாரம் நான் கழித்த ஓய்வு காலம். சுசீலாவுக்கு டில்லியில் நண்பர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் வருடாந்தர விடுமுறையைக் குதூ

கலமாகக் காஷ்மீர் மலைப் பிரதேசத்தில் கழிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தனர். அவர்கள் என்னையும் கூட்டிச் செல்லச் சம்மதித்தனர்.

நாங்கள் டில்லியை விட்டு பதன்கோட்டிற்குப் புறப்பட்டோம். இது இந்தியாவின் வட கோடியின் கடைசி ரெயில் ஸ்டேஷன். மறு நாள் காலை இந்த ஸ்டேஷனை அடைந்து அங்கிருந்து காஷ்மீரப் பிராந்தியத்தின் தலைநகரமான ஸ்ரீநகரத்திற்கு மோட்டாரிலேயே சென்றோம். பதன்கோட்டிலிருந்து இது 265 மைல். மலைப்பிராந்தியமாகையால் ரஸ்தா படிப்படியாக உயர்ந்துகொண்டே சென்று கடைசியாக ஒன்பதினயிரம் அடி உயரத்திலிருந்த பனேஹால் (Banehal Pass) கணவாயைக் கடந்து அப்பால் ஸ்ரீநகர் பள்ளத்தாக்கில் நாங்கள் மேதுவாக இறங்கினோம்.

நாங்கள் ஸ்ரீநகரை அடைந்தபோது மாலை வேளை. குளிர் மிகுந்திருந்ததுடன் பிசு பிசுவென்று மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. நாங்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்த விடுதி நகர எல்லைக்கு வெளியே இருந்தது. மரங்களடர்ந்த சிறு குன்றின் மீது ரஸ்தாவைப் பார்த்தபடியே இருந்தது வீடு. விடுதி பெரியதே. ஆனால் உட்புறம் சாமான்கள் அதிகமில்லை. ஸ்விட்சர்லாந்தில் மெயின் பிரதேசத்தில் கோடைகால விடுதிகளை நினைப்பூட்டியது இந்த விடுதி.

எங்களை அவர்களுடன் தங்க ஏற்றுக்கொண்ட குடும்பம் ஒரு பஞ்சாபிக் குடும்பம். செல்வந்தர்கள்தான். பிரிவினைக்கு முன்பு இக் குடும்பம் பாகிஸ்தானில் அகப்பட்ட மேற்கு பஞ்சாப் பகுதியில் வசித்தது. இக் குடும்பத்தின் தலைவர் வயது முதிர்ந்த கிழவர், பாட்டனர் என்பது சந்தேகமறத் தெரிந்தது. அவர் ஒரு கண் டாக்டர். அவர் ஓய்வுக்காக இருந்த காலத்திலும் கூட சலியாது தொழில் செய்தார்.

குடும்பத்தின் இளையவர்கள் எல்லோரும் பாட்டனருக்கும் அவருடைய வயது முதிர்ந்த மனைவிக்கும் மிகுந்த மரியாதை செலுத்தினர். வீட்டுப் பெண்டிர்களெனினும் டாக்டருக்கெதிரில் தங்கள் முகங்களை முக்காடிட்டுத்தான் சென்றனர். பிரதிதினம் காலை அவர்கள் அவர் முன்வந்து அவரை வணங்கிச்

சென்றனர். குழந்தைகள் அவருடைய பாதங்களைப் பற்றி வணக்கம் செலுத்தினர். அவர் கடுமையாகப் பேசியதே இல்லை எனலாம். ஆனால் அவருடைய குரலில் அதிகாரம் தொனித்தது. அவருடைய கட்டளைகளெல்லாம் மற்றவர்களால் கீழ்ப்படிந்து நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதைச் சொல்லாமலே எல்லோரும் உணர்ந்தனர்.

குடும்பத்தின் மூதாட்டி சற்று குள்ளமாக ஆனால் தெய்வ பக்தி மிகுந்து இனிமை சுபாவத்துடன் விளங்கினாள். தலைமயிரெல்லாம் நரை கண்டிருந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றிருந்தாள். அவளுக்கு இது மிகவும் கௌரவமளித்த ஒரு மகத்தான சாதனை.

நான் அங்கிருந்தபோது குடும்பத்தில் இரண்டு நாட்டுப் பெண்களும் அவர்களுடைய குழந்தைகளும் கூட இருந்தனர். பெரிய பையன் வைத்தியக் கல்லூரியில் இரண்டாவது வருடப் படிப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். மூன்று பெண்கள் பதினாறு பதினேழு வயது நிரம்பியவர்கள். டில்லியில் உயர்பள்ளிகளில் படித்துக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர ஆறு வயதும், நான்கு வயதுமுள்ள இரண்டு சிறுவர்களும் இருந்தனர்.

இது வைதிகப்பற்று மிகுந்த ஒரு ஹிந்து குடும்பம். இம்மாதிரி அதிகமான பற்றுதலுள்ள குடும்பங்களில் சாதாரணமாக தினந்தோறும் காலையில் பூஜை வழிபாடு, பிரார்த்தனைகள் நடத்துவது வழக்கம். இங்கே பெரியவர்கள் இருவர் மட்டுமே இவ் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். "இந்தக் காலத்து தலைமுறைப் பிள்ளைகள் மதத்தையே மறந்துவிட்டனர்" என்று கிழவர் ஒரு சமயம் என்னிடம் கூறிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார். இவ் வழிபாட்டில் கலந்துகொள்ள அவர்கள் என்னை அநுமதித்தனர்.

ஒரு சிறிய ஓமக்குண்டத்தில் விறகுத் துண்டங்களால் வளர்க்கப்பட்ட அக்னிக்கெதிரில் உட்கார்ந்துகொண்டு பெரியவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வேதமந்திரங்கள் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். இம் மந்திரங்களெல்லாம் ஹிந்துக்களின் புராதனப் புத்தகமான வேதாந்தங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. மந்திர

உச்சாடனங்களுக்கிடையில் குறிப்பிட்ட காலங்களில் அவரும், மூதாட்டியும், நானும் அக்கினியில் நெய்யும், ஜலமும், வாசனைத் திரவியங்களும் ஹோமம் செய்தோம். வாயுவையும், ஜலத்தை யும், உணவையும் சுத்தப்படுத்துவதாக இந்தச் செய்கைக்குப் பொருள் கூறப்பட்டது. பகற்காலத்தில் மற்ற பொழுதினிலே அடிக்கடி அவர்களிருவரும் ஏதாவது ஜெபம் செய்துகொண்டே இருந்தனர்.

காஷ்மீரத்தை இந்தியாவின் ஸ்விட்சர்லாந்து என்றே அழைக்கவேண்டும். கோடை விடுமுறைக்கு நூற்றுக்கணக் கான இந்திய தனவந்தர்களாலும், கணக்கற்ற வெளி நாட்டி னர்களாலும் பல யாத்திரீகர்களாலும், எல்லா வகையிலும் விடுமுறைக்கு ஏற்ற இடமாக இது கருதப்பட்டது. நான் இருந்த நான்கு நாட்களும் துரதிருஷ்டவசமாக தினம் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. எனவே இப் பிரதேசத்தின் இயற்கை அழகைக் காண எனக்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீநகர் பட்டணத்திலும் பதன்கோட்டிலிருந்து மோட்டாரில் வந்த போது வழியிலும் நான் என்ன கண்டேனே அவ்வளவுதான் என்னுடைய காஷ்மீர அநுபவம். நான் பார்த்தது கொஞ்ச மாளுலும் அது எனக்கு ஏமாற்றத்தைத்தான் அளித்தது. ஆகையால் பஞ்சாப் சமவெளிக்குத் திரும்பிச் செல்லவேண்டிய சமயம் வந்தபோது நான் அதிகமாக வருத்தமடையவில்லை.

காஷ்மீர் மக்கள் நேர்த்தியான கைத்தொழில் சித்திர வேலைப்பாட்டிற்கும், சித்திரத் தையல் வேலைக்கும் பெயர் பெற்றவர்கள். நான் வசித்துவந்த குடும்பத்துப் பெண்டிரும் மூன்று பெண்களும் அடிக்கடி கடைத் தெருவுக்குச் சென்று விடுவார்கள். நகரத்துக் கடைகளெல்லாம் சிறு சிறு கடை தான். குறுகிய ஒரு அறை கொண்டது. திறந்த வெளிப்புறம். இதனுள்தான் சித்திரத் தையல் வேலைப்பாடு மிகுந்த புடவை களும், சால்வைகளும், ரவிக்கைத் துண்டுகளும், பனியன்களும் விதவிதமாகக் கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் தொங்கவிடப்பட் டிருந்தன. கடைக்காரர்கள் தரையில் கால்களை சப்பணமாகக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் தாழ்ந்த மர பெஞ்சியின்மீது உட்கார்ந்து ஓயாது சித்திரத் தையல் தைத்துக்கொண்

டிருந்தனர். கோடைகால யாத்திரீகர்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யப் போதிய சாமான்கள் வேண்டாமா? என்னுடைய சிநேகிதிகள் கடையில் உள்ள சாமான்களைப் பார்த்து விலை பேசிக் கொண்டிருந்தபோது நான் தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களுடைய கைகளைப் பார்த்தபடியே நின்றேன். புது முறைத் தையல்கள் கற்றுக்கொள்ள முடியுமா எனக் கவனித்தேன்.

இங்கே இந்தப் புதிய குடும்பத்துடன் நான்கு நாள் முழுச் சோம்பேறியாக நிலைகொள்ளாத சௌக்கியத்தில் காலம் கழித்தேன். எந்த வேலையையும் செய்ய வேலையாட்கள் தயாராக இருந்தனர். பெண்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிப் பேசிக் காலங் கழிப்பதைத் தவிர வேறு வேலையே இல்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் என்னால் இன்பகரமாக இருக்கமுடியவில்லை. ஸாப்ராவின் முணுமுணுப்பற்ற வேலையும், அவளுடைய எளிமை நிறைந்த கிராமத்து வீடும், வைஸர் தம்பதியும், வயலெட்டும், படேபூரி பஹேன்ஜியும், இந்திய கிராம சேவா ஸ்தாபன ஊழியர்களும் ஓய்ச்சல் ஒழிவின்றி செய்த வேலையும், நெருக்கடி மிகுந்து சந்தோஷம் ததும்பிய ரேடன்டன் ரஸ்தா 17-ஆம் நெம்பர் இல்லத்தின் பின்புறமும், எனக்கு எப்போதும் இன்பத்தை யளித்து, என்றும் புதுமையாகவே தோன்றியது. வேலையின்றி சோம்பலுற்று உட்கார்ந்திருக்க எனக்கு அவமானமாக இருந்தது.

அத்தியாயம் 18

பஞ்சாபில் வரவேற்பு

வயலெட்டும் என்னுடைய படேபுரி பஹேஹன்ஜியும் கிறிஸ்துவர்கள். ஷாகூரின் குடும்பத்தினர் மஹமதியர்கள். காஷ்மீரத்தில் விடுமுறையைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த குடும்பத்தினர் ஹிந்துக்கள். மஞ்ஜித்தும் அவள் குடும்பமும் சீக்கியர்கள். டில்லியில் எனக்குப் பழக்கமான கவால் (Kawal) என்ற பெண்ணும் அவள் குடும்பமும்கூட சீக்கியர்களே. அவளுடன் ஒரு வாரம் பஞ்சாப் பகுதியிலிருந்த அவள் சொந்த ஊரான அமிருதசரஸ் என்னும் இடத்தில் தங்க எனக்கு வாய்ப்புக்கிடைத்தது. சீக்கிய மதத்தைப்பற்றி அந்த சமயம் மேலும் சில விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

கவால் டில்லியில் சுமார் ஒரு வருட காலமாகவே படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போதிருந்தே அவளை நான் பார்த்திருந்தேன். ஆனாலும் அவளுடன் நெருங்கிப் பழகி நட்பு கொள்ளாததனால் அவர்கள் குடும்பத்தினர் நான் அவர்களுடன் தங்குவதை எவ்வளவு தூரம் வரவேற்றனர் என்பதில் எனக்குச் சற்று சந்தேகம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவள் எனக்கு அனுப்பியிருந்த அழைப்பில் மட்டும் உண்மையான பரிவும் அன்பும் தொனித்தது. எனவே அவர்கள் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் அதைப்பற்றி அதிகமாகப் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை என்று தீர்மானித்தேன். என் பெற்றோர்கள் இந்தியாவை விட்டுச் சென்றபின் அவள் எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தாள் :-

" நீ அமிருதசரஸுக்கு ஒரு முறை வந்தால் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். நீ அவசியம் வரத்தான் வேண்டும். எங்களுடன் சிறிது காலம் தங்கியிருக்கவேண்டும். இது வெறும் வெளி மரியாதைக்காகச் சொல்லும் வார்த்தை என்று

நினைக்காதே. நீ வந்தால் உண்மையில் ஆனந்தமடைவது நாங்கள்தான் என்பதை உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உன்னுடைய வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

"நீ இங்கு இருக்கும்போது உனக்குத்தேவையான செளகரியங்களை எல்லாம் செய்துகொடுக்க எங்களால் இயன்றளவு கட்டாயம் முயற்சிப்போம். உனக்கு எவ்வளவு நாள் இங்கே வந்து தங்க அவகாசம் கிடைக்குமோ அவ்வளவு நாள் இருக்கலாம். என்னுடைய சிற்றன்னையின் கணவர்தான் எனக்கு இங்கே போஷகர். உனக்கும் அவரேதான் போஷகராக இருப்பார். அவரை உனக்குப் பிடித்துவிடும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை."

கவாலும் அவளுடைய சிறிய தகப்பனாரும் அமிருதசரஸுக்கு ஐந்து மைல் அப்பாலிருந்த விமான நிலையத்திற்கு வந்து என்னை வரவேற்றனர். ஸ்ரீநகரிலிருந்து இரண்டு மணி நேர பிரயாணத்திற்குப் பின் நேராக நான் அங்கே வந்து சேர்ந்தேன். அவருடைய சிறிய மோட்டாரில் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அது ஒரு பழங்காலத்து வீடு. செங்கல் கட்டடம். எளிமையுடன்தானிருந்தது. நகரத்தின் ஒதுக்குப்புறத்திலிருந்த கன்டோன்மென்ட் என்ற பகுதியில் அமைதி நிலவிய ஒரு வீதியில் இருந்தது. ஸாப்ராவின் வீட்டைப்போல இதுவும் ஒரு ஒத்தை மாடி கட்டடம். ஆனால் அளவில் பெரியது. நடுவில் முற்றம் இருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் அறைகள். ஆனால் இங்கே எல்லா நகரங்களிலுமிருந்ததுபோலவே மின்சார வசதியிருந்தது.

கவாலினுடைய குடும்பம் மிகவும் பெரியது. வியப்புறும் வண்ணம் குடும்ப ஆனந்தத்தை அள்ளி வீசிய சூழ்நிலை காணப்பட்டது அங்கே. வீட்டைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டபோது கவால், குடும்பத்தினர் ஒவ்வொருவரையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். வீட்டின் ஒவ்வொரு அறையிலும் எனக்கு அளவுகடந்த அன்பும் வரவேற்பும் காத்திருந்தன.

வீட்டிற்கு பெரியவள் கவாலினுடைய கொள்ளுப்பாட்டி அம்மை; அதாவது கவாலின் தாயாரின் தகப்பன்வழி பாட்டி.

அவளும், கவாலின் பாட்டனாரும், பாட்டியம்மாளும், வயது முதிர்ந்த அத்தையம்மாளும் முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்த வர்கள். இவர்கள் நால்வரும் இக் குடும்பத்தில் நிலையாக வசித்து வந்தனர்.

அடுத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் கவாலின் தாயாரின் உடன்பிறந்தவளும், அவள் புருஷரும் (அவர்தான் என்னை விமான நிலையத்தில் சந்தித்தது), கவாலின் அண்ணனும் அவன் மனைவியும் குழந்தையும். அமிருதசரஸில் கவால் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது என்னைச் சந்தித்த அவளுடைய சித்தியின் கணவர் ஆதரவில்தான் இருந்தாள். கவாலின் தாய் தகப்பனார் டில்லியில் வசித்தனர்.

கவாலினுடைய அமிருதசரஸ் குடும்பம் மற்றக் கூட்டுக் குடும்பங்களைவிட மாறுபட்டது என்பதை அவளே எனக்கு விளக்கிச் சொன்னாள். இக் குடும்பத்தின் தலைவர் அவளுடைய தாயாரின் தகப்பனார். மற்ற இடங்களில் தகப்பனாரின் தகப்பனார் அதாவது தகப்பன் வழி பாட்டனார்தான் குடும்பத் தலைவராக இருப்பார். தன்னுடைய தாயாரின் உடன்பிறந்தவள் சாதாரணமாக விவாகமானதும் அவளுடைய கணவன் வீட்டுக்குச் சென்று அவர் குடும்பத்துடன் வசிப்பதுதான் முறை. ஆனால் இங்கே அவளுடைய கணவர் இந்தக் குடும்பத்துடனேயே தங்கி வசித்து வந்தார்.

இந்தக் குடும்பமே ஒரு டாக்டர் குடும்பம். பாட்டனார் அமிருதசரஸில் பிரபல டாக்டர். கௌரவத்துடன் தொழில் செய்து வந்தார். அவர் சற்று வயது முதிர்ந்தவர் எனினும் ஓய்வேயில்லாது வேலை செய்தார். நோயாளிகளிடமிருந்து அவர்களால் கொடுக்க இயன்றதையே அவர் ஊதியமாகப் பெற்றுக்கொண்டார். கொடுக்க முடியாதவர்களுக்கு இலவசமாகச் சிகிச்சை யளித்துவந்தார். கவாலின் மற்றொரு மாமன் ஒரு கண் வைத்தியர். அவருடைய அழகுள்ள இளம் மனைவி பிரசவ மருத்துவம் பார்ப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவள்.

கவாலின் போஷகரா யிருந்த சிறிய தகப்பனாரும் ஒரு சாதாரண டாக்டர். இதைத் தவிர அமிருதசரஸில் ஆண்களுக்கான தனிக் கல்லூரி ஒன்றில் சொற்பொழிவாளராகவும்

தொழில் செய்தார். அவருடைய மனைவி அந்த ஊர் பெண்கள் உயர்பள்ளியில் 'பிரின்ஸிபால்' பதவி வகித்தாள். இங்கேதான் கவால் டாக்டர் தொழிலுக்குப் பூர்வாங்கப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கவாலின் போஷகரும் அவருடைய மனைவி யும்தான் எனக்கு அங்கே அதிகமாக நன்கு அறிமுகமான வர்கள்.

அவர் ஏறக்குறைய அறுபதாவது வயதை எட்டிப் பிடித் துக்கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் பார்வைக்கு அவ்வளவு வயது முதிர்ந்தவராகத் தோன்றாது. வசீகரமான தோற்றமுடைய வர். அன்புமிக்க சுபாவம் படைத்தவர். மதப் பற்றுள்ள ஒரு சீக்கியர் அவர். சாதாரணத் தலைப்பாகைக்குள் கத்தரித்து விடப்படாத நரை வளர்ந்துகொண்டிருந்த தலை மயிரைச் சேர்த்து முடித்திருந்தார். கவாலும் அவரும் பல விஷயங்களில் ஒத்த கருத்துகொண்டிருந்தனர். சமூகத்தில் பல சீர்திருத் தங்கள் செய்யவேண்டிய அவசியத்தை அவர்களிருவரும் நன்கு உணர்ந்து அவற்றைச் செய்வதில் அக்கறையும் கொண் டிருந்தனர். அவர்கள் ஆழ்ந்த பக்தி பூண்ட சீக்கியர்களானு லும் இதர மதக் கோட்பாடுகளை மரியாதையுடன் கௌரவித்த னர். அவர்கள் படாடோபமின்றி எளிய வாழ்க்கைதான் நடத் தினர். பேச்சிலும் காரியத்திலும் நேர்மையும் உண்மையும் பிரதிபலித்தன. அவர்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டதில் எனக்கு சந்தோஷமே.

நானும் கவாலும் பல சமயங்களில் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். என்னுடைய கருத்துக்கள் முழுவதையும் அவள் ஆமோதித்ததுபோல் நான் கண்ட மற்றவர்கள் ஆமோ தித்ததில்லை. கவால் வனப்புள்ள கவர்ச்சிகரமான பெண். சாதாரணமாகப் பஞ்சாபிப் பெண்களைப் போல உயரமாகவும் தேகக்கட்டுடனும் விளங்கினள். என்னைப்போலவே மேனி நிறம். ஆனால் தலைமயிர் மங்கிய கறுப்பு. அடர்ந்து வளர்ந்திருந் தது. கவால் தன் தலைமயிரைக் கத்தரித்து விட்டதே கிடை யாது. இரண்டு பின்னல்கள் அவள் இடுப்பு வரையில் அழகாக நீண்டு தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். தாலாடை சால்வரும் கமீஜும்தான் பகட்டில்லாது அணிந்தாள். எல்லா சீக்கியர்

களும் அணிந்தது போலவே அவளும் தன்னுடைய வலது கையில் இரும்பு வளையல் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

உத்தரப்பிரதேசத்தில் "உட்ஸ்டாக்" என்னுமிடத்திலிருந்த அமெரிக்கப் பள்ளிக்கூடத்தில் கவால் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அங்கே மேல்நாட்டினர் அணியும் கவுன் அணிந்து பழக்கப்பட்டிருந்தாள். அமெரிக்க நாட்டு கிராமிய சொற்கள் பல அவளுக்குத் தெரியும். டில்லியில் நான் அவளைப் பார்த்த போது அவள் கவலையற்று மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் பற்றுக் கொண்ட ஒரு கல்லூரி மாணவியாகத்தான் இருந்தாள். நான் டில்லிப் பொதுப் பள்ளியைவிட்டுச் செல்லுவதற்கு முன்னரே கவால் அப்பள்ளியைவிட்டு நீங்கி அமிருதசரஸில் பாக்கிப்படிப்பைத் தொடர்ந்து படித்தாள். இது முற்றிலும் ஒரு இந்திய நகரம். இதனுடைய எளிய வாழ்க்கைக்கும் சூழ்நிலைக்கும் தன்னை சீக்கிரத்திலே இணைத்துக்கொண்டு கவால் இதை உண்மையிலேயே விரும்பவும் முற்பட்டாள்.

நான் கவாலுடனிருந்த காலத்தில் டாக்டர் பட்டத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக படித்துக்கொண்டிருந்தாள். பிற்காலத்தில் ஒரு டாக்டராக வேண்டுமென்று அவள் திட்டம் போட்டிருந்தாள். ஆனால் சமீபத்தில் அவள் எனக்கு பின்கண்டவாறு எழுதியிருந்தாள் :—

"நான் ஒரு நர்ஸாக தொழில் செய்யப் பயிற்சிபெற ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இந்திய ராணுவத்தில் பதிவு செய்துகொண்டு நர்ஸ் வேலை பார்க்க உத்தேசித்துள்ளேன். என் குடும்பத்தினர் நான் டாக்டருக்கும் படிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றனர். ஆனால் உயர் குடும்பத்திலிருந்து பெண்கள் நர்ஸுகளாக தொழில் செய்தால்தான் இந்தியாவில் இந்தத் தொழிலின் நிலையை உயர்த்தமுடியும். இல்லாவிடில் என்றைக்குமே அதை உயர்த்த முடியாது."

மேலும் ஒரு கடிதத்தில், "இந்தியா, அதாவது பாரதம் சாதிக்கவேண்டிய காரியங்கள் மலைபோன்று அவ்வளவு இருக்கின்றன. அவைகளை முற்றிலும் செய்துமுடிப்பது முடியாத காரியம் போலவே தோன்றுகிறது. எனினும் நாங்கள் மெதுவாகவும் நிச்சயமாகவும் முன்னேறிக்கொண்டு தானிருக்கிறோம்.

ஒரு காலத்தில் நானும் என்னுடைய தேசத்திற்கு, என்னுடைய நாட்டினருக்கு, பொது மக்களுக்கு என்னாலான சேவையைச் செய்யமுடியும் என்றே எதிர்பார்க்கிறேன்" என்று உணர்ச்சியுடன் எழுதி யிருந்தாள்.

கவாலின் எளிய தினசரி வாழ்க்கை அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே வெளிச்சம் தோன்றிய உடனே ஆரம்பித்தது. சுமார் ஏழரை மணிக்கு பரோட்டாவும் பாலும் கூடிய காலை உணவு அளிக்கப்பட்டது. சிறிது தாமதமானால் கவால் பள்ளிக்குச் செல்லுவதற்கு முன்னும் எட்டு மணிக்குள்ளும் காலை உணவு முடிந்துவிடும். பகல் ஒண்ணரை மணிக்கு எல்லோரும் வீடு திரும்பியபோதுதான் பகல் உணவு. இது மிகவும் ஆரோக்கிய மான உணவு. பஞ்சாபியர்கள் இந்தியாவிலேயே ஆரோக்கிய முள்ளவர்களாக என்று இருப்பதற்கு சத்துமிகுந்த இந்த ஆகாரம்தான் காரணம்.

சாப்பாட்டு மேஜையில் உண்டி சமயத்தில் பல பழ வகைகளும், தயிரும் பாலும், கோதுமை ரொட்டியும் பரோட்டாவும் பூரியும் நிறைய வைத்திருக்கும். ரொட்டியும், சப்பாத்தியும், பூரியும் மற்ற வீடுகளில் செய்ததை விட அளவிலும் கனத்திலும் பெரியவை. சப்பாத்தியும் கூட பெரியதாக வேறு முறையில் இங்கே செய்யப்பட்டது. எல்லாம் மிகவும் ருசிகரமாக இருந்தன. எனக்கு வேண்டிய மட்டும் சங்கோசமில்லாமல் சாப்பிட்டேன்.

பகல் உணவுக்குப் பின்னர் நானும் கவாலும் சிறிது நேரம் தூங்குவோம். அல்லது மாலை நேரம் வரையில் பேசிக்கொண்டிருப்போம். பிறகு ஏதாவது தித்திப்பும் பாலும் சிறு ஆகாரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு நாங்கள் வெளியே செல்லுவோம். வைத்தியப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்த கோயிலுக்காவது, விளையாட்டுப் போட்டிக்காவது, வேறு வேடிக்கை பார்க்கவாவது செல்லுவோம். இரவு ஒன்பது மணிக்குச் சாப்பாட்டுக்கு முன் வீடு திரும்பிவிடுவோம். கவால் அதன் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களைப் படிப்பாள். நான் ஏதாவது படித்துக்கொண்டிருப்பேன். இல்லாவிடில் இருவருமே தையல் வேலை செய்வோம். அல்லது இரவு பதினொரு மணி வரையில் பேசிக்கொண்டிருப்

போம். பிறகு வீட்டுத் திறந்த மாடியில் உறங்குவோம். நிம்மதியுடன் கவலையற்ற அயர்ந்த தூக்கம் அது.

நான் அமிருதசரஸில் கழித்த நாட்கள் மிகவும் கொஞ்சம் தான். எனினும் அந்தக் கொஞ்ச காலத்தில் அந்த நகரத்தின் சிறப்புற்றப் பண்டைக்காலப் பகுதியையும், கலாசாலையையும், கல்லூரிகளையும், என்னால் பார்க்க முடிந்தது. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது சீக்கியர்களுக்குத் திலகம்போல் பெருமையளித்த அங்குள்ள சீக்கியர் ஆலயம். பஞ்சாபியில் இதை "ஹரிமந்திர்" அல்லது "தர்பார் ஸாஹிப்" என்றனர். இதன் ஸ்தூபிகள் பொன் தகடுகளினால் மூடப்பட்டிருந்தது என்ற காரணத்தினால் ஆங்கிலத்தில் இதைப் "பொற் கோயில்" (Golden Temple) என்றனர். நான் இந்தியாவை விட்டுச் சென்ற பின்னர் இந்த நகரத்தைப்பற்றி கவால் எனக்குக் கீழ்க் கண்டவாறு எழுதியிருந்தான்: "அமிருதசரஸ் மற்ற நகரங்களைவிட மாறுபட்டது. இங்கே பகட்டான ஆடம்பரமான சமூக வாழ்க்கை கிடையாது. நடன கேளிக்கைகளில்லை. இரவு நெடு நேரம் விழித்திருக்க வேண்டிய களியாட்டங்கள் இல்லை. இங்கே முற்றிலும் நிலவும் சூழ்நிலை, முக்கியமாக "தர்பார் ஸாஹிப்" ஸ்தலத்தின் சூழ்நிலை மிகவும் தெய்வீகத்தன்மை கலந்த அமைதியுடையது. அமிருதசரஸ் மக்கள் எல்லோரும் மதப்பற்றுள்ளவர்கள். ஆனால் மத வெறியர்களல்லர். எங்கெல்லாம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் நிலவுகிறதோ அங்கெல்லாம் அன்பும் ஒற்றுமையும் நிலவுகிறது என்பதை நீயே அறிவாய். ஸிந்த்தியா, அப்படித்தான் நாங்கள் இங்கே வசிக்கிறோம். இந்தியாவின் இதர பகுதிகளிலும் அப்படித்தான் மக்கள் வசிக்கின்றனர் என்று எண்ணுகிறேன். நாங்கள் மேல் நாட்டு பழக்க வழக்கங்களைக் கைக்கொள்ளாமலிருக்கும் வரை இவ்வாறு அமைதியுடனே இருப்போம் என்று நான் நிச்சயமாக நினைக்கிறேன்."

அமிருதசரஸ் தற்காலம் கிழக்குப் பஞ்சாப் என்று வழங்கும் பகுதியின் வடமேற்குக் கோடியில் பாகிஸ்தான் எல்லைக்கு அருகாமையிலேயே உள்ளது. கிழக்குப் பஞ்சாபில் இங்கேதான் சீக்கியர்கள் வெகுவாகக் குடியேறியுள்ளனர். இந்த இடத்தி

லும், தற்காலம் பாகிஸ்தானத்திலுள்ள மேற்கு பஞ்சாப் பகுதியிலும்தான் சீக்கிய மத குருமார்கள் பதின்மருள் ஒன்பது பேர் பிறந்து தங்கள் மதக் கோட்பாடுகளைப் பிரசாரம் செய்தனர்.

சீக்கிய மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் சுமார் 60 லட்சம் பேர்கள் தான். இந்த மதத்தைப்பற்றி வட இந்தியாவில் பொதுவாக எல்லோருக்கும் தெரியும். முக்கியமாக பஞ்சாபிலும், டில்லியிலும் இது எல்லோருக்கும் தெரியும். உண்மையில் இது ஹிந்து மதத்தினின்று பிரிந்து சென்ற ஒரு கிளைதான். இதில் பல அம்சங்கள் மஹமதிய, கிறிஸ்துவ கோட்பாடுகளைப் போலவே உள்ளன. சரிவரச் சொல்ல வேண்டுமாலுல் கவால் சொன்னது போல, எல்லா மதங்களிலிருந்தும் நல்ல அம்சங்கள் என்று எதெது உள்ளதோ அவற்றை எல்லாம் ஒன்ருகத் திரட்டி இந்த மதம் உருவாக்கப்பெற்றது. சீக்கியர்களுடைய வேதப் புத்தகமாகிய "கிரந்த் ஸாகிப்" ஆண்டவனைத் துதிக்கும் வாக்கியங்களைப் பார்த்தால் பல மதத் தலைவர்களும் குருமார்களும் உபயோகித்த பிரார்த்தனை வாக்கியங்களை அவை ஒத்திருப்பது தெரியவரும்.

கிறிஸ்து சகாப்தம் சுமார் 1500 - ஆவது ஆண்டில் குரு நானக் என்பவர் இந்த மதத்தை ஸ்தாபித்தார். அந்தக் காலத்தில் ஹிந்து சமூகத்திலும் மஹமதிய சமூகத்திலும் பரவியிருந்த சில பழக்கவழக்க கோட்பாடுகளை எதிர்த்து இந்த மதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. குரு நானக் ஒரு புதிய மதக் கோட்பாடு பிரசாரம் செய்யவில்லை. எல்லா மதத்தினர்களும் சகோதர மனப்பான்மையுடன் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும் என்பதைத்தான் வற்புறுத்தினர். "எல்லா மதத்தினுடைய சாதுக்களையும் அன்புடன் கௌரவிக்கவும். மொட்டை அடித்துக்கொண்டு வெளி வேஷம் போட்டுத்திரியும் சாதுக்களை அல்ல; உண்மை ஆசிரியர்களை. நீண்ட நேரப் பிரார்த்தனைகள் அவசியமில்லை. புத்தகத்திலிருந்து பாராயணம் செய்து உடம்பையும் மனத்தையும் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கும் முறைகள் தள்ளத்தக்கன. வாழ்க்கை வெறுத்துத் தள்ளுவதற்காக ஏற்பட்டதல்ல. உலகத்தில் மனத்தைத் தீயவழியில் ஈர்க்கவல்ல பலவகை விஷயங்களில்

சிக்காமல் புனிதமான, சுத்தமான வாழ்க்கையை மானிட வர்க்கத்துக்கு நன்மைபுரியும் வகையில் நடத்துவதுதான் லட்சியமாக இருக்கவேண்டும்.'' இதுதான் சுருக்கமாக அந்த மதத்தின் சாராம்சம்.

ஹிந்துக்களிடையே நிலவிய ஜாதி வேறுபாடுகளை அவர் எதிர்த்தார். ''ஜாதி பாகுபாடு அர்த்தமற்றது. ஆடம்பரத்துடன் படாடோபமான புகழ் அர்த்தமற்றது. ஆண்டவன் எவனையும் அவன் பிறப்பைப்பற்றி வினவுவதில்லை. ஆனால் அவன் என்ன செய்கைகள் எவ்வாறு செய்தான் என்றுதான் வினவுவார்'' என்று அவர் கூறினார். மேலும் ''கடவுள் ஒருவர்தான் உண்டு. அவர் பெயர் ஸத்தியம். அவர்தான் இந்த உலகைப் படைத்தவர். அவரிடம் பயம், பகை என்ற குணங்கள் கிடையாது. அவர் சாசுவதமானவர். பிறப்பு இறப்பில்லாதவர். வையகமாக விளங்குபவர். கருணைக் கடல், அருள் சுரக்கும் பெருமை யுடையவர்,'' என்று அவர் கூறிய கடவுள் இலக்கணங்கள் ''கடவுள் ஒருவரே'' என்னும் அவருடைய சித்தாந்தத்தைத் தெளிவாக்குகிறது.

குரு நானக்கின் கோட்பாடுகளும் சித்தாந்தங்களும் இந்தப் புதிய மதத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பல வருடங்களுக்குப் பின்னால் இந்த மதத்திலும் அவர் கண்டித்த பல அம்சங்கள் புகுந்துவிட்டன. இப்போது மதப்பற்றுள்ள ஒரு சீக்கியன் என்றால் அவன் தன் தலைமயிரைக் கத்தரித்துவிடக்கூடாது. கையில் இரும்புக் காப்பு எப்போதும் அணிய வேண்டும். ஒரு பட்டாக் கத்தி எப்போதும் வைத்திருக்கவேண்டும். (இதனுடைய நீளம் முக்கிய மானதல்ல. ஒரே அங்குல நீளமுள்ள பேனாக் கத்தி போன்றுகூட இருக்கலாம்). ஒரு இரும்புச் சீப்பு எப்போதும் தன்னுடன் இருத்தல் வேண்டும். (இதுவும் அளவில் சிறியதாகத் தலையில் சொருகப்பட்டிருக்கும்.) உடையும் ஒரு தனி முறையில் அணிய வேண்டும். மக்கள் மத்தியிலும் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களிலும் தலையை முக்காடிட்டுக் கொண்டுதான் செல்லவேண்டும். இப்படி எல்லாம் நடைமுறையில் பல கண்டிப்பான விதிகள் அநுசரிக்கப்பட்டன.

ஆண்கள்கூட தங்கள் நீண்ட தலைமயிரை நன்றாக வாரித் தலைப்பாகைக்குள் முடித்து வைத்தனர். கவாலின் சிறிய தகப்பனாரும் அப்படித்தான் செய்தார்.

ஒரு நாள் இரவு நானும் கவாலும் அவளுடைய சித்தியுடன் பிரசித்திபெற்ற சீக்கியப் "பொற்கோயிலு"க்குச் சென்றோம். அது ஒரு புனிதமான யாத்திரை ஸ்தலம். சீக்கியர்களைத் தவிர இதர மதத்தினர்களும் அங்கே சென்றனர். இங்கேதான் சீக்கிய மதம் முதன் முதலாக ஆரம்பித்துச் செழித்தது.

இந்த ஆலயம் ஒரு பெரிய விசாலமான கட்டடம் என்றே கூறலாம். எப்போதும் ஜலம் நிறைந்த ஒரு பெரிய குளத்தைச் சுற்றி இது நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. இது பெரிய ஆலயம் என்பதனால் மட்டும் நான் அதற்கு வசப்படவில்லை. அங்கே மத்தியில் உன்னதமான ஸ்தானத்தில் விளங்கிய வேதிகையைச் சுற்றிலும் மக்கள் பிரதட்சணம் செய்தபோது காட்டிய பக்தி என்னை வசீகரித்தது. நாங்களும் தலையை முக்காடிட்டு முதல் மாடித் தாழ்வாரத்து ஓரத்தில் தரையில் உட்கார்ந்தோம். அங்கிருந்து வேதிகையைப் பார்க்க முடிந்தது. அங்கு நடந்த பிரார்த்தனையும் நன்றாகக் கேட்டது. முடிவேயில்லாது பக்தர்கள் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருந்தனர். ஆலயத்துள் நுழைந்ததும் ஒவ்வொரு சீக்கியனும் தரையில் மண்டியிட்டு வணங்கினான். வேதிகை மீது "கிரந்த் ஸாகிப்" என்ற புத்தகத்திலிருந்து வாக்கியங்கள் படிக்கப்பட்டன. அதைச்சுற்றிப் பிரதட்சணமாக பக்தர்கள் சென்றனர். இஷ்டமிருந்தால் சிறிது நேரம் நின்று படித்ததைக் கேட்டுச் சென்றனர்.

நாங்கள் அங்கே நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தோம். ஆனால், காலம் சென்றதே தெரியவில்லை. இப்போதுகூட சில சமயங்களில் அமிருதசரஸில் இருந்தால் தேவலை என்றுகூடத் தோன்றும். அந்தப் பொற்கோயிலுக்குச் சென்று சிறிது நேரம் ஒவ்வொரு இரவிலும் உட்கார்ந்து வரலாமல்லவா ?

நான் இதற்கு முன் இதர ஆலயங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். ஆனாலும் இங்கே கண்டமாதிரி சாந்தி நிலவிய அமைதியும் பக்தியும் மற்ற இடங்களில் நான் காணவில்லை. கல்கத்தா

வில் ஒரு ஹிந்து ஆலயத்திலும்கூட இம்மாதிரி சூழ்நிலை இருந்தது. ஆனால், இதைவிடக் குறைந்த அளவில்தான் காணப்பட்டது. அங்கே ஆலயத்திலும் நெருக்கடி மிகுந்து ஒழுங்கற்று அசுத்தம் மிகுந்திருந்தது. அது காளி தேவதைக்கு ஏற்பட்ட ஆலயம். ஹிந்துக்களில் ஒரு பகுதியினருக்கு காளிகாதேவி ஒரு பிரதான தேவதை. தேவியின் விக்ரஹத்திற்கு புஷ்பங்களும் நாணயங்களும் பக்தர்கள் அர்ப்பணம் செய்தனர். பலர் பிம்பத்தின் முன் உட்கார்ந்து தியானத்தி லாழ்ந்திருந்தனர். சிலர் தன்னையே மறந்திருந்ததுபோல் காணப்பட்டனர். பக்தர்கள் தங்களிஷ்டப்படி வந்தனர், வழிபட்டனர், சென்றனர்.

கல்கத்தாவில் நான்கண்ட மற்றொரு ஆலயம் ஜைனர்களுடையது. இது அளவில் ஒரு பெரிய ஆலயம். தூசு, அழுக்கு எங்கும் காணப்படாது அவ்வளவு சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது இந்த இடம். ஜைனர்கள் சிறிய எண்ணிக்கையுள்ள மதத்தினர். ஆனால், அவர்கள் அநுசரித்த வைராக்கியம் மிகக் கடுமையானது. இந்தியாவிலேயே பிரசித்திபெற்றது. கடுமையான அஹிம்சையிலும் துறவறத்திலும் ஆழ்ந்த பற்று உடையவர்கள். எவ்வளவு சிறியனவாக இருப்பினும் ஒரு ஜந்துவைக் கொல்லுவது பெருத்த பாவம் என்று அவர்கள் கருதினர். தீவிர அநுஷ்டானத்திலிருந்த சில ஜைனர்கள் தங்கள் மூக்கையும் வாயையும் சுற்றி ஒரு துணியால் மூடிக்கொள்ளுவார்கள். மூச்சு இழுக்கும்போது ஏதாவது கிருமிகள் உட்புகுந்து மரணமடைவதைத் தடுப்பதற்காக இந்தத் தடை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த ஆலயத்தின் சுவர்களும், கூரைகளும், தரைகளும் நன்கு செதுக்கப்பட்டு அழகுறப் பதித்தக் கண்ணாடித் துண்டுகளாலும் சலவைக் கற்களாலுமாகியவை. மிகமிகப் பெரிய ஆலயம் என்று சொல்ல முடியாதென்றாலும் அதனுடைய வேலைப்பாட்டின் சிறப்பு மற்ற ஆலயங்களிலிருந்து இது தனித்து நின்றது என்ற வேற்றுமையை எடுத்துக் காட்டிற்று.

நாங்கள் நேபாள தேசத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கே பல ஹிந்து ஆலயங்களையும் பௌத்த ஆலயங்களையும்

பார்த்தோம். அந்த மலைப் பிரதேசத்தில் ஆதிகாலத்தில் வசித்த எல்லோரும் ஹிந்துக்கள்தான். கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன் மூன்றாவது நூற்றாண்டில் அசோகச் சக்கரவர்த்தியால் பௌத்த மதம் இந்தியாவிலிருந்து மலைப் பிராந்தியங்களையும் கடந்து அங்கே பரப்பப்பட்டது. அந்தக் காலத்தில் அசோகர் இந்தியாவின் சிறந்த சக்கரவர்த்தி என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. அதற்குப் பின்னர் நேபாளம் அநேகமாக பௌத்த மத நாடாகவே ஆகிவிட்டது. ஆனால், இப்போது பௌத்த மதம், ஹிந்து மதம் இரண்டுமே அங்கே நிலவுகின்றன. சில சமயங்களில் இது இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்து வித்தியாசம் தெரியாதவாறு சேர்ந்துள்ளன. நேபாள மக்கள் இப்போது பெரும்பாலும் ஹிந்துக்களே

நேபாளத்தில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது ஸ்வயம்புநாதர் என்னும் பௌத்தாலயம். ஒரு நாள் காலை இந்த ஆலயத்தின் அடிவாரம் வரையில் மோட்டாரில் சென்று அங்கிருந்து கருங்கல்லினாலான அறுநூறு படிக்கட்டுகள் வழியே மேலே ஏறிச் சென்றோம். பல திபேத்து மக்களுக்கு இந்த ஆலயம் ஒரு யாத்திரை ஸ்தலம். ஆலயத்தினுள்ளேயே திபேத்தியர்களுக்காக நிறுவப்பட்ட ஒரு புத்த விஹாரமிருந்தது. இதனுட் சென்று பார்க்க நாங்கள் அநுமதிக்கப்பட்டோம்.

உள்ளே அதிக வெளிச்சமில்லை. மத்தியிலிருந்த பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் இரண்டு வரிசையாக பனிரெண்டு திபேத்திய பௌத்த பிக்ஷுக்கள் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவர்களுக்கு முன்னால் உயர்த்தி இருத்திய திறந்த பெரிய ஏட்டுப் புத்தகங்களிலிருந்து பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தனர். இந்தப் பன்னிருவரும் வெவ்வேறு ஸ்தாயியில் ஓதிக்கொண்டிருந்தது காதுக்கு இசையுடனில்லாவிட்டாலும் அந்த ஆலயச் சூழ்நிலைக்குப் பின்னணிச் சுருதிபோல் அமைந்திருந்தது.

நேபாளத்திலும் இந்தியாவிலும் மற்ற ஆலயங்களிலிருந்தது போல இந்த ஆலயத்திலும் சுவர்களில் எல்லாம் சிறு சிறு மாடங்கள் அமைக்கப்பெற்று அவைகளில் புத்த பகவானின் சரித்திரத்தை விளக்கிய பல படங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மற்ற ஆலயங்களில் எந்த தேவதையின் பொருட்டு ஆலயம் நிர்மாணிக்கப்பட்டதோ அந்தத் தேவதையின் வரலாற்றைத் தான் அங்கு வைக்கப்பட்ட சித்திரங்கள் கூறும். ஆனால் இந்த ஆலயத்தில் புத்தபிரானின் படங்களைத் தவிர இதர படங்களும் இருந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. புத்தபிரான், சிலுவையிலிருந்த ஏசுநாதர், காந்திஜீ—இம் மூவருடைய படங்களும் ஒரே வரிசையில் வைக்கப்பட்டு அவற்றின்கீழ் தலைப்பாக "மனித இனத்திற்கு சேவை செய்தவர்கள்" என்று பொறிக்கப் பட்டிருந்தது உலகத்தில் எல்லா பகுதியினருக்கும் எல்லா மதத்தினருக்கும் சமதர்மத்திற்கு இது ஒரு சிறந்த வழிகாட்டி.

கவாலின் குடும்பத்தினரிடம் நான் விடைபெற்றுச் செல்ல வேண்டிய காலம் வந்தது. எனக்கு அவர்களைவிட்டுச் செல்ல மனமே இல்லை. வீட்டில் ஒவ்வொருவரிடமும் சீக்கியர்கள் விடை பெற்றுப் போகும்போது கூறப்படும் "ஸத் ஸ்ரீ அகால்" (உண்மை அழிவில்லாதது) என்னும் உபசார வார்த்தையைக் கூறியபோது உண்மையிலேயே என் தொண்டை அடைத்தது. மறுபடியும் இவர்களை நான் சீக்கிரத்திலேயே காணமுடியும் என்ற எண்ணம் வார்த்தை மூலம் வெளி வராவிட்டாலும் என் ஹ்ருதயத்தில் நிலவியது. வீட்டின் வேலைக்காரனிலிருந்து பெரியவர்கள்வரை ஒவ்வொருவரிடமும் நான் விடைபெற்றுக் கொண்டேன். வீட்டின் தலைவியான வயது முதிர்ந்த பாட்டி அம்மையார் கடைசி வார்த்தையாக "கூப் படோ, ஜீயாதா வித்யா பாவ்" (நன்றாக படிக்கவும். நிரம்பிய அறிவைப்பெறு) என்று அவள் எனக்குக் கூறியபோது என் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

அத்தியாயம் 19

விட்டுப்பிரிந்த என் வீடு

ஜூன் மாதக் கடைசி சீக்கிரமே வந்துவிட்டது. வெகு சீக்கிரமாகவே வந்துவிட்டதாகத் தோன்றியது. நான் புறப்பட வேண்டிய கப்பல் ஜூலை மாத ஆரம்பத்தில் செல்லவிருந்தது. எப்போது என்று நிச்சயமாக எந்த நிமிஷத்திலும் அமெரிக்க எக்ஸ்பிரஸ் கம்பெனியிலிருந்து எனக்குத் தகவல் கிடைக்கலாம்.

ஜூன் மாதம் இருபதாம் தேதி ஒரு சனிக்கிழமை மாலை நேரம். நான் டில்லியில் எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் பகவான் தாஸுக்கு இங்கிலீஷ் பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். மடியில் குழந்தை ராம்தாஸ் விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. வீட்டு மாடியிலிருந்து எனக்கு டெலிபோன் வந்திருக்கிறது என்று ஷாகூர் கூப்பிட்டான். அமெரிக்க எக்ஸ்பிரஸ் கம்பெனியார் தான் கூப்பிட்டார்கள். ஜூலை மாதம் இரண்டாம் தேதி பிரஞ்சு தேசத்து மார்ஸெய்ல்ஸ்க்கு ஒரு கப்பல் பிரயாணமாகிறதென்றும் அதில் நான் சென்று ஜினேவாவிலிருந்து வேறு கப்பலில் மாறி ஜூலை மாதக் கடைசியில் அமெரிக்காவை அடையவேண்டும் என்றும் என்னுடைய பிரயாண திட்டத்தைக் கூறினர்.

மறு நாள் காலை என்னுடைய சிநேகிதிகள், சிநேகிதர்கள் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு பம்பாய் சென்ற ரெயிலில் ஏறினேன். டில்லி என்னுடைய இல்லமாகிவிட்டது. அதையும் அதன் மக்களையும் விட்டுப் பிரிவது கடினமாகத்தான் இருந்தது.

பம்பாய் மார்க்கத்தில் ஒரு பார்சிக் குடும்பத்தினருடன் தங்கிவிட்டுச்செல்ல நான் திட்டமிட்டிருந்தேன். நான் காஷ்மீரத்தில் இருந்த குடும்பத்தின் நண்பர்கள் இந்தப் பார்சிக் குடும்பம். அவர்களுடைய வீடு ஜால்கான் என்னும் மராத்தியர்கள் வசித்தப் பகுதியில் பம்பாயின் வட கிழக்குக் கோடியிலிருந்தது. ஹைதராபாத் பிராந்திய எல்லைக்கு அருகாமையில் உள்ள ஊர் இது.

அன்று மாலைப்பொழுது தென்மேற்கு திசையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த ரெயில் வண்டி விந்தியமலைச் சரிவில் அதிக ஜனத்தொகையில்லாத மலைப்பிரதேசத்தில் சென்று கொண்டிருந்தது. மறு நாள் பொழுதுபுலரும் சமயத்தில்தான் நான் ஜால்கான் ஸ்டேஷனை அடைந்தேன். ஸ்டேஷனில் என்னை வரவேற்க என் வயதுள்ள ஒரு பையனும் பெண்ணும் காத்திருந்தனர். இருவரும் என்னுடைய ஜால்கான் நண்பருடைய குழந்தைகள்.

இந்தப் பார்சிக் குடும்பத்துடன் ஒரு நாள் இன்பகரமாகப் பொழுது போக்கினேன். இந்தக் குடும்பத் தலைவர் முன்னாளில் ஒரு சிறிய பிராந்திக்கடை வைத்திருந்தார். ஆனால் பம்பாய் பிராந்தியத்தில் புதியதாக மதுவிலக்குக் கொள்கை அமலுக்கு வந்தபின்னர் இவர் கடையை மூடவேண்டியதாயிற்று. தற்சமயம் அவர் வியாபாரத்திலில்லை. அவருடைய கடை இருந்த கட்டடம் இப்போது ஒரு ஓட்டலாக மாறிக்கொண்டிருந்தது.

இக் குடும்பத்தினர் எல்லோரும் சிறிதளவு ஆங்கிலம் பேசினர். அவர்களுடைய தாய் பாஷை மராத்தி. இது ஹிந்தியைப் போல சம அந்தஸ்துள்ள மொழி. இந்தப் பிராந்தியத்தில் வழங்கிவந்தது. அவர்களுடைய மதம் பாரசீக மதம். கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்கு முன்னால் சுமார் ஆறும் நூற்றாண்டில் பாரசீகத்தில் தோன்றிப் பிரசாரம் செய்த மதகுரு ஜரதுஷ்ட்ரருடைய (Zoroaster) கோட்பாடுகளை பின்பற்றுபவர்கள் பார்சி ஜாதியர். அவர்கள் முதலில் ஜரதுஷ்ட்ரர்கள் என்று பாரசீகத்தில் தான் தோன்றினர். அங்கே மதசம்பந்தமான கொடுமைகள் காரணமாக அங்கிருந்து ஓடி இந்தியாவில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இங்கே பார்சிகள் என்று தனி வகுப்பை ஸ்தாபித்தனர். இப்போது இந்த ஜாதியினர் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையினராகப் பெரும்பாலும் பம்பாய் பகுதியில் தான் வசிக்கின்றனர்.

பார்சிக்காரர்களில் அநேகமாக எல்லோரும் நன்றாகப் படித்தவர்கள். மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் ஊன்றியவர்கள். பலர் வியாபாரத்தில் முன்னேறியுள்ளனர். அவர்கள் அணியும் உடை அவர்களைத் தனித்துக் காட்டிவிடும். நான் பம்பாயில்

கண்ட பார்சிக்காரர்கள் எல்லோருமே சிறந்து விளங்கினர். அவர்களுடைய நீண்ட கோட்டும், தனிப்பட்ட நிஜாரும் சிறிய தொப்பியும் கைப்பிரம்பும் அவர்களை எல்லாவிடங்களிலும் எடுத்துக் காட்டும்.

அந்த வருடத்திய பருவமழை டில்லியில் இன்னம் ஆரம்பிக்கவில்லை. ஆனால் இங்கே பம்பாயில் சமீபத்தில் இது ஆரம்பமாகி யிருந்தது. ஹைதராபாத்தின் வட பிரதேசத்தில் பல சிற்றாறுகள் பெருக்கெடுத்தோடின. எங்கள் வீட்டிலிருந்து எட்டு மைலுக்கப்பால் ஒரு சிற்றாறு ஓடிற்று. நானும் என் நண்பரும் இரண்டு சைகிள்கள் இரவல் வாங்கி இந்த ஆற்றைக் காணச் சென்றோம். ஆற்றின் மத்தியில் வண்டிகள் செல்லுவதற்காக ஒரு சாதாரண பாதை குறுக்காக போடப்பட்டிருந்தது. சாதாரண நாட்களில் இந்தப் பாதை வழியே வண்டிகள் சுலபமாகச் சென்று விடும். ஆனால் மழைக் காலங்களில் இப்பாதைக்கு மேல் சுமார் மூன்று அடி தண்ணீர் ஓடும். நாங்கள் இந்த இடத்தை அடைந்தபோது சுமார் இருபத்திநான்கு மணி நேரமாக தண்ணீர் மிகுதியால் ஆற்றைக் கடக்க முடியாது எதிர்க்கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த லாரியும் பஸ்களும் அப்போது தான் ஒவ்வொன்றாக நகர ஆரம்பித்திருந்தன. வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்று வெள்ளம் அவற்றின் சக்கரங்களை ஏறக் குறைய தண்ணீரில் அமிழ்த்திவிட்டது. இதைச் சமாளித்துக் கொண்டு அந்த பஸ்ஸுகள் மெதுவாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன.

நாங்கள் நின்றுகொண்டிருந்த கரையிலிருந்து இரண்டு விவசாயிகள் எட்டு பசுமாடுகளையும் கன்றுகளையும் எதிர்க்கரைக்கு ஓட்டிச் செல்லப் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தனர். வெள்ளத்தின் வேகத்தில் ஏறக்குறைய பாதி மாடுகளும் கன்றுகளும் அடித்துக் கொண்டுபோய் விட்டன. தண்ணீரின் வேகத்துடனேயே சென்று எங்கேயாவது இக்கரைக்கோ எதிர்க்கரைக்கோ அவை போய்ச் சேரும்

"மூன்று மாத காலங்கள் வெய்யிலால் கஷ்டப்பட்ட பிறகு மக்கள் எல்லோரும் பருவமழைக்குக் காத்திருந்தனர். முதல் மழை பொழிந்ததும் அவர்கள் மிகவும் நிம்மதியடைந்தனர்.

ஆனால் அவைகள் வறண்ட நதிகளையும் வெள்ளக்காடாக ஆக்கி விடுவதுடன் பம்பாயில் தாழ்ந்த பகுதிகளையும் வெள்ளத்தில் அமிழ்த்தி விடுகின்றன. இங்கே பருவ காலத்தில் அநேகமாக தினசரி மழை பெய்யும். இந்த நதியும் இதைப் போன்ற இந்தப் பிராந்தியத்திலிருந்த மற்ற நதிகளும் இப்போதே இவ்வளவு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்தோடினால் இன்னம் பருவகாலம ஒன்றரை மாதம் முடிவதற்குள் மேலும் அதிகமாக வெள்ள முறும் இவ்வாறிருந்தும் அடுத்த வசந்தகாலத்தில் தண்ணீரே கிடைக்காமல் போனாலும் போகலாம்." இவ்வாறு என் நண்பர் இந்த ஆற்று வெள்ளங்களைப்பற்றி எனக்கு விளக்கிக் கூறினார்.

என் நண்பருடைய பெண் பெரின், ஜால்கான் நகரத்தை எனக்குச் சுற்றிக் காண்பித்தாள். ஒரு பெரிய நகரத்திலுள்ள எல்லா வசதிகளும் இங்கே காணப்பட்டன. பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் தனியாக "பார்க்கு" (பூங்கா) இருந்தது. ஒரு சினிமா கொட்டகை இருந்தது. கடைத் தெருக்களில் ஒருவனுக்குத் தேவையான எல்லா சாமான்களும் கிடைத்தன. பெரின் வீட்டுக்கு நேர் எதிரே அந்த ஊரிலிருந்த இரண்டு பஞ்சாலைகளில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

பெரினுடைய சிறிய தங்கை அந்த ஊர் ஆரம்பப் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். இந்த ஆரம்பப் பள்ளியைத் தவிர ஒரு மத்தியதரப் பள்ளியும், ஒரு அரசாங்க உயர் பள்ளியும், தனிப்பட்டவர் நடத்திய மற்றொரு உயர்பள்ளியுமிருந்தன. ஒரு விவசாயப் பள்ளிக்கூடமும்கூட அங்கே இருந்தது. சுமார் மூன்று மணிக்கு பள்ளிக்கூடங்கள் விட்டபோது தெருக்களில் எங்கு பார்த்தாலும் பள்ளி மாணவர்களின் கூட்டம் தென்படும். சிறுவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கை கோர்த்துக் கொண்டு சென்றனர். சற்றுப் பெரிய பிள்ளைகள் இங்குமங்கும் ஓடி விளையாடினர். மாணவிகள் பரிசுத்தமான உடை யணிந்து அடுக்கடுக்காகப் புத்தகங்களைச் சுமந்து சென்றனர்.

பகல் உணவுக்குப்பின் நானும் பெரினும் அவளுடைய வீட்டின் இரண்டாவது மாடியின் உச்சிக்கு ஏறிச் சென்றோம். அங்கிருந்து கீழே ஜனநடமாட்டம் மிகுந்த தெருவில் நடப்ப

தெல்லாம் தெரியும். அங்கே சென்றவர்கள் பெரும்பாலும் மராத்தியர்கள்தான். மராத்திய மாதர்கள் தங்களுடைய பச்சை, சிவப்பு, ஊதா, நீலம் என்று பல வர்ணங்களாலான ஒன்பது கெஜப் புடவைகளை டில்லியில் நான் பார்த்துப் பழகியிருந்தமாதிரி யல்லாது வேறு வகையில் அணிந்திருந்தனர். அது ஒருவகையில் மாதர்களுக்கு ஏற்றதல்ல என்றுகூட எனக்குத் தோன்றியது. புடவை அணிந்தவிதம் அவர்களுக்குத் தடையற்று நடமாட வசதியாக இருந்ததுபோலத் தோன்றியது. இதை எல்லாம் பெரின் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினுள்.

தெருவில் குஜராத்திகளும் சென்றனர். குஜராத்திப் பெண்கள் அணிந்த ஆறு கெஜப் புடவைகளை வேறு வகையில் அவர்கள் உடுத்தியிருந்தனர். மார்வாரி ஸ்திரீகளும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டனர். அவர்கள் மத்திய இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள். தலையில் முக்காடிட்டு கனத்த ஆபரணங்கள் பூண்டதனுல் அவர்களைத் தனித்து அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். மேற்கு பாகிஸ்தானத்தின் தெற்குக் கோடியிலிருந்து வந்த ஸிந்தி அகதிகளும் அங்கே காணப்பட்டனர். அவர்கள் முன் தலைமுறையில் அவர்களுடைய பாட்டிமார்கள் அநுசரித்த "பர்தா" முறைகளை எல்லாம் கைவிட்டு இப்போது பஞ்சாப் மாதர்கள் அணிந்த ஸால்வரும், கமீஜும் போன்ற உடையை அணிந்து தெருக்களில் எல்லாம் காணப்பட்டனர்.

ஆனுல் ஆண்கள் அணிந்த உடையிலிருந்து யார் எந்த பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லுவது அவ்வளவு எளிதல்ல. எப்போதாவது ஒரு பார்சி கனவான் செல்லுவார். அல்லது வெறுங்காலுடன் ஒரு ஜெய்ன மதத்தினர் செல்லுவார்.

இரவு உணவுக்குப்பின் நான் பம்பாய் நோக்கிச் சென்ற ரெயிலில் ஏறி மறு நாள் பம்பாயின் ஒரு பகுதியான தாதரை அதிகாலையிலடைந்தேன்.

எல்லா தேசத்தினர்களுடன் வாழ்ந்து பழகுவது என்று நான் ஏற்கனவே தீர்மானித்திருந்ததால் இங்கே என்னுடைய கப்பல் பிரயாண காலம் வரையில் ஒரு குஜராத்தி தம்பதியுடன் வசிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தேன். அவர்கள் பம்பாயின் ஒரு பகுதியான மாதுங்காவில் வசித்தனர். அவர்கள் வசித்தது ஒரு

பெரிய மாடிக் கட்டடத்தில் மூன்று அறைகளடங்கிய ஒரு பகுதி.

அவர்கள் வீட்டில் நான் உண்மையாகவே வரவேற்கப் பட்டேனு இல்லையா என்ற சந்தேகம் இந்த நண்பர்களை நான் கண்ட அந்தக் கணத்திலேயே நீங்கிவிட்டது. மாலதி என்பவள் சாதாரண வீட்டு எஜமானியும் சமையல்காரியு மாத்திரமல்ல. பொருளாதார சாஸ்திரத்தில் எம். ஏ. பட்டம் பெறுவதற்குப் படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவி. அவள் கணவர் பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தில் தொழில் புரிந்த ஒரு வக்கீல்.

பம்பாய் கோடைகால வெய்யிலுக்காக வியாபாரமும் பள்ளிக்கூடங்களும் பகல் பதினொரு மணிக்கு ஆரம்பித்து மாலை ஏழு மணி வரையில் நடந்தன. இதன் காரணமாக மாலதியும் அவள் கணவரும் அநுசரித்த தினசரி வாழ்க்கை முறை நான் இதுவரையில் வசித்துவந்த மற்றக் குடும்பங்களின் தினசரி நடவடிக்கை முறைகளைவிடச் சற்று மாறுபட்டிருந்தது. தினந் தோறும் காலை ஆறு மணிக்குத்தான் நாங்கள் எழுந்திருப் போம். காலை உணவுக்கு பாலும் பழமும் சுமார் ஏழு மணிக்குச் சாப்பிடுவோம். பிறகு மாலதி பகல் உணவைத் தயாரித்து விடுவாள். இதை நாங்கள் சுமார் பத்து மணிக்கு அவள் கணவர் வேலை மீது செல்லுவதற்கு முன்னமே சாப்பிட்டு விடுவோம். நான் மாலதியுடனிருந்தபோது அவளுக்குப் பாட வகுப்புகள் இல்லை. எனவே பகலில் நாங்கள் பம்பாயில் பார்க்க வேண்டிய இடங்களைப் பார்க்கவும் அல்லது மாலதியின் உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் காணவும் அல்லது கடைத் தெருவில் ஏதாவது வாங்கவும் செல்லுவோம். சுமார் ஐந்து மணிக்கு நாங்கள் எங்கிருந்தோமோ அங்கேயே தேநீரும் அத்துடன் ஏதாவது உணவும் சாப்பிட்டுவிடுவோம். பிறகு வீடு திரும்பி மாலதி இரவு உணவு தயாரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவாள். அவள் தயாரித்த உண்டி மிகவும் சுவையாக இருந்தது. மாலதி சமையல் செய்தபோது நான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்து அவளிடமிருந்து பல புது விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன். அவளும் அவள் கணவரும் சைவ உணவுதான் உண்டனர். இதில் அவர்கள் மிகவும் கண்டிப்பாக இருதனர். முட்டைகள்

கூட விலக்கப்பட்டன. மாலதி ஒரு குஜராத்தி ஹிந்துப் பெண் மணி. அவள் கணவர் மிகவும் மதப்பற்று கொண்ட ஒரு ஜெய்னக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். ஒரு சமயம் கணவன் மனைவிக்குமிடையே சமையலறையை மலினமாக்கிய கரப்பான் களைக் கொல்லுவதா கூடாதா என்று விவாதம் நடந்ததாம். நீண்டநேர தர்க்கத்திற்குப் பின்னர், அவைகளைக் கொல்லு வதற்கு அவளுக்கு அநுமதி கிடைத்ததாக மாலதி என்னிடம் கூறினாள்.

விஸ்தீரணத்திலும் ஜனத்தொகையிலும் இந்தியாவிலேயே இரண்டாவதான பெரிய நகரம் பம்பாய். இது எந்தப் பிராந்திய மக்களுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமான நகரமல்ல. குஜராத்தி பாஷை வழங்கிவரும் பிராந்தியத்திற்குத் தெற்கு எல்லையாகவும், மராத்தி பாஷை வழங்கிவரும் பம்பாய் ஹைதராபாத் பிரதேசங்களுக்கு மேற்கு, வடக்கெல்லையாகவும் உள்ளது இந்த நகரம். குஜராத்தியர்களும் மராத்தியர்களும் சேர்ந்தால் அவர்கள் இந்த நகரத்தின் ஜனத்தொகையில் பெரும்பான்மையினராவர். ஆனால் பம்பாயில் இதர மொழி பேசுபவர்களும், இதர மதத்தினர்களும், இதரப் பிராந்திய மக்களும் பலர் இருக்கின்றனர்.

தேசப் பிரிவினைக்குப் பின் பம்பாய் நகரத்தை அடைக்கல மாக அடைந்த அகதிகள் கணக்கில்லாதவர்கள். இப்போது தெருக்களில் கூட்டத்தில் ஸிந்தி மக்களும் ஹிந்துக்களும், சீக்கியர்களும் பஞ்சாபியர்களும் தென் பிராந்திய மக்களுடன் ஒன்றி காணப்படுவது சாதாரணம். இவர்களைத் தவிர, மத்திய இந்தியாவிலிருந்து தொழில் நிமித்தம் வந்த மார்வாரிகளும், உத்தரப்பிரதேசத்திலிருந்துவந்த இதர மக்களும் தனித்தனி சிறு பகுதிகளாக வசித்தனர்.

பம்பாயில் பஞ்சாபியர்கள், லாரி பஸ் பழுதுபார்க்குமிடங் களிலெல்லாம் மோட்டார் "மெக்கானிக்கு"களாக வேலை செய் தனர். பம்பாயின் கணக்கற்ற பஞ்சாலைகளில் தொழிலாளிக ளாகவும் நகரத்தில் ஆசிரியர்களாகவும் பண்டிதர்களாகவும் எழுத்தாளர்களாகவும் காரியாலய உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் வேலை செய்தவர்கள் பெரும்பாலும் மராத்தியர்கள். குஜராத்தி

களும் பார்சி மக்களும் கடைத்தெருவிலும் வியாபாரத்திலும் மேன்மையுற்று தொழில் புரிந்தனர்.

பிரிவினையின்போது பயங்கரமான கலகங்கள் நிகழ்ந்தன வென்றாலும் பம்பாயில் இன்னமும் பல மஹமதியர்கள் வசிக்கின்றனர். பார்சிக்காரர்கள் எல்லோருக்கும் இதுதான் தாயகமாக உள்ளது. கிறிஸ்துவர்களும் சீக்கியர்களும்கூட சிலர் மற்ற நகரங்களிலிருப்பதுபோல இங்கும் உள்ளனர்.

இந்த நகரத்தின் நெருக்கடி மிகுந்த வீதிகளில் மிதந்து செல்லும் பலதரப்பட்ட மக்களின் பல்வேறு நடை உடை மொழி பாவனைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கூர்ந்து கவனித்தால் இந்த விசாலமான பாரத பூமியில் எந்தப் பகுதியிலிருக்கிறோம் என்றே நிச்சயம் ஏற்படாது. அவ்வளவு மாறுபாடுகளைக் கொண்ட ஜனங்கள் வீதிகளில் காணப்படுவார்கள்.

பம்பாய் வீதிகளில் பேசப்படும் மொழி ஹிந்துஸ்தானி. இந்தியாவின் தேசீய பாஷை என்ற காரணத்தினால் இங்கே பிரதேச பாஷை ஹிந்துஸ்தானியாக இல்லாவிட்டாலும் இம்மொழி எல்லோருக்கும் பொது மொழியாக வழங்குகிறது. பம்பாயின் தெருக்களிலும், டிராம் வண்டிகளிலும் இரண்டு மாடி பஸ்ஸுகளிலும் சிப்பந்திகள் கட்டணங்களை ஹிந்துஸ்தானியிலேயே கேட்டு வசூலித்தனர். நானும் மாலதியும் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்தபோது இதை நான் நேரில் கண்டேன். கடைகளில் நாங்கள் ஹிந்துஸ்தானியிலேயே கடைக்காரர்களுடன் பேரம்பேசினோம். காய்கறி மார்க்கெட்டுகளிலும் கூட மாலதியும் நானும் ஹிந்துஸ்தானியிலேயே பேசினோம்.

மாலதியும் அவள் கணவரும் என்னிடம் மிகவும் அன்புடன் நடந்துகொண்டனர். நகரத்தில் விசேஷமென்று கருதப்பட்ட பல பகுதிகளை எனக்குக் காண்பித்ததற்கு அவர்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நானும் மாலதியும் ஒரு வாரம் தான் கூடி இருந்து பழகினோம். எனினும் நான் இந்தியாவை விட்டுச் செல்லுவதில் என்னுடைய இருதலைப்பட்ட மனோநிலையை அவள் நன்கு புரிந்துகொண்டாள். என்னுடைய இந்திய வாழ்க்கையில் கடைசி ஒரு வாரம் மாலதியுடன் கழிக்க நேர்ந்ததில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம்.

ஜுலை மாதம் இரண்டாம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை சூரியோதயம் பளிச்சென்று நிர்மலமாக இருந்தது. அந்த நாள் பருவமழைக் காலத்தில் எதிர்பார்த்ததைவிட அழகாக இருந்தது. மறுபடியும் இந்தியாவில் சூரியோதயத்தை எப்போது காண்பேன் என நான் ஒருகணம் ஏங்கினேன்.

சரியாகப் பத்து மணிக்குத் துறைமுகத்தை நான் அடைந்தேன். பகல் ஒரு மணிக்குத்தான் கப்பல் புறப்பட இருந்தாலும் நான் அதற்குமுன் பூர்வாங்கமாகப் பல நடவடிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. என்னுடைய பிரயாணச் சீட்டு சரி பார்த்தாக வேண்டும். இதற்கு நான் மற்றவர்களுடன் வரிசையாக நின்றபோது என்னுடைய துக்கமெல்லாம் மறைந்து என் மனத்தில் முதன்மைபெற்று எழுந்த எண்ணம் இந்தியாவின் எதிர்காலத்தைக் குறித்து ஒருவித சந்தேகமும் அச்சமும்தான். இவ்வித அச்சம் ஒருபுறமிருந்தாலும், அதனுடனேயே அதன் அடிப்படையில் நான் பல விஷயங்களை அறிந்துகொண்ட இந்தப் பரந்த நாட்டை விட்டுச் செல்லுவதில் எனக்கிருந்த ஆழ்ந்த துக்கமும், நெருங்கிப் பழக்கத்தினால் ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த அன்பும் நேசமும் உண்டாகியிருந்த இந்த நாட்டு மக்களைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லுவதில் எனக்குண்டான துக்கமும்தான் நிலைத்திருந்தது. ஆனால், இந்தியாவின் கரைகளைவிட்டுச் சென்ற அந்தக் கணத்தில் இந்தத் துக்கமும் அச்சமும் வார்த்தைமூலம் வெளிவரவில்லை. உள்ளத்தில்தான் அழுந்தியிருந்தது.

பகல் உச்சி வேளைக்கு நான் கப்பல் தளத்தை அடைந்தேன். ஒரு மணிக்கு அந்தப் பெரிய கப்பல் கரையைவிட்டு மெதுவாக அரபிக் கடலில் ஊர்ந்துசெல்ல ஆரம்பித்தது. மௌனமாகத் தளத்திலிருந்தபடியே பம்பாயின் துறைமுகம் கண்களிலிருந்து மறையும் வரையில் அதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தேன்.

பின்னுரை

இந்தியாவைப்பற்றி எண்ணும்போது அதை என்னுடைய இரண்டாவது வீடு என்றே நான் கருதுகிறேன். எஸ்ஸெக்ஸ் பிரதேசத்திற்கு அடுத்தபடியாக இங்கேதான் இந்த இடம் எனக்கு எவ்வகையிலும் ஏற்றது என்ற திடமான எண்ணம் உண்டாயிற்று. என்னுடைய கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து விட்டுப் பொது சுகாதார வேலைகளில் போதிய தேர்ச்சியும் பயிற்சியும் பெற்ற பிறகு எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் என்னுடைய இந்த இரண்டாவது வீட்டிற்கு வரமுடியுமென்று எண்ணுகிறேன்.

இந்தியா தேசத்தினிடத்திலும், இந்திய மக்களிடத்திலும் எனக்கேற்பட்டுள்ள ஆழ்ந்த அன்பைப்பற்றி ஒரு நாள் என்னுடைய சிநேகிதி ஸுமனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அதைக் கேட்டுவிட்டு, "நீ இப்போது சிறிய வயதினள். சிறு வயதில் எல்லோருக்கும் அன்பு, நேசம், மற்றவர்கள் உன்னை மெச்சுகிறார்கள் என்று கேட்பதில் சந்தோஷம், முதலிய உணர்ச்சிகள் இருப்பது சகஜம்தான். நாங்களும் உன்னை எங்களில் ஒருவளாக ஏற்றுக்கொண்டோம். அப்படியே நேசித்தோம். எங்கள் வீடுகளுக்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றோம். இர்வின் ஆஸ்பத்திரியில் உன்னுடைய உதவி தேவைப்பட்டது. அவர்களும் உன்னைப் பாராட்டினார்கள். இவ்வாறு நாங்கள் எல்லோரும் உன்னிடம் காட்டிய அன்பிற்கும் ஆதரவுக்கும் மெச்சுதலுக்கும் கட்டுப்பட்டுத்தான் நீ இந்தியாவை உன்னுடைய இரண்டாவது இல்லம் என்று கூறுகிறாயா அல்லது உண்மையாகவே இந்திய நாட்டின்மீது உனக்கு அன்புள்ளதா என்று கேட்கிறேன்" என்று அவள் சொன்னாள்.

இதை யோசித்துப்பார்த்தேன். இந்தியாவின்பால் எனக்கிருந்த பாசமும் நேசமும் என்னை அவர்களில் ஒருவளாக ஏற்றுக்

கொண்ட மக்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியன்று. அதைவிட உயர்ந்தது, உன்னதமானது என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

டில்லியின் சுற்றுப்புறங்களிலும், சாவ்லா, சாந்திநிகேதனம், மரேரா, படேபுரி, பர்குர்தார்பூர், நங்கல், அமிருதசரஸ் முதலிய இடங்களிலும் மக்கள் வாழ்ந்த உண்மையான எளிய வாழ்க்கை ஒருகால் என்னுடைய அன்பைக் கவர்ந்திருக்கலாம். ஓரளவுக்கு இது ஒரு காரணம்.

என்னைச் சுற்றிலும், முக்கியமாக கிராமப் பகுதிகளில் நான் கண்ட இயற்கை வனப்பும் அழகும் என்னை ஆட்கொண்டிருக்கலாம். அதுவும் ஓரளவுக்கு உண்மையே.

இந் நாட்டினர் தங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு உயர்வாழ்வளிப்பதில் கொண்டிருந்த மன உறுதி என் அன்பிற்கு மற்றுமோர் காரணம்.

எல்லாவற்றையும்விட இந்தியாவின்மேல் எனக்குள்ள அன்பின் மேலான அம்சம் என்னுடைய இந்திய சிநேகிதிகளிடம் எனக்கேற்பட்ட அன்பு என்று சொல்லவேண்டும். ஸுமன், ஷாகூர், நளினி, கவால் மற்றும் பலர் எனக்கு ஒரு முக்கியமான உண்மையை விளக்கி வைத்தனர். கிழக்குப் பிரதேச மக்களும் மேற்குப் பிரதேச மக்களும் இணைந்து ஒன்ருக வாழ முடியும் என்றும், அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையே வெளித்தோற்றத்தில் காணப்படும் வித்தியாசங்கள் உண்மை வித்தியாசங்கள் அல்ல என்றும், இவ் வித்தியாசங்களை அகற்றி உட்கூர்ந்து கவனித்தால் இருவரும் ஒன்று போலவேதான் இருக்கிருர்கள் என்றும் நான் நன்கு புரிந்துகொண்டது இந்த இந்திய சிநேகிதிகளின் உதவியாலன்ருே?

உலகத்தில் எல்லா மக்களிடத்திலும் இந்த உண்மை பொருந்துமா? பொருந்தும் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. வெளிப் பார்வைக்கு மட்டுமே உலகத்தின் பல்வேறு தேச மக்களின் வித்தியாசங்கள் தோன்றுகின்றன. நம்முடைய மேனியின் நிற வித்தியாசமும், நாம் பேசும் மொழிகளின் வித்தியாசமும், நாம் உட்கொள்ளும் உணவின் மாறு

பாடுகளும் நாம் அணியும் ஆடையின் பேதங்களும் வெளித் தோற்றத்தில் காணப்படும் வித்தியாசங்கள்தானே.

பண்பாட்டிலும் கூட நம்மிடையே சிறிதளவு வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் மக்கள் வெவ்வேறு விதமாகவே வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். அவர்கள் தொழில் முறையில் வித்தியாசம் காணப்படுகிறது. விளையாட்டிலும்கூட வித்தியாசம் உண்டு. பொது சுகாதாரம், கல்வி, விவசாயம் முதலியவைகளில் அமெரிக்கர்களுடைய தரத்தைக் கொண்டு இந்தியாவில் இந்த அம்சங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க முடியாது. நன்மை தீமை, நல்லது கெட்டது என்னும் கருத்து விஷயத்திலும்கூட ஒரு பண்பாட்டிற்கும் மற்ருெரு பண்பாட்டிற்குமிடையே வித்தியாசங்களைக் காணலாம்.

ஆனால் இந்த வித்தியாசங்கள் எல்லாம் தோற்றமளவில் காணப்படும் வித்தியாசங்களே. தராதரத்திலுள்ள பேதங்கள் வாழ்க்கை முறையிலும் நடைமுறையிலுமுள்ள பேதங்கள், மனப்பான்மையிலுள்ள பேதங்கள் முதலியவை உலக மக்களிடையே நல்லுறவு கொண்டு, கருத்து ஒற்றுமையுடன் பழகுவதற்கு நீக்கமுடியாத தடைகள் போல அடிக்கடி நமக்குத் தோன்றுகின்றன. இந்தத் தடைகளைத்தான் நாம் மிகைபடக் கூறி எடுத்துக்காட்டுகிறோம். ஆனால் மக்கள் எல்லோரும் உடலமைப்பினால் ஒரேவிதம், மானிடவர்க்கத்தினர் என்ற அம்சம் ஒரு புறமிருக்க, பண்பாட்டின் சிறு வித்தியாசங்களையும் ஒரு புறம் ஒதுக்கி, வாழ்க்கையில் எல்லா மக்களுக்கும் சமமாக, எல்லோருக்கும் அடிப்படையான அம்சம், முக்கியமான அம்சம் என்று வித்தியாசமின்றி கருதும் உண்மைகள் ஒன்றுமே இல்லையா? உலக மக்கள் எல்லோராலும் உயர்ந்தது என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட விஷயங்களும், உன்னதமானது என்று போற்றப்படும் உணர்ச்சிகளும் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாக ஒன்றுமே இல்லையா? அடிப்படையின் ஒருமைப்பாட்டினால் தோற்றத்தில் காணப்படும் வேற்றுமைகளை அகற்றக்கூடிய அம்சங்கள் ஒன்றுமே இல்லையா?

அப்படிப்பட்ட அம்சங்கள் உண்டு, இருக்கின்றன என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவற்றின் அடிப்படையில்

தான் உலக மக்களிடையே உண்மை நட்பு நிலவச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் வெவ்வேறு பண்பாடுகளின் தோற்ற வேறுபாடுகளையும் கடந்து உண்மை நட்பை வளர்க்கும்.

உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் எல்லா மக்களும் ஒரே விதமான லட்சியங்களைத்தான் கொண்டு ஜீவிக்கின்றனர், எதிர் காலத்தைப்பற்றி ஒரேவிதமான கனவுகளைத்தான் காண் கின்றனர் என்ற அறிவும் உணர்ச்சியும் ஓங்கி நின்றால் உலக மக்களிடையே அநுதாபமும் ஆதரவும் வளரும். அநுதாப உணர்ச்சியிலிருந்து தான் நட்பு உண்டாகும். நட்பிலிருந்து உலக சமாதானமே நிலைத்து நிற்கும். இதுதான் நம்முடைய உன்னதமான உயர்ந்த நம்பிக்கை.

முற்றும்.

எமது
இதர வெளியீடுகள்

- ★ இரும்புப் பெட்டி
- ★ அரசியல் கட்டுரைகள்—தாமஸ் பெய்ன்
- ★ போரே, நீ போ
- ★ சமாதானத்தின் புதிய பரிணாமங்கள்
- ★ சுதந்திரப் பாலம்
- ★ மகத்தான மாறுதல்
- ★ பிலிப்பைன்ஸ் தேசத்து நிலச் சீர்திருத்தங்கள்
- ★ என் சரிதை
- ★ அழிவற்ற காதல்
- ★ சுதந்திரமும் பண்பாடும்
- ★ மணமகள் வருகிறாள்
- ★ கடல் முத்து
- ★ பிரபஞ்சமும் டாக்டர் ஐன்ஸ்டினும்
- ★ வீதியில் ஒரு விடுதி
- ★ சந்நியாசியும் சர்வாதிகாரியும்

வெளியிடுவோர்கள் :
பெர்ல் பப்ளிகேஷன்ஸ் பிரைவேட் லிட்., பம்பாய்-1.

பூரண விநியோகஸ்தர்கள் :
இந்தியா புக் ஹௌஸ்
புருஷோத்தம் பில்டிங், 193, மவுண்ட் ரோட், மதராஸ்-2.